
virtual-project.eu
KEN
FOLLETT
NC
18602
NOAPTEA
PESTE OCEAN

KEN FOLLETT

NOAPTEA PESTE OCEAN

Original: *Night over Water* (2004)

Traducere din limba engleză și note de:
GRAAL SOFT

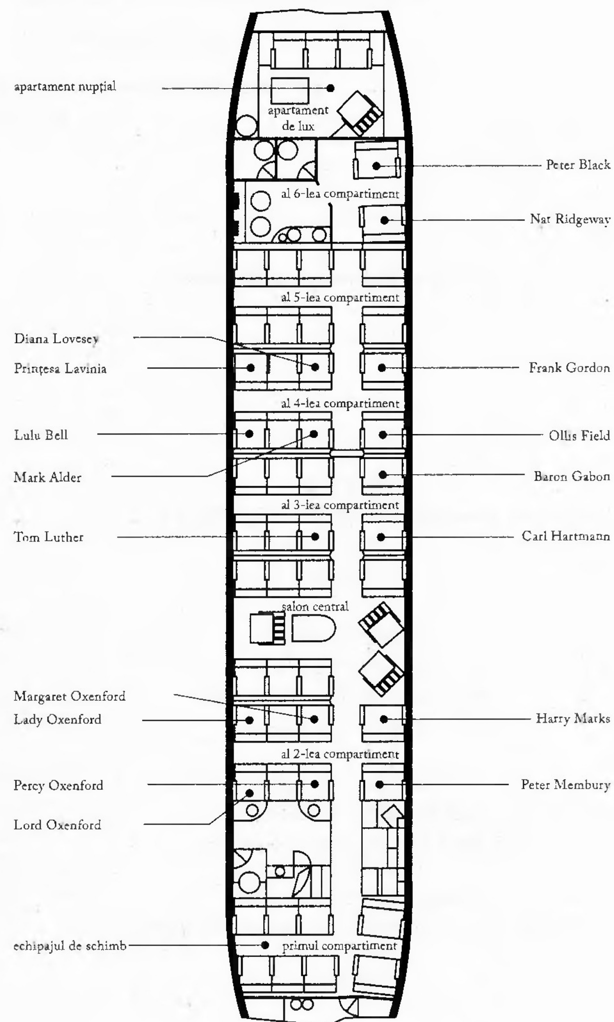

virtual-project.eu

2021

PLANUL AȘEZĂRII PASAGERILOR
PAN AMERICAN AIRWAYS SUPER CLASS

NOTA AUTORULUI

Prima cursă aeriană regulată între Statele Unite și Europa a fost deschisă de compania Pan American, în vara anului 1939. A rezistat doar câteva săptămâni: cursa a fost anulată după ce Hitler a invadat Polonia.

Romanul este povestea unui ultim zbor, imaginar, care a avut loc cu câteva zile după începerea războiului. Zborul, pasagerii și echipajul sunt fictive, dar avionul este real.

PARTEA ÎNTÂI

Anglia

Capitolul unu

Era cel mai romantic avion construit vreodată.

În picioare, pe cheiul din Southampton, la 12:30, în ziua în care a fost declarat războiul, Tom Luther aștepta avionul, cu inima plină de nerăbdare și teamă. Fredona câteva acorduri de Beethoven, iar și iar: prima parte din concertul *Imperial,* o piesă energică, ce se potrivea cu acel moment.

În jurul lui se afla o mulțime de curioși: entuziaști ai aviației, cu binocluri, copii mici și amatori de curiozități. Luther realiză că aceasta trebuia să fie a noua oară când Pan American Clipper ameriza la Southampton Water, dar senzația de noutate încă nu dispăruse. Avionul era atât de fascinant, de încântător, încât oamenii se îngrămădeau să-l privească până și în ziua în care țara lor intra în război. Lângă același chei se aflau două pacheboturi magnifice, care se înălțau pe deasupra capetelor oamenilor, dar hotelurile plutitoare își pierduseră magia: toată lumea privea spre cer.

Oricum, în timp ce așteptau, toți discutau despre război cu accentul lor englezesc. Copiii erau surescitați de perspective; bărbații vorbeau cu aer de cunoscători, pe tonuri joase, despre tancuri și artilerie; doar femeile păreau să aibă expresii sumbre. Luther era american și el spera că țara lui se va ține departe de război: nu era treaba lor. În afară de asta, un lucru era clar despre naziști: îi tratau dur pe comuniști.

Luther era om de afaceri, producea țesături de lână și avusese destule necazuri din cauza

comuniștilor la țesătoria sa, la un moment dat. Fusese la mâna lor: aproape că îl ruinaseră. Încă era amărât din cauza asta. Magazinul de îmbrăcăminte bărbătească al tatălui său fusese pus la pământ de evreii care îi făceau concurență și, atunci, Luther Wools fusese amenințată de comuniști – dintre care cei mai mulți erau evrei! Atunci, Luther îl întâlnise pe Ray Patriarca și viața lui se schimbase. Oamenii lui Patriarca știau cum să-i trateze pe comuniști. Existaseră câteva accidente. Un tip impulsiv își prinsese mâna într-un război de țesut. Un recrutor al sindicatului fusese ucis într-un accident rutier. Doi bărbați care se plângeau despre încălcarea regulamentelor de siguranță fuseseră prinși într-o bătaie, într-un bar, și ajunseseră la spital. O femeie care tot provoca necazuri renunțase la procesul împotriva companiei după ce casa ei luase foc. Toate astea au durat doar câteva săptămâni. De atunci nu mai existaseră tulburări. Patriarca știa ceea ce știa și Hitler: modalitatea de a trata problemele provocate de comuniști era să-i strivești ca pe gândaci. Luther bătea din picior încă fredonând Beethoven.

O șalupă pornise de la docul hidroavioanelor Imperial Airways, dincolo de estuarul râului Hythe, și trecu de câteva ori peste zona de aterizare, verificând dacă existau resturi plutitoare. Din mulțime se ridica un murmur avid: probabil că avionul se apropia.

Primul care-l văzu fu un băiețel, cu cizme noi, uriașe. Nu avea binoclu, dar vederea lui, de copil de unsprezece ani, era mai bună decât lentilele.

— Vine! strigă el. Vine Clipperul! Arătă spre sud-vest. Toată lumea privi într-acolo. La început, Luther nu reuși să vadă decât o formă vagă, ce putea să fie o pasăre, dar, în curând, contururile sale se evidențiară și prin mulțime se răspândi un zumzet de încântare, în timp ce oamenii își spuneau, unul altuia, că băiatul avea dreptate.

Toată lumea îl numea Clipper, dar, tehnic, era un Boeing B-314. Pan American angajase Boeing să construiască un avion capabil să transporte pasageri peste Oceanul Atlantic în condiții de lux și acesta era rezultatul: enorm, maiestuos, incredibil de puternic, un palat zburător. Liniile aeriene recepționaseră deja șase bucăți și mai comandaseră alte șase. În materie de confort și eleganță, erau echivalentul fabuloaselor pacheboturi transatlantice care ancorau la Southampton, dar navele aveau nevoie de patru sau cinci zile ca să traverseze Atlanticul, în timp ce Clipperul putea să încheie voiajul în douăzeci și cinci până la treizeci de ore.

Arată ca o balenă înaripată, gândi Luther, pe când aeronava se apropia. Avea un bot bont, ca de balenă, un corp masiv și o coadă care se îngusta, culminând cu derivele gemene, montate mai sus. Motoarele uriașe erau încastrate în aripi. Sub aripi se afla o pereche de flotoare butucănoase, care foloseau la stabilizarea aeronavei când se afla pe apă. Burta avionului avea o muchie ascuțită, asemănătoare carenei unei nave rapide.

Curând, Luther reuși să distingă marile ferestre rectangulare, în două șiruri neregulate, care delimitau puntea inferioară de cea superioară. Sosise în Anglia cu un Clipper, cu exact o săptămână în urmă, așa că era familiarizat cu acesta. Puntea superioară conținea cabina de zbor și cala pentru bagaje, iar puntea inferioară era puntea pasagerilor. În loc de șiruri de scaune, puntea pasagerilor cuprindea o serie de separeuri cu canapele. La orele de masă, separeul principal devenea sală de mese și, în timpul nopții, canapelele erau transformate în paturi.

Totul era astfel conceput încât să-i izoleze pe pasageri de lumea exterioară și de vremea de dincolo de geamuri. Existau mochete groase, iluminat difuz, țesături de catifea, culori relaxante și tapițerie moale. Izolarea fonică foarte bună

reducea zgomotul puternicelor motoare la un murmur îndepărtat, reconfortant. Căpitanul era calm și autoritar, echipajul – bine îmbrăcat în uniformele lor Pan American, însoțitorii de zbor permanent – grijulii. Toate nevoile erau satisfăcute: exista permanent mâncare și băutură; orice îți doreai apărea, ca prin magie, tocmai atunci când îți doreai – cușete cu draperiile trase la ora de somn, căpșuni proaspete la micul dejun. Lumea de afară începea să pară ireală, ca un film proiectat pe ferestre, și interiorul avionului părea un întreg univers.

Un astfel de confort nu era ieftin. Drumul dus-întors costa 675 de dolari, jumătate din prețul unei case micuțe. Pasagerii erau membri ai familiilor regale, vedete de cinema, directori ai marilor corporații și președinți ai unor țări mai mici.

Tom Luther nu era nimic din toate astea. Era bogat, dar muncise din greu pentru banii lui, așa că nu i-ar fi cheltuit, în mod normal, pe un moft. Oricum, fusese nevoit să se familiarizeze cu avionul. I se ceruse să facă o treabă periculoasă, pentru un personaj puternic – într-adevăr, foarte puternic. Nu va fi plătit pentru munca lui, dar să-i datoreze o favoare un om atât de influent era mai valoros decât banii.

Toată povestea putea încă să fie anulată: Luther aștepta un mesaj care să-i dea confirmarea finală. Jumătate din timp era nerăbdător să continue cu povestea asta; cealaltă jumătate spera că nu va trebui să o facă.

Avionul coborî înclinat, având coada mai jos decât botul. Acum se afla destul de aproape și Luther fu izbit de dimensiunile sale uluitoare. Știa că avea 33 de metri lungime, 43 de metri între vârfurile aripilor, dar aceste măsuri erau doar cifre, până când nu vedeai, pe viu, drăcovenia plutind prin aer.

Pentru un moment păru că nu zboară, ci cade și că se va prăbuși în mare, ca o piatră, și se va duce

la fund. Apoi păru să rămână suspendat, chiar deasupra suprafeței apei, ca și cum ar fi fost atârnat de un fir, un moment lung, de suspans. În sfârșit, atinse apa, sărind pe suprafața acesteia, stropind peste crestele valurilor, ca o piatră aruncată tangent, dispersând scurte explozii de spumă. Dar în estuarul adăpostit marea era prea puțin agitată și, o clipă mai târziu, cu o explozie de stropi, ca fumul unei bombe, carena plonjă.

Despică suprafața apei, săpând o brazdă albă în marea verde, trimițând în aer niște curbe gemene de stropi, de fiecare parte. Luther se gândi la o rață sălbatică ce aterizează pe apă cu aripile desfăcute și picioarele strânse. Carena se scufundă mai adânc, mărind perdelele de stropi, care se ridicau în aer, la stânga și la dreapta; apoi începu să se încline în față. Perdeaua de stropi crescu atunci când aeronava se îndreptă, scufundând o parte tot mai mare din burta sa. Viteza se reduse brusc, stropii se transformară în niște valuri calme și aeronava navigă pe mare, ca un vas, ce părea atât de calm de parcă nu îndrăznise niciodată să se ridice în cer.

Luther își dădu seama că își ținuse respirația și expiră, cu un oftat, lung, eliberator. Începu să fredoneze.

Avionul se îndreptă spre pontonul său, acolo unde debarcase și Luther în urmă cu o săptămână. Docul era o plută, special proiectată, cu piloni gemeni. În câteva minute, odgoanele vor fi legate de stâlpi, în fața și în spatele avionului, și acesta va fi tras cu un troliu, cu spatele, la locul lui de parcare dintre piloni. Apoi vor începe să iasă pasagerii privilegiați, pășind din ușă pe suprafața mare a flotoarelor, apoi pe plută și, de acolo, printr-un tunel, pe uscat.

Luther se întoarse, apoi se opri brusc. În picioare, lângă umărul lui, se afla o persoană pe care nu o observase până atunci: un bărbat cam de înălțimea lui, îmbrăcat într-un costum gri închis și

cu melon, care semăna cu un funcționar aflat în drum spre birou. Luther era pe cale să meargă mai departe, când privi din nou. Fața de sub melon nu era cea a unui funcționar. Bărbatul avea fruntea înaltă, ochii albaștri, strălucitori, fălcile lungi și o gură subțire, crudă. Era mai în vârstă ca Luther, în jur de patruzeci de ani, dar avea umerii largi și părea să fie în formă. Arăta chipeș și periculos. Se uita fix în ochii lui Luther.

Luther se opri din fredonat.

Bărbatul spuse:

— Sunt Henry Faber.

— Tom Luther.

— Am un mesaj pentru tine.

Inima lui Luther se opri pentru o clipă. Încerca să-și ascundă agitația și vorbi pe același ton direct precum celălalt bărbat.

— Bun. Dă-i drumul.

— Omul de care ești atât de interesat se va afla în avion miercuri, când pleacă spre New York.

— Ești sigur?

Bărbatul îl privi dur pe Luther și nu răspunse.

Luther aprobă din cap, sumbru. Deci treaba mergea mai departe. Cel puțin suspansul se terminase.

— Mulțumesc, spuse el.

— Mai e și altceva.

— Ascult.

— A doua parte a mesajului este: nu ne dezamăgi.

Luther inspiră adânc.

— Spune-le să nu se îngrijoreze, zise el, cu o încredere pe care chiar o simțea. Tipul ar putea să plece din Southampton, dar nu va ajunge niciodată la New York.

•

Imperial Airways avea un terminal pentru hidroavioane chiar dincolo de estuar față de docurile Southampton. Mecanicii de la Imperial făceau întreținerea pentru Clipper, supervizați de

un inginer de bord de la Pan American. În această călătorie, inginerul era Eddie Deakin.

Era o muncă uriașă, dar aveau la dispoziție trei zile. După ce-și descărcase pasagerii la Berth 108, Clipperul traversase la Hythe. Acolo, în apă, fu manevrat pe un cărucior, apoi tras pe o pantă înclinată și remorcat într-un hangar enorm, arătând ca o balenă aflată în echilibru pe un cărucior de copii.

Zborul transatlantic era o sarcină dificilă pentru motoare. În etapa cea mai lungă, de la Newfoundland până în Irlanda, avionul se afla în aer timp de nouă ore și în timpul călătoriei de întoarcere, cu vântul din față, aceeași etapă dura șaisprezece ore și jumătate. Oră după oră, combustibilul curgea, bujiile se aprindeau, cei paisprezece cilindri ai fiecărui motor enorm pompau în sus și în jos, neobosiți și elicele de cinci metri diametru tăiau prin nori, și ploaie, și furtuni.

Pentru Eddie, acesta însemna romantismul ingineriei. Era minunat, era uimitor faptul că oamenii puteau să construiască mașini care să lucreze perfect și cu precizie, oră după oră. Existau atâtea lucruri care ar fi putut să meargă rău, atât de multe piese în mișcare care trebuiau să fie construite cu precizie și asamblate meticulos, astfel încât să nu plesnească, să nu se desprindă, să nu se blocheze sau, pur și simplu, să nu se uzeze în timp ce purtau avionul de patruzeci și unu de tone peste mii de kilometri.

Până miercuri dimineață, Clipperul va fi, din nou, gata să o ia de la cap.

Capitolul doi

Ziua în care izbucni războiul era o minunată duminică de vară târzie, însorită și plăcută.

Cu câteva minute înainte ca știrile să fie difuzate în eter, Margaret Oxenford se afla în fața marelui conac din cărămidă, care era căminul familiei sale, transpirând ușor în pelerină și pălărie și fumegând pentru că era obligată să meargă la biserică. În partea îndepărtată a satului, singurul clopot din turla bisericii bătea aceeași notă monotonă.

Margaret ura biserica, dar tatăl ei nu-i permitea să rateze slujba, deși avea nouăsprezece ani și era suficient de mare pentru propriile alegeri în materie de religie. În urmă cu vreun an, își adunase curajul să-i spună că ea nu voia să meargă, dar el refuzase să o asculte. Margaret îi spusese: „Nu crezi că este o ipocrizie din partea mea să merg la biserică dacă nu cred în Dumnezeu?” Tatăl ei îi răspunsese: „Nu fi ridicolă”. Înfrântă și furioasă, îi spuse mamei ei că după ce va deveni majoră nu va mai merge niciodată la biserică. Mama îi spusese: „Asta va decide soțul tău, draga mea”. Din punctul lor de vedere, discuția era încheiată, dar Margaret continuase să clocotească de indignare, în fiecare duminică, de atunci încolo.

Sora și fratele ei ieșiră din casă. Elizabeth avea douăzeci și unu de ani. Era înaltă și neîndemânatică și nu prea drăguță. Pe vremuri, cele două surori știau totul una despre cealaltă. Până nu demult, fuseseră permanent împreună, timp de ani de zile, pentru că nu mergeau la școală, ci primeau o educație aleatorie, acasă, de la guvernante și preparatori. Întotdeauna își împărtășiseră secretele. Dar în ultima vreme se îndepărtaseră. În adolescență, Elizabeth îmbrățișase valorile rigide, tradiționale, ale părinților lor: era ultraconservatoare, fervent regalistă, oarbă la ideile noi și ostilă la schimbare. Margaret o apucase pe calea opusă. Era feministă și socialistă, interesată de jazz, de pictura cubistă și de versurile albe. Elizabeth considera că Margaret este neloială familiei sale pentru că adopta aceste idei radicale. Margaret era iritată de neghiobia

surorii ei, dar era și tristă, pentru că nu mai aveau o prietenie atât de strânsă.

Percy avea paisprezece ani. Nu era nici pentru, nici împotriva ideilor radicale, dar era năzdrăvan, în mod natural, și empatiza cu rebeliunea lui Margaret. Colegi de suferință în fața tiraniei tatălui lor, își ofereau reciproc înțelegere și sprijin și Margaret îl iubea foarte mult.

Mama și tatăl lor ieșiră o clipă mai târziu. Tatăl purta o cravată oribilă, portocaliu cu verde. El era, practic, daltonist, dar probabil că mama o cumpărase pentru el. Mama avea părul roșcat și ochii verzi ca marea, pielea creolă și arăta strălucitoare în culori ca portocaliu și verde. Dar tatăl lui Margaret avea părul negru, care începea să încărunțească, și tenul spălăcit; pe el, cravata arăta ca un semn de avertizare pentru ceva periculos.

Elizabeth îi semăna tatălui ei, cu părul întunecat și trăsături neregulate. Margaret avea culorile mamei ei. I-ar fi plăcut o eșarfă de mătase în culorile cravatei tatălui ei. Percy se schimba atât de repede încât nimeni nu putea să spună cu cine va semăna până la urmă.

Merseră pe aleea lungă spre micul sat de dincolo de porți. Tatăl ei deținea majoritatea caselor și pământul arabil pe mulți kilometri în jur. Nu făcuse nimic să merite o asemenea bogăție: o serie de căsătorii, la începutul secolului al nouăsprezecelea, reuniseră cele mai importante trei familii deținătoare de pământ din ținut și proprietatea uriașă care rezultase fusese trecută, intactă, din generație în generație.

Porniră pe strada din sat și traversară pajiștea spre biserica din piatră cenușie. Intrară în procesiune: mama și tata, mai întâi; Margaret, în spate, cu Elizabeth; și Percy, la urmă. Sătenii din congregație își atingeau fruntea în timp ce familia Oxenford se îndrepta, pe culoar, spre strana familiei. Fermierii cei mai înstăriți, care, toți, aveau pământul arendat de la tatăl ei, își înclinau

capetele într-o plecăciune politicoasă; și cei din clasele mijlocii, dr. Rowan și colonelul Smythe și sir Alfred, clătinară din cap cu respect. Acest ritual feudal grotesc o făcea pe Margaret să se înfioare de rușine de câte ori avea loc. Toți oamenii se presupunea că sunt egali în fața lui Dumnezeu, nu-i așa? Ar fi vrut să strige: „Tatăl meu nu e cu nimic mai bun decât oricare dintre voi, poate e mult mai rău decât cei mai mulți dintre voi!” Probabil că într-o zi va avea curajul să o facă. Dacă făcea o scenă în biserică, era posibil să nu mai fie niciodată obligată să vină, dar era prea speriată de ce ar putea să facă tatăl ei.

Chiar când se așezau în strană, cu toți ochii ațintiți asupra lor, Percy spuse într-o șoaptă foarte sonoră:

— Drăguță cravată, tată.

Margaret își înghiți un hohot de râs și fu cutremurată de o serie de chicoteli. Ea și Percy se așezară repede și își ascunseră fețele, prefăcându-se că se roagă, până le trecu chicoteala. După asta, Margaret se simți mai bine.

Vicarul ținu o predică despre Fiul Risipitor. Margaret se gândi că bătrânul fraier caraghios ar fi putut să aleagă o temă mai apropiată de ceea ce era în gândurile tuturor: probabilitatea izbucnirii războiului. Prim-ministrul îi trimisese un ultimatum lui Hitler, pe care Führerul îl ignorase și o declarație de război era așteptată în orice moment.

Margaret era îngrozită de război. Un băiat de care fusese îndrăgostită murise în războiul civil spaniol. Se întâmplase cu doar un an în urmă, dar, uneori, încă mai plângea noaptea. Pentru ea, războiul însemna că multe alte mii de fete vor avea parte de suferința pe care o cunoscuse ea. Acest gând era aproape de nesuportat.

Totuși, o altă parte din ea își dorea războiul. Ani de zile se simțise prost din cauza lașității Marii Britanii față de războiul civil din Spania. Țara ei

rămăsese deoparte și privise cum guvernul socialist ales fusese răsturnat de o bandă de bătăuși înarmați de Hitler și Mussolini. Sute de tineri idealiști, din toată Europa, plecaseră în Spania să lupte pentru democrație. Dar le lipseau armele și guvernele democratice ale lumii refuzaseră le furnizeze, așa că tinerii își pierduseră viețile și oamenii ca Margaret se simțiseră furioși, și neajutorați, și rușinați. Dacă Marea Britanie li se va împotrivi, acum, fasciștilor, ea ar putea să înceapă, din nou, să fie mândră de țara ei.

Și mai era un alt motiv pentru care inima îi bătea mai tare la perspectiva războiului. Va însemna, cu siguranță, sfârșitul vieții sufocante, strâmte, pe care o trăia alături de părinții ei. Era plictisită, înghesuită și frustrată de ritualurile neschimbate și de viața lor socială inutilă. Își dorea să scape și să aibă o viață a ei, dar părea imposibil: nu era majoră, nu avea bani și nu era potrivită pentru niciun fel de muncă. Dar, gândea ea, nerăbdătoare, toate se vor schimba în timp de război.

Citise, fascinată, cum, în timpul ultimului război, femeile îmbrăcaseră pantaloni și se duseseră să muncească în fabrici. În zilele astea, existau secțiuni pentru femei în cadrul armatei, marinei și al forțelor aeriene. Margaret visa să se ofere voluntar pentru Serviciul Teritorial Auxiliar[1], armata pentru femei. Una dintre puținele abilități practice pe care le avea era faptul că știa să conducă. Șoferul tatălui ei, Digby, o învățase pe un Rolls Royce și Ian, băiatul care murise, o învățase să meargă cu motocicleta. Putea chiar să manevreze o barcă cu motor, pentru că tatăl ei ținea un mic iaht la Nisa. STA avea nevoie de șoferi pentru ambulanțe și motocicliști pentru curierat care să ducă mesaje de la un front la altul, cu viteză maximă, și ea putea să facă asta, cu o fotografie a lui Ian în buzunarul de la piept al

uniformei kaki. Era convinsă că putea să fie curajoasă, dacă i se oferea ocazia.

Războiul fusese declarat, de fapt, chiar în timpul slujbei, după cum aflară ei mai târziu. La 11:28 se auzi și o avertizare de raid aerian, chiar în mijlocul slujbei, dar nu ajunse până în satul lor și, oricum, fusese o alarmă falsă. Așa că familia Oxenford porni spre casă de la biserică fără să fie conștientă că se aflau în război cu Germania.

Percy dorea să ia o pușcă și să plece după iepuri. Toți știau să tragă cu arma: era un mod de a-și petrece timpul în familie, aproape o obsesie. Dar, desigur, tata îi refuză cererea lui Percy, pentru că nu se făcea să mergi la vânătoare duminica. Percy era dezamăgit, dar avea să se supună. Deși îi stătea mintea numai la năzdrăvănii, nu era suficient de bărbat ca să-și înfrunte tatăl pe față.

Lui Margaret îi plăcea neobrăzarea fratelui ei. Era singura rază de soare în negura care plutea în viața ei. Adesea își dorea ca și ea să poată să-și bată joc de tatăl ei, așa cum făcea Percy, și să râdă pe la spatele lui, dar era prea deranjată ca să râdă de asta.

Acasă, fură uluiți să descopere o menajeră desculță, care uda florile din hol. Tatăl ei nu o recunoscu.

— Cine ești? spuse el, abrupt.

Mama spuse, cu vocea ei moale, americană:

— Numele ei este Jenkins. A început lucrul săptămâna asta.

Fata se înclină, scurt.

Tatăl ei continuă.

— Și unde naiba sunt pantofii ei?

O expresie de suspiciune trecu pe fața fetei și aruncă o privire acuzatoare spre Percy.

— Vă rog, stăpâne, este vina tânărului lord Isley. Percy era conte de Isley. El mi-a spus că menajerele trebuie să meargă desculțe, duminica, în semn de respect.

Mama oftă și tatăl ei mormăi, exasperat. Margaret nu se putu împiedica să nu chicotească. Asta era una dintre glumele favorite ale lui Percy: să le comunice noilor servitori despre reguli imaginare. Putea să spună lucruri ridicole cu o față extrem de serioasă, și familia avea o asemenea reputație de excentricitate, încât oamenii puteau să creadă aproape orice.

Percy o făcea deseori să râdă pe Margaret, dar acum ei îi părea rău de sărmana menajeră, care stătea desculță, pe hol, și se simțea ridicolă.

— Du-te și pune-ți pantofii, îi spuse mama.

Margaret adăugă.

— Și să nu-l mai crezi niciodată pe lordul Isley.

Ei își scoaseră pălăriile și intrară în camera de zi. Margaret îl trase de păr pe Percy și sâsâi.

— A fost un lucru foarte răutăcios din partea ta.

Percy se mulțumi să rânjească. Odată, îi spusese vicarului că tatăl său murise din cauza unui atac de cord în timpul nopții și întregul sat se îmbrăcase în doliu înainte să afle că nu era adevărat.

Tatăl lor porni aparatul de radio și atunci aflară știrile: Marea Britanie declarase război Germaniei.

Margaret simți cum un fel de bucurie sălbatică i se ridica în piept, ca exaltarea atunci când conduci prea repede sau când te cațări în vârful unui copac foarte înalt. Nu mai avea niciun rost să își mai bată capul cu asta: va fi tragedie, și doliu, și durere, și tristețe, dar, de acum, lucrurile nu mai puteau să fie evitate, zarurile fuseseră aruncate și nu mai era altceva de făcut în afară de a lupta. Acest gând îi făcea inima să bată mai repede. Totul va fi diferit. Convențiile sociale vor fi abandonate, femeile vor intra în luptă, barierele de clasă vor dispărea, toată lumea va lucra împreună. Ea putea deja să simtă aerul libertății. Și se vor afla în război împotriva fasciștilor, chiar cei care îl omorâseră pe sărmanul Ian și mii de alți tineri de ispravă. Margaret nu considera că este o persoană răzbunătoare, dar, când se gândea la lupta împotriva nazismului, se

simțea răzbunătoare. Sentimentul era neobișnuit, înfiorător și emoționant.

Tatăl ei era furios. El era, oricum, roșu la față și când se înfuria întotdeauna părea pe cale să explodeze.

— Blestemat să fie Chamberlain! spuse el. Blestemat și spulberat să fie nenorocitul ăsta!

— Algernon, te rog, spuse mama, reproșându-i limbajul necontrolat.

Tatăl ei era unul dintre fondatorii Uniunii Fasciștilor Britanici. Pe atunci era o altă persoană: nu doar mai tânăr, ci și mai subțire, mai chipeș și mai puțin irascibil. Îi fermecase pe oameni și le câștigase loialitatea. Scrisese o carte controversată, intitulată *Corciturile*: *Amenințarea poluării rasiale*, despre felul în care civilizația începuse să decadă de când oamenii albi se împerecheau cu evrei, arabi, orientali și chiar negri. Corespondase cu Adolf Hitler, pe care el îl considera ca fiind cel mai mare om politic, după Napoleon. Ținuse petreceri uriașe acasă, în fiecare weekend, cu politicieni, oameni de stat străini, uneori și – într-o ocazie de neuitat – cu regele. Discuțiile se prelungeau mult, în noapte, majordomul aducea mai mult brandy din pivniță, în timp ce valeții căscau pe holuri. Pe toată perioada depresiunii economice, tatăl ei așteptase ca țara lui să-l cheme să o salveze, în ceasul cel mai greu, și să-i ceară să devină prim-ministru într-un guvern al reconstrucției naționale. Dar chemarea nu venise niciodată. Petrecerile de weekend deveniră mai rare și mai restrânse: oaspeții cei mai distinși găseau modalități să se disocieze, în mod public, de Uniunea Fasciștilor Britanici; și tatăl ei devenise un om mai acru, dezamăgit. Șarmul său se pierduse odată cu încrederea. Aspectul plăcut fu distrus de ură, plictiseală și băutură. Inteligența lui nu fusese niciodată reală: Margaret îi citise cartea și rămăsese șocată când realizase că ceea ce era

scris înăuntru era nu doar greșit, ci de-a dreptul stupid.

În ultimii ani, platforma sa se redusese la o singură idee obsesivă: aceea că Marea Britanie și Germania ar trebui să se unească împotriva Uniunii Sovietice. El susținuse această teză în articole din reviste și în scrisori către ziare și în tot mai rarele ocazii când era invitat să vorbească la întruniri politice și la dezbateri ale unor societăți universitare. Se agăța sfidător de această idee pe măsură ce evenimentele politice din Europa făceau ca politica lui să devină din ce în ce mai nerealistă. Odată cu declanșarea războiului între Marea Britanie și Germania, speranțele sale erau definitiv zdrobite și Margaret nu simțea prea multă milă pentru el, printre toate celelalte emoții tumultuoase.

— Marea Britanie și Germania se vor distruge una pe cealaltă și vor lăsa Europa să fie dominată de comuniștii atei! spuse el.

Referirea la ateism îi aminti lui Margaret că era obligată să meargă la biserică și spuse:

— Nu mă deranjează. Eu sunt atee.

Mama ei spuse.

— Nu poți să fii, draga mea, tu ții de biserica anglicană.

Margaret nu se putu abține să râdă. Elizabeth, care mai avea puțin și izbucnea în lacrimi, îi spuse:

— Cum poți să râzi? Este o tragedie!

Elizabeth era o mare admiratoare a naziștilor. Vorbea germană – amândouă vorbeau datorită guvernantei germane care rezistase mai mult decât toate celelalte – și fusese la Berlin de mai multe ori și cinase de două ori cu Führerul, în persoană. Margaret suspecta că naziștii erau niște snobi, cărora le plăcea să se bucure de aprobarea unui aristocrat englez.

Acum, Margaret se întoarse spre Elizabeth și spuse:

— E momentul să ne împotrivim acelor teroriști.

— Nu sunt teroriști, spuse Elizabeth indignată. Sunt niște oameni mândri, puternici, de rasă pură și este o tragedie faptul că țara noastră se află în război împotriva lor. Tata are dreptate – oamenii albi se vor extermina între ei și lumea va rămâne pe mâna corciturilor și a evreilor.

Margaret nu avea răbdare pentru astfel de aiureli.

— Nu-i nimic în neregulă cu evreii, spuse ea, întărâtată.

Tatăl lor ridică un deget și spuse:

— Nu-i nimic în neregulă cu evreii – *la locul lor.*

— Care este sub călcâiul cizmei tale, în sistemul tău fascist. Fusese pe punctul să spună „sistemul tău împuțit”, dar se speriase brusc și își înghițise insulta: era periculos să-l înfurii prea tare pe tata.

Elizabeth zise:

— Și în sistemul tău bolșevic, evreii conduc cotețul!

— Nu sunt bolșevică. Sunt socialistă.

Percy imită accentul mamei.

— Nu poți să fii, draga mea, tu ții de biserica anglicană.

Margaret izbucni în râs, deși râdea de ea însăși, dar râsul ei o înfurie pe soră-sa. Elizabeth spuse cu amărăciune:

— Tu vrei să distrugi tot ceea ce este bun și pur și, la urmă, să râzi de asta.

Replica asta nu prea merita un răspuns, dar Margaret încă dorea să-și sublinieze poziția. Se întoarse spre tatăl ei și îi spuse:

— Ei bine, sunt de acord în legătură cu Neville Chamberlain, oricum. Din cauza lui, poziția noastră militară s-a înrăutățit mult, pentru că i-a lăsat pe fasciști să pună mâna pe Spania. Acum, inamicul este și la vest, și la est.

— Nu Chamberlain i-a lăsat pe fasciști să pună mâna pe Spania, spuse tata. Marea Britanie a semnat un acord de neintervenție cu Germania,

Franța și Italia. Tot ce am făcut a fost să ne ținem de cuvânt.

Asta era o ipocrizie totală și el știa acest lucru. Margaret simțea că se înroșește de furie.

— Ne-am ținut de cuvânt, în timp ce germanii și italienii și l-au încălcat pe al lor! protestă ea. Așa că fasciștii au avut arme, și democrații – nimic… în afară de eroi.

Se lăsă un moment de liniște stânjenitoare.

Mama spuse:

— Îmi pare foarte rău că a murit Ian, draga mea, dar el avea o influență foarte proastă asupra ta.

Brusc, Margaret simți că-i vine să plângă.

Ian Rochdale fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată și durerea pentru moartea lui încă avea puterea să o facă să suspine.

Mulți ani, dansase la balurile de vânătoare cu membri tineri ai aristocrației funciare, cu băieți care nu aveau nimic în cap, în afară de băutură și vânătoare, și fusese disperată că nu va întâlni niciodată un bărbat de vârsta ei care să o intereseze. Ian apăruse în viața ei ca o lumină a rațiunii și de când murise, ea trăia în întuneric.

El fusese în ultimul an de studii la Oxford. Lui Margaret i-ar fi plăcut să meargă la universitate, dar nu exista nicio șansă ca ea să fie admisă: nu fusese niciodată la școală. Oricum, citise mult și variat – nu avea altceva de făcut – și fusese emoționată să descopere pe cineva asemenea ei, căruia îi plăcea să discute despre idei. Era singurul bărbat care îi putea explica lucruri fără să fie condescendent. Ian era persoana cu gândirea cea mai limpede pe care o întâlnise vreodată; avea o răbdare nesfârșită în discuții și îi lipsea aproape complet vanitatea intelectuală – nu pretindea niciodată că înțelege lucruri pe care nu le înțelegea. Ea îl adorase chiar de la început.

Multă vreme nu se gândise la asta ca la dragoste. Dar, într-o zi, el îi mărturisise, stânjenit și cu mare umilință, luptându-se să găsească

cuvintele potrivite și, în sfârșit, îi spusese: „Cred că m-am îndrăgostit de tine. Asta va distruge totul?” Și atunci ea realizase bucuroasă că și ea era îndrăgostită.

El îi schimbase viața. Era ca și cum s-ar fi mutat într-o altă țară, unde totul era diferit: peisajul, vremea, oamenii, mâncarea. Se bucura de orice lucru. Constrângerile și iritările traiului cu părinții ei ajunseseră să-i pară nesemnificative.

Chiar și după ce el se înrolase în Brigăzile Internaționale și plecase în Spania, ca să lupte pentru guvernul socialist ales, împotriva rebelilor fasciști, continua să-i lumineze viața. Era mândră de el, pentru că avusese curajul să-și susțină convingerile și era dispus să-și riște viața pentru cauza în care credea. Uneori, primea câte o scrisoare de la el. Odată îi trimisese un poem. Apoi venise o notă care o informa că era mort, sfârtecat de o lovitură directă de obuz și Margaret simțise că viața ei se terminase.

— O influență proastă, repetă ea cu amărăciune. Da. M-a învățat să pun la îndoială dogma, să nu am încredere în minciuni și să disprețuiesc ipocrizia. Prin urmare, nu prea sunt potrivită pentru societatea civilizată.

Tata, mama și Elizabeth începură să vorbească toți în același timp, apoi se opriră, pentru că niciunul dintre ei nu se putea auzi, și Percy vorbi în momentul de liniște bruscă.

— Că tot vorbeam despre evrei, spuse el. Am dat peste o fotografie ciudată, în pivniță, într-una dintre valizele acelea vechi, de la Stamford. Stamford, Connecticut, era locul în care locuise familia mamei. Percy scoase din buzunarul de la piept al cămășii o fotografie șifonată. Am avut o străbunică numită Ruth Glencarry, nu-i așa?

Mama îi răspunse.

— Da, a fost mama mamei mele. De ce, dragă, ce-ai descoperit?

Percy îi dădu tatălui său fotografia și ceilalți se îngrămădiră în jurul lui să o privească. Era o scenă de pe o stradă dintr-un oraș american, probabil New York, în urmă cu vreo șaptezeci de ani. În prim-plan era un bărbat evreu, având în jur de treizeci de ani, cu barbă neagră, îmbrăcat în haine aspre de muncitor și cu pălărie. Stătea în picioare lângă un căruț pe care se afla o tocilă. Căruțul era clar inscripționat cu cuvintele „Reuben Fishbein – tocilar”. Alături de bărbat stătea o fată, de zece ani, într-o rochie de bumbac ponosită și cu ghete grosolane.

Tatăl lui întrebă.

— Ce-i cu asta, Percy? Cine sunt oamenii aceștia jalnici?

— Întoarce-o, spuse Percy.

Tatăl lui întoarse fotografia. Pe spate era scris: „Ruthie Glencarry, născută Fishbein, 10 ani”.

Margaret privi spre tatăl ei. Era complet oripilat.

Percy continuă.

— E interesant că bunicul mamei s-a însurat cu fata unui evreu rătăcitor, ascuțitor de cuțite, dar se spune că așa e America.

— Este imposibil, spuse tatăl lui, dar vocea îi tremura și Margaret presupuse că el se gândea că era foarte posibil.

Percy continuă, voios.

— Oricum, la evrei, descendența se transmite pe linie feminină, așa că dacă bunica mea a fost evreică, asta mă face pe mine evreu.

Tatăl lor pălise. Mama părea destul de nedumerită, încrețindu-și sprâncenele.

Percy spuse.

— Sper ca germanii să nu câștige războiul ăsta. Nu mi se va permite să merg la cinematograf și mama va trebui să coasă stele galbene pe toate toaletele ei de bal.

Părea prea frumos ca să fie adevărat. Margaret se uită cu atenție la cuvintele scrise pe spatele fotografiei și adevărul ieși la iveală.

— Percy! spuse ea încântată. Ăsta este scrisul *tău*!

— Nu, nu este, spuse Percy.

Dar toată lumea își dădu seama că era scrisul lui. Percy găsise undeva această fotografie veche a unei fetițe evreice și falsificase scrisul de pe spate ca să-l păcălească pe tatăl său. Acesta mușcase momeala și nu era de mirare; ar însemna coșmarul suprem al oricărui rasist, să afle că avea strămoși impuri. Îi dăduse ce merita.

Tatăl spuse:

— Bah! și aruncă fotografia pe masă.

Mama spuse:

— Percy, serios? cu o voce ofensată. Probabil că ar fi spus mai multe, dar în momentul acela se deschise ușa și Bates, majordomul irascibil, rosti:

— Prânzul este servit, doamna mea.

Părăsiră camera și traversară holul, spre mica sufragerie. Ca în fiecare duminică, se servi friptură de vacă, gătită prea mult. Mama mânca o salată: nu mânca niciodată mâncare gătită, deoarece credea că temperatura îi distrugea savoarea.

Tata spuse rugăciunea și se așezară la masă. Bates îi oferi mamei somon afumat. Mâncarea afumată, murată sau altfel conservată era în regulă, conform teoriei ei.

— Desigur, rămâne un singur lucru de făcut, spuse ea în timp ce se servea din platoul oferit. Vorbi pe tonul degajat al cuiva care abia dacă se deranjează să atragă atenția asupra unui lucru evident. Trebuie să plecăm toți să locuim în America până când se termină acest război prostesc.

Se lăsă un moment de liniște, de surprindere.

Margaret, îngrozită, izbucni:

— Nu!

Mama spuse:

— Gata, cred că am avut suficiente ciondăneli pentru o singură zi. Te rog, lasă-ne să mâncăm în liniște și armonie.

— Nu! repetă Margaret. Aproape că își pierduse graiul din cauza furiei. Nu puteți să faceți asta, este… este… Ar fi vrut să se repeadă la ei, să-i acuze de trădare și lașitate, să-și strige în gura mare disprețul și sfidarea, dar cuvintele nu ieșeau și tot ce reuși să spună fu: „Nu e corect”.

Chiar și asta era prea mult. Tatăl ei spuse:

— Dacă nu-ți poți ține gura, ar fi mai bine să pleci.

Margaret își duse șervetul la gură, ca să-și înăbușe un suspin, își împinse scaunul în spate, se ridică în picioare și ieși, în fugă, din cameră.

•

Plănuiseră asta de luni de zile, desigur.

După masa de prânz, Percy veni în camera lui Margaret și îi povesti detaliile. Casa urma să fie încuiată, mobilierul acoperit cu pânză împotriva prafului și servitorii concediați. Proprietatea va rămâne pe mâinile directorului de afaceri al tatălui lor, care va strânge chiriile. Banii vor fi depozitați în bancă; nu puteau fi trimiși în America din cauza regulilor de export de valută pe timp de război. Caii vor fi vânduți, păturile vor fi tratate împotriva moliilor și argintăria încuiată.

Margaret, Elizabeth și Percy trebuiau să împacheteze câte o valiză fiecare: restul bunurilor lor vor fi trimise cu o companie de mutări. Tatăl lor rezervase bilete pentru toți la Pan American Clipper și trebuiau să plece miercuri.

Percy era absolut încântat. Mai zburase odată sau de două ori, dar Clipperul era altceva. Avionul era uriaș și opulent; ziarele fuseseră pline de povești despre el când fusese inaugurată cursa, cu câteva săptămâni în urmă. Zborul la New York dura douăzeci și nouă de ore și toată lumea se ducea la culcare, în timpul nopții, deasupra Oceanului Atlantic.

Era dezgustător de potrivit, gândi Margaret, ca ei să plece în condiții de mare lux, în timp ce își

lăsau compatrioții îngreunați de lipsuri, privațiuni și război.

Percy plecă să-și împacheteze valiza și Margaret se întinse pe pat, holbându-se la tavan, amărâtă și dezamăgită, plângând de frustrare, lipsită de orice putere să facă ceva în legătură cu soarta ei.

Rămase în camera ei până la ora de culcare.

Luni dimineață, pe când se afla încă în pat, mama intră în camera ei. Margaret se ridică și îi aruncă o privire ostilă. Mama ei se așeză la masa de toaletă și o privi pe Margaret în oglindă.

— Te rog să nu creezi necazuri cu tatăl tău pe subiectul ăsta, spuse ea.

Margaret înțelese că mama ei era neliniștită. În alte condiții, asta ar fi făcut-o pe Margaret să-și îndulcească tonul, dar era prea supărată ca să empatizeze.

— Este o lașitate! explodă ea.

Mama ei păli.

— Nu suntem lași.

— Doar că fugim din țara noastră când începe războiul!

— Nu avem de ales. Trebuie să plecăm.

Margaret se uită mirată la mama ei.

— De ce?

Mama ei se întoarse de la oglindă și privi direct spre ea.

— Altfel îl vor băga pe tatăl tău în închisoare.

Margaret era complet luată prin surprindere.

— Cum pot să facă asta? Nu e o crimă să fii fascist.

— Au puteri excepționale. Chiar contează? Ne-a avertizat un prieten de la Ministerul de Externe. Tatăl tău va fi arestat dacă se va mai afla în Marea Britanie la sfârșitul săptămânii.

Margaret nu putea să creadă că l-ar trimite pe tatăl ei la închisoare ca pe un hoț. Se simțea prostește: nu se gândise la modul în care războiul le va afecta viața de zi cu zi.

— Dar nu ne vor lăsa să luăm banii cu noi, spuse mama ei, amărâtă. Cam aici se termină fairplay-ul britanic.

Banii erau ultimul lucru de care-i păsa lui Margaret în clipa asta. Toată viața ei era în cumpănă. Simți un acces brusc de vitejie și se hotărî să-i spună mamei ei adevărul. Înainte să aibă timp să-și piardă curajul, inspiră adânc și glăsui:

— Mamă, eu nu vreau să merg cu voi.

Mama ei nu se arătă surprinsă. Poate că se așteptase la ceva de genul acesta. Spuse, pe tonul liniștit, vag, pe care-l folosea atunci când încerca să evite o ceartă:

— Trebuie să vii, draga mea.

— Dar ei nu mă vor băga pe mine la închisoare. Pot să locuiesc cu mătușa Martha sau chiar cu verișoara Catherine. Nu vrei să vorbești tu cu tata?

Brusc, mama ei păru neobișnuit de furioasă.

— Te-am născut în durere și suferință și nu am de gând să te las să-ți pui viața în pericol, dacă pot să evit asta.

Pentru o clipă, Margaret rămase surprinsă de emoția sinceră a mamei ei. Apoi protestă.

— Trebuie să am și eu ceva de spus aici – e viața mea!

Mama ei oftă și reveni la tonul ei normal, languros.

— Nu are nicio importanță ce gândim, eu sau tu. Tatăl tău nu ne va lăsa să rămânem orice am spune.

Pasivitatea ei o enerva pe Margaret și se decise să acționeze.

— Îl voi întreba direct.

— Aș vrea să nu faci asta, spuse mama ei, cu o notă de rugăminte în voce. Pentru el este și așa îngrozitor de greu. Iubește Anglia, știi asta. În orice alte împrejurări, ar suna la Ministerul Apărării să încerce să obțină o slujbă. Povestea asta îi frânge inima.

— Și cu inima mea ce se întâmplă?

— Pentru tine nu e același lucru. Ești tânără, ai toată viața în față. Pentru el este sfârșitul oricărei speranțe.

— Nu e vina mea că e fascist, ripostă Margaret cu duritate.

Mama ei se ridică în picioare.

— Speram că vei fi mai blândă, spuse ea, încet, în timp ce ieșea din cameră.

Margaret se simțea vinovată și indignată în același timp. Era atât de nedrept! Tatăl ei îi tratase cu dispreț toate părerile încă de când începuse să aibă așa ceva și acum, când evenimentele dovediseră că se înșelase, i se cerea ei să fie înțelegătoare.

Oftă. Mama ei era frumoasă, excentrică, dar avea o atitudine vagă. Se născuse bogată și hotărâtă. Excentricitățile ei erau rezultatul unei voințe puternice, fără să aibă în spate o educație care să-i permită să facă diferența între rațional și irațional. Caracterul vag era felul în care o femeie puternică putea să se descurce într-o lume a dominației masculine: ea nu avea dreptul să-l înfrunte pe soțul ei, așa că singura modalitate prin care putea să se eschiveze controlului lui era să pretindă că nu-l înțelege. Margaret o iubea pe mama ei și îi accepta ciudățeniile cu o toleranță drăgăstoasă – dar era hotărâtă să nu ajungă ca ea, în ciuda asemănării fizice dintre ele. Dacă ceilalți refuzau să o educe, ea se va descurca, bucuroasă, singură; și mai degrabă ar ajunge fată bătrână decât să se mărite cu un porc care consideră că are dreptul să-i poruncească asemenea unei servitori oarecare.

Uneori își dorea să aibă un altfel de relație cu mama sa. Dorea să i se confeseze, să-i câștige simpatia, să-i ceară sfatul. Puteau să fie aliate, să lupte împreună pentru libertate, împotriva unei lumi care dorea să le trateze ca pe niște ornamente. Dar mama ei renunțase la luptă cu mult timp în

urmă și dorea ca Margaret să facă la fel. Asta nu avea să se întâmple. Margaret avea să fie ea însăși: era absolut hotărâtă. Dar în ce fel?

Toată ziua de luni nu reuși să mănânce nimic. Bău nenumărate cești de ceai, în timp ce servitorii își vedeau de treabă cu închiderea casei. Marți, când mama ei înțelese că Margaret nu avea de gând să împacheteze, îi spuse noii cameriste, Jenkins, să împacheteze pentru ea. Desigur, Jenkins nu știa ce să împacheteze și Margaret fu nevoită să o ajute; așa că mama obținu ceea ce își dorea, așa cum făcea adesea.

Margaret îi spuse fetei:

— Ai ghinion că ne-am hotărât să închidem casa la o săptămână după ce ai început să lucrezi aici.

— Acum nu va mai fi lipsă de locuri de muncă, doamna mea, spuse Jenkins. Tatăl nostru spune că în timp de război nu există șomaj.

— Ce vei face – vei lucra într-o fabrică?

— Am să mă înrolez. Ieri, la radio s-a anunțat că șaptesprezece mii de femei s-au înrolat în STA. Sunt cozi în fața fiecărei primării din țară – am văzut o fotografie în ziar.

— Ce noroc pe tine, spuse Margaret, deprimată. Singurul lucru la care o să stau la coadă este avionul spre America.

— Trebuie să faci ceea ce vrea marchiza, spuse Jenkins.

— Ce spune tatăl tău despre faptul că te înrolezi?

— Nu-i voi spune – pur și simplu, o să fac asta.

— Și dacă te retrage?

— Nu poate să facă asta. Am optsprezece ani. Odată ce te-ai înscris, asta este. Dacă ești suficient de în vârstă, părinții tăi nu pot să facă nimic în legătură cu asta.

Margaret era uluită.

— Ești sigură?

— Sigur. Toată lumea știe asta.

— Eu nu știam, spuse Margaret, gânditoare.

Jenkins scoase valiza lui Margaret pe hol. Vor pleca foarte devreme, miercuri dimineață. Văzând valizele aliniate, Margaret înțelese că avea să-și petreacă războiul în Connecticut dacă nu făcea și altceva în afară de bombăneală. În ciuda rugăminții mamei ei să nu facă scandal, trebuia să-și înfrunte tatăl.

Simplul gând o făcu să tremure. Se întoarse în camera ei să-și adune curajul și să se gândească la ce avea de spus. Va trebui să fie calmă. Lacrimile nu-l vor mișca și furia nu-i va provoca decât dispreț. Va trebui să pară rațională, responsabilă, matură. Nu va trebui să fie pusă pe ceartă, pentru că asta îl va înfuria și, atunci, ea va fi atât de înfricoșată încât nu va mai fi în stare să continue.

Cum ar trebui să înceapă? „Cred că am dreptul să am un cuvânt de spus în legătură cu viitorul meu".

Nu, nu e bine. El îi va răspunde: „Eu sunt responsabil pentru tine, deci este decizia mea".

Poate că ar trebui să înceapă așa: „Pot să discut cu tine despre plecarea în America?"

Probabil că el îi va răspunde: „Nu e nimic de discutat".

Deschiderea ei trebuia să fie atât de inofensivă încât nici măcar el să nu o poată refuza. Se decise că va încerca: „Pot să te rog ceva?" El va trebui să fie de acord cu asta.

Și după asta? Cum va putea să abordeze subiectul fără să provoace una dintre furiile lui îngrozitoare? Ar putea să spună: „Tu ai fost în armată, în timpul ultimului război, nu-i așa?" Știa că fusese în luptă, în Franța. Apoi îl va întreba: „Mama a fost și ea implicată?" Știa și răspunsul la întrebarea asta: mama ei fusese asistentă medicală voluntară, la Londra, îngrijind de ofițerii americani răniți. Apoi va încheia: „Amândoi v-ați servit țările, așa că știu că vei înțelege de ce vreau să fac și eu același lucru". Cu siguranță, acesta era un argument de neclintit.

Dacă el putea să accepte principiul, ea simțea că putea să se descurce cu celelalte obiecții ale lui. Ar putea să locuiască la rude, până când se înrola, ceea ce se va întâmpla în câteva zile. Avea nouăsprezece ani: multe fete de vârsta ei lucrau cu normă întreagă de șase ani. Era suficient de în vârstă ca să se mărite, să conducă mașina, să meargă la închisoare. Nu exista niciun motiv pentru care ar trebui să nu i se permită să rămână în Anglia.

Părea rațional. Acum, mai avea nevoie doar de curaj.

Tatăl ei ar trebui să se afle în biroul lui, împreună cu directorul. Margaret ieși din cameră. Pe platforma din fața dormitorului ei, se simți, brusc, slăbită și înspăimântată. Pe el îl înfuria să fie contrazis. Accesele lui de furie erau îngrozitoare și pedepsele aspre. Pe când avea unsprezece ani, fusese obligată să stea în picioare, în colțul biroului lui, cu fața la perete după ce fusese nepoliticoasă cu un oaspete al casei; el îi luase ursulețul favorit, ca pedeapsă pentru că făcuse pipi în pat, la vârsta de șapte ani; odată, într-un acces de furie, aruncase o pisică pe o fereastră de la etaj. Ce va face, acum, când îi va spune că ea vrea să rămână în Anglia și să lupte împotriva naziștilor?

Se strădui să coboare scările, dar, pe măsură ce se apropia de birou, temerile ei creșteau. Îl vedea pe tatăl său înfuriindu-se, cu fața înroșită și cu ochii ieșiți din orbite, și se simți îngrozită. Încercă să-și liniștească pulsul accelerat, întrebându-se dacă avea, într-adevăr, pentru ce să-i fie frică. Nu mai putea să-i sfâșie inima dacă îi luă ursulețul favorit. Dar știa, în adâncul ei, că el încă putea să găsească moduri să o facă să-și dorească să fi fost moartă.

În timp ce stătea în fața ușii biroului, tremurând, menajera trecu grăbită prin hol, în rochia ei neagră, de mătase. Doamna Allen conducea personalul

feminin al gospodăriei, dar fusese întotdeauna indulgentă față de copii. Iubea această familie și era supărată pentru că plecau: pentru ea era sfârșitul unui mod de viață. Îi oferi lui Margaret un zâmbet înlăcrimat.

Privind-o, Margaret fu lovită de o idee care-i făcu inima să se oprească.

Un întreg plan de evadare îi explodă în minte. Va împrumuta bani de la doamna Allen, va părăsi casa acum, va lua trenul de 4:45 spre Londra, va rămâne peste noapte în apartamentul verișoarei ei, Catherine, și se va înrola în STA la prima oră a dimineții. Până când o va ajunge din urmă tatăl ei, va fi prea târziu.

Era atât de simplu și îndrăzneț încât abia dacă îi venea să creadă că ar putea să funcționeze. Dar înainte să se poată gândi de două ori, se auzi spunând:

— Doamnă Allen, ai putea să-mi dai niște bani? Trebuie să fac niște cumpărături de ultim moment și nu vreau să-l deranjez pe tata, e atât de ocupat.

Doamna Allen nu ezită nicio clipă.

— Sigur, doamna mea. De câți bani ai nevoie?

Margaret nu știa cât costa drumul cu trenul până la Londra. Nu-și cumpărase niciodată bilet singură. Făcu o presupunere fără nicio bază și spuse:

— Oh, o liră ar trebui să fie de ajuns. Se gândea: chiar fac asta?

Doamna Allen scoase două bancnote de zece șilingi din geantă. Probabil că i-ar fi dat și economiile ei de o viață dacă i le-ar fi cerut.

Margaret luă banii cu degete tremurătoare. Acesta ar putea să fie biletul meu spre libertate, se gândi ea și, oricât era de înspăimântată, simți cum i se aprinde în piept o mică flacără de speranță.

Doamna Allen, crezând că este supărată din cauza emigrării, o strânse de mână.

— Aceasta este o zi tristă, lady Margaret, spuse ea. O zi tristă pentru noi toți. Scuturându-și părul grizonant, dispăru în spatele casei.

Margaret privi în jurul ei agitată. Nu se vedea nimeni prin preajmă. Inima îi bătea ca a unei păsări prinse în cușcă și respira cu icnete superficiale. Știa că dacă ezita își va pierde curajul. Nu îndrăzni să mai rămână suficient de mult ca să-și pună o haină pe ea. Strângând banii în mână, ieși pe ușa din față.

Gara se afla la trei kilometri depărtare, în satul următor. Cu fiecare pas pe care-l făcea pe drum, Margaret se aștepta să audă Rolls Royce-ul tatălui ei sforăind în urma sa. Dar cum putea să știe el ce făcuse? Era improbabil ca să-i observe cineva lipsa înainte de cină și, chiar dacă observau, vor presupune că se dusese la cumpărături, așa cum îi spusese doamnei Allen. Cu toate astea, îi era permanent teamă că va fi prinsă.

Ajunse la gară devreme și își cumpără biletul – avea bani mai mult decât suficienți –, apoi se așeză în sala de așteptare pentru doamne privind spre limbile ceasului cel mare de pe perete.

Trenul avea întârziere.

Ora 4:45 trecu, apoi cinci, apoi 5:05. Deja Margaret era atât de înspăimântată, încât simțea că e pe cale să renunțe și să întoarcă acasă, doar ca să scape de această tensiune.

Trenul ajunse la 5:15 și tatăl ei încă nu apăruse.

Margaret se îmbarcă. În tot acest timp, își simțea inima în gât.

Rămase în picioare, lângă fereastră, holbându-se spre bariera pentru verificarea biletelor, așteptându-se să-l vadă sosind în ultima clipă și să o prindă.

În sfârșit, trenul porni.

Abia dacă-i venea să creadă că scăpase.

Trenul prinse viteză și primii fiori de exaltare începură să-i frământe sufletul. Câteva secunde mai târziu, ieșea din gară. Margaret privi cum dispare satul și inima i se umplu de sentimentul de triumf. O făcuse – evadase!

Brusc, simți cum i se moaie genunchii. Privi în jur după un loc și realiză, pentru prima dată, că trenul era plin. Toate locurile erau ocupate, chiar și în vagonul de clasa întâi, și peste tot erau soldați care stăteau așezați pe podea. Rămase în picioare.

Euforia ei nu se pierdu, deși călătoria era, după standardele ei normale, un adevărat coșmar. La fiecare gară, tot mai mulți oameni se înghesuiau în vagoane. Trenul fu întârziat trei ore înainte de Reading. Toate becurile fuseseră scoase, din cauza camuflajului, așa că, după lăsarea serii, trenul era în beznă totală, cu excepția strălucirii ocazionale a lanternei unui paznic, care patrula, făcându-și loc printre pasagerii așezați și întinși pe podea. Își spuse că aceste lucruri nu mai aveau importanță. Rochia ei se va murdări, dar mâine se va îmbrăca în uniformă. Totul era diferit: acum era război.

Margaret se întreba dacă tatăl ei aflase că ea lipsea, dacă descoperise că luase trenul și dacă pornise, cu viteză maximă, spre Londra, ca să o intercepteze la gara Paddington. Era improbabil, dar posibil și sufletul i se umplu de groază când trenul intră în gară.

Oricum, când coborî, în sfârșit, el nu era nicăieri și inima i se umplu de un nou fior de triumf. Până la urmă, el nu era atotputernic! În strălucirea cavernoasă a gării, reuși să găsească un taxi. Acesta o duse la Bayswater, folosind doar luminile de poziție. Șoferul aprinse o lanternă ca să-i lumineze drumul spre clădirea în care Catherine avea un apartament.

Toate ferestrele clădirii erau acoperite, dar holul era strălucitor. Portarul își terminase tura – era aproape miezul nopții dar Margaret cunoștea drumul. Urcă scările și sună la ușă.

Nu veni niciun răspuns.

Inima ei se scufundă.

Sună din nou, dar știa că este inutil: apartamentul era micuț și soneria era puternică. Catherine nu se afla acolo.

Nu era prea surprinzător: Catherine locuia cu părinții ei, în Kent, și folosea apartamentul doar ca un refugiu. Viața socială a Londrei se oprise, desigur, așa că nu exista niciun motiv pentru care Catherine să se afle aici. Margaret nu se gândise la asta.

Nu era zdrobită, dar era dezamăgită. Abia așteptase să se așeze împreună cu Catherine să bea o ciocolată caldă și să-i împărtășească toate detaliile marii ei aventuri. Oricum, asta va trebui să mai aștepte. Se gândi ce avea de făcut în continuare. Avea câteva rude la Londra, dar, dacă se ducea la ei, aceștia aveau să îl sune cel mai probabil pe tatăl ei. Catherine ar fi fost dornică să conspire cu ea, dar nu putea să aibă încredere în oricare dintre celelalte rude.

Apoi își aminti că mătușa Martha nu avea telefon.

Era o strămătușă, de fapt; o fată bătrână, izolată, de vreo șaptezeci de ani. Locuia la vreun kilometru și jumătate depărtare. Probabil că dormea deja și se va înfuria să fie trezită, dar nu avea ce să facă. Lucrul cel mai important era că ea nu avea posibilitatea să-l anunțe pe tatăl ei despre ceea ce făcea Margaret.

Margaret coborî scările și ieși în stradă – doar ca să descopere că era întuneric beznă.

Camuflajul era destul de înspăimântător. Rămase în fața ușii și privi în jur, cu ochii larg deschiși și holbându-se, fără să vadă nimic. Asta îi dădea o senzație stranie în stomac de parcă era amețită.

Închise ochii și își închipui scena familiară a străzii, așa cum ar trebui să fie. În spatele ei se afla Ovington House, unde locuia Catherine. În mod normal, ar trebui să fie lumini la mai multe ferestre și o inundație de strălucire de la lampa de deasupra ușii. În colțul din stânga ei se afla o mică biserică, a cărei poartă era mereu scăldată în lumină. Pe pavaj erau înșirați stâlpi de iluminat și strada ar

trebui să fie luminată de farurile autobuzelor, ale taxiurilor și ale mașinilor.

Deschise ochii din nou și nu văzu nimic.

Era enervant. Pentru o clipă, își imagină nu exista nimic în jurul ei: strada dispăruse și ea se află în neant, căzând prin gol. Brusc, simți că i se face rău. Apoi se adună și vizualiză drumul spre casa mătușii Martha.

„De aici trebuie să mă îndrept spre est, gândi ea, și să cotesc la dreapta la al doilea colț și casa mătușii Martha se află la capătul acelei străzi. Ar trebui să fie destul de ușor chiar și prin beznă”.

Își dorea o eliberare: un taxi luminat, lună plină sau un polițist îndatoritor. După un moment, dorința i se îndeplini: o mașină se strecura pe stradă cu luminile de poziție slabe ca ochii unei pisici în beznă completă și, dintr-odată, reuși să vadă linia bordurii până la colțul străzii.

Începu să meargă.

Mașina trecu pe lângă ea cu luminile roșii, din spate, retrăgându-se în depărtarea întunecoasă. Margaret se gândea că mai are doar vreo trei patru pași până la colț, când se împiedică de bordură. Traversă strada și găsi trotuarul celălalt fără să se împiedice de el. Asta o încurajă.

Brusc, ceva dur o lovi peste față cu o violență agonizantă.

Strigă de durere și de frică. Pentru o clipă o cuprinse o panică oarbă și dori să se întoarcă și să fugă. Cu efort, reuși să se calmeze. Își duse palma la față și se frecă acolo unde o durea. Ce naiba se întâmplase? Ce putea să fie acolo, să o lovească direct în față, în mijlocul trotuarului? Își întinse ambele mâini. Simți ceva aproape imediat și își retrase mâinile înspăimântată; apoi strânse din dinți și se întinse din nou. Atingea ceva rece și dur și rotund, ca un fel de farfurie supradimensionată care plutea prin aer. Explorând mai departe, simți un stâlp rotund, cu o gaură rectangulară și cu un capăt ieșit în afară. Când înțelese ce era, izbucni în

râs în ciuda feței ei umflate. Fusese atacată de o cutie poștală.

O ocoli pe pipăite, apoi își continuă drumul cu ambele mâini întinse în față.

După o vreme, se împiedică de o altă bordură. Regăsindu-și echilibrul, se simți ușurată: ajunsese la strada mătușii Martha. Se întoarse spre stânga.

Îi trecu prin minte că mătușa Martha ar putea să nu audă soneria de la ușă. Locuia singură și nu era altcineva care să răspundă. Dacă se întâmpla asta, Margaret va trebui să-și găsească drumul înapoi spre clădirea în care locuia Catherine și să doarmă în hol. Putea să se descurce cu dormitul pe podea, dar o îngrozea încă o plimbare prin beznă. Poate că ar trebui să se ghemuiască, pur și simplu, în fața ușii mătușii Martha și să aștepte să se lumineze de ziuă.

Casa micuță a mătușii Martha se afla la capătul îndepărtat al străzii lungi. Margaret mergea încet. Orașul era întunecat, dar nu tăcut. Când trecea pe lângă porți, lătrau câini și două pisici o privire nepăsătoare. De undeva din apropiere auzi muzica zornăitoare a unei petreceri întârziate. Puțin mai încolo auzi strigătele înăbușite de la o ceartă domestică în spatele draperiilor de camuflaj. Descoperi că își dorea să se afle în interiorul unei case cu lumini și un șemineu cu foc și o oală cu ceai.

Strada părea mai lungă decât își amintea Margaret. Oricum, nu avea cum să se fi înșelat: cotise la dreapta la cea de a doua intersecție. În orice caz, presupunerea că se rătăcise creștea fără încetare. Simțul timpului o părăsise: mergea pe strada asta de cinci minute, douăzeci de minute, două ore sau de o noapte întreagă? Brusc, nu mai era sigură nici dacă mai existau case în apropiere. S-ar putea afla în mijlocul Hyde Park după ce trecuse de intrare printr-un noroc chior. Începu să simtă că erau tot felul de creaturi în jurul ei, în beznă, privind-o cu vederea de noapte a unor ochi

de pisică, așteptând să se împiedice ca să poată să pună mâna pe ea. În adâncul gâtlejului îi porni un strigăt și abia reuși să-l înăbușe.

Se forță să gândească. Unde ar fi putut să greșească? Știa că ajunsese la o intersecție când se împiedicase de bordură. Dar, își aminti ea, acum, în afara intersecțiilor, mai existau alei, intrări. Ar fi putut să cotească pe una dintre acestea. De acum, ar fi putut să fi mers un kilometru sau mai mult în direcția greșită.

Încercă să-și amintească sentimentul îmbătător de încântare și triumf pe care îl simțise în tren, dar acesta dispăruse și, acum, se simțea doar singură și înspăimântată.

Se hotărî să se oprească și să rămână nemișcată. Nu i se putea întâmpla nimic rău dacă făcea asta.

Rămase nemișcată pentru multă vreme: după un timp, nu-și mai putea da seama cât trecuse. Acum îi era teamă să se miște: frica o paralizase. Se gândea că va rămâne în picioare toată noaptea, până va leșina de epuizare sau până dimineață.

Atunci apăru o mașină.

Pozițiile ei slabe făceau prea puțină lumină, dar prin comparație cu bezna profundă de mai devreme i se părea ca lumina zilei. Observă că stătea, într-adevăr, în mijlocul drumului și se repezi spre trotuar ca să se dea la o parte din calea mașinii. Se afla într-un scuar care îi părea, vag, familiar. Mașina trecu de ea și viră după colț, iar ea se grăbi în urma ei, în speranța că va vedea un reper care să-i indice unde se află. Când ajunse la colț, văzu mașina la capătul îndepărtat al unei străzi înguste, scurte, cu mici magazine, dintre care unul era un magazin de modă al mamei ei și înțelese că se afla la doar câțiva pași de Marble Arch.

Ar fi putut să plângă de ușurare.

La colțul următor așteptă o altă mașină ca să-i lumineze drumul; apoi porni pe Mayfair.

Câteva minute mai târziu, ajunse în fața hotelului Claridge. Desigur, clădirea era camuflată, dar reuși să găsească ușa și se întrebă dacă să intre.

Nu credea că are destui bani ca să plătească pentru o cameră, dar își aminti că oamenii nu plăteau nota decât la plecare. Ar putea să-și ia o cameră pentru două nopți, să plece mâine ca și cum ar fi de așteptat să se întoarcă mai târziu, să se înroleze în STA și apoi să telefoneze la hotel și să le spună să trimită nota la avocatul tatălui ei.

Inspiră adânc și împinse ușa.

La fel ca multe clădiri publice care erau deschise noaptea, hotelul avea o ușă dublă, falsă, ca un sas, astfel încât oamenii să poată intra fără ca luminile din interior să fie vizibile de afară. Margaret lăsă ușa exterioară să se închidă în urma ei, apoi trecu prin cea de a doua ușă spre lumina din foaierul hotelului. Simți un val enorm de ușurare. Asta însemna normalitate: coșmarul se terminase.

Un portar de noapte, tânăr, moțăia la recepție. Margaret tuși, iar el se trezi, uluit și confuz.

— Am nevoie de o cameră, spuse Margaret.

— La ora asta din noapte? izbucni bărbatul.

— Am fost prinsă în camuflaj, explică Margaret. Acum nu mai pot ajunge acasă.

Bărbatul începu să-și regăsească judecata.

— Nu ai bagaj?

— Nu, spuse Margaret, vinovată. Apoi fu lovită de un gând și adăugă. Sigur că nu am – nu *am plănuit* să rămân blocată.

El o privea ciudat. Cu siguranță, gândea Margaret, nu avea cum să o refuze. El înghiți în sec, își frecă fața, pretinse că își consultă registrul. Ce se întâmpla cu bărbatul ăsta? Se hotărî, închise registrul și spuse:

— Totul e ocupat.

— O, haide, trebuie să ai *ceva*…

— Te-ai certat cu tatăl tău, nu-i așa? spuse el, făcând cu ochiul.

Margaret nu putea să creadă că se întâmpla așa ceva.

— Nu pot să ajung acasă, repetă ea, de parcă bărbatul, evident, nu reușise să o înțeleagă de prima dată.

— Nu pot să te ajut cu asta, spuse el. Cu un acces brusc de înțelepciune, adăugă: Poți să dai vina pe Hitler.

— Unde este șeful tău? întrebă ea.

El păru jignit.

— Eu sunt responsabil până la ora șase.

Margaret privi în jur.

— Atunci va trebui să mă așez în hol până dimineață, spuse ea îngrijorată.

— Nu poți să faci așa ceva! spuse portarul cu un aer speriat. O fată tânără, singură, fără bagaj, care își petrece noaptea în hol? E mai mult decât valorează slujba mea.

— Nu sunt *o fată tânără*, spuse ea, furioasă. Sunt lady Margaret Oxenford. Ura să-și folosească titlul, dar era disperată.

Oricum, asta nu ajută la nimic. Portarul îi aruncă o privire dură, insolentă și spuse:

— O, da?

Margaret era pe cale să strige la el când prinse o privire a imaginii ei în geamul ușii și înțelese că avea ochiul învinețit. Pe lângă asta, avea mâinile murdare și rochia ei era mototolită. Își aminti că se lovise de o cutie poștală și că se așezase pe podeaua trenului. Nu era de mirare că portarul nu dorea să-i dea o cameră. Spuse cu disperare.

— Dar nu poți să mă trimiți înapoi, afară, în beznă.

— Nu pot să fac nimic altceva! spuse portarul.

Margaret se întrebă cum ar reacționa dacă ea s-ar așeza, pur și simplu, și ar refuza să se miște. Asta era ceea ce simțea că vrea să facă: era ruptă de oboseală și epuizată din cauza tensiunii. Dar trecuse prin atât de multe, încât nu-i mai rămăsese energie pentru o confruntare. În afară de asta, era

târziu și erau singuri: nu avea de unde să știe cum va reacționa bărbatul dacă îi oferea un motiv să pună mâinile pe ea.

Îngrijorată, îi întoarse spatele și ieși în noapte, dezamăgită.

Chiar în timp ce se îndepărta de hotel, își dorea să fi luptat ceva mai mult. De ce intențiile erau întotdeauna mult mai aprige decât acțiunile ei? Acum, după ce renunțase, era suficient de furioasă ca să-l înfrunte pe portar. Era aproape pregătită să se întoarcă. Dar își continuă drumul: părea mai ușor.

Nu avea unde să se ducă. Nu va fi în stare să găsească din nou locuința lui Catherine; nu reușise nici să ajungă la casa mătușii Martha; nu putea să aibă încredere în niciuna dintre celelalte rude ale ei și era prea murdară ca să obțină o cameră de hotel.

Va trebui, pur și simplu, să hoinărească pe străzi până se lumina. Vremea era frumoasă: nu ploua și aerul nopții era doar puțin răcoros. Continuând să se miște, nici măcar nu avea să simtă răcoarea. Acum, putea să vadă încotro se îndrepta, erau o mulțime de lumini în trafic, în West End, și trecea câte o mașină la fiecare un minut sau două. Putea să audă muzică și zgomot din cluburile de noapte și, din când în când, vedea oameni din clasa ei, femei în toalete somptuoase și bărbați care purtau smoching și papion alb, care ajungeau acasă, în mașinile lor conduse de șoferi, după câte o petrecere târzie. Pe o stradă, oarecum ciudat, ea văzu alte trei femei singure: una stătea în picioare în cadrul unei uși, alta sprijinită de un stâlp de iluminat și alta care era așezată într-o mașină. Toate fumau și păreau că așteaptă pe cineva. Se întreba dacă erau ceea ce mama și tatăl ei numeau femei decăzute.

Începea să se simtă obosită. Încă purta pantofii ușori, de casă, pe care-i avea când evadase. Dintr-o pornire, se așeză pe treptele de la o intrare, își scoase pantofii și își masă tălpile.

Ridicând privirea, putea să observe forma vagă a clădirilor de pe partea cealaltă a străzii. Se lumina, în sfârșit? Poate că reușea să găsească o cafenea muncitorească ce se deschidea devreme. Ar putea să comande micul dejun și să aștepte acolo până când se deschideau birourile de recrutare. De două zile nu mâncase aproape nimic și gândul la șuncă și ouă prăjite o făcea să saliveze.

Brusc, înaintea ei apăru o față albă. Lăsă să-i scape un scurt strigăt de spaimă. Fața se apropie și observă un bărbat tânăr, în costum de seară. El spuse:

— Bună, frumoaso.

Margaret sări rapid în picioare. Ura bețivii – erau atât de nedemni.

— Te rog, pleacă, spuse ea. Încerca să pară hotărâtă, dar în vocea ei se simțea un tremurat.

El veni mai aproape.

— Atunci dă-mi un sărut.

— Cu siguranță, nu! spuse era îngrozită. Făcu un pas înapoi, se împiedică și scăpă pantofii. Cumva, pierderea pantofilor o făcea să se simtă disperat de vulnerabilă. Se întoarse și se aplecă să-i culeagă. El chicoti încântat, apoi, spre oroarea ei, îi simți mâna între coapsele ei bâjbâind cu o stângăcie dureroasă. Se ridică imediat, fără să-și recupereze pantofii, și se îndepărtă de el. Își întoarse fața spre bărbat și strigă:

— Pleacă de lângă mine!

El râse și spuse:

— Ai dreptate, continuă, îmi place puțină împotrivire. Cu o agilitate surprinzătoare, o apucă de umeri și o trase spre el. Răsuflarea lui alcoolizată o izbi în față într-o ceață amețitoare și, dintr-odată, o sărută pe gură.

Era indescriptibil de dezgustător și ea simți că i se face rău, dar îmbrățișarea era atât de puternică încât abia putea respira, ca să nu mai vorbim să se opună. Se agita, neputincioasă, în timp ce el bălea peste ea. Apoi își luă o mână de pe umărul ei ca să

o apuce de sâni. Strânse cu brutalitate și ea icni de durere. Dar pentru că îi dăduse drumul la umăr, ea reuși, din fericire, să se întoarcă pe jumătate și începu să țipe.

Țipă lung și tare.

Putea, vag, să-l audă spunând:

— În regulă, în regulă, nu o lua așa, n-am vrut să-ți fac rău. Dar ea era prea speriată ca să poată vorbi și continuă să țipe. Din beznă se materializară niște fețe: un trecător în haine de muncitor, o femeie ușoară cu o țigară și poșetă și un cap, la o fereastră, în spatele lor. Bețivul dispăru în noapte și Margaret se opri din țipat și începu să plângă. Apoi se auzi sunetul unor cizme care alergau, raza îngustă a unei lanterne camuflate și casca unui polițist.

Polițistul îndreptă lumina spre fața lui Margaret.

Femeia murmură.

— Nu e una dintre noi, Steve.

Polițistul numit Steve spuse:

— Cum te numești, fată?

— Margaret Oxenford.

Bărbatul în haine de lucru spuse:

— Un bogătan a luat-o pentru o partidă, asta s-a întâmplat. Satisfăcut, se îndepărtă.

Polițistul întrebă:

— Vrei să spui *lady* Margaret Oxenford?

Margaret pufni nefericită și aprobă din cap.

Femeia spuse:

— Ți-am zis că nu e una dintre noi. După asta, trase din țigară, aruncă chiștocul, îl strivi și dispăru.

Polițistul spuse:

— Vino cu mine, doamna mea. Acum vei fi în regulă.

După un moment, Margaret se cutremură și spuse:

— Bărbatul ăla înfiorător.

Polițistul era evident neînțelegător.

— Nu prea poți să-l învinuiești, spuse el înveselit. Asta este strada cea mai faimoasă din Londra. Este o presupunere rezonabilă să consideri că o fată singură, aici, la ora asta este o doamnă a nopții.

Margaret presupunea că avea dreptate, deși nu i se părea rezonabil.

În lumina difuză a zorilor, apăru lampa albastră, familiară, a unei secții de poliție. Polițistul spuse:

— Bea o ceașcă de ceai și te vei simți mai bine.

Intrară în secție. Doi polițiști stăteau în picioare în spatele tejghelei, unul de vârstă mijlocie și îndesat și celălalt tânăr și zvelt. De ambele părți ale sălii se afla câte o bancă simplă, din lemn, sprijinită de perete. În sală se mai afla doar o altă persoană: o femeie palidă, cu părul prins într-o eșarfă și încălțată cu papuci de casă, așezată pe una dintre bănci, așteptând cu răbdare obosită.

Salvatorul lui Margaret o îndreptă spre cealaltă bancă și îi spuse:

— Așază-te acolo pentru un minut. Margaret făcu așa cum i se spusese. Polițistul se duse la birou și vorbi cu bărbatul mai în vârstă.

— Sergent, aceasta este lady Margaret Oxenford. A nimerit peste un bețiv, pe Bolting Lane.

— Presupun că el a crezut că ea e pe treabă.

Margaret era șocată de varietatea eufemismelor folosite pentru prostituție. Oamenii păreau să aibă oroare să o numească drept ceea ce era și trebuiau să facă referințe voalate. Ea însăși nu știa despre asta decât într-un mod foarte vag, într-adevăr, nu crezuse că se întâmpla așa ceva până în seara asta. Dar în intențiile tânărului îmbrăcat în haine de seară nu fusese nimic vag.

Sergentul se uită la Margaret cu o privire interesată, apoi spuse, cu voce scăzută, ceva ce ea nu putu să audă. Steve aprobă din cap și dispăru în spatele clădirii.

Margaret realiză că-și lăsase pantofii pe trepte. Acum, în tălpile ciorapilor ei apăruseră găuri. Începea să se îngrijoreze: nu prea putea să se prezinte la biroul de recrutare în starea asta. Poate că la lumina zilei ar putea să se întoarcă după pantofi. Și avea neapărată nevoie să se spele și să găsească o rochie curată. I-ar sfâșia inima să fie refuzată de STA după toate astea. Dar unde putea să se curețe? Până dimineață, nici măcar casa mătușii Martha nu va mai fi un loc sigur: tatăl ei ar putea să apară acolo în căutarea ei. Cu siguranță, gândi ea cu teamă, întregul ei plan nu avea să se ducă de râpă din cauza unei perechi de pantofi?

Polițistul ei reveni cu ceai într-o cană grosolană de ceramică. Era slab și avea prea mult zahăr, dar Margaret îl sorbi, recunoscătoare. Acesta îi refăcu hotărârea. *Putea* să depășească problemele. Va pleca imediat ce își va termina ceaiul. Se va duce în cartierul sărac și va căuta un magazin care vindea haine ieftine – încă mai avea câțiva șilingi. Își va cumpăra o rochie, o pereche de sandale și un set de lenjerie curată. Se va duce la o baie publică să se spele și să se schimbe. Apoi va fi pregătită pentru armată.

În timp ce își elabora planul, din afara ușii se auzi gălăgie și un grup de tineri năvăli înăuntru. Toți erau bine îmbrăcați, unii dintre ei în costume de seară, alții în costume de salon. După o clipă, Margaret realiză că trăgeau după ei un tovarăș îndărătnic. Unul dintre bărbați începu să strige la sergentul de după tejghea.

— În regulă, în regulă! Faceți liniște! spuse el cu voce poruncitoare. Știți că nu vă aflați pe terenul de rugby – asta e o secție de poliție. Zgomotul se reduse, oarecum, dar nu suficient pentru sergent. Dacă nu vă purtați cum trebuie, vă închid pe toți în nenorocitele alea de celule. Acum, TĂCEȚI dracului din gură!

Ei se potoliră și eliberară prizonierul, care rămase în picioare cu un aer posac. Sergentul arătă

spre unul dintre bărbați, un tip brunet cam de vârsta lui Margaret.

— Bine – tu. Spune-mi ce-i cu toată agitația asta.

Tânărul arătă spre prizonier.

— Individul ăsta a scos-o pe sora mea la restaurant și apoi s-a strecurat fără să plătească! spuse el indignat. Vorbea cu accentul clasei superioare și fața lui îi părea vag familiară lui Margaret. Spera că nu o va recunoaște: ar fi prea umilitor ca oamenii să afle că fusese nevoie să fie salvată de un polițist după ce fugise de acasă.

Un bărbat mai tânăr, într-un costum cu dungi, adăugă:

— Numele lui este Harry Marks și ar trebui să fie închis.

Margaret privi cu interes la Harry Marks. Era un bărbat izbitor de chipeș, de douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani, cu păr blond și trăsături regulate. Deși era destul de șifonat, își purta vesta de cină, la două rânduri, cu eleganță lejeră. Privi în jur disprețuitor și spuse:

— Tipii ăștia sunt beți.

Tânărul în costum cu dungi izbucni.

— Poate că noi suntem beți, dar el este un mitocan – și un hoț. Uite ce am găsit în buzunarul lui. El aruncă ceva pe tejghea. Butonii ăștia au fost furați mai devreme, în cursul serii, de la Sir Simon Monkford.

— În regulă, spuse sergentul. Deci voi îl acuzați că obține avantaje pecuniare prin înșelăciune – asta înseamnă că nu și-a plătit nota la restaurant – și prin furt. Altceva?

Purtătorul costumului vărgat râse disprețuitor și spuse:

— Nu-i de ajuns pentru tine?

Sergentul își îndreptă creionul spre el.

— Amintește-ți unde naiba te afli, fiule. Poate că te-ai născut cu o lingură de argint în gură, dar asta este o secție de poliție și dacă nu vorbești

politicos, îți vei petrece restul nopții într-o nenorocită de celulă.

Tânărul arăta prostește și nu mai spuse nimic.

Sergentul își îndreptă atenția către primul vorbitor.

— Acum, poți să-mi furnizezi toate detaliile referitoare la ambele acuzații? Am nevoie de numele și adresa restaurantului, de numele și adresa surorii tale, plus numele și adresa terței părți, care este proprietara butonilor.

— Da. Pot să-ți dau toate astea. Restaurantul…

— Bine. Tu poți să rămâi aici. Arătă spre bărbatul acuzat. Tu, stai jos. Flutură din mână spre mulțimea de tineri. Ceilalți, plecați acasă.

Toți păreau mai degrabă derutați. Marea aventură se terminase printr-o fâsâială. Pentru un moment, niciunul dintre ei nu se mișcă.

Sergentul spuse:

— Dați-i drumul. Dispăreți. Toți.

Margaret nu auzise niciodată atâtea înjurături într-o singură zi.

Tinerii plecară bombănind. Băiatul în costumul cu dungi spuse:

— Aduci un hoț în fața justiției și ești tratat de parcă ai fi tu însuți criminal! Dar ceilalți ieșiră pe ușă înainte să termine propoziția.

Sergentul începu să-l interogheze pe băiatul cu părul întunecat, luând notițe. Harry Marks rămase în picioare lângă el timp de un moment, apoi se întoarse cu spatele, nerăbdător. O observă pe Margaret, îi aruncă un zâmbet strălucitor și se așeză chiar lângă ea. El spuse:

— Ești bine, fato? Ce-nvârți pe-aici la ora asta din noapte?

Margaret era nedumerită. El era destul de schimbat. Manierele lui elegante și discursul rafinat dispăruseră și îi vorbi cu același accent ca sergentul. Pentru moment, era prea surprinsă ca să răspundă.

Harry aruncă o privire evaluatoare spre ușă, de parcă s-ar fi gândit să se repeadă prin ea; apoi privi înapoi spre birou și îl văzu pe polițistul mai tânăr, care nu deschisese gura încă, privind spre el vigilent. Păru se renunțe la ideea de evadare. Se întoarse înapoi spre Margaret.

— Cine ți-a înnegrit ochiul – taică-tu?

Margaret își regăsi glasul și spuse:

— M-am rătăcit din cauza camuflajului și m-am ciocnit de o cutie poștală.

Era rândul lui să fie surprins. O luase drept o fată din clasa muncitoare. Acum, când îi auzi accentul, își înțelese greșeala. Fără să clipească, reveni la personalitatea anterioară.

— Serios, ce ghinion!

Margaret era fascinată. Care era adevăratul sine al acestui personaj? El mirosea a colonie. Părul îi era frumos tuns, poate puțin prea lung. Purta un costum de seară, bleumarin închis, după moda introdusă de Edward al VIII-lea, cu șosete de mătase și pantofi din piele lăcuită. Bijuteriile sale erau de bună calitate: ace cu diamante pe pieptul cămășii, asortate cu butonii de la mâneci, un ceas de mână din aur, având curea din piele de crocodil, și un inel cu pecete pe degetul mic al mâinii stângi. Palmele lui erau mari și cu aspect puternic, dar unghiile erau perfect curate.

Cu voce scăzută, ea spuse:

— Chiar ai plecat de la restaurant fără să plătești?

El se uită la ea, încercând să o evalueze, apoi păru să fi ajuns la o decizie:

— De fapt, am plecat, spuse el pe un ton conspirativ.

— Dar de ce?

— Pentru că dacă aș mai fi ascultat-o încă un minut pe Rebecca Maugham-Flint vorbind despre caii ei nenorociți, aș fi fost incapabil să rezist impulsului de o apuca de gât și de a o strangula.

Margaret chicoti. O cunoștea pe Rebecca Maugham-Flint, care era o fată anostă, masivă, fiica unui general, cu manierele energice ale tatălui ei și cu o voce ca pentru câmpul de instrucție.

— Îmi pot imagina, spuse ea. Mi-ar fi greu să mă gândesc la un partener pentru cină mai nepotrivit pentru atrăgătorul domn Marks.

Polițistul Steve apăru și îi luă cana goală.

— Te simți mai bine, lady Margaret?

Cu coada ochiului, observă reacția lui Harry Marks la titlul ei.

— Mult mai bine, mulțumesc, spuse ea. Pentru moment, uitase de necazurile ei discutând cu Harry, dar, acum, își aminti tot ce avea de făcut. Ai fost foarte drăguț, continuă ea. Dar acum o să vă las, ca să mă ocup de alte treburi mult mai importante.

— Nu e nevoie să te grăbești, spuse polițistul. Tatăl tău, marchizul, este pe drum încoace, să te ia.

Inima lui Margaret se opri. Cum se putea așa ceva? Fusese atât de convinsă că era în siguranță – îl subestimase grav pe tatăl ei! Acum era la fel de înspăimântată ca atunci când mersese pe drumul spre gară. El se afla pe urmele ei, pe drum încoace, chiar în clipa asta! Simți că o apucă tremuratul.

— De unde știe unde mă aflu? spuse ea cu o voce înaltă, tensionată.

Polițistul cel tânăr păru mândru.

— Descrierea ta a fost trimisă la toate secțiile de poliție, ieri-seară, târziu, și eu am citit-o când am intrat de serviciu. Nu te-am recunoscut din cauza camuflajului, dar mi-am amintit numele. Instrucțiunile erau să-l informăm imediat pe marchiz. Imediat ce te-am adus aici, l-am sunat.

Margaret se ridică, cu inima bătându-i nebunește.

— Nu-l voi aștepta, spuse ea. S-a luminat de acum.

Polițistul păru nervos.

— Doar un minut, spuse el, agitat. Se întoarse spre birou. Sergent, domnișoara nu dorește să-l aștepte pe tatăl ei.

Harry Marks îi spuse lui Margaret:

— Nu te pot obliga să rămâi – fuga de acasă nu este o crimă la vârsta ta. Dacă vrei să pleci, pur și simplu, ieși.

Margaret era îngrozită că vor găsi vreun pretext să o rețină.

Sergentul se ridică de pe scaun și ocoli tejgheaua.

— Are dreptate, spuse sergentul. Poți să pleci oricând dorești.

— O, mulțumesc, spuse Margaret, recunoscătoare.

Sergentul zâmbi.

— Dar nu ai pantofi și ai găuri în ciorapi. Dacă trebuie să pleci înainte să ajungă tatăl tău, cel puțin permite-ne să-ți chemăm un taxi.

Margaret se gândi pentru un moment. Îi telefonaseră tatălui ei imediat ce o aduseseră la secția de poliție, dar asta se întâmplase cu mai puțin de o oră în urmă. Tatăl ei nu avea cum să ajungă aici cel puțin nu pentru încă o oră.

— În regulă, îi spuse ea sergentului amabil. Mulțumesc.

El deschise ușa unei alte săli.

— Vei sta mult mai confortabil aici, înăuntru, în timp ce aștepți taxiul. El aprinse lumina.

Margaret ar fi preferat să rămână să discute cu fascinantul Harry Marks, dar nu dorea să refuze bunătatea sergentului, mai ales după ce el cedase în fața ei.

— Mulțumesc, spuse ea.

În timp ce intra pe ușă, îl auzi pe Harry cum spune:

— Te prostesc.

Ea păși în camera micuță. Acolo se aflau niște scaune ieftine și o bancă, un bec atârnat de tavan și o fereastră cu gratii. Nu-și putea imagina de ce

sergentul își închipuia că s-ar simți mai confortabil decât pe hol. Se întoarse să-i spună asta.

Ușa i se închise în față. Presimțirea unui dezastru îi umplu inima de spaimă. Se întinse spre ușă și apucă de clanță. Chiar în timp ce făcea asta, teama ei bruscă se confirmă și auzi cheia cum se răsucește în broască. Zgâlțâi furioasă clanța. Ușa nu se deschidea.

Se scufundă în disperare cu capul pe lemnul ușii.

De afară auzi un râs ușor, apoi vocea lui Harry înăbușită, dar inteligibilă care spunea:

— Nenorocitule!

Acum, vocea sergentului nu mai era amabilă.

— Închide fleanca, spuse el cu duritate.

— N-ai niciun drept, știi asta.

— Tatăl ei este un nenorocit de marchiz și ăsta e tot dreptul de care am nevoie.

Nu se mai auzi nimic.

Margaret înțelese, amărâtă, că pierduse. Marea ei evadare eșuase. Fusese trădată chiar de oamenii despre care ea credea că o ajută. Pentru scurtă vreme fusese liberă, dar, acum, totul se terminase. Astăzi nu se va mai înrola în STA, gândi ea, nefericită, ci se va îmbarca în Pan American Clipper și va zbura la New York, va fugi din calea războiului. După toate prin câte trecuse, soarta ei rămânea neschimbată.

După un lung moment, se întoarse de la ușă și făcu câțiva pași spre fereastră. Putu să vadă o curte goală și un zid de cărămidă. Rămase acolo, în picioare, învinsă și neajutorată, privind printre gratii la lumina zilei, care începea să strălucească, în așteptarea tatălui ei.

•

Eddie Deakin aruncă avionului Pan American Clipper o ultimă privire. Cele patru motoare Wright Cyclone, de câte 1500 CP, străluceau de ulei. Fiecare motor era de înălțimea unui om. Toate cele cincizeci și șase de bujii fuseseră înlocuite.

Eddie scoase un palpator din buzunarul salopetei și îl strecură într-unul dintre montanții motorului, între garnitura de cauciuc și metal, ca să verifice strângerea. Vibrațiile din timpul zborului lung solicitau îngrozitor adezivul. Dar palpatorul lui Eddie nu intră nici măcar o jumătate de centimetru. Montanții rezistau.

Închise trapa și coborî de pe scară. În timp ce avionul va fi lăsat din nou la apă, el își va schimba salopeta, se va curăța și va îmbrăca uniforma lui de zbor, neagră, Pan American.

În timp ce părăsea docurile, soarele strălucea și se rostogolea peste dealuri, spre hotelul în care era cazat echipajul pe durata escalei. Era mândru de acest avion și de slujba pe care o avea. Echipajele Clipperelor constituiau o elită, cei mai buni oameni de care dispunea compania aeriană, pentru că noul serviciu transatlantic era o rută prestigioasă. Toată viața va putea spune că zburase peste Atlantic în zilele de pionierat.

Oricum, plănuia să renunțe în curând. Avea treizeci de ani, era însurat de un an și Carol-Ann era însărcinată. Pilotajul era în regulă pentru un bărbat singur, dar el nu intenționa să-și petreacă întreaga viață departe de soția și copiii lui. Economisise bani și aproape că avea suficienți ca să pornească o afacere. Avea o opțiune de cumpărare pentru un loc de lângă Bangor, Maine, care putea să devină un aerodrom perfect. Va face întreținere pentru avioane și va vinde combustibil și, în cele din urmă, va avea propriul avion pentru curse charter. În secret, visa că, într-o zi, va avea propria lui linie aeriană, la fel ca Juan Trippe, fondatorul Pan American.

Intră pe terenul hotelului Langdown Lawn. Pentru echipajele Pan American era un noroc faptul că exista un hotel atât de plăcut, la doar un kilometru și jumătate de complexul Imperial Airways. Locul era o casă de țară englezească, tipică, condusă de un cuplu amabil, care fermeca

pe toată lumea și servea ceai pe peluză în după-amiezile însorite.

Intră în clădire. În hol dădu peste inginerul său asistent, Desmond Finn – cunoscut, inevitabil, ca Mickey. Mickey îi amintea lui Eddie de personajul Jimmy Olsen din benzile desenate cu Superman: genul nonșalant, care rânjea cu toți dinții și cu o predilecție de a-l venera ca pe un erou pe Eddie, care considera o astfel de adorație stânjenitoare. Vorbea la telefon și, acum, când îl observă pe Eddie, spuse:

— O, așteaptă, ai noroc. Tocmai a intrat. Îi dădu receptorul lui Eddie și spuse: Un apel pentru tine. Apoi se duse sus, lăsându-l singur pe Eddie.

Eddie vorbi în receptor.

— Alo?

— Vorbesc cu Edward Deakin?

Eddie se agită. Vocea îi era necunoscută și nimeni nu-i spunea Edward. El spuse:

— Da, sunt Eddie Deakin. Cine ești?

— Așteaptă. Soția ta vrea să-ți vorbească.

Inima lui Eddie îngheță. De ce îl suna Carol-Ann din Statele Unite? Ceva nu era în regulă.

O clipă mai târziu îi auzi vocea.

— Eddie?

— Da, iubito, ce s-a întâmplat?

Ea izbucni în lacrimi.

Prin minte îi trecu o întreagă serie de explicații îngrozitoare: casa lor luase foc, cineva murise, ea se rănise în vreun accident, pierduse sarcina…

— Carol-Ann, calmează-te, ești în regulă?

Ea vorbi, printre suspine.

— Eu – nu sunt – rănită.

— Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă el, temător. Ce s-a întâmplat? Încearcă să-mi spui, dragă.

— Bărbații ăștia – au venit la noi acasă.

Eddie îngheță de groază.

— Care bărbați? Ce au făcut?

— M-au obligat să mă urc într-o mașină.

— Dumnezeule, cine sunt? Simțea furia ca pe o durere în piept și trebuia să se lupte ca să respire.

— Te-au rănit?

— Sunt bine… Dar, Eddie, sunt atât de speriată!

El nu știa ce să spună în continuare. Prea multe întrebări îi veneau pe buze. Niște bărbați se duseseră la el acasă și o obligaseră pe Carol-Ann să urce într-o mașină! Ce se întâmpla? În sfârșit, întrebă:

— Dar pentru ce?

— Eddie, trebuie să faci ceea ce vor ei, asta-i tot ce știu.

În ciuda furiei și a temerilor, Eddie îl auzi pe tatăl său spunând: „*Să nu semnezi niciodată un cec în alb*”. Cu toate astea, el nu avu nicio ezitare.

— O să fac, dar…

— Promiți?

— Îți promit!

— Slavă Domnului.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Cu vreo două ore în urmă.

— Unde te afli, acum?

— Suntem într-o casă, nu prea departe – vocea ei se transformă într-un strigăt de șoc.

— Carol-Ann! Ce se întâmplă? Ești în regulă?

Nu primi niciun răspuns. Furios, înspăimântat și neputincios, Eddie strânse receptorul telefonului până când i se albiră încheieturile degetelor.

Apoi reveni vocea bărbătească de la început.

— Ascultă-mă cu foarte mare atenție, Edward.

— Nu, tu să mă asculți, rahatule! urlă Eddie. Dacă îi faci vreun rău, te voi omorî. Jur pe Dumnezeu, te voi găsi chiar dacă îmi va lua toată viața, și când o să dau de tine, gunoiule, o să-ți smulg capul din gât cu mâinile mele, m-ai înțeles suficient de clar?

Urmă un moment de ezitare, de parcă bărbatul de la celălalt capăt al liniei nu se așteptase la o astfel de izbucnire. Apoi spuse:

— Să nu ne mai prefacem, totuși. Ești mult prea departe. Suna puțin zdruncinat, dar avea dreptate: Eddie nu putea face nimic.

Bărbatul continuă:

— Doar fii atent.

Cu efort, Eddie își ținu gura.

— Vei primi instrucțiunile în avion de la un bărbat numit Tom Luther.

În avion? Ce însemna asta? Tom Luther va fi pasager sau ce anume? Eddie spuse:

— Dar ce vrei să fac eu?

— Taci din gură. Luther o să-ți spună. Și ai face bine să-i urmezi ordinele cu precizie dacă vrei să-ți mai vezi vreodată nevasta.

— De unde știu?

— Și încă un lucru. Nu suna la poliție. Nu te va ajuta cu nimic. Dar dacă îi suni, o să i-o trag ei, doar din răutate.

— Nenorocitule. O să…

Conexiunea se întrerupse.

Capitolul trei

Harry Marks era cel mai norocos bărbat în viață. Mama lui îi spusese întotdeauna că era norocos. Deși tatăl lui fusese ucis în Marele Război, el avusese norocul să aibă o mamă suficient de puternică și capabilă să-l crească. Ea făcea curățenie în birouri ca să aibă din ce trăi și pe durata crizei nu rămăsese niciodată fără lucru. Trăiau într-un bloc de locuințe de închiriat, în Battersea, cu câte un robinet de apă rece pe fiecare palier și cu toaletele afară, dar erau înconjurați de vecini de treabă, oameni care se ajutau unul pe altul în vremuri de restriște. Harry avea un talent să scape de necaz. La școală, când băieții erau bătuți, bățul profesorului se rupea chiar înainte să ajungă la Harry. Harry putea să cadă sub o căruță

trasă de cai și aceștia să treacă peste el fără să-l atingă.

Dragostea lui pentru bijuterii îl transformase în hoț.

Când era adolescent, îi plăcea să se plimbe pe străzile cu magazine opulente din West End și să privească în vitrinele magazinelor de bijuterii. Era fermecat de diamante și de pietre prețioase, care străluceau pe suporturile lor din catifea neagră în lumina strălucitoare a vitrinelor. Îi plăceau pentru frumusețea lor, dar și pentru că ele simbolizau un stil de viață despre care citise în cărți, o viață în case de țară spațioase, cu mari peluze înverzite, în care fete cu nume precum lady Penelope și Jessica Chumley jucau tenis toată după-amiaza și veneau, gâfâind, să-și bea ceaiul.

Fusese ucenic la un giuvaiergiu, dar devenise plictisit și neliniștit și plecase după șase luni. Repararea curelelor rupte ale ceasurilor și lărgirea verighetelor, pentru neveste supraponderale, nu avea strălucire. Dar învățase să deosebească un rubin de un granat roșu, o perlă naturală de una de cultură și diamantele cu tăietură modernă, strălucitoare, de cele prelucrate în secolul al nouăsprezecelea. De asemenea, descoperise diferența dintre o montură corespunzătoare și una urâtă, dintre un design grațios și o piesă ostentativă, lipsită de gust, și această abilitate de a face diferența îi inflama și mai mult pofta pentru bijuterii frumoase și pentru stilul de viață care era asociat cu acestea.

În cele din urmă, găsi o cale să-și satisfacă ambele dorințe, folosindu-se de fete ca Rebecca Maugham-Flint.

Pe Rebecca o cunoscuse la Ascot. Deseori, agăța fete bogate la evenimentele de la cursele de cai. Spațiul deschis și mulțimea îi permiteau să hoinărească între grupurile de amatori de curse, astfel încât toată lumea avea impresia că făcea parte dintr-un alt grup. Rebecca era o fată înaltă,

cu nasul mare, îmbrăcată îngrozitor, într-o rochie tricotată, cu model fagure, și cu o pălărie gen Robin Hood, cu pană. Niciunul dintre tinerii din jurul ei nu-i acorda vreo atenție și îi era extrem de recunoscătoare lui Harry pentru că vorbea cu ea.

El nu continuase relația imediat după ce o cunoscuse, pentru că era cel mai bine să nu pară disperat. Dar, când dădu din nou peste ea, o lună mai târziu, la o galerie de artă, ea îl întâmpinase ca pe un vechi prieten și îl prezentase mamei sale.

Desigur, fetele de felul Rebeccăi n-ar fi trebuit să iasă cu băieți fără însoțitor la cinematografe și restaurante; doar vânzătoarele din magazine și fetele care lucrau în fabrici făceau așa ceva. Așa că ele întotdeauna le spuneau părinților că mergeau în gașcă și, ca să pară corect, își începeau, de obicei, seara la o petrecere cu cocktailuri. După aceea, dispăreau, discret, în perechi. Asta i se potrivea de minune lui Harry: întrucât nu o „curta” oficial pe Rebecca, părinții ei nu vedeau niciun motiv să cerceteze atent trecutul lui și nu puseseră niciodată la îndoială poveștile vagi despre o casă la țară în Yorkshire, despre o mică școală publică din Scoția, despre o mamă invalidă, care locuia în sudul Franței, și despre o potențială încadrare în Royal Air Force[2].

El descoperise că poveștile vagi erau ceva obișnuit în societatea din clasele superioare. Erau spuse de tineri care nu doreau să recunoască faptul că erau disperat de săraci sau că aveau părinți care erau niște bețivi irecuperabili sau că proveneau din familii care se făcuseră de rușine în diverse scandaluri. Nimeni nu se obosea să afle prea multe despre un tânăr, până când nu arăta semne că se atașa, în mod serios, de o fată de familie bună.

În felul acesta nedefinit, Harry ieșise cu Rebecca timp de trei săptămâni. Ea îi obținuse o invitație la o petrecere de weekend, la țară, în Kent, unde el jucase crocket și furase bani de la gazde, care fuseseră prea jenate să raporteze furtul

de teama de a nu-și ofensa oaspeții. Ea îl mai dusese și la câteva baluri, unde el furase de prin buzunare și golise poșete. În plus, când fusese chemat la casa părinților ei, el luase sume mici de bani, niște argintărie și trei broșe victoriene, din argint, a căror lipsă nu fusese observată de mama ei.

După părerea lui, nu era nimic imoral în ceea ce făcea. Oamenii de la care fura nu-și meritau bogăția. Cei mai mulți nu lucraseră nici măcar o zi în toată viața lor. Aceia dintre ei care erau obligați să aibă o slujbă oarecare își foloseau conexiunile din timpul școlii ca să obțină sinecuri prea bine plătite: erau diplomați, directori de companii, judecători sau parlamentari conservatori. Să furi de la ei era ca și cum ai ucide naziști: un serviciu făcut publicului, nu o crimă.

Făcea acest lucru de vreo doi ani și știa că nu putea să meargă la nesfârșit. Lumea clasei superioare a societății engleze era mare, dar limitată și, până la urmă, cineva îl va descoperi. Războiul venise într-un moment în care se hotărâse să-și caute un alt mod de viață.

Oricum, nu avea de gând să se înroleze în armată ca un soldat oarecare. Mâncarea proastă, hainele care-ți dădeau mâncărimi, teroarea și disciplina militară nu erau pentru el și arăta bolnăvicios în îmbrăcămintea oliv. Albastrul forțelor aeriene se potrivea cu ochii lui și se vedea cu ușurință pilot. Așa că va deveni ofițer în RAF. Încă nu aflase în ce fel, dar se va descurca: era un tip norocos.

Între timp, se hotărâse să o folosească pe Rebecca să mai intre într-o altă casă bogată înainte să o părăsească.

Își începuseră seara la o recepție la casa din Belgravia a lui Sir Simon Monckford, un editor bogat.

Harry petrecu ceva vreme cu onorabila Lydia Moss, fata supraponderală a unui lord scoțian.

Ciudată și singură, ea era exact genul de fată care era cea mai vulnerabilă la farmecul lui și el o fermecă timp de vreo douăzeci de minute, mai mult sau mai puțin din obicei. Apoi discutase o vreme cu Rebecca, pentru a o ține caldă. După asta, considerase că venise timpul să dea lovitura.

Se scuză și părăsi încăperea. Petrecerea se desfășura în marele salon dublu de la primul nivel. În timp ce traversa palierul și se strecura pe scări în sus, simți valul incitant de adrenalină care-l năpădea de câte ori era pe cale să dea o lovitură. Conștientizarea faptului că era pe cale să fure de la gazdele lui și riscul de a fi prins în flagrant și demascat ca un impostor îl umpleau de teamă și excitare.

Ajunse la etajul de deasupra și urmă coridorul spre frontonul casei. Ușa cea mai îndepărtată conducea, probabil, la apartamentul cu dormitorul principal, gândi el. O deschise și văzu un dormitor mare, cu perdele înflorate și cu așternuturi roz. Era pe punctul să intre, când se deschise o altă ușă și o voce provocatoare spuse: „Ca să vezi”.

Harry se întoarse și încordarea lui crescu. Văzu un bărbat cam de vârsta lui care mergea pe coridor și îl privea curios.

Ca întotdeauna, vorbele potrivite îi veniră ca de la sine când avea nevoie de ele.

— Ah, aici este? spuse el.

— Ce?

— Aici este baia?

Fața tânărului se lumină.

— A, înțeleg. Ai nevoie de ușa verde de la capătul celălalt al coridorului.

— Mulțumesc foarte mult.

Harry porni în lungul coridorului.

— Minunată casă, observă el.

— Nu-i așa? Bărbatul coborî scara și dispăru.

Harry își permise un zâmbet mulțumit. Oamenii erau atât de creduli.

Reveni pe urmele lui și intră în dormitorul roz. Ca de obicei, erau mai multe camere. Schema de culori arăta că aceasta era camera lui lady Monkford. O cercetare rapidă îi dezvălui un mic budoar, într-o parte, decorat tot în roz; un dormitor suplimentar, mai mic, cu scaune tapițate cu piele verde și cu tapet în dungi; apoi o cameră de toaletă bărbătească. Harry învățase despre cuplurile din clasele superioare că dormeau adesea în dormitoare separate. Harry nu se hotărâse dacă se întâmpla pentru că erau mai lascivi decât cei din clasa muncitoare sau din cauză că trebuiau să găsească o întrebuințare pentru camerele numeroase din casele lor vaste.

Camera de toaletă a lui Sir Simon era mobilată cu un dulap greu din mahon și o comodă asortată. Harry deschise sertarul de sus al comodei. Acolo, într-o casetă mică de bijuterii, din piele, se găsea o varietate de ace, întăritoare de guler și butoni, care nu erau aranjate ordonat, ci aruncate la întâmplare. Cele mai multe nu erau speciale, dar privirea expertă a lui Harry se aprinse la o pereche încântătoare de butoni de aur, cu mici inserții de rubine. Îi băgă în buzunar. Lângă cutia de bijuterii se afla un portofel din piele moale, care conținea vreo cincizeci de lire, în bancnote de cinci lire. Harry luă douăzeci de lire și se simți mulțumit de sine. Ușor, gândi el. Cei mai mulți oameni aveau nevoie de două luni de muncă grea, într-o fabrică mizerabilă, ca să câștige douăzeci de lire.

El nu fura niciodată tot ce găsea. Dacă lua doar câteva obiecte, crea îndoieli. Oamenii se gândeau că ar fi putut să-și pună în altă parte bijuteriile sau să greșească în legătură cu banii pe care-i aveau în portofel, așa că ezitau să raporteze furtul.

Închise sertarul și intră în dormitorul lui lady Monkford. Era tentat să plece acum, cu prada folositoare pe care o avea deja, dar se decise să mai riște câteva minute. În general, femeile aveau bijuterii de calitate mai bună decât bărbații lor.

Lady Monkford ar putea să aibă safire. Harry iubea safirele.

Era o seară plăcută și o fereastră era larg deschisă. Harry aruncă o privire prin ea și observă un mic balcon, cu balustradă de fier forjat. Intră repede în budoar și se așeză la masa de toaletă. Deschise sertarele și găsi mai multe cutii și tăvi cu bijuterii. Trecu rapid prin ele, ascultând, cu îngrijorare, după sunetul unei uși deschise.

Lady Monkford nu avea gusturi prea bune. Era o femeie drăguță care-l izbise pe Harry ca fiind mai degrabă ineficientă și ea – sau bărbatul ei – alegea bijuterii ieftine, stridente. Perlele erau prost asortate, broșele ei erau mari și urâte, cerceii erau stângaci și brățările strălucitoare. Era dezamăgit.

Ezita în legătură cu un pandantiv aproape atrăgător când auzi deschizându-se ușa dormitorului.

Îngheță, cu un nod în stomac, gândind rapid.

Singura ușă a camerei de toaletă dădea înspre dormitor. Exista o fereastră mică, dar era bine închisă și, probabil, nu o putea deschide suficient de repede sau de tăcut. Se întreba dacă avea timp să se ascundă în garderobă.

Din locul în care stătea, nu prea putea să vadă ușa dormitorului. Auzi cum se închide la loc, apoi se auzi o tuse feminină și pași ușori, pe covor. Se înclină spre oglindă și observă că putea să vadă în dormitor. Lady Monkford intrase și se îndrepta spre camera de toaletă. Nici măcar nu avea timp să închidă sertarele.

Respirația i se acceleră. Era încordat de frică, dar se mai aflase în astfel de situații și înainte. Se opri pentru o clipă, forțându-se să respire normal, calmându-și gândurile. Apoi se mișcă.

Se ridică în picioare, păși rapid prin ușă, în dormitor, și spuse:

— Ca să vezi!

Lady Monkford fusese surprinsă în mijlocul dormitorului. Își duse mâna la gură și scoase un

țipăt scurt.

Dinspre fereastra deschisă, o perdea înflorată flutură spre interior și Harry își găsi inspirația.

— Ca să vezi! repetă el, lăsând deliberat impresia că era ușor stupefiat. Tocmai am văzut pe cineva sărind de la fereastra asta.

Ea își regăsi vocea.

— Ce naiba vrei să spui? zise ea. Și ce cauți în dormitorul meu?

Jucându-și rolul, Harry se îndreptă spre fereastră și privi afară.

— A dispărut deja! spuse el.

— Te rog, explică-mi!

Harry inspiră adânc, de parcă și-ar fi adunat gândurile. Lady Monkford avea în jur de patruzeci de ani, o femeie vioaie, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde. Dacă își păstra calmul, putea să se descurce cu ea. Zâmbi victorios, jucând rolul unui școlar precoce, inimos, jucător de rugby – genul cu care ea ar trebui să fie familiarizată – și începu să-i arunce praf în ochi.

— E cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse el. Eram pe coridor, când un tip cu aspect ciudat mi-a aruncat o privire din această cameră. Mi-a prins privirea și s-a tras înapoi. Știam că este dormitorul tău, pentru că aruncasem chiar eu o privire înăuntru în timp ce căutam baia. Mă întrebam ce pune la cale tipul – nu arăta ca unul dintre servitorii voștri și cu siguranță nu era unul dintre oaspeți. Așa că am venit încoace să-l întreb. Când am deschis ușa, a sărit pe fereastră. Apoi, pentru a justifica sertarele deschise ale mesei de toaletă, adăugă: Tocmai mă uitam în camera de toaletă și mi-e teamă că nu există nicio îndoială că venise după bijuteriile tale.

Era strălucitor, își spuse, în sinea lui, admirativ. Ar trebui să apar la nenorocitul de radio.

Ea își duse mâna la frunte.

— O, ce lucru îngrozitor, spuse ea, slab.

— Mai bine ai sta jos, spuse Harry, grijuliu. O ajută să se așeze pe un mic scaun roz.

— Ca să vezi! spuse ea. Dacă nu l-ai fi fugărit tu, ar mai fi fost încă aici când am intrat! Mi-e teamă că voi leșina. Ea îi apucă mâna lui Harry și o ținu strâns. Îți sunt atât de recunoscătoare.

Harry schiță un zâmbet. Scăpase din nou.

Gândi în perspectivă, pentru un moment. Nu dorea ca ea să facă prea mare tărăboi. Ideal ar fi să țină toată povestea pentru sine.

— Uite ce e. Nu-i spune Rebeccăi ce s-a întâmplat, ai vrea? spuse el, ca un prim pas. A fost într-o dispoziție foarte emotivă și ceva de genul acesta ar putea să o pună la pământ mai multe săptămâni.

— Și pe mine! spuse lady Monkford. Săptămâni! Era prea supărată ca să-și dea seama că voinica, inimoasa Rebecca nu prea era genul care să aibă o dispoziție emotivă.

— Probabil că va trebui să chemi poliția și așa mai departe, dar asta va distruge petrecerea, continuă el.

— O, dragă, asta ar fi îngrozitor. *Chiar* trebuie să-i chemăm?

— Ei bine… Harry își ascunse satisfacția. Cred că depinde de ce a furat individul. De ce nu arunci o privire rapidă?

— O, Dumnezeule, da, ar fi mai bine.

Harry o strânse de mână în semn de încurajare, apoi o ajută să se ridice. Trecură în camera de toaletă. Ea suspină când văzu toate sertarele deschise. Harry o conduse la scaun. Ea se așeză și începu să se uite printre bijuterii. După un moment, spuse:

— Nu cred că putea să fi luat prea multe.

— Poate că l-am surprins înainte să înceapă, spuse Harry.

Ea continuă să controleze printre coliere, brățări și broșe.

— Cred că asta s-a întâmplat, spuse. Ce minunat ești!

— Dacă nu ai pierdut nimic, atunci nu ai niciun motiv să spui cuiva.

— În afară de Sir Simon, desigur, spuse ea.

— Desigur, spuse Harry, deși el sperase altceva. Ai putea să-i spui după ce se termină petrecerea. În felul acesta, cel puțin, nu vei strica seara.

— Ce idee bună, spuse ea, recunoscătoare.

Era foarte satisfăcător. Harry era extrem de ușurat. Se decise să abandoneze cât timp era în avantaj.

— Ar fi mai bine să cobor, spuse el. Te las să-ți tragi suflul. Se înclină ușor și o sărută pe obraz. Ea fu luată prin surprindere și roși. El îi șopti la ureche:

— Cred că ești foarte curajoasă. După asta ieși din cameră.

Femeile de vârstă mijlocie erau chiar mai ușor de dus de nas decât fiicele lor, gândi el. Pe coridorul pustiu, aruncă o privire la el însuși în oglindă. Se opri să-și aranjeze papionul și rânji, triumfător, la imaginea lui. „Ești un diavol, Harold”, murmură el.

Petrecerea se apropia de sfârșit. Când Harry reveni în salon, Rebecca spuse iritată:

— Pe unde ai fost?

— Am vorbit cu gazda noastră, spuse el. Îmi pare rău. Ar trebui să ne luăm rămas-bun?

El ieși din casă cu butonii și cele douăzeci de lire ale gazdei în buzunar.

Luară un taxi din Belgrave Square, care-i duse la un restaurant în Piccadilly. Harry iubea restaurantele bune: avea un sentiment profund de bunăstare inspirat de șervetele apretate, paharele lustruite, meniurile în franceză și chelnerii îndatoritori. Tatăl său nu văzuse niciodată interiorul unui asemenea local. Mama lui era posibil să fi văzut, dacă intrase să facă curățenie. Comandă o sticlă de șampanie după ce consultă

lista cu atenție și alese un soi vechi, despre care știa că era bun, dar nu rar, astfel încât prețul să nu fie foarte ridicat.

Când începuse să ducă fete la restaurant, făcuse la început câteva greșeli, dar învăța repede. Un truc foarte util era să lase meniul nedeschis și să spună: „Aș vrea un calcan. Aveți ceva?” Chelnerul îi va deschide meniul și îi va arăta unde era scris *Sole meuniere, Les goujons de sole avec sauce tartare*, și *Sole grillee,* apoi, văzându-l că ezită, îi va spune: „Gujoanele sunt foarte bune, domnule”. Harry învăță rapid denumirile în franceză ale principalelor feluri de mâncare. Harry mai observase și faptul că oamenii care mâncau frecvent în astfel de locuri îl întrebau adesea pe chelner ce însemna un anumit fel de mâncare: englezii bogați nu înțelegeau neapărat franceza. După aceea, își făcuse un obicei să întrebe despre traducerea unui fel de mâncare de câte ori intra într-un restaurant la modă și, acum, putea să citească meniurile mai bine decât majoritatea băieților bogați de vârsta lui. Nici vinul nu era o problemă. Somelierii erau, de obicei, încântați să li se solicite o recomandare și nu se așteptau ca un tânăr să fie familiarizat cu toate castelele și comunele diferitelor soiuri vechi. Trucul – în restaurant, ca și în viață – era să lași aparența de lejeritate, mai ales atunci când nu te simțeai așa.

Șampania pe care o alese era bună, dar ceva nu era în regulă cu dispoziția lui în seara asta și curând înțelese că problema era Rebecca. El se tot gândea cât de încântător ar fi să aducă o fată *drăguță* într-un astfel de loc. Întotdeauna ieșea cu fete neatrăgătoare: fete banale, fete grase, fete pline de coșuri, fete caraghioase. Ele erau ușor de cunoscut și ușor de câștigat și apoi, după ce se îndrăgosteau de el, erau nerăbdătoare să-l considere la valoarea pe care o afișa și evitau să-l ia la întrebări de teamă să nu-l piardă. Ca strategie pentru a pătrunde în casele bogate, era neprețuită.

Problema era că trebuia să petreacă atât de mult timp cu fete pe care nu le plăcea. Într-o zi, poate…

În seara asta, Rebecca era posacă. Era nemulțumită de ceva. Poate că, după ce se întâlnise regulat cu Harry, timp de trei săptămâni, se întreba de ce el nu încercase „să meargă prea departe”, lucru prin care ea înțelegea să-i atingă sânii. Adevărul era că el nu putea să pretindă că și-o dorește. Putea să o farmece, să o vrăjească, să o facă să râdă și să o facă să-l dorească, dar nu putea să o dorească. Odată, cu mult timp în urmă, se aflase într-o căpiță de fân împreună cu o fată slăbănoagă, deprimată, hotărâtă să-și piardă virginitatea și el încercase să se forțeze pe sine; dar trupul lui refuzase să coopereze și încă se zvârcolea de rușine de câte ori se gândea la asta.

Experiențele lui sexuale, atâtea câte erau, fuseseră, de cele mai multe ori, cu fete din clasa lui socială și niciuna dintre aceste relații nu durase. Avusese doar o singură aventură de dragoste profund satisfăcătoare. La vârsta de optsprezece ani fusese agățat, fără rușine, pe Bond Street, de o femeie mai în vârstă, soția plictisită a unui avocat ocupat și fuseseră amanți timp de doi ani. El învățase multe de la Marjorie – despre cum să facă dragoste, ceea ce ea îl învăța cu entuziasm; despre manierele claselor superioare, despre care el învățase pe furiș; și despre poezie, pe care o citeau împreună, în pat. Harry fusese profund atașat de ea. Ea încheiase aventura, brusc și brutal, când bărbatul ei aflase că avea un amant (nu aflase niciodată cine era.) De atunci, Harry îi mai văzuse pe amândoi de câteva ori: femeia îl privise întotdeauna de parcă el nici nu se afla acolo. Harry considerase asta o cruzime. Ea însemnase mult pentru el și păruse că și ea ține la el. Avea o voință puternică sau era doar lipsită de suflet? Probabil că nu va ști niciodată.

Șampania și mâncarea bună nu îmbunătățiră dispoziția lui Harry și nici pe cea a Rebeccăi. El

începea să se simtă neliniștit. Își plănuise să o părăsească cu blândețe, după seara aceasta, dar, dintr-odată, nu mai putea suporta ideea de a-și petrece nici măcar restul serii împreună cu ea. Își dorea să nu fi risipit banii pentru cină. Privi spre fața ei morocănoasă, lipsită de machiaj și strivită sub o pălărie prostească și începu să o urască.

Când terminară desertul, comandară cafea și el se duse la baie. Garderoba se afla chiar alături de toaleta bărbaților, lângă ușa de ieșire și nu era vizibilă de la masa lor. Harry fu cuprins de un impuls irezistibil. Își luă pălăria, lăsă un bacșiș garderobierului și se strecură afară din restaurant.

Era o noapte plăcută. Camuflajul o făcea să fie foarte întunecată, dar Harry cunoștea bine West End și existau semafoare care să-l ajute să se orienteze, plus strălucirea difuză a pozițiilor câte unei mașini. Se simțea de parcă tocmai scăpase de la școală. Se descotorosise de Rebecca, economisise șapte sau opt lire și își luase o noapte liberă, totul dintr-o lovitură inspirată.

Teatrele, cinematografele și sălile de dans fuseseră închise de guvern „până când va putea fi evaluat nivelul amenințării germane împotriva Marii Britanii”, spuseseră ei. Dar cluburile de noapte funcționau întotdeauna la limita legii și erau încă destul de multe deschise, dacă știai unde să cauți. Curând, Harry se așeza confortabil la o masă dintr-o pivniță din Soho, sorbind whisky și ascultând o trupă de jazz americană de primă clasă și jonglând cu ideea de a o agăța pe fata care vindea țigări.

Încă se gândea la asta, când intră fratele Rebeccăi.

•

În dimineața următoare era așezat în celulă, la subsol, sub nivelul curții, deprimat și plin de remușcări, așteptând să fie dus în fața magistraților. Se afla în mare necaz.

Când ieșise din restaurant, după ce fusese făcută să arate prostește, Rebecca nu era genul care să-și înghită mândria și să plătească nota în liniște. Trebuise să facă scandal, managerul fusese nevoit să cheme poliția, familia ei fusese atrasă în această poveste… Era exact genul de nebunie pe care Harry avea grijă de obicei să o evite. Chiar și așa, ar fi scăpat nepedepsit dacă n-ar fi fost ghinionul incredibil de a da peste fratele Rebeccăi două ore mai târziu.

Se afla într-o celulă mare, împreună cu cincisprezece sau douăzeci de alți prizonieri, care urmau să fie trimiși în fața Curții în dimineața aceasta. Nu existau ferestre și camera era plină de fum de țigară. Harry nu va fi judecat astăzi, urma să aibă loc doar o audiere preliminară.

Desigur, până la urmă, va fi condamnat. Dovezile împotriva lui erau incontestabile. Șeful de sală va confirma versiunea Rebeccăi și Sir Simon Monkford va recunoaște butonii ca fiind ai săi.

Dar era mai rău de atât. Harry fusese interogat de un inspector de la departamentul de investigații penale. Bărbatul purta uniforma de detectiv: costumul de gabardină, o cămașă albă simplă și cravată neagră, vestă fără lanț pentru ceas și cizme uzate, bine lustruite. Era un polițist experimentat, cu mintea ascuțită și comportament precaut.

— În ultimii doi sau trei ani, tot primim rapoarte ciudate, din casele bogate, despre bijuterii *pierdute*. Nu *furate*, desigur. Pur și simplu, lipsesc. Brățări, cercei, pandantive, ace de cămașă… Cei care le-au pierdut sunt destul de siguri că lucrurile nu puteau să fie furate, pentru că toți cei care ar fi avut ocazia să le ia erau oaspeții lor. Singurul motiv pentru care le raportaseră era acela că doreau să le revendice dacă apăreau pe undeva.

Harry își ținu gura strâns închisă pe toată durata interogatoriului, dar în interior simțea că i se face rău. Fusese absolut convins că întreaga sa carieră

trecuse complet neobservată până acum. Era șocat să afle contrariul: se aflau pe urmele lui de ceva timp.

Detectivul deschise un dosar gros.

— Contele de Dorset, o bomboniera georgiană din argint și o cutie lăcuită pentru prizat tabac. Domnul Harry Jaspers, o brățară perlată cu catarama cu rubine, de la Tiffany. Contesa di Malvoli, un pandantiv cu diamant, în stil Art Deco, pe un lanț de argint. Tipul ăsta are gusturi bune. Detectivul privi, cu intenție, spre acele cu diamante de la cămașa lui Harry.

Harry înțelese că dosarul conținea, probabil, detalii despre zeci de furturi comise de el. Știa și că, până la urmă, va fi condamnat pentru cel puțin câteva dintre ele. Detectivul acesta abil pusese cap la cap toate faptele esențiale: putea, cu ușurință, să adune martori care să spună că Harry se aflase în toate aceste case în momentul furtului. Mai devreme sau mai târziu, vor percheziționa cuiburile lui și casa mamei sale. Cele mai multe dintre bijuterii fuseseră plasate, dar el păstrase câteva piese: butonii pe care îi remarcase detectivul fuseseră luați de la un bețiv adormit, la un bal în Grosvenor Square, și mama lui avea o broșă pe care o jumulise cu abilitate, de la pieptul unei contese, la o petrecere de nuntă, într-o grădină din Surrey. Și, pe urmă, cum va răspunde când îl vor întreba din ce trăia?

Se îndrepta către o carieră lungă în pușcărie. Și când va ieși de acolo, va fi recrutat în armată, ceea ce însemna, mai mult sau mai puțin, același lucru. Acest gând îi îngheța sângele în vene.

El refuză, cu încăpățânare, să spună vreun cuvânt, chiar și atunci când detectivul îl apucă de reverele sacoului de seară și îl izbi de perete; dar tăcerea nu avea să-l salveze. Legea avea timpul de partea ei.

Harry avea o singură șansă la libertate. Va trebui să-i convingă pe magistrați să-l elibereze pe

cauțiune și apoi să dispară. Brusc, avu o dorință de libertate de parcă ar fi stat în închisoare ani de zile, în loc de câteva ore.

Să dispară nu va fi o treabă ușoară, dar alternativă îl făcea să tremure.

Jefuindu-i pe bogătași, ajunsese să se obișnuiască cu stilul lor de viață. Se trezea târziu, bea cafea dintr-o ceașcă de porțelan, purta haine frumoase și mânca în restaurante scumpe. Încă îi plăcea să revină la originile sale să bea prin cârciumi, cu tovarăși vechi sau să o ducă pe mama lui la Odeon. Dar gândul la închisoare era insuportabil: hainele murdare, mâncarea oribilă, lipsa totală de intimitate și, mai rău decât orice, plictiseala distrugătoare a unei existențe complet lipsite de sens.

Cu un fior de dezgust, se concentră pe problema obținerii eliberării pe cauțiune.

Desigur, poliția se va opune cauțiunii, dar magistrații vor fi cei care vor lua hotărârea. Harry nu mai apăruse niciodată în fața Curții până atunci, dar pe străzile pe care crescuse el, oamenii cunoșteau aceste lucruri la fel cum știau cine era eligibil pentru consiliul local și cum să curețe hornurile. Cauțiunea era refuzată automat doar în cazurile de crimă. Altfel, rămânea la discreția magistraților. În mod normal, ei făceau ceea ce le cerea poliția, dar nu întotdeauna. Uneori, puteau fi convinși să facă altfel de către un avocat inteligent, cu o poveste lacrimogenă despre un copil bolnav. Uneori, dacă procurorul poliției era prea arogant, ofereau cauțiunea doar ca să-și afirme independența. Va trebui să pună la bătaie ceva bani, probabil vreo douăzeci și cinci sau cincizeci de lire. Asta nu era o problemă. Avea destui bani. I se permisese să dea un telefon și sunase la magazinul de ziare de la colțul străzii de unde locuia mama lui, cerând să vorbească cu Bernie, proprietarul, ca să trimită pe unul dintre băieții lui să o aducă pe mama lui la telefon. Când ea ajunse

la telefon, în sfârșit, îi spuse unde să-i găsească banii.

— O să-mi ofere eliberarea pe cauțiune, mamă, spuse el, optimist.

— Știu, fiule, spuse mama lui. Întotdeauna ai fost norocos.

Dar dacă nu…

Am ieșit și altă dată din situații neplăcute, își spuse el, încurajator.

Dar nu chiar atât de neplăcute.

Un gardian strigă:

— Marks!

Harry se ridică. Nu plănuise ce avea să spună: improviza pe moment. Dar măcar de data asta își dorea să fi avut ceva pregătit dinainte. Să depășim momentul, își spuse el, deodată. Își încheie sacoul, își aranjă papionul și își îndreptă pătrățelul de pânză albă din buzunarul de la piept. Își frecă bărbia și își dori să i se fi permis să se bărbierească. În ultima clipă îi veni în minte ideea unei povești și își scoase butonii de la manșetele cămășii și îi băgă în buzunar.

Se deschise poarta și el păși afară.

Fu condus în sus, pe o scară de beton, și ieși pe o platformă, în mijlocul sălii de judecată. În fața lui se aflau scaunele avocaților, toate goale, locul aprodului, un avocat certificat, în spatele biroului său, prezidiul, cu trei judecători de instrucție.

Harry gândi: Hristoase, sper că mă vor lăsa să plec.

În galeria presei, într-o parte, se afla un reporter tânăr, cu un carnet de notițe. Harry se întoarse și privi spre fundul sălii. Acolo, pe locurile pentru public, o observă pe mama lui, îmbrăcată cu cea mai bună haină a ei și cu o pălărie nouă. Se bătea, cu înțeles, peste buzunar. Harry ghici semnificația gestului, faptul că avea banii pentru cauțiunea lui. Observă, cu groază, că purta broșa pe care o furase de la contesa de Eyer.

Se întoarse și apucă bara cu ambele mâini, ca să nu tremure. Procurorul, un inspector de poliție, chel, cu nasul mare, spunea:

— Numărul 3 pe lista noastră, Înălțimile Voastre. Furtul a douăzeci de lire, în bani, și a unei perechi de butoni de aur, în valoare de cincisprezece guinee, proprietatea lui Sir Simon Monkford, și obținerea de avantaje pecuniare prin înșelăciune la restaurantul Saint Raphael din Piccadilly. Poliția solicită rămânerea în custodie, pentru că investigăm alte infracțiuni, care implică sume mari de bani.

Harry îi studia îngrijorat pe magistrați. Într-o parte se afla un pungaș bătrân, cu perciuni albi și guler țeapăn, iar în cealaltă parte se afla genul de militar, cu cravata regulamentară. Amândoi îl priveau de sus și el presupuse că ei considerau că oricine apărea în fața lor trebuia să fie vinovat de ceva. Se simțea fără speranță. Apoi își spuse că acea prejudecată stupidă putea să fie transformată rapid în credulitate prostească. Ar fi mai bine să nu fie prea deștepți, dacă avea să le arunce praf în ochi. Președintele completului, în mijloc, era singurul care conta cu adevărat. Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu mustață încărunțită, costum gri și cu un aer plictisit de viață, care sugera că auzise mai multe povești și scuze plauzibile decât dorea să-și amintească. El era cel care trebuia supravegheat, gândi Harry, nervos.

Acum, președintele i se adresă lui Harry.

— Solicitați cauțiunea?

Harry se prefăcu confuz.

— O, Dumnezeule mare! Cred că da. Da – da. Așa fac.

Toți trei magistrații se treziră și începură să fie atenți când auziră accentul său de clasă superioară. Harry se bucură de acest efect. Era mândru de abilitatea sa de a deruta așteptările sociale ale oamenilor. Reacția completului îi dădu speranțe. Pot să-i prostesc, gândi el. Pun pariu că pot.

Președintele spuse:

— Ei bine, ce ai de spus în favoarea ta?

Harry ascultă cu atenție accentul președintelui, încercând să-l încadreze cu precizie într-o clasă socială. Se decise că omul era un personaj educat, din clasa de mijloc: un farmacist, poate sau un director de bancă. Va fi isteț, dar își va păstra obiceiul de se raporta la clasele superioare.

Harry își luă o expresie de jenă și adoptă tonul unui elev care se adresează directorului școlii.

— Mi-e teamă că a fost o încurcătură îngrozitoare, domnule, începu el. Interesul magistraților atinse noi culmi și ei traseră scaunele și se aplecară în față. Puteau să înțeleagă că acesta nu avea să fie un caz banal și erau recunoscători pentru o mică eliberare din rutina plicticoasă.

— Ca să vă spun adevărul, unii dintre băieți au băut cam mult, la Carlton Club, ieri, și asta este pricina întregii povești. Făcu o pauză, de parcă asta era tot ceea ce avea de spus și privi cu speranță spre prezidiu.

Magistratul militar spuse:

— Carlton Club! Expresia lui dovedea că nu se întâmpla prea des ca membrii acestei instituții prestigioase să apară în fața Curții.

Harry se întreba dacă nu mersese prea departe. Poate că vor refuza să creadă că el era membru al clubului. El continuă grăbit.

— Este îngrozitor de jenant, dar cred că ar trebui să colind și să îmi cer scuze, *imediat*, de la toți cei implicați și să îndrept lucrurile fără întârziere… Se prefăcu a-și aduce aminte, dintr-odată, că purta haine de seară. Asta, imediat după ce mă voi schimba de haine.

Pungașul bătrân spuse:

— Vrei să spui că nu intenționai să iei douăzeci de lire și o pereche de butoni?

Tonul lui era incredul, dar, chiar și așa, era un semn bun că puneau întrebări. Asta însemna că nu-i respingeau povestea din capul locului. Dacă nu ar

fi crezut un cuvânt din ceea ce spunea, nu s-ar fi deranjat să-i pună la îndoială detaliile. Inima i se lumină: poate că avea să fie eliberat.

El spuse:

— Am împrumutat butonii – ieșisem fără ai mei. Își ridică brațele ca să arate mânecile descheiate care ieșeau din sacou. Butonii lui se aflau în buzunar.

Bătrânul pungaș întrebă:

— Și ce e cu cele douăzeci de lire?

Asta era o întrebare mult mai dificilă, înțelese Harry, neliniștit. Nu-i trecea prin minte nicio explicație plauzibilă. Ai putea să uiți de butoni și, eventual, să-i împrumuți pe ai altcuiva, dar să împrumuți bani fără permisiune era același lucru cu furtul. Se afla la limita panicii, când inspirația îl salvă, ca de obicei.

— Cred că Sir Simon ar putea să se fi înșelat în legătură cu banii pe care-i avea în portofel la început. Harry își coborî vocea, de parcă ar fi vrut să le spună magistraților ceva ce oamenii obișnuiți, aflați la tribunal, n-ar trebui să audă. Este înfiorător de bogat, domnule.

Președintele spuse:

— Nu a devenit bogat uitând câți bani are. Din partea persoanelor din tribunal se auzi un hohot de râs. Simțul umorului putea să fie un semn îmbucurător, dar președintele nu schiță niciun zâmbet: nu intenționase să fie amuzant. Este director de bancă, se hotărî Harry: banii nu sunt subiect de glumă. Magistratul continuă:

— Și pentru ce nu ți-ai plătit nota la restaurant?

— Ca să vezi. Îmi pare cât se poate de rău pentru asta. Am avut o dispută îngrozitoare cu… cu partenera mea de la cină. Harry se abținu, în mod ostentativ, să precizeze cu cine luase cina: era considerată lipsă de maniere printre băieții din școlile publice să vorbească de rău o femeie și magistrații trebuiau să știe asta. Mi-e teamă că am

cam plecat valvârtej și am uitat cu desăvârșire de notă.

Președintele privi pe deasupra ochelarilor săi și îl fixă pe Harry cu o privire dură. Harry simți că greșise undeva. Inima lui se scufundă. Ce spusese? Își dădu seama că afișase o atitudine lejeră față de o datorie. Acest lucru era normal la clasele superioare, dar era un păcat de moarte pentru un bancher. Îl cuprinse panica și simți că era pe cale să piardă totul din cauza unei mici erori de judecată. Rapid, izbucni.

— Înfiorător de iresponsabil din partea mea, domnule, și ar trebui să trec pe acolo, astăzi la prânz, să reglez conturile, desigur. Asta dacă îmi permiteți să plec.

Nu putea să-și dea seama dacă președintele fusese potolit sau nu.

— Deci, îmi spui că, după ce vei da explicațiile necesare, acuzațiile împotriva ta vor fi retrase?

Harry își spuse că ar trebui să se ferească să pară că are răspunsuri superficiale pentru toate întrebările. Își plecă capul și își luă un aer prostesc.

— Presupun că voi avea parte de mult rahat, dacă vor refuza să retragă acuzațiile.

— Probabil că așa se va întâmpla, spuse magistratul cu asprime.

Bășinos încrezut, gândi Harry, dar știa că genul acesta de lucruri, deși umilitoare, dădeau bine pentru cazul său. Cu cât îl ocărau mai mult, cu atât era mai puțin probabil să-l trimită înapoi la închisoare.

— Vrei să mai adaugi ceva? întrebă președintele.

Cu voce joasă, Harry îi răspunse:

— Doar că îmi este îngrozitor de rușine de mine, domnule.

— Hm! Președintele mârâi, sceptic, dar militarul clătină din cap aprobator.

Cei trei magistrați discutară în șoaptă. După o vreme, Harry înțelese că își ținea respirația și se

forță să expire. Era insuportabil ca întregul său viitor să se afle în mâinile acestor trei nătărăi bătrâni. Își dorea ca ei să se grăbească și să se hotărască; apoi, când toți dădură din cap, la unison, își dori ca momentul îngrozitor să fie amânat.

Președintele ridică privirea.

— Sper că o noapte în celulă te-a învățat o lecție, spuse el.

Of, Doamne, cred că mă vor lăsa să plec, gândi el. Înghiți în sec și spuse:

— Absolut, domnule. Nu vreau să mă mai întorc acolo niciodată.

— Ai grijă să te asiguri de asta.

Urmă o altă pauză, apoi președintele își luă privirea de la Harry și se adresă Curții.

— Nu spun că noi credem tot ceea ce am auzit, dar nu credem că este cazul să rămână în custodie.

Pe Harry îl trecu un val de ușurare și i se muiară picioarele.

Președintele spuse:

— Procesul se amână șapte zile. Cauțiunea se stabilește la suma de cincizeci de lire.

Harry era liber.

•

Vedea străzile cu alți ochi, de parcă ar fi stat închis un an în loc de câteva ore. Londra se pregătea pentru război. Zeci de baloane argintii uriașe zburau sus, pe cer, ca să încurce bombardierele germane. Magazinele și clădirile publice erau înconjurate cu saci de nisip, ca să le protejeze împotriva efectelor bombelor. În parcuri existau adăposturi antiaeriene noi și toată lumea avea mască de gaze. Oamenii simțeau că puteau să fie exterminați în câteva minute și asta îi făcea să renunțe la rețineri și discutau amabil cu persoane complet necunoscute.

Harry nu avea amintiri din Marele Război – avea doi ani când se terminase. Ca băiețel, se gândea la „război” ca la un loc, pentru că toată

lumea îi spune: „Tatăl tău a fost ucis în război”, la fel cum îi spuneau: „Du-te să te joci în parc, să nu cazi în râu, mama ta se duce în cârciumă”. Mai târziu, când crescuse suficient ca să înțeleagă ce pierduse, orice referire la război era dureroasă pentru el. Cu Marjorie, nevasta avocatului, care fusese iubita lui timp de doi ani, citise poezie despre război și, pentru o vreme, se considerase pacifist. Apoi văzuse cămășile negre mărșăluind prin Londra și figurile speriate ale evreilor bătrâni când îi priveau și se decise că unele războaie meritau să fie purtate. În ultimii câțiva ani fusese dezgustat de felul în care guvernul britanic închisese ochii la ceea ce se întâmpla în Germania doar pentru că sperau că Hitler va distruge Uniunea Sovietică. Dar acum, când războiul chiar izbucnise, se gândea doar la toți băiețeii care vor trăi, așa cum făcuse și el, cu un loc gol în viața lor, acolo unde ar trebui să se afle tații lor.

Dar bombardierele nu veniseră încă și asta era o altă zi însorită.

Harry se hotărî să nu se ducă la locuința lui. Polițiștii vor fi furioși pentru că obținuse eliberarea pe cauțiune și vor încerca să-l aresteze din nou cu prima ocazie. Ar fi mai bine ca pentru o vreme să treacă neobservat. Dar cât de mult timp va trebui să privească peste umăr? Ar putea să evite poliția la nesfârșit? Și dacă nu, ce va face?

Se urcă în autobuz cu mama lui. Deocamdată va merge la locuința ei, în Battersea.

Mama lui părea tristă. Ea știa cum își câștiga el traiul, deși nu vorbiseră niciodată despre asta. Acum spuse, gânditoare:

— N-aș putea să-ți dau niciodată ceva.

— Mi-ai dat totul, mamă, protestă el.

— Nu, nu ți-am dat. Altfel de ce ai avea nevoie să furi?

El nu avea ce să răspundă la asta.

După ce coborâră din autobuz, el se duse la colț, la chioșcul de ziare, îi mulțumi lui Bernie pentru

că o chemase pe mama lui la telefon mai devreme și cumpără *Daily Express.* Titlul spunea „*Polonezii bombardează Berlinul*”. Când ieși, văzu un polițist care mergea pe bicicletă, pe partea cealaltă a drumului, și simți un moment de panică prostească. Aproape că se întoarse să o ia la fugă înainte să-și recapete controlul și să-și amintească faptul că întotdeauna trimiteau doi oameni să te aresteze.

Nu pot trăi în felul acesta, gândi el.

Se duseră la clădirea mamei lui și urcară scările până la etajul al patrulea. Mama lui puse ceainicul la foc și spuse:

— Ți-am călcat costumul albastru – poți să te schimbi în el. Ea încă avea grijă de hainele lui, îi cosea nasturii și îi cârpea șosetele de mătase. Harry se duse în dormitor, își scoase valiza de sub pat și numără banii.

După doi ani de furtișaguri, avea două sute patruzeci și șapte de lire. Ar fi trebuit să adun de patru ori mai mulți, gândi el. Mă întreb pe ce i-am cheltuit pe restul.

El mai avea și un pașaport american.

Îl răsfoi gânditor. Își aminti că-l găsise în biroul din casa unui diplomat, la Kensington. Observase că numele deținătorului era Harold și fotografia aducea puțin cu el, așa că îl băgase în buzunar.

America, gândi el.

Putea să imite accentul american. De fapt, știa ceva ce nu știau cei mai mulți britanici – faptul că există mai multe accente americane, diferite, dintre care unele erau mai stilate decât altele. De exemplu, cuvântul *Boston.* Oamenii din Boston vor spune *Baston.* Cei din New York vor spune *Bawston.* Cu cât suna mai englezește, cu atât te aflai mai sus pe scara socială în America – și existau milioane de fete bogate care abia așteptau să fie cucerite.

Pe când în țara asta nu rămăsese nimic altceva pentru el, în afară de pușcărie și armată.

Avea un pașaport și un buzunar plin cu bani. Avea un costum curat în dulapul mamei lui și își putea cumpăra câteva cămăși și o valiză. Se afla la o sută douăzeci de kilometri depărtare de Southampton.

Ar putea să plece chiar azi.

Era ca un vis.

Mama lui îl trezi din reverie când îl strigă din bucătărie.

— Harry, vrei un sandvici cu șuncă?

— Da, te rog.

Se duse în bucătărie și se așeză la masă. Ea îi puse un sandvici în față, dar el nu-l luă.

— Mamă, hai să plecăm în America, spuse el.

Ea izbucni în râs.

— Eu? În America? Ar trebui să spun „nu, zău?"

— Vorbesc serios. Eu plec.

Ea deveni serioasă.

— Nu e pentru mine, fiule. Sunt prea bătrână să emigrez.

— Dar va fi război.

— Am supraviețuit unui război, și unei greve generale, și unei depresiuni economice. Ea privi în jur, la bucătăria minusculă. Nu e prea mult, dar e ceea ce știu.

Harry nu se aștepta, cu adevărat, ca ea să fie de acord, dar acum, când ea spusese asta, el se simți descurajat. Mama lui era tot ceea ce avea.

Ea spuse:

— Ce ai să faci acolo, oricum?

— Ești îngrijorată că mă voi apuca de furat?

— Hoția se termină întotdeauna în același fel. N-am auzit niciodată de vreun hoț care să nu fie închis, mai devreme sau mai târziu.

Harry spuse:

— Mi-ar plăcea să mă înrolez în forțele aeriene și să învăț să zbor.

— Ți s-ar permite?

— Acolo nu le pasă dacă ești din clasa muncitoare, atât timp cât te duce capul.

Atunci, ea păru că se înveselește. Se așeză și sorbi din ceai, în timp ce Harry își mânca sandviciul cu șuncă. După ce termină, el își scoase banii și numără cincizeci de lire.

— Pentru ce sunt ăștia? întrebă ea. Erau banii pe care îi câștiga ea în doi ani de făcut curat prin birouri.

— Îți vor fi de folos, spuse el. Ia-i mamă. Vreau ca tu să-i iei.

Ea luă banii.

— Atunci, chiar pleci?

— Voi împrumuta motocicleta lui Sid Brennan și plec chiar astăzi la Southampton și mă îmbarc pe un vapor.

Ea se întinse peste masa mică și îi apucă mâna.

— Mult noroc, fiule.

El o strânse de mână, cu blândețe.

— O să-ți trimit alți bani, din America.

— Nu-i nevoie, decât dacă ai în plus. Aș prefera să-mi trimiți câte o scrisoare, din când în când, ca să știu cum o mai duci.

— Mda. O să-ți scriu.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ai să te întorci, într-o zi, ca să-ți vezi bătrâna mamă, nu-i așa?

El îi strânse mâna.

— Sigur că o să vin, mamă. O să mă întorc.

•

Harry se privi pe sine în oglinda frizerului. Costumul albastru, care îl costase treisprezece lire pe Savile Row[3], îi venea de minune și se potrivea bine cu ochii lui albaștri. Gulerul moale al noii sale cămăși părea american. Frizerul îi perie umerii jachetei la două rânduri și Harry îi lăsă un bacșiș și plecă.

Urcă pe scările de marmură de la parter și intră în holul ornamentat al hotelului South Western. Era plin de oameni. Acesta era punctul de plecare pentru cele mai multe traversări transatlantice și mii de oameni încercau să părăsească Anglia.

Harry înțelese cât de mulți când încercă să obțină o cușetă pe un pachebot. Toate navele erau rezervate cu multe săptămâni înainte. Unele dintre liniile maritime își închiseseră birourile în loc să irosească timpul angajaților ca să refuze oamenii. Pentru o vreme, părea imposibil. Era pe punctul să renunțe și începea să se gândească la un alt plan, când un agent de voiaj menționă Pan American Clipper.

Citise în ziare despre Pan American Clipper. Serviciul începuse în timpul verii. Puteai să zbori la New York în mai puțin de treizeci de ore, în loc de patru sau cinci zile, pe un vas. Dar un bilet dus costa nouăzeci de lire. Nouăzeci de lire! Cu banii ăștia aproape că puteai să-ți cumperi o mașină nouă.

Harry cheltuise atâția bani. Dar acum, după ce se hotărâse să plece, era dispus să plătească orice preț ca să iasă din țară. Și avionul era seducător de luxos: va avea șampanie pe tot drumul până la New York. Acesta era genul de extravaganță nebunească pe care Harry o iubea.

El nu mai tresărea de fiecare dată când vedea un polițist: în niciun caz poliția din Southampton nu avea cum să știe despre el. Oricum, nu mai zburase niciodată până atunci și era, oarecum, emoționat.

Își verifică ceasul, un Patek Philippe furat de la un aghiotant regal. Avea timp pentru o ceașcă rapidă de cafea, ca să-și liniștească stomacul. Intră în restaurant.

În timp ce sorbea din cafea, intră o femeie uluitor de frumoasă. Era o blondă perfectă și purta o rochie cu talie de viespe, din mătase bej, cu buline roșii-portocalii. Era puțin trecută de treizeci de ani, cu vreo zece ani mai în vârstă decât Harry, dar asta nu-l împiedică să-i zâmbească atunci când îi întâlni privirea.

Ea se așeză la masa alăturată, în lateralul lui Harry, și el studie felul în care mătasea cu buline i se lipea de trup și îi acoperea genunchii. Avea

pantofi de aceeași culoare și o pălărie de paie și așeză o mică poșetă pe masă.

După un moment, i se alătură un bărbat îmbrăcat în blazer. Auzindu-i cum vorbesc, Harry înțelese că ea era englezoaică, dar el era american. Harry asculta cu atenție, ca să-și perfecționeze accentul. Numele ei era Diana; bărbatul era Mark. Erau îndrăgostiți și nu aveau ochi pentru nimeni altcineva în afară de ei doi: camera ar fi putut la fel de bine să fie goală.

Harry simți un junghi de invidie.

Privi în altă parte. Încă simțea puțină greață. Era pe cale să zboare peste Oceanul Atlantic. Părea un drum foarte lung, fără pământ dedesubt. Oricum, nu înțelesese niciodată principiul călătoriilor aeriene: elicele se tot învârteau, așa că nu înțelegea cum putea să se ridice avionul.

În timp ce îi asculta pe Mark și Diana, exersa atitudinea nonșalantă. Nu dorea ca ceilalți pasageri din Clipper să-și dea seama că era emoționat. Sunt Harry Vandenpost, gândi el, un tânăr american înstărit, care se întoarce acasă din cauza războiului din Europa. Pronunțat „Yurrup”. Pentru moment, nu am o slujbă, dar presupun va trebui să găsesc ceva în curând. Tatăl meu se ocupă de investiții. Mama mea, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, era englezoaică și au am făcut școala acolo. Nu am mers la universitate – nu mi-a plăcut niciodată buchiseala. (Oare americanii spuneau „buchiseală”? Nu era convins.) Am petrecut atât de mult timp în Anglia încât chiar am prins puțin din felul lor de a vorbi. Am zburat de câteva ori, desigur, dar acesta este primul meu zbor peste Oceanul Atlantic, poți să fii sigur. Și *chiar* abia aștept!

Până când își termină cafeaua, abia dacă mai era speriat.

•

Eddie Deakin închise telefonul. Privi în jur, în hol: era pustiu. Nu îl auzise nimeni. Se holba la

telefonul care-l scufundase în groază, urându-l, de parcă ar fi putut să pună capăt coșmarului dacă distrugea aparatul. Apoi, încet, se întoarse.

Cine erau oamenii ăștia? Unde o duseseră pe Carol-Ann? De ce o răpiseră? Ce ar putea să dorească de la el? Întrebările îi bâzâiau prin cap ca muștele într-un borcan. Încerca să gândească. Se forță să se concentreze pe câte o singură întrebare odată.

Cine *erau* ei? Ar putea să fie niște simpli nebuni? Nu. Erau prea bine organizați: oamenii nebuni ar putea să se descurce cu o răpire, dar era nevoie de planificare atentă ca să știe unde se va afla Eddie imediat după răpire și să-l facă să vorbească la telefon cu Carol-Ann la momentul potrivit. Atunci, erau oameni raționali, dar erau pregătiți să încalce legea. Ar putea să fie vreun fel de anarhiști, dar cel mai probabil avea de-a face cu gangsteri.

Unde o duseseră pe Carol-Ann? Ea spusese că se află într-o casă. Ar putea să fie o casă a răpitorilor, dar probabil închiriaseră sau ocupaseră o casă goală într-un loc izolat. Carol-Ann spusese că se întâmplase cu vreo două ore în urmă, așa că nu putea să se afle la mai mult de nouăzeci sau o sută de kilometri depărtare de Bangor.

Pentru ce o răpiseră? Doreau ceva de la el, ceva ce el nu ar fi dispus să le ofere de bunăvoie, ceva ce nu ar fi făcut pentru bani – ceva, presupuse el, ce ar prefera să refuze. Dar ce anume? Nu avea bani, nu cunoștea secrete și nu avea pe nimeni în puterea lui.

Trebuia să fie ceva în legătură cu Clipperul.

Își va primi instrucțiunile în avion, îi spuseseră ei, de la un bărbat numit Tom Luther. Ar putea să lucreze Luther pentru cineva care dorea să afle detalii despre construcția și funcționarea avionului? Poate o altă linie aeriană sau o țară străină? Era posibil. Germanii sau japonezii ar putea spera să construiască o copie, ca să o

folosească pe post de bombardier. Dar ar trebui să existe căi mai ușoare pentru ei să obțină planurile. Sute de oameni, poate chiar mii de oamenii le puteau furniza aceste informații: angajații Pan American, angajații Boeing, chiar și mecanicii de la Imperial Airways care făceau întreținerea avionului, aici, la Hythe. Răpirea nu era necesară. La dracu', destule detalii tehnice fuseseră publicate prin reviste.

Ar putea cineva să încerce să fure avionul? Era greu de închipuit.

Cea mai probabilă explicație era aceea că doreau ca Eddie să-i ajute să treacă ceva prin contrabandă, sau pe cineva, în Statele Unite.

Ei bine, cam asta era tot ceea ce putea să știe sau să presupună. Ce avea să facă?

Era un cetățean care respecta legea și victimă a unei infracțiuni și își dorea, din tot sufletul, să anunțe poliția.

Dar era înspăimântat.

Nu fusese atât de speriat niciodată în toată viața lui. Pe când era copil, fusese înspăimântat de tatăl său și de diavol, dar de atunci nimic nu îl mai împietrise de spaimă. Acum era neajutorat și împietrit de teamă. Se simțea paralizat: pentru moment, nu reușea nici măcar să se miște din locul în care stătea.

Se gândi la poliție.

Se afla în nenorocita de Anglie, nu avea niciun rost să vorbească cu polițiștii locali, pe biciclete. Dar putea să încerce să obțină o legătură telefonică cu șeriful ținutului, acasă, la poliția statală din Maine sau chiar la FBI și să-i pună să înceapă căutarea unei case izolate, care fusese închiriată de curând de un bărbat.

Nu suna la poliție. Nu te va ajuta cu nimic, îi spusese vocea de la telefon. *Dar dacă îi suni, o să i-o trag ei, doar din răutate.*

Eddie îl credea. Existase o notă de dorință în vocea răutăcioasă de parcă bărbatul spera, pe

jumătate, la o scuză ca să o violeze. Cu burta ei rotundă și sânii măriți, avea o înfățișare luxuriantă, coaptă, care…

Își încleștă pumnul, dar nu avea ce să lovească, în afara peretelui. Cu un mormăit de disperare, se împletici, afară, pe ușa din față. Fără să se uite încotro se îndrepta, traversă peluza. Ajunse la un șir de copaci și își rezemă fruntea de scoarța brăzdată a unui stejar.

Eddie era un bărbat simplu. Se născuse la o fermă, la câțiva kilometri de Bangor. Tatăl lui era un fermier sărac, cu câteva pogoane de câmpuri de cartofi, câteva găini, o vacă și un petic de grădină de legume. New England era un loc nepotrivit să fii sărac: iernile erau lungi și cumplit de reci. Tatăl și mama lui credeau că totul este voia Domnului. Chiar și când sora mai mică a lui Eddie făcuse pneumonie și murise, tatăl lui spusese că Dumnezeu are un scop în asta, „prea adânc ca noi să-l putem înțelege”. Pe atunci, Eddie visa cu ochii deschiși să găsească o comoară în pădure: un cufăr de pirați, legat în alamă, plin cu aur și pietre prețioase, ca în povești. În fantezia lui, se ducea la Bangor cu o monedă de aur și cumpăra paturi moi, un camion plin cu lemne de foc, porțelanuri drăguțe pentru mama lui, haine din blană de oaie pentru toată familia, felii groase de friptură și o ladă frigorifică plină cu înghețată și ananas. Ferma sumbră și dărăpănată se transforma într-un loc călduros, confortabil și fericit.

Eddie n-a găsit niciodată comoara îngropată, dar a primit educație, mergând pe jos la școală câte zece kilometri în fiecare zi. Îi plăcea pentru că sala de clasă era mai călduroasă decât casa lui și doamna Maple îl simpatiza pentru că era întotdeauna curios despre cum funcționează lucrurile.

Câțiva ani mai târziu, doamna Maple fusese cea care îi scrisese unui congresmen care îi oferi lui

Eddie o șansă să dea examenul de admitere la Annapolis.

El considera că academia navală era un paradis. Existau pături și haine bune și oricâtă mâncare puteai să mănânci: nu-și imaginase niciodată atâta abundență. Pentru el, regimul fizic dur era lejer; vrăjeala nu era mai rea decât tot ceea ce ascultase în capelă toată viața lui; și ritualurile de inițiere erau o hărțuială jalnică în comparație cu bătăile pe care i le administrase tatăl lui.

La Annapolis fusese, pentru prima dată, conștient de felul în care era văzut de ceilalți. Aflase că era serios, perseverent, inflexibil și muncitor. Deși era slăbuț, bătăușii se luau rareori de el: avea ceva în privire care îi speria. Oamenii îl plăceau, pentru că se puteau baza pe el că făcea ceea ce promitea, dar nimeni nu-i plânsese vreodată pe umăr.

Era surprins că era lăudat pentru că muncea din greu. Atât tatăl lui, cât și doamna Maple îl învățaseră că puteai să obții ceea ce doreai muncind pentru asta și Eddie nu concepuse niciodată o altă cale. Chiar și așa, complimentul îi făcea plăcere. Cel mai mare cuvânt de laudă pe care-l auzise de la tatăl său era să numească pe cineva „conducător”, care era cuvântul, în dialectul din Maine, pentru un bun muncitor.

Ajunse aspirant de Marină și repartizat pentru pregătirea de aviație, pentru hidroavioane. Annapolis fusese un loc confortabil comparativ cu casa lui, dar bazele US Navy îi păreau, cu siguranță, luxoase. Reuși să trimită bani acasă, părinților săi, pentru ca ei să repare acoperișul fermei și să cumpere un cuptor nou.

Se afla de patru ani în Marină când murise mama lui, iar tatăl lui o urmase cinci luni mai târziu. Cele câteva pogoane fuseseră absorbite într-o fermă învecinată, dar Eddie reuși să cumpere casa și terenul împădurit pe mai nimic. Demisionă

din Marină și obținu o slujbă bine plătită la Pan American Airways System.

Între zboruri, lucra la vechea casă, montă instalații sanitare și electrice și instală un boiler pentru apă, făcând singur lucrările și plătind materialele din salariul său de inginer. Montă radiatoare electrice pentru dormitoare, cumpără un aparat de radio și chiar un telefon. Apoi o găsi pe Carol-Ann. Curând, crezuse el, casa se va umple de râsetele copiilor și atunci visul lui va deveni realitate.

În schimb, se transformase într-un coșmar.

Capitolul patru

Primele cuvinte pe care i le spuse Mark Alder Dianei Lovesey erau: „Dumnezeule, ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut toată ziua".

Oamenii îi spuneau astfel de vorbe tot timpul. Era drăguță și vioaie și îi plăcea să se îmbrace bine. În seara asta purta o rochie lungă, turcoaz, cu revere subțiri, un corsaj strâns și mâneci scurte, strânse deasupra coatelor și știa că arată minunat.

Se afla la hotelul Midland, din Manchester, și participa la o serată dansantă. Nu era sigură dacă era pentru Camera de Comerț, noaptea doamnelor din francmasonerie sau o strângere de fonduri pentru Crucea Roșie: aceiași oameni îndeplineau toate aceste funcții. Dansase cu cei mai mulți dintre asociații de afaceri ai bărbatului ei, Mervyn, care o țineau prea aproape și o călcau pe vârfuri, și toate nevestele lor îi aruncau priviri ucigătoare. Era ciudat, gândea Diana, că atunci când un bărbat se făcea puțin de râs din cauza unei fete frumoase, soția lui ura întotdeauna fata, nu bărbatul. Nu era ca și cum Diana avea vreun gând cu vreunul dintre soții lor înfumurați, îmbibați de whisky.

Scandalizase pe toată lumea și îl făcuse să se simtă jenat pe soțul ei când îl învățase pe primar să danseze jitterbug. Acum, simțea nevoia să ia o pauză și se strecură în barul hotelului, sub pretextul că dorea să cumpere țigări.

Se afla acolo singură, sorbind dintr-un coniac mic și el o privea de parcă adusese o rază de soare în cameră. Era un bărbat mic, îngrijit, cu un zâmbet de băiețandru și accent american. Observația lui părea spontană și avea maniere încântătoare, așa că ea îi zâmbi radioasă, dar nu-i vorbi. Cumpără țigările, bău un pahar de apă cu gheață apoi se întoarse la dans.

Probabil că el îl întrebase pe barman cine era și îi descoperise adresa cumva, pentru că, în ziua următoare, primi un bilet de la el, scris pe hârtia cu antetul hotelului Midland.

De fapt, era un poem.

Începea așa:

> *Întipărită în inima mea, imaginea zâmbetului tău.*
> *Gravată, mereu prezentă în ochiul minții,*
> *Nici durerea, nici timpul, nici suferința nu o pot întina.*

Asta o făcu să plângă.

Plângea din cauza a tot ceea ce sperase și nu obținuse niciodată. Plângea pentru că trăia într-un oraș industrial murdar, împreună cu un bărbat care ura vacanțele. Plângea pentru că poemul era singurul lucru grațios, romantic de care avusese parte în ultimii cinci ani. Și plângea pentru că nu îl mai iubea pe Mervyn.

După asta, totul se întâmplase foarte repede.

Următoarea zi era duminică. Luni, ea plecă în oraș. În mod obișnuit, s-ar fi dus direct la Boots, ca să își schimbe cartea la bibliotecă, apoi ar fi cumpărat un bilet combinat, prânz și matineu, cu

doi șilingi și șase pence, la cinematograful Paramount, de pe Oxford Street. După film s-ar fi plimbat prin magazinele universale Lewis și Finnegan și ar fi cumpărat panglici, sau batiste, sau daruri pentru copiii surorii ei. Ar fi putut să meargă la unul dintre micile magazine din Shambles să cumpere niște brânzeturi exotice sau șuncă specială pentru Mervyn. Apoi ar fi luat trenul înapoi spre Altrincham, suburbia în care locuia, ca să ajungă la timp pentru cină.

De data asta bău o cafea la barul hotelului Midland, luă prânzul în restaurantul german de la parterul hotelului și ceaiul de după-amiază în salonul hotelului Midland. Dar nu reuși să-l vadă pe bărbatul fermecător, cu accent american.

Se întoarse acasă cu inima grea. Era ridicol, își spuse în sinea ei. Îl văzuse pentru mai puțin de un minut și nu îi spusese nici măcar un cuvânt. El părea să simbolizeze tot ceea ce simțea că lipsește din viața ei. Dar dacă îl va întâlni din nou, va descoperi, cu siguranță, că era grosolan, nebun, bolnav, împuțit sau toate aceste lucruri la un loc.

Coborî din tren și merse de-a lungul străzii cu vile suburbane pe care locuia. Când se apropie de propria casă, rămase șocată și tulburată să-l vadă îndreptându-se spre ea, privind spre casa ei cu o prefăcută curiozitate.

Se înroși ca racul și inima ei o luă la goană. Și el era uluit. El se opri, dar ea continuă să meargă. Apoi, când trecu pe lângă el, spuse:

— Hai să ne întâlnim la biblioteca centrală, mâine-dimineață.

Nu se aștepta ca el să-i răspundă, dar – după cum avea să afle mai târziu – el avea o minte iute, amuzantă și replică imediat:

— În ce secțiune?

Era o bibliotecă mare, deși nu atât de mare încât doi oameni să se piardă unul de altul pentru multă vreme; dar ea spuse primul lucru care-i trecu prin minte: „Biologie”. Și el începu să râdă.

Intră în casă cu râsul lui în urechi: un râs cald, relaxat, încântat, râsul unui om care iubea viața și se simțea bine cu sine însuși.

Casa era goală. Doamna Rollins, care făcea menajul, plecase deja și Mervyn încă nu ajunsese acasă. Diana se așeză în bucătăria modernă și îi trecură prin cap gânduri de modă veche, ușor murdare, în legătură cu poetul ei american, amuzant.

În dimineața următoare îl găsi așezat la o masă, sub un semn pe care scria LINIȘTE. Când ea spuse „Bună”, el își duse un deget la buze, arătă spre un scaun și îi scrise un bilet.

Acesta spunea: *Îmi place pălăria ta.*

Ea avea o pălărie mică, de forma unei flori întoarse cu fundul în sus, cu boruri și o purta aplecată mult într-o parte, astfel încât aproape că îi acoperea ochiul stâng: era la modă, deși puține femei din Manchester aveau curajul facă asta.

Scoase din geantă un creion mic și scrise dedesubt: *Nu ți s-ar potrivi.*

Dar mușcatele mele ar arăta perfect în ea, scrise el.

Ea chicoti și el spuse: „Șșșșt!”

Diana se gândi, era nebun sau doar haios?

Scrise: *Iubesc poemul tău.*

Apoi el scrise: *Eu te iubesc pe tine.*

Nebun, gândi ea, dar îi apărură lacrimi în ochi. Scrise: *Nici măcar nu știu cum te cheamă.*

El îi dădu o carte de vizită. Se numea Mark Alder și locuia la Los Angeles.

California!

Se duseră să ia un prânz matinal la un restaurant LOL – Legume, ouă, lapte – pentru că ea era sigură că acolo nu se va întâlni cu bărbatul ei: nici cu caii sălbatici nu puteai să-l tragi într-un restaurant vegetarian. Apoi pentru că era marți, avea loc un concert, la miezul zilei, la Houldsworth Hall, din Deansgate, cu faimoasa orchestră Halle a orașului și noul ei dirijor,

Malcolm Sargent. Diana se simțea mândră că orașul ei putea oferi o asemenea tratație culturală unui vizitator.

În ziua aceea află că Mark era scriitor de scenarii de comedie pentru emisiunile radio. Ea nu auzise niciodată de oamenii pentru care scria el, dar el îi spuse că erau faimoși: Jack Benny, Fred Allen, Amos și Andy. El era și proprietarul unui post de radio. Purta un blazer din cașmir. Se afla într-o vacanță prelungită, în căutarea rădăcinilor sale: familia lui provenea din Liverpool, orașul portuar aflat la doar câțiva kilometri la vest de Manchester. Nu era mult mai înalt decât Diana și era cam de aceeași vârstă, cu ochi căprui și câțiva pistrui.

Și era încântare pură.

Era inteligent, amuzant și fermecător. Avea maniere plăcute, unghiile curate și hainele îngrijite. Îi plăcea Mozart, dar știa și despre Louis Armstrong. Cel mai tare o plăcea pe Diana.

Era un lucru straniu felul în care unii bărbați plăceau femeile, se gândi ea. Bărbații pe care-i cunoștea ea se gudurau pe lângă ea, îi sugerau întâlniri discrete atunci când Mervyn era întors cu spatele și, uneori, când se îmbătau criță, își declarau dragostea pentru ea. Dar ei nu o plăceau cu adevărat pe ea: conversația lor era doar pălăvrăgeală, nu o ascultau niciodată și nu știau nimic despre ea. Mark era foarte diferit, după cum află în următoarele câteva zile și săptămâni.

În ziua de după întâlnirea lor de la bibliotecă, el închirie o mașină și o duse pe litoral, unde mâncară sandviciuri pe o plajă cu briză și o sărută la adăpostul dunelor.

Avea un apartament la hotelul Midland, dar nu se puteau întâlni acolo pentru că Diana era prea bine cunoscută: dacă ar fi fost văzută urcând la etaj, după prânz, știrile ar fi făcut înconjurul orașului până la vremea ceaiului. Oricum, mintea inventivă a lui Mark veni cu o soluție. Plecară cu

mașina în orașul de pe coastă Lytham St. Anne, luară cu ei o valiză și se cazară ca domnul și doamna Alder. Luară prânzul, apoi se duseră în pat.

Să facă dragoste cu Mark era atât de plăcut.

Prima dată, el făcu o pantomimă, încercând să o dezbrace în tăcere absolută și ea râdea prea mult ca să se simtă timidă în timp ce el îi scotea hainele. Nu-și făcea griji dacă el o va plăcea: era evident că o adora. Nu era nici emoționată, pentru că el era atât de drăguț.

Își petrecură după-amiaza în pat, apoi eliberară camera, spunând că se răzgândiseră și nu doreau să rămână. Mark plăti pentru o noapte întreagă, așa că nu se supără nimeni. El o lăsă la gară, cu o stație înainte de Altrincham, și ea ajunse acasă cu trenul, la fel cum făcea când își petrecea după-amiaza în Manchester.

Făcură acest lucru toată vara.

El ar fi trebuit să se întoarcă în Statele Unite la începutul lunii august, să înceapă lucrul la un nou spectacol, dar rămăsese și scrise o serie de schițe despre un american aflat în vacanță în Marea Britanie, trimițând scenariile, în fiecare săptămână, cu noul serviciu de poștă aeriană gestionat de Pan American.

În ciuda acestei atenționări că timpul trecea pentru ei, Diana reuși să nu se gândească prea mult la viitor. Desigur, într-o bună zi, Mark va pleca acasă, dar mâine se va afla tot aici și asta era cât de departe în viitor îndrăznea să privească. Era la fel ca războiul: toată lumea știa că va fi îngrozitor, dar nimeni nu putea să spună când va începe și până nu se întâmpla, nu era altceva de făcut decât să-ți vezi de treabă și să încerci să te simți bine.

În ziua de după declanșarea războiului, el îi spuse că trebuia să plece acasă.

Ea stătea așezată în fund, în pat, cu pătura trasă până sub bust, astfel încât i se vedeau sânii: Mark

iubea când ea stătea așa. El considera că sânii ei erau minunați, deși ea credea că erau prea mari.

Purtau o discuție serioasă. Marea Britanie declarase război Germaniei și chiar și îndrăgostiții fericiți trebuiau să discute despre asta. Diana urmărise, în tot cursul anului, oribilul conflict din China și gândul la un război în Europa o umplea de groază. Asemenea fasciștilor, în Spania, japonezii nu aveau niciun scrupul să arunce bombe peste femei și copii; și masacrele de la Chunking și Ichang erau revoltătoare.

Îi puse lui Mark întrebarea care se afla pe buzele tuturor:

— Ce crezi că se va întâmpla?

De data asta, el nu mai avea un răspuns amuzant.

— Cred că va fi îngrozitor, spuse el solemn. Cred că Europa va fi devastată. Poate că această țară va supraviețui, pentru că este o insulă. Sper să fie așa.

— Of, spuse Diana. Dintr-odată, era înspăimântată. Britanicii nu spuneau astfel de lucruri. Ziarele erau pline de discuții belicoase și Mervyn era optimist când se gândea la război. Dar Mark era un străin și judecata lui, emisă cu vocea aceea americană, relaxată, suna îngrijorător de realistă. Vor fi aruncate bombe peste Manchester?

Ea își aminti ceva ce îi spusese Mervyn și repetă.

— America va fi nevoită să intre în război, mai devreme sau mai târziu.

Mark o șocă atunci când spuse:

— Dumnezeule, sper că nu. Asta este o răfuială europeană, n-are nimic de-a face cu noi. Abia dacă pot să înțeleg pentru ce Marea Britanie a declarat război, dar să fiu al naibii dacă vreau să văd murind americani pentru apărarea nenorocitei de Polonii.

Ea nu îl auzise niciodată înjurând în felul acesta. Uneori, îi șoptea la ureche obscenități în timp ce

făceau dragoste, dar asta era ceva diferit. Acum părea furios. Ea se gândi că poate și el era puțin speriat. Știa că Mervyn era speriat: la el ieșea în evidență prin optimismul nechibzuit. Poate că teama lui Mark se manifesta prin izolaționism și înjurături.

Era descurajată de atitudinea lui, dar îi putea înțelege punctul de vedere: pentru ce *ar trebui* americanii să pornească la război pentru Polonia sau chiar pentru Europa?

— Și cum mine cum rămâne? întrebă ea. Încercase un ton de frivolitate. Nu ți-ar plăcea să fiu violată de naziști blonzi, cu cizme strălucitoare? Nu era prea amuzant și ea regretă imediat ce spusese.

Atunci, el pescui un plic din valiză și i-l dădu.

Ea scoase de acolo un bilet și îl privi. Dintr-odată, se îngrozi.

— Te duci acasă! strigă ea. Se simțea de parcă venise sfârșitul lumii.

Cu o figură solemnă, el spuse, simplu:

— Sunt două bilete.

Inima Dianei parcă se oprise.

— Două bilete, repetă ea, fără intonație. Era dezorientată și bizar de înspăimântată.

El se așeză pe pat lângă ea și îi luă mâna. Ea știa ce urma să spună și era, în același timp, emoționată și îngrozită.

— Vino acasă, cu mine, Diana, spuse el. Zboară la New York cu mine. Apoi vino la Reno și cere divorțul. Apoi haide să mergem în California, să ne căsătorim. Te iubesc.

Să zboare. Abia dacă putea să-și imagineze să zboare peste Oceanul Atlantic: astfel de lucruri țineau de tărâmul poveștilor.

La New York. New York era un vis cu zgârie-nori și cluburi de noapte, gangsteri și milionari, moștenitoare la modă și mașini enorme.

Și să divorțez. Și să mă eliberez de Mervyn!

Apoi haide să mergem în California. Acolo unde se făceau filmele și unde portocalele creșteau în copaci și soarele strălucea în fiecare zi.

Și să ne căsătorim. Și să-l aibă pe Mark tot timpul, în fiecare zi, în fiecare noapte.

Rămase mută.

Mark spuse:

— Am putea să facem copii.

Ei îi venea să plângă.

— Mai întreabă-mă odată, șopti ea.

El spuse:

— Te iubesc. Vrei să te măriți cu mine și să-mi porți copiii?

— O, da, spuse ea, și se simțea de parcă zburau deja. Da, da, da!

Trebuia să-i spună lui Mervyn în noaptea aceea.

Era luni. Marți va trebui să plece la Southampton cu Mark. Clipperul pleca miercuri, la 2 p.m.

Când ajunse acasă, luni după-amiază, plutea, dar imediat ce intră în casă, euforia ei se evaporă.

Cum avea să-i spună?

Era o casă frumoasă: o vilă nouă, mare, cu acoperișul roșu. Avea patru dormitoare, dintre care trei nu erau folosite aproape niciodată, o baie frumoasă, modernă și o bucătărie cu toate ustensilele de ultimă oră. Acum, când o părăsea, o privea cu dragoste nostalgică: fusese casa ei timp de cinci ani.

Îi pregătea mesele lui Mervyn ea însăși. Doamna Rollins făcea curățenie și spăla rufele și dacă Diana nu gătea, n-ar mai fi avut nimic de făcut. În afară de asta, în sufletul lui, Mervyn era un băiat din clasa muncitoare și îi plăcea ca soția lui să-i pună masa când venea acasă. El chiar numea asta „ceai” și bea ceai la masă, deși era întotdeauna ceva substanțial – cârnați sau friptură sau plăcintă cu carne. Pentru Mervyn, „cina” se servea la hoteluri. Acasă luai ceaiul.

Ce avea să-i spună?

Astăzi îi va servi vită rece, rămasă de la grătarul de duminică. Diana își puse un șorț și începu să taie cartofii pentru prăjit. Când se gândi la cât de furios avea să fie Mervyn, începură să îi tremure mâinile și se tăie la un deget cu cuțitul pentru legume.

Încercă să se adune în timp ce își spălă rana sub jetul de apă rece, se șterse și înfășură un bandaj în jurul lui. De ce mă tem?, se întrebă ea. Nu o să mă omoare. Nu mă poate opri: am peste douăzeci și unu de ani și este o țară liberă.

Acest gând nu-i liniști nervii.

Așeză masa și spălă o salată. Deși Mervyn lucra din greu, aproape întotdeauna ajungea acasă pe la aceeași oră. El spunea: „Ce rost are să fiu șef dacă trebuie să rămân la lucru când toată lumea pleacă acasă?" Era inginer și avea o fabrică în care producea tot felul de rotoare, de la ventilatoare mici, pentru sisteme de răcire, până la elice uriașe, pentru transatlantice. Mervyn avusese întotdeauna succes – era un bun om de afaceri –, dar dăduse lovitura când începuse să producă elice pentru avioane. Zborul era pasiunea lui și avea propriul său avion, mic, un Tiger Moth, pe care-l ținea la un aerodrom din afara orașului. Când guvernul începuse să întărească forțele aeriene, în urmă cu doi sau trei ani, foarte puțini oameni știau cum să producă rotoare curbate cu precizie matematică, dar Mervyn era unul dintre cei puțini. De atunci, afacerea lui explodase.

Diana era cea de a doua soție a lui. Prima îl părăsise, în urmă cu șapte ani, și fugise cu un alt bărbat, luându-i cu ea pe cei doi copii ai lor. Mervyn divorțase de ea cât putuse de repede și o ceruse în căsătorie pe Diana imediat după încheierea divorțului. Diana avea douăzeci și opt de ani, iar el avea treizeci și opt. Era atrăgător, masculin și prosper și ea îl venera. Cadoul lui de nuntă pentru ea fusese un colier de diamante.

Cu câteva săptămâni în urmă, la cea de a cincea aniversare a căsătoriei lor, el îi dăruise o mașină de cusut.

Privind în urmă, putu să-și dea seama că mașina de cusut fusese ultima picătură. Sperase la o mașină a ei; știa să conducă și Mervyn își putea permite. Când văzu mașina de cusut, simți că ajunsese la capătul lanțului. Fuseseră împreună timp de cinci ani și el nici măcar nu observase că ea nu cosea niciodată.

Știa că Mervyn o iubește, dar el nu o *vede*. În viziunea lui, ea era doar o persoană, o „soție”. Era frumoasă, își îndeplinea corespunzător obligațiile sociale, îi punea mâncarea pe masă și era întotdeauna disponibilă în pat. Ce altceva ar mai trebui să fie o soție? El nu o consulta niciodată în legătură cu ceva. Întrucât ea nu era nici om de afaceri, nici inginer, lui nu-i trecuse niciodată prin cap că ea avea un creier. Vorbea cu bărbații de la fabrica lui mai serios decât vorbea cu ea. În lumea lui, bărbații își doreau automobile și femeile, mașini de cusut.

Și totuși, era foarte deștept. Fiu de strungar, urmase Manchester Grammar School și studiase fizica la universitatea din Manchester. Avusese ocazia să meargă la Cambridge și să-și ia masterul, dar nu era genul academic și își găsise o slujbă la departamentul de proiectare al unei mari companii de inginerie. Încă urmărea evoluțiile din fizică și discuta la nesfârșit cu tatăl lui – dar niciodată cu Diana, desigur – despre atomi, și radiații, și fisiune nucleară.

Din păcate, Diana nu înțelegea fizica în niciun fel. Știa multe despre muzică și literatură și câte ceva despre istorie, dar Mervyn nu prea era interesat de cultură, deși îi plăceau filmele și muzica de dans. Așa că nu aveau despre ce să discute.

Ar fi putut să fie altfel dacă ar fi avut copii. Dar Mervyn avea deja doi copii de la prima lui soție și

nu-și mai dorea alții. Diana era dornică să-i iubească, dar nu i se oferise niciodată ocazia: mama lor le otrăvise mințile împotriva Dianei, pretinzând că ea provocase distrugerea căsătoriei. Sora Dianei, din Liverpool, avea două fetițe gemene, dulci, cu codițe și Diana își cheltuia toată afecțiunea maternă pe ele.

Aveau să-i lipsească gemenele.

Mervyn se bucura de o viață socială intensă, cu oamenii de afaceri și politicienii de frunte ai orașului și pentru o vreme Diana se bucurase să fie gazdă. Întotdeauna iubise hainele frumoase și le purta foarte bine. Dar viața trebuia să însemne mai mult de atât.

Pentru o vreme, jucase rolul de nonconformist în societatea din Manchester – fuma, se îmbrăca extravagant, discuta despre dragoste liberă și comunism. Îi plăcea să le șocheze pe matroane, dar Manchester nu era un loc prea conservator și Mervyn și prietenii lui erau liberali, așa că nu provocase prea mare agitație.

Era nemulțumită, dar se întreba dacă avea dreptul. Cele mai multe femei o considerau norocoasă: avea un bărbat cumpătat, de încredere, generos, o casă minunată și o mulțime de prieteni. Își spunea că ar trebui să fie fericită. Dar nu era – și apoi apăruse Mark.

Auzi mașina lui Mervyn cum se oprește în fața casei. Era un zgomot atât de familiar, dar în seara asta i se părea amenințător ca răgetul unei bestii fioroase.

Așeză tigaia pe aragaz cu o mână tremurătoare.

Mervyn intră în bucătărie.

Era uluitor de chipeș. Acum avea fire argintii în părul lui întunecat, dar asta îl făcea să pară și mai distins. Era înalt și nu se îngrășase, ca majoritatea prietenilor săi. Nu era orgolios, dar Diana îl convinsese să poarte costume de culoare închisă, bine croite și cămăși albe, scumpe, pentru că îi plăcea ca el să arate la fel de prosper pe cât era.

Era îngrozită că el va citi vina pe fața ei și va întreba care era problema.

O sărută pe gură. Plină de rușine, ea îi întoarse sărutul. Uneori, el o îmbrățișa și își apăsa palma pe fundul ei și deveneau pasionali, așa că trebuiau să se grăbească spre dormitor și să lase mâncarea să se ardă. Dar asta nu se mai întâmpla în ultima vreme și astăzi nu era o excepție, slavă Domnului.

El își scoase haina, vesta, cravata și gulerul și își suflecă mânecile; apoi se spălă pe mâini și pe față în chiuveta de la bucătărie. Avea umerii largi și brațe puternice.

Nu simțise că ceva era în neregulă. N-avea cum să simtă, desigur: el nu o *vedea*, ea doar se afla acolo, asemenea masei de bucătărie. Nu avea de ce să-și facă griji. El nu va ști nimic până când nu-i va spune ea.

N-am să-i spun încă, gândi ea.

În timp ce se prăjeau cartofii, ea unse o felie de pâine cu unt și făcu ceai. Tremura, dar reușea să ascundă asta. Mervyn citea *Manchester Evening News* și abia dacă o privea.

— Am un nenorocit de scandalagiu la uzină, spuse el când ea îi așeză farfuria în față.

„Nici că ar putea să-mi pese mai puțin, gândi Diana, isterică. Nu mai am nimic de-a face cu tine. Atunci de ce ți-am pregătit ceaiul?”

— E un tip din Londra, din Battersea, și cred că e comunist. Oricum, cere salarii mai mari ca să lucreze la noile mașini de găurit. Nu e chiar nerezonabil, dar am făcut oferta în baza vechilor salarii, așa că va trebui să mergem mai departe așa.

Diana își adună curajul și spuse:

— Am ceva să-ți spun. Apoi își dori cu ardoare să poată retrage cuvintele, dar era prea târziu.

— Ce-ai pățit la deget? întrebă el, observând micul bandaj.

Întrebarea banală o dezumflă.

— Nimic, spuse ea, și se trânti într-un scaun. M-am tăiat când curățăm cartofii. Ea își luă cuțitul și

furculița.

Mervyn mâncă cu poftă.

— Ar trebui să fiu mai atent pe cine angajez, dar problema este că lucrătorii buni sunt greu de găsit în zilele astea.

Nu se aștepta ca ea să-i răspundă atunci când vorbea despre afacerile lui. Dacă ea îi făcea vreo sugestie, el îi arunca o privire iritată, de parcă vorbise fără să-i vină rândul. Ea se afla acolo ca să asculte.

În timp ce el vorbea despre noua mașină de găurit și despre comunistul din Battersea, ea își aminti de ziua nunții lor. Pe atunci mai trăia mama ei. Se căsătoriseră la Manchester și ținuseră petrecerea la hotelul Midland. Mervyn, în haine de dimineață, fusese cel mai chipeș bărbat din Anglia. Diana crezuse că era pentru totdeauna. Ideea că o căsătorie ar putea să nu dureze nici nu-i trecuse prin minte. Înainte de Mervyn, nu mai întâlnise o persoană divorțată. Amintindu-și, acum, cum se simțise atunci, îi veni să plângă.

Știa și că Mervyn va fi zdrobit de plecarea ei. El nu avea habar ce se petrecea în mintea ei. Faptul că prima lui soție îl părăsise în același fel făcea lucrurile și mai rele. Avea să fie distrus. Dar mai întâi se va înfuria.

El își termină friptura și își mai turnă o cană de ceai.

— N-ai mâncat prea mult, spuse el. De fapt, ea nu mâncase nimic.

— Am avut un prânz copios, răspunse ea.

— Unde ai fost?

Întrebarea inocentă îi declanșă panica. Mâncase sandviciuri în pat împreună cu Mark la un hotel din Blackpool și nu se putea gândi la o minciună plauzibilă. Îi trecură prin cap numele diverselor restaurante din Manchester, dar era posibil ca Mervyn să fi servit prânzul la unul dintre ele. După o pauză dureroasă, spuse:

— Waldorf Cafe. Existau câteva Waldorf Cafe – era un lanț de restaurante ieftine unde puteai să-ți iei friptură și cartofi prăjiți pentru un șiling și nouă pence.

Mervyn nu o întrebă în care dintre ele.

Ea adună farfuriile și se ridică. Își simțea genunchii atât de slăbiți, încât se temea că va cădea, dar reuși să ajungă până la chiuvetă.

— Vrei ceva dulce? îl întrebă ea.

— Da, te rog.

Se duse la cămară și găsi o cutie de pere și niște lapte condensat. Deschise conservele și aduse desertul la masă.

În timp ce-l privea cum își mănâncă perele conservate, fu inundată de un sentiment de oroare pentru ceea ce urma să facă. Părea nepermis de distructiv. La fel ca războiul care se apropia, va zdrobi totul. Viața pe care ea și Mervyn și-o clădiseră în această casă, în acest oraș va fi ruinată.

Ea înțelese, brusc, că nu putea să facă așa ceva.

Mervyn lăsă jos lingura și își privi ceasul de buzunar.

— Șapte și jumătate – haide să dăm la știri.

— Nu pot să fac asta, spuse Diana cu voce tare.

— Ce?

— Nu pot să fac asta, spuse ea din nou. Va anula toată treaba. Se va duce, acum, să-l vadă pe Mark și îi va spune că s-a răzgândit, că, până la urmă, nu va fugi cu el.

— De ce nu poți să asculți radioul? întrebă Mervyn, nerăbdător.

Diana se holbă la el. Era tentată să-i mărturisească întregul adevăr, dar nu avea curajul nici pentru asta.

— Trebuie să ies, spuse ea. Căuta frenetic un pretext. Doris William este la spital și trebuie să o vizitez.

— Cine este Doris Williams, pentru numele cerului?

Nu exista o asemenea persoană.

— Ai cunoscut-o, spuse Diana, improvizând dramatic. A suferit o operație.

— Nu-mi amintesc de ea, spuse el, dar nu era bănuitor: avea o memorie foarte proastă pentru cunoștințele întâmplătoare.

Diana fu inspirată să spună:

— Vrei să vii cu mine?

— Dumnezeule, nu! spuse el, după cum anticipase ea.

— Atunci o să conduc chiar eu.

— Să nu mergi prea repede în timpul camuflajului. El se ridică și se duse spre camera de zi, unde se afla aparatul de radio.

Diana se uită după el pentru o clipă. Nu va afla niciodată cât de aproape am fost să-l părăsesc, gândi ea, cu un fel de tristețe.

Își puse o pălărie și ieși, cu haina pe braț. Slavă Domnului, mașina porni din prima. Ea viră, ieși de pe alee și se întoarse spre Manchester.

Călătoria se dovedi un coșmar. Era într-o grabă disperată, dar trebuia să se târască, pentru că farurile mașinii erau camuflate și putea să vadă la doar câțiva metri în față – în plus, vederea îi era încețoșată pentru că nu se putea opri din plâns. Dacă n-ar fi cunoscut atât de bine drumul, probabil că ar fi făcut un accident.

Distanța era mai mică de șaisprezece kilometri, dar îi luă mai mult de oră să o parcurgă.

Când, în sfârșit, opri mașina în fața hotelului Midland, era epuizată. Rămase așezată, timp de un minut, încercând să se adune. Își scoase cutiuța și se pudră pe față, ca să ascundă urmele lacrimilor.

Știa că Mark va avea inima sfâșiată, dar el putea să suporte așa ceva. În curând va ajunge să privească în urmă la asta ca la o idilă de o vară. Era mai puțin crud să pui capăt unei idile scurte, pasionale, decât să distrugi o căsătorie de cinci ani. Ea și Mark vor privi mereu în urmă la vara anului 1939 cu căldură.

Izbucni din nou în lacrimi.

Nu folosea la nimic să stea aici și să se gândească la asta, se decise ea după o vreme. Trebuia să intre și să încheie povestea. Își refăcu machiajul și ieși din mașină.

Trecu prin holul hotelului și urcă scările fără să se oprească la recepție. Cunoștea numărul camerei lui Mark. Era, desigur, destul de scandalos ca o femeie singură să intre în camera de hotel a unui bărbat singur, dar trebuia să-și asume riscul. Alternativa ar fi fost să se vadă cu Mark în salon sau la bar și era de neimaginat să-i dea genul acesta de vești într-un loc public. Nu privi în jurul ei, așa că nu avea cum să știe dacă fusese văzută de cineva cunoscut.

Bătu la ușă, rugându-se ca el să fie acolo. Dacă el se hotărâse să iasă la un restaurant sau să vadă un film? Nu primi niciun răspuns și bătu mai tare. Cum putea să meargă la cinema într-un astfel de moment?

Apoi îi auzi vocea.

— Da?

Bătu din nou și spuse:

— Eu sunt.

Auzi pași rapizi. Ușa se deschise brusc și Mark rămase acolo uluit. Zâmbi fericit, apoi o trase înăuntru, închise ușa și o îmbrățișă.

Acum, ea se simțea neloială față de el, așa cum se simțise față de Mervyn mai devreme. Îl sărută vinovată și căldura familiară a dorinței îi străbătu venele, dar se îndepărtă și spuse:

— Nu pot să merg cu tine.

El păli.

— Nu spune așa ceva.

Ea privi prin apartament. El împacheta. Garderoba și sertarele erau deschise, valizele lui se aflau pe podea și peste tot erau cămăși împăturite, stive ordonate de lenjerie și pantofi puși în pungi. Era atât de ordonat.

— Nu pot să plec, repetă ea.

El îi luă mâna și o trase spre dormitor. Se așezară pe pat. Părea devastat.

— Nu vorbești serios, spuse el.

— Mervyn mă iubește și am fost împreună cinci ani. Nu pot să-i fac asta.

— Și cu mine cum rămâne?

Ea îl privi. Purta un pulover de un roz prăfuit și papion, pantaloni de flanel, gri-albăstrui, și pantofi din piele.

— Amândoi mă iubiți, spuse ea. Dar el este soțul meu.

— Amândoi te iubim, dar eu *te plac,* spuse Mark.

— Nu crezi că el mă place?

— Nu cred că te cunoaște măcar. Ascultă. Am treizeci și cinci de ani, am mai fost îndrăgostit și înainte, am avut o aventură care durat șase ani. N-am fost niciodată însurat, dar am trăit câte ceva. *Știu* că este potrivit. Nimic nu mi s-a părut vreodată atât de potrivit. Ești frumoasă, ești amuzantă, ești neconvențională, ești strălucită și îți place să faci dragoste. Eu sunt drăguț, sunt amuzant, sunt neconvențional, sunt strălucit și vreau să fac dragoste cu tine chiar acum.

— Nu, spuse ea, dar nu vorbea serios.

O trase către el cu blândețe și se sărutară.

— Suntem atât de potriviți unul pentru altul, murmură el. Îți amintești când ne scriam bilete unul altuia sub semnul cu LINIȘTE? Ai înțeles jocul, imediat, fără explicații. Alte femei mă consideră sărit de pe fix, dar tu mă iubești așa.

Era adevărat, gândi ea, și când ea făcea lucruri stranii, cum ar fi să fumeze pipă, sau să iasă din casă fără chiloți sau să participe la întrunirile fasciștilor și să pornească alarma de incendiu, Mervyn ar deveni iritat, în timp ce Mark râdea încântat.

O mângâie pe păr, apoi pe obraz. Încet, panica ei se risipi și începu să se simtă liniștită. Își sprijini capul de umărul lui și lăsă buzele să atingă pielea

moale de pe gâtul lui. Îi simți vârfurile degetelor pe picior, mângâind interiorul coapselor, acolo unde se termina ciorapul. Nu așa ar fi trebuit să se întâmple, gândi ea slăbită.

O împinse blând, pe spate, pe pat și pălăria ei căzu.

— Nu e corect, spuse ea, slab. El o sărută pe gură, ciugulindu-i buzele cu buzele lui. Îi simți degetele prin mătasea fină a chiloților și apoi se înfioră de plăcere. După o clipă, mâna lui alunecă înăuntru.

El știa exact ce să facă.

Într-o zi, pe la începutul verii, când stăteau întinși pe un pat de hotel, cu sunetul valurilor care intra prin fereastra deschisă, el îi spusese:

— Arată-mi ce faci când te atingi singură.

Ea se simțise stânjenită și se prefăcuse că nu înțelege.

— Ce vrei să spui?

— Știi tu. Când te atingi singură. Arată-mi. Atunci o să știu ce-ți place.

— Nu mă ating singură, minți ea.

— Bine… când erai fată, înainte să te măriți – trebuie să o fi făcut, atunci, toată lumea o face. Arată-mi ce obișnuiai să faci.

Ea era gata să refuze, apoi se gândi cât ar fi de sexy.

— Vrei să mă stimulez singură – acolo jos – în timp ce tu mă privești? spusese ea și vocea i se îngroșase de dorință.

El rânji drăcește și clătină din cap.

— Vrei să spui… până la capăt?

— Până la capăt.

— N-aș putea, spuse ea, dar o făcu.

Acum, vârfurile degetelor lui o atingeau, cunoscător, exact în locurile potrivite, cu aceeași mișcare familiară și cu presiunea corectă. Ea închise ochii și se lăsă pradă senzației.

După o vreme, ea începu să geamă ușor și să-și ridice și să-și coboare șoldurile ritmic. Îi simți

respirația caldă pe fața ei când se aplecă mai aproape de ea. Apoi, chiar când ea își pierdea controlul, el spuse imperios:

— Uită-te la mine.

Ea deschise ochii. El continuă să o mângâie, în același fel, dar puțin mai rapid.

— Nu închide ochii, spuse el. Să privească în ochii lui în timp ce făcea asta era șocant de intim. Era ca și cum el ar fi putut să vadă totul și să afle totul despre ea și ea simți o libertate amețitoare, pentru că nu mai avea nimic de ascuns. Ajunse la momentul culminant și ea se forță să-i susțină privirea, în timp ce șoldurile i se zguduiau și se strâmba și icnea în spasme de plăcere care-i scuturau întregul corp și el zâmbi spre ea în tot acest timp, și spuse:

— Te iubesc, Diana. Te iubesc atât de mult.

Când se termină, ea îl apucă și îl ținu strâns, în timp ce gâfâia emoționată și simți că nu mai dorea să-i dea drumul niciodată. Ar fi plâns, dar nu-i mai rămăseseră lacrimi.

•

Nu-i spuse niciodată lui Mervyn.

Mintea inventivă a lui Mark veni cu o soluție și ea repeta în timp ce conducea spre casă, calmă și stăpână pe sine și tăcut hotărâtă.

Mervyn era în pijama și în halat de casă, fuma o țigară și asculta muzică la radio.

— Asta a fost o vizită a naibii de lungă, spuse el, moale.

Doar ușor emoționată, Diana spuse:

— A trebuit să conduc îngrozitor de încet. Înghiți în sec, inspiră adânc și adăugă: O să plec. Mâine.

El rămase ușor surprins.

— Unde?

— Mi-ar plăcea să o vizitez pe Thea și să văd gemenele. Vreau să mă asigur că sunt bine și nu se știe când voi mai avea ocazia – trenurile vin deja

neregulat și raționalizarea benzinei începe săptămâna viitoare.

El clătină din cap în semn de aprobare.

— Da, ai dreptate. Ar fi mai bine să mergi cât mai poți.

— Mă duc sus să îmi fac valiza.

— Fă una și pentru mine, se poate?

Pentru un moment îngrozitor, se gândi că el dorea să meargă cu ea.

— Pentru ce? spuse ea înspăimântată.

— Nu voi dormi într-o casă goală, spuse el. O să mă opresc la Reform Club mâine-noapte. Te întorci miercuri?

— Da, miercuri, minți ea.

— În regulă.

Diana urcă scările. În timp ce îi punea lenjeria și ciorapii într-o valiză mică, se gândi că va fi ultima dată când va face asta pentru el. Împături o cămașă albă și culese o cravată gri-argintie: culori sumbre, potrivite cu părul lui întunecat și ochii căprui. Se simțea ușurată că el îi acceptase povestea, dar se simțea și frustrată, de parcă era ceva ce lăsase neterminat. Deși era îngrozită de o confruntare cu el, dorea să-i și explice pentru ce îl părăsea. Ea avea nevoie să-i spună că el o dezamăgise, că devenise autoritar și nesimțitor, că nu o mai prețuia așa cum o făcuse pe vremuri. Dar, acum, nu va ajunge niciodată să-i spună aceste lucruri și se simțea ciudat de dezamăgită.

Îi închise valiza și începu să pună trusa de machiaj și obiectele de toaletă în sacul ei de burete. Părea un mod caraghios să închei cinci ani de căsătorie împachetând șosete, și pastă de dinți, și cremă de ras.

După o vreme, el urcă la etaj. Ea terminase de împachetat bagajele și era îmbrăcată în cea mai puțin atractivă cămașă de noapte, așezată în fața oglinzii de la masa de toaletă, ca să-și îndepărteze machiajul. El veni în spatele ei și o apucă de sâni.

O, nu, gândi ea. Nu în seara asta, te rog.

Deși era îngrozită, trupul ei răspunse imediat și roși vinovată. Degetele lui Mervyn strângeau sfârcurile ei umflate și ea inspiră cu un ușor oftat de plăcere și disperare. El îi luă mâinile și o trase în sus. Îl urmă, neajutorată, în timp ce o conducea spre pat. El stinse lumina și se întinseră în beznă totală. El se urcă peste ea imediat și făcu dragoste cu ea cu un fel de disperare furioasă, de parcă ar fi știut că ea va pleca de lângă el și nu putea să facă nimic în privința asta. Trupul ei o trădă și ea se cutremură de plăcere și rușine. Înțelese, cu umilință, că ajunsese la orgasm cu doi bărbați în răstimp de două ore și încercă să se înfrâneze, dar nu reuși.

La momentul culminant, plângea.

Din fericire, Mervyn nu observă.

•

Așezată în salonul elegant al hotelului South Western, miercuri dimineață, în așteptarea unui taxi care să-i ducă pe ea și pe Mark la Berth 108, la docurile Southampton, ca să se îmbarce în Pan American Clipper, se simțea triumfătoare și liberă.

Toată lumea din cameră fie o privea, fie încerca să nu o privească. Avea parte de o căutătură deosebit de intensă din partea unui bărbat chipeș, îmbrăcat într-un costum albastru, care părea să fie cu vreo zece ani mai tânăr decât ea. Dar era obișnuită cu așa ceva. Se întâmpla întotdeauna când arăta bine, și astăzi era uluitoare. Rochia ei de mătase bej cu buline roșii arăta proaspătă, văratică și izbitoare. Pantofii bej erau potriviți și pălăria de paie încheia ținuta perfect. Rujul și oja de pe unghii erau de un roșu-portocaliu, asemănător cu bulinele de pe rochie. Se gândise la pantofi roșii, dar se decisese că ar părea prea ușuratici.

Iubea călătoriile: împachetarea și despachetarea hainelor, întâlnirile cu oameni noi, să fie dezmierdată și răsfățată și îmbătată cu șampanie și mâncare și să vadă locuri noi. Era emoționată din

cauza zborului, dar traversarea Atlanticului era cea mai fascinantă călătorie dintre toate, pentru că la capătul celălalt se afla America. Abia dacă mai avea răbdare să ajungă acolo. Avea o imagine de cinefil despre cum arătau lucrurile peste ocean: se vedea într-un apartament în stil Art Deco, tot numai ferestre și oglinzi, o menajeră în uniformă care o ajuta să îmbrace o haină albă din blană și o mașină lungă și neagră, pe strada din față, cu motorul pornit și cu un șofer de culoare, care aștepta să o ducă la un club de noapte, unde va comanda martini foarte sec și va dansa pe muzica unei formații de jazz, care-l avea pe Bing Crosby ca solist. Știa că asta era o fantezie, dar abia aștepta să descopere realitatea.

Avea sentimente ambivalențe pentru că părăsea Marea Britanie chiar când începea războiul. Părea o lașitate să facă asta, totuși era înfiorată să plece.

Cunoștea o mulțime de evrei. Manchester avea o comunitate evreiască mare; ei plantaseră o mie de copaci la Nazareth. Prietenii evrei ai Dianei urmăreau evoluția evenimentelor din Europa cu oroare și groază. Și nici măcar nu era vorba doar de evrei: naziștii îi urau și pe cei de culoare, pe țigani, pe homosexuali și pe oricine altcineva nu era de acord cu fascismul. Diana avea un unchi care era homosexual și el fusese întotdeauna bun cu ea și o tratase ca pe o fiică.

Ea era prea bătrână ca să se înroleze, dar, probabil, ar trebui să rămână la Manchester și să facă muncă voluntară, să împacheteze bandaje pentru Crucea Roșie…

Asta era o fantezie, poate chiar mai improbabilă decât să danseze pe muzica lui Bing Crosby. Nu era genul care să împacheteze bandaje. Austeritatea și uniformele nu i se potriveau.

Dar nimic din toate astea nu conta cu adevărat. Singurul lucru important era acela că se îndrăgostise. Se va duce acolo unde se afla Mark. Îl va urma până în inima câmpului de luptă dacă

era necesar. Se vor căsători și vor avea copii. El se întorcea acasă și ea se ducea cu el.

Îi va fi dor de nepoatele ei. Se întreba cât timp avea să treacă până când le va revedea. Data viitoare ar putea să fie mature, să se dea cu parfum și să poarte sutien, în loc de șosete până la gleznă și codițe.

Dar ar putea să aibă propriile ei fetițe…

Era emoționată să călătorească cu Pan American Clipper. Citise totul despre el, în *Manchester Guardian,* fără să-și închipuie că, într-o zi, chiar va zbura cu el. Să ajungi la New York în ceva mai mult de o zi părea un miracol.

Trebuise să-i scrie un bilet lui Mervyn. Nu spunea niciunul dintre lucrurile pe care dorea să i le spună, nu-i explica felul în care îi pierduse dragostea, lent și inevitabil, prin neglijență și indiferență. Nici măcar nu-i spunea că Mark era minunat. *Dragă Mervyn,* îi scrisese ea, *te părăsesc. Simt că te-ai răcit față de mine și eu m-am îndrăgostit de altcineva. Până când vei citi această scrisoare, eu voi fi în America. Îmi pare rău să te rănesc, dar este, în parte, vina ta.* Nu se putea gândi la o modalitate potrivită ca să semneze – nu putea să scrie „a ta" sau „cu dragoste" –, așa că scrise, simplu, *Diana.*

La început intenționa să lase scrisoarea în casă, pe masa din bucătărie. Apoi ajunsese să fie obsedată de posibilitatea ca el să-și schimbe planurile și, în loc să rămână la club, marți noapte, se va duce acasă și va găsi scrisoarea și le va crea probleme, ei și lui Mark, înainte să iasă din țară. Așa că, până la urmă, i-o trimise prin poștă, la fabrică, unde urma să ajungă astăzi.

Aruncă o privire spre ceasul de mână (un dar de la Mervyn, căruia îi plăcea ca ea să fie punctuală). Îi cunoștea rutina: el își petrecea cea mai mare parte a dimineții în hala fabricii, apoi, către miezul zilei, urca în biroul său și parcurgea corespondența înainte să plece să ia prânzul. Ea scrisese pe plic

„Personal”, astfel încât secretara lui să nu-l deschidă. Va zăcea pe biroul lui, într-o grămadă de comenzi, facturi, scrisori și note informative. Ar trebui să o citească tocmai acum. Gândul o făcu să se simtă vinovată și tristă, dar și ușurată, pentru că se afla la trei sute de kilometri depărtare.

— A ajuns taxiul nostru, spuse Mark.

Se simțea ușor nervoasă. Peste Atlantic, într-un avion!

— E timpul să mergem, spuse el.

Ea își reprimă nervozitatea. Lăsă jos cana de cafea, se ridică și îi oferi cel mai strălucitor zâmbet.

— Da, spuse ea, fericită. E momentul să ne luăm zborul.

•

Eddie fusese întotdeauna timid cu fetele.

Absolvise de la Annapolis virgin. Când fusese detașat la Pearl Harbor, ieșise cu prostituate și acea experiență îl lăsase cu un sentiment de dezgust față de sine. După ce părăsise Marina, fusese un singuratic, se ducea cu mașina la un bar, la câțiva kilometri distanță, atunci când simțea nevoia de socializare. Carol-Ann era o stewardesă la sol pentru compania aeriană, la Port Washington, terminalul din New York pentru hidroavioane. Era o blondă bronzată, cu ochii de culoare albastră și Eddie n-ar fi îndrăznit niciodată să-i ceară o întâlnire. Dar într-o zi, la cantină, un operator radio îi dăduse două bilete pentru spectacolul *Life with Father,* pe Broadway, și când el spusese că nu avea cu cine să meargă, operatorul se întoarse spre masa de alături și o întrebă pe Carol-Ann dacă nu voia să îl însoțească.

— Mda, spusese ea, și Eddie înțelese că era din partea lui de lume.

Mai târziu află că, la vremea aceea, ea era disperat de singură. Era o fată de la țară și manierele sofisticate ale celor din New York o făceau să devină temătoare și încordată. Era o

persoană senzuală, dar nu știa cum să se poarte cu bărbații când aceștia își permiteau libertăți, așa că, jenată, le refuza avansurile cu indignare. Nervozitatea ei îi crease reputația de regină de gheață și nu i se propunea prea des să iasă.

Dar, la vremea aceea, Eddie nu știa nimic despre toate astea. Se simțea ca un rege cu ea la brațul lui. El o scoase la cină, apoi o conduse înapoi la apartamentul ei cu un taxi. La ușă, îi mulțumi pentru seara plăcută și își adună curajul să o sărute pe obraz, moment în care ea izbucni în lacrimi și îi spuse că era primul bărbat decent pe care îl întâlnise la New York. Înainte să-și dea seama ce spune, el îi ceru o altă întâlnire.

Se îndrăgosti de ea la a doua întâlnire. Plecară la Coney Island, într-o vineri fierbinte de iulie, și ea purta niște pantaloni albi și o bluză albastră de culoarea cerului. El înțelese, spre uluirea lui, că era, de fapt, mândră să fie văzută plimbându-se alături de el. Mâncară înghețată, se plimbară cu un montagne russe numit Cyclone, își cumpărară pălării caraghioase, se ținură de mână și își dezvăluiră mici secrete intime. Când o conduse acasă, Eddie îi spuse sincer că el nu mai fusese niciodată atât de fericit în toată viața lui și ea îl uimi, din nou, când îi spuse că nici ea.

Curând, începu să-și neglijeze casa de la țară și să-și petreacă toate zilele libere la New York dormind pe canapeaua unui coleg inginer, surprins, dar care îl încuraja. Carol-Ann îl duse la Bristol, New Hampshire, ca să-i cunoască părinții, doi oameni de vârstă mijlocie, micuți, subțirei, săraci și muncitori. Îi aminteau de părinții lui, dar fără religia habotnică. Abia dacă le venea să creadă că făcuseră o fată atât de frumoasă și Eddie înțelegea cum se simțeau, pentru că și el abia dacă putea să creadă că o astfel de fată se putea îndrăgosti de el.

În timp ce stătea pe terenul hotelului Langdown Lawn, se gândea la cât de mult o iubește, holbându-se la scoarța stejarului. Trăia un coșmar,

unul din acele visuri în care începi prin a te simți fericit și în siguranță, dar te gândești, într-o criză de speculație inutilă, la toate lucrurile care pot să meargă rău și acestea chiar încep să se întâmple; cel mai rău lucru din lume este, de fapt, de neoprit și se întâmplă înfricoșător și nu poți să faci nimic să-l împiedici.

Ceea ce făcea lucrurile și mai îngrozitoare era faptul că ei se certaseră chiar înainte de plecarea lui și se despărțiseră fără să se împace.

Ea stătea așezată pe canapea purtând un șorț de lucru din jeans, care era al lui, și mai nimic altceva, cu picioarele lungi, bronzate, întinse în față și cu părul lung, blond, lăsat peste umeri ca o eșarfă. Citea o revistă. Sânii ei erau, de obicei, destul de mici, dar în ultima vreme se umflaseră. El simțea o dorință să o atingă și se gândi, de ce nu? Așa că își băgă mâna pe sub cămașă și îi atinse sfârcul. Ea ridică privirea spre el, zâmbind cu dragoste și își continuă cititul.

El o sărută în vârful capului, apoi se așeză alături de ea. Ea îl uluise chiar de la început. Întâi, amândoi fuseseră timizi, dar, la scurtă vreme după ce se întorseseră din luna de miere și începuseră să locuiască împreună, aici, la vechea fermă, ea devenise lipsită de inhibiții.

Întâi își dori să facă dragoste cu lumina aprinsă. Eddie se simțea straniu în legătură cu asta, dar se declară de acord și, cumva, îi plăcu, deși se simțea rușinat. Apoi observă că ea nu mai încuia ușa când făcea baie. După asta se simți aiurea pentru că el încuia ușa, așa că făcu la fel ca ea și, într-o zi, ea intră, pur și simplu, complet dezbrăcată și se băgă în cadă lângă el! Eddie nu se simțise atât de jenat în toată viața lui. Nicio femeie nu-l mai văzuse dezbrăcat de când avea patru ani. Avu o erecție enormă doar privind-o pe Carol-Ann cum se spăla la subțiori și își acoperi scula cu un prosop, până când ea râse și îl convinse să renunțe.

Ea începuse să umble pe la fermă în diverse stadii de dezbrăcare. Felul în care era îmbrăcată acum nu însemna nimic, era, practic, prea îmbrăcată după standardele ei, puteai doar să vezi un mic triunghi alb, de bumbac, acolo unde șorțul nu-i acoperea complet chiloții. De obicei era mult mai rău. În timp ce el făcea cafea, în bucătărie, ea intra îmbrăcată doar în lenjerie și începea să coacă brioșe; sau, în timp ce el se bărbierea, ea apărea doar în chiloți, fără sutien și începea să se spele pe dinți; sau venea în dormitor complet goală, cu micul dejun așezat pe o tavă. El se întreba dacă ea era „obsedată de sex" – auzise oameni care foloseau acest termen. Dar lui îi plăcea ca ea să se poarte așa. Îi plăcea foarte mult. Nu visase niciodată că va avea o soție frumoasă, care va umbla dezbrăcată prin casă. Se simțea foarte norocos.

Faptul că locuise împreună cu ea timp de un an îl schimbase. Scăpase atât de mult de inhibiții, încât umbla gol între dormitor și baie; uneori, nici măcar nu îmbrăca pijamaua înainte să se urce în pat; odată, chiar făcuse dragoste cu ea în sufragerie, chiar pe canapea.

Încă se întreba dacă era ceva anormal în acest tip de comportament, dar se decise că nu avea importanță: el și Carol-Ann puteau să se poarte așa cum doreau. Când ajunsese să accepte asta, se simțise ca o pasăre scăpată din colivie. Era incredibil; era minunat; era de parcă se afla în rai.

Se așeză lângă ea fără să spună nimic, doar bucurându-se să-i fie alături și să miroasă o briză ușoară care venea dinspre pădure prin fereastra deschisă. Bagajul lui era pregătit și peste câteva minute urma să plece la Port Washington. Carol-Ann părăsise Pan American – nu putea să locuiască în Maine și să lucreze la New York – și își luase o slujbă la un magazin din Bangor. Eddie dorea să discute cu ea despre asta înainte să plece.

Carol-Ann ridică privirea din revistă și întrebă:

— Ce?
— N-am spus nimic.
— Dar urmează să spui, nu-i așa?
El zâmbi.
— De unde ai știut?
— Eddie, știi că pot să aud cum îți lucrează creierul. Despre ce e vorba?
El își puse palma lui mare, necioplită pe burta ei și simți mica umflătură de acolo.
— Aș vrea să te lași de slujbă.
— E prea devreme…
— E în regulă. Ne putem permite. Și vreau să ai multă grijă de tine.
— Voi avea grijă de mine. Voi lăsa slujba când va fi nevoie.
El se simți rănit.
— Mă gândeam că vei fi mulțumită. De ce vrei să continui?
— Pentru că avem nevoie de bani și pentru că trebuie să am ceva de făcut.
— Ți-am spus, ne putem permite.
— M-aș plictisi.
— Cele mai multe neveste nu lucrează.
Ea ridică vocea.
— Eddie, de ce încerci să mă legi?
El nu dorea să o lege și sugestia îl înfurie. Spuse:
— De ce ești atât de hotărâtă să mi te împotrivești?
— Nu mă împotrivesc! Pur și simplu, nu vreau să stau aici pe post de cârjă!
— Nu ai lucruri de făcut?
— Ce anume?
— Să croșetezi haine de bebeluș, să faci conserve, să dormi…
Ea era disprețuitoare.
— Of, în numele cerului…
— Ce e rău în asta, pentru numele lui Dumnezeu? spuse el derutat.

— Va fi destulă vreme pentru asta când va veni copilul. Mi-ar plăcea să mă bucur de ultimele mele săptămâni de libertate.

Eddie se simțea umilit, dar nu era sigur cum se întâmplase asta. Dorea să plece de acolo. Își privi ceasul.

— Am un tren de prins.

Carol-Ann părea tristă.

— Nu fi furios, spuse ea pe un ton împăciuitor.

Dar el era furios.

— Bănuiesc că, pur și simplu, nu înțeleg, spuse el iritat.

— Urăsc să fiu îngrădită.

— Încercam să fiu drăguț. El se ridică și se duse în bucătărie, unde era atârnată de un umeraș haina lui de uniformă. Se simțea prostește și prins pe picior greșit. Voise să facă ceva generos și ea înțelesese asta ca pe o condiționare.

Ea îi aduse valiza din dormitor și i-o dădu după ce își puse haina pe el. Își ridică fața spre el și îl sărută scurt.

— Nu ieși pe ușă supărat pe mine, spuse ea.

Dar el era supărat.

Și acum stătea într-o grădină, într-o țară străină, la mii de kilometri depărtare de ea, cu inima grea ca plumbul, întrebându-se dacă avea să o mai vreodată pe Carol-Ann.

Capitolul cinci

Pentru prima dată în viața ei, Nancy Lenehan se îngrășa.

Stătea în picioare, în apartamentul ei de la hotelul Adelphi, din Liverpool, lângă o stivă de bagaje care așteptau să fie duse la bordul vasului *SS Oriania,* și se privea îngrozită în oglindă.

Nu era nici frumoasă, nici ștearsă, dar avea trăsături regulate – nasul drept, părul negru, drept și bărbia elegantă – și arăta atrăgătoare când se îmbrăca îngrijit, ceea ce se întâmpla mai întotdeauna. Astăzi purta un costum de flanel, ușor ca fulgul, de Paquin, de culoarea cireșii, cu o bluză gri, de mătase. Jacheta era strânsă pe talie, la modă, și asta era ceea ce îi dezvăluise că lua în greutate. Când încheie nasturii jachetei, apăru o crăpătură ușoară, dar inconfundabilă și nasturii de jos trăgeau de butoniere.

Nu exista decât o singură explicație pentru asta. Talia jachetei era mai îngustă decât talia doamnei Lenehan.

Probabil că era rezultatul prânzurilor și cinelor luate la toate restaurantele bune din Paris, pe tot parcursul lunii august. Oftă. Va ține regim pe toată durata călătoriei transatlantice. Până când ajungea la New York, dorea să-și recapete silueta.

Nu ținuse niciodată regim până atunci. Perspectiva nu o tulbura: deși îi plăcea mâncarea bună, nu era lacomă. Ceea ce o îngrijora cu adevărat era că acest fapt era un semn al vârstei.

Astăzi era cea de patruzecea ei aniversare.

Întotdeauna fusese slabă și arăta bine în hainele scumpe, croite pe măsură. Urâse moda hainelor largi, căzute, din anii douăzeci și se bucurase când talia îngustă revenise la modă. Cheltuia o mulțime de timp și bani la cumpărături și îi plăcea asta.

Uneori se folosea de scuza că era nevoită să arate bine pentru că lucra în domeniul modei, dar adevărul era că o făcea de plăcere.

Tatăl ei înființase o fabrică de pantofi, la Brockton, Massachusetts, în apropiere de Boston, în 1899, anul în care se născuse Nancy. I se trimiteau de la Londra pantofi de mare clasă și producea cópii ieftine; apoi își baza vânzările pe plagiatul său. Reclamele lui arătau un pantof de la Londra, de douăzeci și nouă de dolari, alături de unul marca Black, de zece dolari și cu textul: „Poți face diferența?" Lucra din greu și se descurca bine și în timpul Marelui Război obținuse primul dintre contractele militare care reprezentau un stâlp al afacerii.

În anii douăzeci, el dezvoltă un lanț de magazine, cele mai multe în New England, care vindeau doar pantofii lui. Când lovi depresiunea economică, el reduse numărul modelelor de la o mie la cincizeci și stabili un preț standard de șase dolari și șaizeci de cenți pentru oricare pereche de pantofi, indiferent de model. Îndrăzneala lui dădu roade și în timp ce toată lumea dădea faliment, profiturile lui Black creșteau.

Obișnuia să spună că îl costă la fel de mult să facă pantofi proști sau pantofi buni, astfel că nu vedea niciun motiv pentru care oamenii din clasa muncitoare ar trebui să fie prost încălțați. Într-o vreme în care oamenii săraci cumpărau pantofi cu talpă de carton, care se uzau în câteva zile, încălțările Black erau ieftine și durabile. Tatăl ei era mândru de asta și la fel era și Nancy. Pentru ea, încălțările de calitate pe care le producea familia ei justificau măreața casă de la Back Bay în care locuiau, uriașul Packard, cu șofer, petrecerile lor și hainele lor frumoase și servitorii lor. Ea nu era asemenea unora dintre copiii de bani gata care considerau că bogăția moștenită li se cuvine.

Își dorea să fi putut spune același lucru și despre fratele ei.

Peter avea treizeci și opt de ani. Când murise tatăl lor, în urmă cu cinci ani, le lăsase lui Peter și lui Nancy părți egale din companie, câte patruzeci de procente fiecăruia. Sora tatălui lor, mătușa Tilly, primi zece procente și restul de zece procente le primi Danny Riley, bătrânul său avocat, care avea o reputație proastă.

Nancy presupusese întotdeauna că ea va prelua treaba la moartea tatălui ei. Tatăl lor o preferase mereu pe ea lui Peter. O femeie la conducerea unei companii era ceva neobișnuit, dar nu nemaivăzut, mai ales în industria de îmbrăcăminte.

Tatăl ei avusese un adjunct, Nat Ridgeway, un locotenent capabil, care exprimă clar faptul că el se considera a fi cea mai potrivită persoană pentru poziția de președinte al Black Boots.

Dar Peter își dorea și el funcția și el era fiul. Nancy se simțise întotdeauna vinovată pentru că era favorita tatălui lor. Peter s-ar simți umilit și crunt dezamăgit dacă nu moștenea mantia tatălui său. Nancy nu avea inima să îi dea o asemenea lovitură zdrobitoare, așa că se declară de acord ca Peter să ocupe postul. Împreună, ea și fratele ei dețineau optzeci la sută din acțiuni, așa că, atunci când erau de acord, treaba se făcea după voința lor.

Nat Ridgeway demisionă și plecă să lucreze pentru General Textiles, la New York. Era o pierdere pentru afacere, dar, într-un alt mod, era o pierdere și pentru Nancy. Chiar înainte de moartea tatălui, Nat și Nancy începuseră să iasă împreună.

Nancy nu se mai întâlnise cu nimeni de la moartea soțului ei, Sean – ea nu dorise acest lucru –, dar Nat își alesese momentul perfect, pentru că, după cinci ani, ea începea să simtă că viața ei era pregătită pentru o altă dragoste. Se bucuraseră de câteva cine liniștite și de unu sau două spectacole de teatru și ea îl sărutase de noapte bună destul de călduros. Dar relația nu ajunsese mai departe când lovise criza și, atunci când Nat părăsi firma Black,

relația lor se încheie și ea, lăsând-o pe Nancy cu senzația că fusese înșelată.

De atunci, el se descurcase spectaculos de bine la General Textiles și, acum, era președintele companiei. Se și însurase cu o femeie blondă, frumoasă, cu zece ani mai tânără decât Nancy.

Prin comparație, Peter se descurcase prost. Adevărul era că el nu se ridica la înălțimea slujbei. În cei cinci ani în care fusese la conducere, afacerea o luase la vale, abrupt. Magazinele nu mai reușeau să facă profit, abia dacă nu ieșeau în pierdere. Peter deschisese un magazin de pantofi, șic, la New York, pe Fifth Avenue, unde vindea pantofi scumpi, la modă, pentru doamne, ceea ce îi ocupa tot timpul și atenția – dar pierdea bani.

Doar fabrica, de care se ocupa Nancy, mai făcea bani. La mijlocul anilor treizeci, când America începea să iasă din criză, ea începuse să producă sandale ieftine, decupate la degete, pentru femei, și asta se dovedise o fi o linie de produse extrem de populare. Ea era convinsă că, în domeniul încălțămintei pentru femei, viitorul consta în produse ușoare, colorate, care erau suficient de ieftine ca să fie aruncate.

Ar putea să vândă dublul cantității de pantofi pe care o producea dacă ar fi avut capacitatea de producție necesară. Dar profiturile ei erau înghițite de pierderile lui Peter și nu-i mai rămânea nimic pentru extindere.

Nancy știa ce trebuia să facă pentru salvarea afacerii.

Lanțul de magazine ar trebui să fie vândut, poate chiar directorilor acestora, pentru a face rost de lichidități. Banii din vânzare vor fi utilizați pentru modernizarea fabricii și trecerea la sistemul de producție pe bandă rulantă, care se introducea în toate fabricile de încălțăminte moderne. Peter va trebui să-i predea ei frâiele și să se limiteze la conducerea magazinului său din New York, lucrând sub un control strict al costurilor.

Ea își dorea să preia funcția de președinte și prestigiul pe care îl aducea aceasta și va continua să-i subvenționeze magazinul din profiturile fabricii, în anumite limite; dar el va trebui să renunțe la toată puterea reală.

Ea trecuse toate aceste propuneri într-un raport scris, destinat exclusiv privirii lui Peter. El îi promisese să se gândească la asta. Nancy îi spusese, cât se putea de blând, că nu își puteau permite să lase să continue declinul companiei și că dacă nu era de acord cu planul ei, va trebui să treacă peste capul lui, în consiliul de conducere – ceea ce însemna că el va fi concediat, inevitabil, și ea va deveni președinte. Ea spera, cu ardoare, că el va asculta de rațiune. Dacă el va provoca o criză, era convinsă că va sfârși într-o înfrângere umilitoare pentru el și o ruptură în familie care ar putea să fie ireparabilă.

Până acum, el nu se simțise jignit. Părea calm și gânditor și se purta amical. Se hotărâseră să plece la Paris împreună. Peter cumpără pantofi la modă pentru magazinul lui și Nancy făcu ceva cumpărături pentru ea la casele de modă și ținu un ochi ațintit pe cheltuielile lui Peter. Nancy iubea Europa, mai ales Parisul, și abia aștepta să ajungă la Londra. Apoi se declanșase războiul.

Se deciseră să se întoarcă imediat în Statele Unite – dar la fel făcea toată lumea, desigur, și întâlniră dificultăți îngrozitoare ca să găsească o modalitate de călătorie. Până la urmă, Nancy obținu bilete la un vapor care pleca din Liverpool. După o călătorie lungă cu trenul de la Paris și o traversare cu feribotul, ajunseseră aici și trebuiau să se îmbarce în ziua următoare.

O enervau pregătirile de război din Anglia. Ieri după-amiază, în camera ei venise un băiat de serviciu și îi instalase un paravan elaborat, care nu lăsa lumina de la ferestre să iasă. În fiecare seară, toate ferestrele trebuiau să fie complet camuflate, astfel încât orașul să nu fie vizibil din aer noaptea.

Ferestrele erau lipite cu benzi adezive, încrucișate, pentru ca cioburile de sticlă să nu zboare dacă orașul era bombardat. Existau grămezi de saci cu nisip în fața hotelului și un adăpost antiaerian în spate.

Teama ei cea mai mare era aceea că America va intra în război și cei doi fii ai ei, Liam și Hugh, vor fi recrutați. Își amintea ce spusese tatăl ei când Hitler ajunsese la putere, că naziștii vor împiedica Germania să devină comunistă și aceea fusese ultima oară când ea se gândise la Hitler. Avea prea multe de făcut ca să se îngrijoreze pentru Europa. Nu era interesată de politica internațională, de echilibrul de putere sau de ridicarea fascismului: asemenea idei păreau prostești în comparație cu viețile fiilor ei. Polonezii, austriecii, evreii și slavii vor trebui să-și poarte singuri de grijă. Treaba ei era să aibă grijă de Liam și de Hugh.

Nu că ei ar fi avut nevoie să li se poarte de grijă. Nancy se măritase de tânără și născuse copiii imediat, așa că băieții erau deja maturi. Liam era însurat și locuia la Houston, iar Hugh era în ultimul an la Yale. El nu învăța atât de bine pe cât ar fi trebuit și ea fusese deranjată să afle că el își cumpărase o mașină sport, rapidă, dar era mult trecut de vârsta la care mai asculta de sfaturile mamei sale. Așa că, pentru că nu-i putea ține departe de armată, nu prea mai erau multe lucruri care să o tragă spre casă.

Știa că războiul era bun pentru afaceri. În America va fi o creștere economică și oamenii vor avea mai mulți bani să cumpere pantofi. Indiferent dacă SUA intrau în război sau nu, o extindere a armatei era obligatorie și asta însemna comenzi mai mari pe contractele ei guvernamentale. Una peste alta, ea presupunea că vânzările ei se vor dubla sau, poate, chiar se vor tripla în următorii doi sau trei ani – încă un motiv pentru modernizarea fabricii.

Oricum, toate astea păleau și deveneau nesemnificative pe lângă posibilitatea izbitoare, îngrozitoare ca fiii ei să fie recrutați în armată, să lupte, să fie răniți și, poate, chiar să moară în agonie pe câmpul de luptă.

Un hamal veni să-i ia bagajele și îi întrerupse gândurile morbide. Îl întrebă pe bărbat dacă Peter își scosese deja bagajele. Cu accentul acela greu, local, ea abia reuși să-l înțeleagă când îi spuse că Peter își trimisese bagajele la bord de seara trecută.

Se duse în camera lui să vadă dacă era gata de plecare. Când bătu, ușa îi fu deschisă de o cameristă care îi spuse, cu același accent gutural, că el plecase cu o seară înainte.

Nancy era nedumerită. Amândoi se cazaseră, împreună, ieri-seară. Nancy se hotărâse să ia cina în cameră și să se culce devreme și Peter îi spusese că va face la fel. Dacă se răzgândise, unde se dusese? Unde își petrecuse noaptea? Și unde se afla acum?

Coborî în hol să dea un telefon, dar nu era sigură pe cine să sune. Nici ea și nici Peter nu cunoșteau pe nimeni în Anglia. Liverpool era chiar peste apă față de Dublin: era posibil ca Peter să fi traversat în Irlanda, să vadă țara din care provenea familia Black? Făcea parte din planul lor inițial. Dar Peter ar fi trebuit să știe că nu se putea întoarce la timp pentru plecarea navei.

Din impuls, îi ceru operatoarei să-i facă legătura cu numărul mătușii Tilly.

Să suni în America din Europa era o chestiune de noroc. Nu existau suficiente linii și, uneori, puteai să aștepți un timp îndelungat. Dacă aveai noroc, puteai obține legătura în câteva minute, dar calitatea sunetului era, de obicei, slabă și trebuia să țipi.

La Boston era cu câteva minute înainte de ora 7 a.m., dar mătușa Tilly ar trebui să fie trează. Asemenea multor oameni în vârstă, dormea puțin și se trezea devreme. Era foarte vioaie.

În momentul acesta, liniile nu erau prea ocupate – poate pentru că era prea devreme pentru ca oamenii de afaceri din Statele Unite să se afle la birourile lor – și în doar câteva minute, telefonul din cabină sună. Nancy ridică receptorul ca să audă tonul de apel american, familiar. Și-o închipui pe mătușa Tilly, în halatul ei de mătase și cu papucii îmblăniți, tropăind peste podeaua lucioasă din lemn a bucătăriei ei spre telefonul negru din hol.

— Alo?

— Mătușă Tilly, sunt Nancy.

— Dumnezeule, copilă, ești în regulă?

— Sunt bine. S-a declarat războiul, dar încă nu au început să tragă, cel puțin nu în Anglia. Ai vești de la băieți?

— Sunt bine, amândoi. Am primit o carte poștală de la Liam, din Palm Beach, spune că Jaqueline este și mai frumoasă bronzată. Hugh m-a dus la o plimbare cu noua lui mașină, care e foarte frumoasă.

— Conduce foarte repede?

— Mie mi s-a părut destul de prudent și a refuzat un cocktail pe motiv că oamenii nu ar trebui să conducă automobile puternice după ce au băut alcool.

— Asta mă face să mă simt mai bine.

— Ce cauți în Anglia?

— Sunt la Liverpool, sunt pe cale să mă îmbarc pe un vas, spre New York, dar l-am pierdut pe Peter. Presupun că nu ai nicio veste de la el, nu-i așa?

— Ba, draga mea, sigur că am. A convocat o întrunire a consiliului director pentru poimâine, la prima oră a dimineții.

Nancy rămase împietrită.

— Vrei să spui, vineri dimineață?

— Da, dragă. Poimâine este vineri, spuse Tilly, cu un ușor ton de ironie. Tonul vocii ei implica „nu sunt atât de bătrână ca să nu știu ce zi este”.

Nancy era derutată. Care era motivul pentru convocarea unei întruniri a consiliului dacă nici ea și nici Peter nu vor fi acolo? Ceilalți directori erau Tilly și Danny Riley și ei nu vor lua nicio hotărâre de capul lor.

Toată treaba asta avea aparențele unui complot. Punea ceva la cale Peter?

— Ce e pe ordinea de zi, mătușă?

— Tocmai mă uitam peste ea. Mătușa Tilly citi cu voce tare. Aprobarea vânzării Black Boots Inc. către General Textiles Inc., în baza termenilor negociați de către președinte.

— Dumnezeule! Nancy era atât de șocată încât simțea că leșină. Peter vindea compania pe la spatele ei!

Pentru un moment, rămase prea șocată ca să poată vorbi. Apoi, cu efort, spuse cu voce tremurătoare:

— Te deranjează dacă îmi mai citești o dată, mătușă?

Mătușa Tilly repetă.

Nancy simți, brusc, că îngheață. Cum de reușise Peter să facă asta pe sub nasul ei? Când negociase afacerea? Probabil că lucrase la asta pe furiș încă de când îi dăduse raportul secret. În timp ce se prefăcea că ia în considerare propunerile ei, de fapt, el complotase împotriva lui Nancy.

Întotdeauna știuse că Peter era slab, dar nu-l bănuise niciodată capabil de o astfel de trădare rușinoasă.

— Mai ești acolo, Nancy?

Nancy înghiți în sec.

— Da, sunt aici. Sunt doar uluită. Peter a ascuns asta față de mine.

— Serios? Nu-i corect, nu-i așa?

— Evident că el vrea să obțină votul în timp ce eu sunt plecată… dar nici el nu va ajunge la întâlnire. Ne îmbarcăm pe vapor astăzi – nu vom ajunge înainte de cinci zile. Și totuși, gândi ea… Peter dispăruse.

— Nu există și un avion, acum?

— Clipperul! își aminti Nancy: apăruse în toate ziarele. Puteai să zbori peste Atlantic într-o singură zi. Asta punea la cale Peter?

— Ai dreptate, Clipperul, spuse Tilly. Danny Riley spune că Peter vine înapoi cu Clipperul și că va ajunge aici la timp pentru întrunirea consiliului.

Nancy găsea greu de înghițit modul rușinos în care o mințise fratele ei. Călătorise tot drumul până la Liverpool împreună cu ea ca să o facă să creadă că se urca pe vapor. Probabil că pornise mai departe chiar în momentul în care se despărțiseră pe coridorul hotelului și condusese, în timpul nopții, până la Southampton, ca să prindă avionul. Cum de putuse să-și petreacă tot acest timp cu ea, mâncând și vorbind împreună, discutând despre călătoria care-i aștepta, când, tot timpul, el plănuia să o lase baltă?

Mătușa Tilly spuse:

— De ce nu vii și tu cu Clipperul?

Era, oare, prea târziu? Peter trebuie să fi plănuit asta cu mare grijă.

Se aștepta ca ea să pună niște întrebări după ce descoperea că el nu venea cu vaporul și ar fi încercat să se asigure că ea nu va putea să-l prindă din urmă. Dar sincronizarea nu era punctul-forte al lui Peter și era posibil să fi lăsat o portiță deschisă.

Abia dacă îndrăznea să spere.

— Voi încerca, spuse Nancy cu determinare bruscă. La revedere. Și închise telefonul.

Se gândi pentru o clipă. Peter plecase ieri-seară și trebuie să fi călătorit în timpul nopții. Clipperul era programat să plece de la Southampton astăzi și să ajungă la New York mâine, la timp pentru ca Peter să fie prezent la Boston pentru întrunirea de vineri. Dar la ce oră decola Clipperul? Și putea Nancy să ajungă la Southampton până atunci?

Cu sufletul la gură, se duse la recepție și îl întrebă pe șeful hamalilor la ce oră decolează Pan American Clipper de la Southampton.

— L-ați pierdut, doamnă, spuse el.

— Doar verifică ora, spuse ea, încercând să imprime tonului ei o notă de nerăbdare.

El luă un program și îl deschise.

— La ora două.

Ea își verifică ceasul: era abia miezul zilei.

— Există vreun avion? insistă ea.

Fața lui căpătă expresia tolerantă a unui angajat de hotel care este indulgent cu un străin care se poartă prostește.

— Există un aerodrom la vreo cincisprezece kilometri de aici. De obicei poți găsi un pilot care să te ducă oriunde pentru prețul cuvenit. Dar trebuie să ajungi la aerodrom, să găsești un pilot, să faci călătoria, să aterizezi undeva în apropiere de Southampton și apoi să ajungi de la aerodrom la docuri. Nu se poate face în două ore, crede-mă.

Ea îi întoarse spatele, frustrată.

Să te apuce nebunia este inutil în afaceri. Când lucrurile merg rău, trebuie să găsești o cale să le îndrepți. Nu pot ajunge la Boston la timp, gândi ea, așa că poate găsesc o cale să împiedic vânzarea de la distanță.

Se întoarse la cabina telefonică. La Boston era puțin după ora șapte. Avocatul ei, Patrick McBride, trebuia să fie acasă. Îi dădu operatoarei numărul lui.

Mac era genul de bărbat care ar fi trebuit să fie fratele ei. Când murise Sean, el preluase frâiele și se ocupase de tot: de investigație, funeralii, testament și de finanțele personale ale lui Nancy. Se descurca minunat cu băieții, îi ducea la meciuri, venea să-i vadă la piesele de teatru de la școală și îi sfătuia despre colegiu și carieră. La momente diferite, discutase cu fiecare din ei despre probleme de viață. Când murise tatăl ei, Mac o sfătuise pe Nancy să nu-l lase pe Peter să devină președinte; ea acționase împotriva sfatului său și, acum, evenimentele dovedeau că Mac avusese dreptate. Știa că el era, oarecum, îndrăgostit de ea.

Nu era un atașament periculos: Mac era un catolic devotat și era credincios soției lui, simplă, îndesată și loială. Nancy îl plăcea foarte mult, dar nu era genul de bărbat de care ea s-ar fi putut îndrăgosti: era genul moale, rotund, cu maniere plăcute, cu chelie în vârful capului și ea era întotdeauna atrasă de bărbați voluntari, cu mult păr: bărbați precum Nat Ridgeway.

În timp ce aștepta legătura, avu timp să reflecteze la ironia situației lor. Partenerul de conspirație al lui Peter împotriva ei era Nat Ridgeway, pe vremuri mâna dreaptă a tatălui ei și fostul ei iubit. Nat părăsise compania – și pe Nancy – pentru că nu putea să devină șef; și acum, din poziția de președinte al General Textiles, încerca iarăși să preia controlul asupra Black Boots.

Știa că Nat fusese în Paris să vadă colecțiile de modă, deși nu se întâlnise cu el. Dar Peter trebuie să se fi întâlnit cu el acolo și să pună la cale afacerea în timp ce se prefăcea că achiziționează, inocent, pantofi. Când se gândi cât de ușor fusese înșelată, deveni furioasă pe Peter și Nat – și cel mai tare pe ea însăși.

Telefonul din cabină sună și ea îl ridică: astăzi avea noroc cu legăturile.

Mac îi răspunse cu gura plină.

— Hmmm?

— Mac, sunt Nancy.

El înghiți repede.

— Slavă Domnului că ai sunat. Am răscolit Europa după tine. Peter încearcă să…

— Știu. Tocmai am aflat, îl întrerupse ea. Care sunt termenii acordului?

— O acțiune la General Textiles, plus douăzeci și șapte de cenți cash pentru cinci acțiuni la Black.

— Iisuse, asta înseamnă să o dăm pe degeaba.

— Dacă e să ne luăm după profiturile voastre, nu e atât de rău…

— Dar valoarea activelor noastre este mult mai mare!

— Hei, nu mă războiesc cu tine, spuse el, moale.

— Îmi pare rău, Mac. Sunt doar furioasă.

— Te înțeleg.

Ea putea să audă copiii lui cum se certau, pe fundal. Avea cinci, numai fete. Putea să audă și aparatul de radio în funcțiune, și fluieratul unui ibric.

După un moment, el continuă.

— Sunt de acord că oferta e prea scăzută. Reflectă nivelul actual de profit, da, dar nu ține seama de valoarea activelor și potențialul de viitor.

— Mie îmi spui!

— Și mai e ceva.

— Spune-mi.

— După preluare, Peter va rămâne la conducerea operațiunilor la Black timp de cinci ani. Dar nu există nicio poziție pentru tine.

Nancy închise ochii. Asta era cea mai cruntă lovitură dintre toate. Simți că i se face rău. Leneșul și prostul de Peter, pe care ea îl adăpostise și îl acoperise, va rămâne; ea, care ținuse afacerea pe linia de plutire, va fi dată la o parte.

— Cum poate să-mi facă așa ceva? spuse ea. E fratele meu!

— Chiar îmi pare rău, Nan!

— Mulțumesc.

— N-am avut niciodată încredere în Peter.

— Tatăl meu și-a petrecut întreaga viață construind această afacere, se plânse ea. Nu pot să-i permit lui Peter să o distrugă.

— Ce vrei să fac eu?

— Putem împiedica vânzarea?

— Dacă ai putea ajunge aici pentru întâlnirea consiliului, cred că ai putea să-i convingi pe mătușa ta și pe Danny să refuze oferta…

— Nu pot ajunge acolo, asta-i problema mea. Tu nu-i poți convinge?

— Aș putea încerca, dar n-ar ajuta la nimic – Peter are mai multe voturi decât ei. Ei au doar câte zece procente fiecare și el are patruzeci.

— Nu poți să votezi pentru acțiunile mele, în locul meu?

— Nu am o procură de la tine.

— Pot să votez prin telefon?

— Interesantă idee… cred că va rămâne la latitudinea consiliului și Peter își va folosi majoritatea ca să interzică asta.

Se lăsă tăcerea, în timp ce amândoi își scormoneau creierii.

În timpul pauzei, ea își aminti de bunele maniere și întrebă:

— Ce mai face familia ta?

— Nespălați, dezbrăcați și indisciplinați, în clipa asta. Și Betty e însărcinată.

Pentru o clipă, ea uită de problemele ei.

— Fără glumă! Se gândise că ei se opriseră din făcut copii: cea mai mică avea, acum, cinci ani. După atâta timp!

— Mă gândeam să aflu ce anume provoacă asta!

Nancy râse.

— Hei! Felicitări!

— Mulțumesc, deși Betty e puțin… ambivalentă în legătură cu asta.

— De ce? E mai tânără decât mine.

— Dar șase sunt o mulțime de copii.

— Îți poți permite.

— Da… ești sigură că nu poți să ajungi la avionul ăla?

Nancy oftă.

— Mă aflu la Liverpool. Southampton se află la trei sute de kilometri depărtare și avionul decolează în mai puțin de două ore. E imposibil.

— Liverpool? Nu e departe de Irlanda.

— Scutește-mă de jurnalul de călătorie…

— Dar Clipperul aterizează în Irlanda.

Inima lui Nancy avu o sincopă.

— Ești sigur de asta?

— Am citit în ziar.

Asta schimbă totul, înțelese ea cu un val de speranță. Până la urmă, ar putea să prindă avionul.

— Unde aterizează – la Dublin?

— Nu, undeva pe coasta de vest, am uitat numele. Dar încă ai putea să-l ajungi.

— Voi verifica și te sun mai târziu. La revedere.

— Hei, Nancy!

— Ce-i?

— La mulți ani!

Ea zâmbi la perete.

— Mac… ești mare.

— Mult noroc.

— La revedere. Ea închise și se duse înapoi la recepție. Șeful hamalilor îi oferi un zâmbet condescendent. Ea rezistă tentației de a-l pune la punct: asta l-ar face să devină și mai inutil.

— Știu despre Clipper că aterizează în Irlanda, spuse ea, forțându-se să pară prietenoasă.

— Așa este, doamnă. La Foynes, în estuarul râului Shannon.

Ea voia să spună: „Și de ce nu mi-ai spus asta mai devreme, ticălos mic și înțepat". În schimb, zâmbi și spuse:

— La ce oră?

El se întinse după program.

— E programat să aterizeze la trei și jumătate și să decoleze din nou la patru și jumătate.

— Pot ajunge acolo până atunci?

Zâmbetul lui tolerant se spulberă și el o privi cu mai mult respect.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse el. E un zbor de două ore, cu un avion mic. Dacă găsiți un pilot, puteți reuși.

Tensiunea ei ajunse la un prag. Treaba asta începea să arate posibilă în mod serios.

— Găsește-mi un taxi care să mă ducă imediat la aeroport, vrei?

El pocni din degete spre un băiat de serviciu.

— Taxi pentru doamna! Se întoarse înapoi, spre Nancy. Ce facem cu cuferele dumneavoastră? Acum stau stivuite în hol. Nu vor încăpea toate într-un avion mic.

— Trimite-le la navă, te rog.

— Prea bine.

— Adu-mi nota cât poți de repede.

— Imediat.

Nancy își recuperă mica ei valiză cu lucruri pentru noapte din stiva de bagaje. În ea avea obiecte elementare de toaletă, machiaj și un schimb de lenjerie. Deschise o valiză și găsi o bluză curată, pentru a doua zi dimineață, din mătase simplă, bleumarin și o cămașă de noapte și un halat. Pe braț avea o haină din cașmir, gri deschis, pe care intenționa să o poarte pe punte, dacă vântul era prea rece. Se decise să o ia cu ea: ar putea să-i folosească, să-i țină de cald în avion.

Își închise valizele.

— Nota dumneavoastră, doamnă Leneham.

Ea mâzgăli un cec și i-l dădu împreună cu un bacșiș.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Leneham. Taxiul așteaptă.

Ea se grăbi afară și se urcă într-o mașină britanică, mică și înghesuită. Hamalul îi așeză valiza pe scaunul de lângă ea și îi dădu instrucțiuni șoferului. Nancy adăugă:

— Și mergi cât poți de repede!

Mașina se mișca enervant de încet prin centrul orașului. Bătea, nerăbdătoare, din vârful pantofilor ei gri din piele întoarsă. Întârzierea era provocată de niște bărbați care vopseau linii albe pe mijlocul șoselei și pe gardurile din jurul copacilor de pe marginea drumului. Se întrebă, iritată, care era scopul lor, apoi își dădu seama că liniile erau pentru a-i ajuta pe șoferi în timpul camuflajului.

Taxiul luă viteză când trecu prin suburbii și se îndreptă spre zona rurală. Aici nu vedea niciun fel de pregătiri pentru război. Germanii nu vor

bombarda câmpurile decât din greșeală. Se tot uita la ceas. Era deja 12:30. Dacă găsea un avion și un pilot și îl convingea să o ia și negocia plata, totul fără întârziere, ar putea să decoleze pe la ora unu. Două ore de zbor, spusese hamalul. Va ateriza la trei. Apoi, desigur, va trebui să-și croiască drum de la aerodrom spre Foynes. Dar asta n-ar trebui să fie o distanță prea mare. Ar putea, foarte bine, să ajungă cu ceva timp de rezervă. Va găsi, oare, o mașină care să o ducă la docuri? Încercă să se calmeze. Nu avea rost să-și facă griji de-acum.

Îi trecu prin minte că Clipperul ar putea să fie plin. Toate navele erau.

Își alungă din minte acest gând.

Era pe punctul să-l întrebe pe șofer cât de mult mai aveau de mers când, spre marea ei ușurare, el viră, brusc, în afara drumului și se îndreptă, printr-o poartă deschisă, spre un câmp. În timp ce mașina sărea pe iarbă, Nancy văzu un hangar în față. Peste tot în jurul lui pe gazonul verde erau răspândite avioane strident colorate, ca o colecție de fluturi pe o pânză de catifea. Nu era lipsă de avioane, observă ea cu satisfacție. Dar avea nevoie și de un pilot și nu părea să se afle niciunul prin preajmă.

Șoferul o duse până la ușa mare de la intrarea hangarului.

— Așteaptă-mă, te rog, spuse ea, și sări afară. Nu dorea să rămână blocată aici.

Se grăbi să intre în hangar. Înăuntru se aflau trei avioane, dar nicio persoană. Ieși la lumina soarelui. Cu siguranță că locul nu putea să rămână nepăzit, se gândi ea nervoasă. Trebuia să fie *cineva* prin preajmă, altfel ușa ar fi fost încuiată. Merse în jurul hangarului, până în spate, și acolo, în sfârșit, văzu trei bărbați, în picioare, lângă un avion.

Avionul însuși era fermecător. Era vopsit în întregime în galben-canar, cu niște roți galbene, micuțe, care o făcură pe Nancy să se gândească la o mașină de jucărie. Era un biplan, cu aripile superioare și inferioare legate prin corzi și fire și

avea un singur motor, în bot. Stătea acolo, cu coada pe pământ și cu elicea în aer, ca un cățeluș care se roagă să fie dus la plimbare.

Îi făceau plinul de carburant. Un bărbat, într-o salopetă albastră, plină de ulei și cu o bască de pânză, stătea în picioare pe o scăriță și turna petrol dintr-un bidon într-o proeminență de pe aripă, lângă scaunul din față. La sol se afla un bărbat înalt, arătos, cam de aceeași vârstă cu Nancy, care purta o cască de zbor și o jachetă de piele. Era adâncit în conversație cu un bărbat într-un costum de tweed.

Nancy tuși și spuse.

— Scuză-mă.

Cei doi bărbați îi aruncară o privire, dar bărbatul înalt continuă să vorbească și amândoi își luară privirea de la ea.

Nu era un început bun.

Nancy spuse.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Am nevoie de un avion charter.

Bărbatul cel înalt se opri din conversație și îi spuse:

— Nu te pot ajuta.

— E o urgență, spuse Nancy.

— Nu sunt un nenorocit de șofer de taxi, spuse bărbatul și se întoarse.

Nancy era suficient de furioasă ca să spună:

— Pentru ce trebuie să fii atât de nepoliticos?

Asta îi atrase atenția. Întoarse spre ea o privire interesată, întrebătoare și ea observă că avea sprâncene negre, arcuite.

— Nu intenționam să fiu nepoliticos, spuse el blând, dar avionul meu nu este de închiriat și nici eu nu sunt.

Disperată, ea spuse:

— Te rog să nu te simți jignit, dar dacă e o problemă de bani, pot să plătesc un preț ridicat…

El era jignit: expresia lui deveni glacială și se întoarse.

Nancy observă că pe sub jacheta de piele purta un costum gri închis, cu dungi albe și pantofii negri, gen Oxford, ai bărbatului erau autentici, nu imitațiile ieftine pe care le producea Nancy. Era, evident, un afacerist bogat, care pilota avionul personal de plăcere.

— Atunci, mai există altcineva pe aici? spuse ea.

Mecanicul ridică privirea de la rezervorul de combustibil și scutură din cap.

— Nimeni pe ziua de azi, răspunse el.

Bărbatul înalt îi spuse tovarășului său:

— Nu mă ocup de afaceri ca să pierd bani. Spune-i lui Seward că ceea ce primește este salariul corect pentru slujba asta.

— Problema e că are dreptate, știi, spuse bărbatul în costumul de tweed.

— Știu asta. Spune-i că vom negocia un salariu mai mare pentru următoarea treabă.

— Asta s-ar putea să nu-l satisfacă.

— În cazul ăsta, poate să-și ia actele și să se care.

Nancy dorea să urle de frustrare. Aici se afla un avion în stare foarte bună și un pilot și nimic din ceea ce spunea ea nu-l va face să o ducă acolo unde dorea să ajungă. Aproape să-i dea lacrimile, strigă:

— Trebuie doar să ajung la Foynes!

Bărbatul înalt se întoarse spre ea.

— Ai spus Foynes?

— Da.

— De ce?

În sfârșit, reușise să-l angreneze într-o discuție.

— Încerc să prind Pan American Clipper.

— Interesant, spuse el. La fel și eu.

Speranțele ei crescură din nou.

— Of, Dumnezeule, spuse ea. Te duci la Foynes?

— Aha. El părea sumbru. Îmi fugăresc nevasta.

Era un lucru tare ciudat de spus, observă ea, deși era foarte pornită: un bărbat care mărturisea așa ceva era fie foarte slab, fie foarte sigur de sine. Ea se uită la avionul lui. Păreau să fie două locuri, unul în spatele celuilalt.

— Sunt două locuri în avionul tău? întrebă ea, cu emoție.

El o privi din cap până-n picioare.

— Aha, spuse el. Două locuri.

— *Te rog,* ia-mă cu tine.

El ezită apoi ridică din umeri.

— De ce nu?

Ea simțea că leșină de ușurare.

— Of, slavă Domnului, spuse ea. Sunt atât de recunoscătoare.

— N-ai pentru ce. El întinse o mână uriașă. Mervyn Lovesey. Încântat de cunoștință.

Ea îi strânse mâna.

— Nancy Lenehan, răspunse ea. Sunt fericită să te cunosc.

•

Eddie avea nevoie să discute cu cineva.

Trebuia să fie cineva în care putea să aibă încredere absolută, cineva care putea să păstreze un secret.

Singura persoană cu care ar discuta astfel de lucruri era Carol-Ann. Ea era confidentul lui. Nu ar discuta despre asta nici măcar cu tatăl lui, dacă ar mai fi în viață: nu-i plăcea să-și arate slăbiciunile în fața tatălui său. Mai exista cineva în care se putea încrede?

Se gândi la căpitanul Baker. Marvin Baker era exact genul de pilot care le plăcea pasagerilor: arătos, cu falca pătrată, încrezător și ferm. Eddie îl respecta și îl plăcea. Dar loialitatea lui Baker era față de avion și de pasagerii acestuia și era un maniac al respectării regulilor. Va insista să se ducă direct la poliție cu povestea lui. Nu-i era de niciun folos.

Altcineva?

Da. Mai era Steve Appleby.

Steve era fiul unui tăietor de lemne din Oregon, un băiat înalt cu mușchii la fel de tari ca lemnul, un catolic dintr-o familie săracă lipită pământului. Fuseseră împreună cadeți, la Annapolis. Deveniseră prieteni din prima zi, în marea sală de mese, albă. În timp ce ceilalți plebei se plângeau de mâncare, Eddie își linse farfuria. Ridicând privirea, observă că mai exista un alt cadet suficient de sărac pentru a considera că asta era o mâncare bună: Steve. Li se întâlniră privirile și se înțeleseră unul pe altul imediat.

Fuseseră tovarăși pe toată durata academiei, apoi, mai târziu, fuseseră amândoi repartizați la Pearl Harbor: când Steve se căsătorise cu Nella, Eddie fusese cavaler de onoare și, anul trecut, Steve îi întorsese serviciul lui Eddie. Steve era încă în Marină, repartizat la Portsmouth, New Hampshire. Acum se vedeau rar, dar asta nu avea importanță, pentru că prietenia lor putea să supraviețuiască unei perioade lungi fără contact. Nu-și scriau decât dacă aveau ceva anume de spus. Când se întâmpla să se afle amândoi la New York, ieșeau la cină sau mergeau la un meci și erau la fel de apropiați de parcă s-ar fi despărțit cu o zi în urmă. Eddie și-ar fi încredințat sufletul lui Steve.

Steve era și un mare descurcăreț. O permisie de weekend, o sticlă de pileală, o pereche de bilete pentru un meci important – putea să facă rost de ele atunci când nimeni nu reușea.

Eddie se decise să încerce să ia legătura cu el.

Se simțea puțin mai bine pentru că luase o decizie. Se grăbi înapoi la hotel.

Se duse la mica recepție și îi dădu proprietarei numărul bazei navale, apoi se întoarse în camera lui. Îl va chema ea când obținea legătura.

Își scoase salopeta. Nu dorea să-l prindă în baie când îl chema, așa că își frecă mâinile și se spălă pe față în dormitor, apoi îmbrăcă o cămașă albă, curată și își trase pantalonii de uniformă.

Activitatea de rutină îl calmă puțin, dar era înfrigurat de nerăbdător. Nu știa ce avea să-i spună Steve, dar simțea o mare ușurare să poată împărtăși cuiva problema sa.

Tocmai își făcea nodul cravatei când proprietara bătu la ușă și el alergă pe scări și ridică receptorul. Avea legătura cu operatoarea centralei de la baza navală.

Spuse:

— Poți să-mi faci legătura cu Steve Appleby, te rog?

— Locotenentul Appleby nu poate fi găsit la telefon în acest moment, răspunse ea. Inima lui Eddie se scufundă. Ea adăugă: Pot să-i transmit vreun mesaj?

Eddie era amarnic dezamăgit. Știa că Steve nu putea să fluture dintr-o baghetă magică și să o salveze pe Carol-Ann, dar, cel puțin, ar fi putut să vorbească și, poate, din discuția lor ar fi răsărit niște idei.

Insistă:

— Domnișoară, este o urgență. Unde dracu' e?

— Pot să întreb cine îl cheamă, domnule?

— Sunt Eddie Deakin.

Ea renunță imediat la tonul formal.

— O, bună, Eddie. Ai fost cavalerul lui de onoare, nu-i așa? Sunt Laura Gross, ne-am cunoscut. Își coborî vocea la un ton conspirator: Neoficial, Steve și-a petrecut noaptea în afara bazei.

Eddie gemu în sinea lui. Steve făcea ceva ce nu trebuia, la momentul nepotrivit.

— Când te aștepți să apară?

— Ar fi trebuit să se întoarcă înaintea zorilor, dar nu a apărut.

Și mai rău – Steve nu numai că era absent, dar putea să aibă necazuri și el.

Operatoarea spuse.

— Aș putea să-ți fac legătura cu Nella. Se află în sala de dactilografie.

— Bine, mulțumesc. Nu putea să i se destăinuiască Nellei, dar ar putea să afle mai multe despre unde se afla Steve. Bătea din picior, nerăbdător, în timp ce aștepta legătura. Și-o putea imagina pe Nella: era o fată cu sufletul cald, cu fața rotundă, cu păr lung, cârlionțat.

În sfârșit, îi auzi vocea.

— Alo?

— Nella, sunt Eddie Deakin.

— Salut Eddie. Unde te afli?

— Sun din Anglia. Nella, unde e Steve?

— Suni din Anglia? Dumnezeule! Steve este, of, nu poate fi găsit acum. Ea părea să se simtă incomod și adăugă. S-a întâmplat ceva rău?

— Mda. Când crezi că se va întoarce Steve?

— Cândva în cursul dimineții, poate peste o oră sau două. Eddie, pari să fii foarte șocat. Ce este? Ai dat de vreun necaz?

— Poate că Steve mă sună aici dacă se întoarce la timp. El îi dădu numărul de telefon de la Langdown Lawn.

Ea repetă întrebarea:

— Eddie, n-ai vrea să-mi spui ce se întâmplă?

— Nu pot. Doar spune-i să mă sune. Voi mai fi aici încă o oră. După asta trebuie să plec la avion – astăzi zburăm înapoi la New York.

— Cum spui tu, zise Nella, fără să fie convinsă. Ce mai face Carol-Ann?

— Trebuie să plec acum, spuse el. La revedere, Nella. Închise fără să mai aștepte răspunsul ei. Știa că se purta nepoliticos, dar era prea supărat ca să-i pese. Simțea numai noduri în stomac.

Nu știa ce să facă în continuare, așa că urcă scările și se întoarse în camera lui. Lăsă ușa întredeschisă, ca să poată auzi sunetul telefonului din hol, și se așeză pe marginea patului. Simțea că-l podidesc lacrimile pentru prima dată de pe vremea când era copil. Își îngropă capul în palme și șopti: „Ce am de făcut?”

Își aminti de răpirea copilului lui Lindbergh. Apăruse în toate ziarele pe când se afla la Annapolis, cu șapte ani în urmă. Copilul fusese ucis. „Of, Doamne, ține-o pe Carol-Ann în siguranță!”, se rugă el.

În zilele astea, nu se ruga prea des. Rugăciunile nu-i ajutaseră cu nimic pe părinții lui. El credea în ceea ce putea să facă singur. Scutură din cap. Ăsta nu era un moment bun să se întoarcă la religie. Trebuia să se gândească la o soluție și să facă ceva.

Oamenii care o răpiseră pe Carol-Ann doreau ca Eddie să se afle în avion, cel puțin atâta lucru era evident. Poate că exista vreun motiv pentru care să nu se ducă. Dar dacă rămânea deoparte, nu-l va mai întâlni pe Tom Luther și nu va afla niciodată ce voiau. Poate că le-ar încurca planurile, dar ar pierde și ultima șansă, slabă, de a prelua controlul situației.

Se ridică în picioare și deschise valiza mică. Nu se putea gândi la nimic altceva în afară de Carol-Ann, dar își aranjă, automat, trusa de bărbierit, pijamaua și lenjeria, își perie părul, absent, și puse peria în trusă.

În timp ce se așeza, sună telefonul.

Ieși din cameră din doi pași. Se repezi pe scări, la vale, dar cineva ajunse la telefon înaintea lui. Traversă holul și o auzi pe proprietăreasă spunând: „Patru octombrie? Așteptați o clipă, să văd dacă am ceva liber”.

Descurajat, se întoarse înapoi. Își spunea că, oricum, Steve n-ar fi putut să facă nimic. Nimeni nu putea să facă nimic. Cineva o răpise pe Carol-Ann și Eddie nu avea de ales, în afară de a face ceea ce doreau ei și atunci o va primi înapoi. Nimeni nu-l putea elibera din legăturile în care era prins.

Cu inima grea, își aminti că se certaseră ultima dată când o văzuse. Nu se va ierta niciodată pentru asta. Își dorea din tot sufletul ca, în schimb, să-și fi mușcat limba. Pentru ce naiba se certaseră,

oricum? Își jură că nu se va mai certa cu ea niciodată doar dacă ar putea să o aibă înapoi în siguranță.

De ce nu suna telefonul ală blestemat?

Se auzi o bătaie în ușă și intră Mickey, îmbrăcat în uniforma de zbor și cu valiza în mână.

— Gata de plecare? spuse el voios.

Eddie intră în panică.

— Nu poate să fie deja timpul de plecare!

— Sigur că este!

— Rahat…

— Care-i problema? Îți place așa de mult aici? Vrei să rămâi să lupți cu germanii?

Eddie trebuia să-i mai acorde lui Steve câteva minute în plus.

— Du-te înainte, îi spuse lui Mickey. Te prind din urmă.

Mickey păru ușor rănit pentru că Eddie nu dorea să meargă împreună cu el. Ridică din umeri și spuse:

— Ne vedem mai târziu, apoi ieși.

Unde naiba era Steve Appleby?

Rămase așezat și se holbă la tapet pentru următoarele cincisprezece minute.

În sfârșit, își luă valiza și începu să coboare scările încet, uitându-se la telefon, de parcă era un șarpe veninos care aștepta să atace.

Căpitanul Baker coborî și îl privi pe Eddie surprins.

— Ești în întârziere, spuse el. Ar fi mai bine să iei taxiul cu mine. Căpitanul avea privilegiul de a merge cu taxiul până la hangar.

— Aștept un apel telefonic, spuse Eddie.

Pe sprâncenele căpitanului trecu o umbră de încruntare.

— Ei bine, nu mai poți aștepta. Să mergem!

Eddie nu se mișcă pentru moment. Apoi înțelese că era o prostie. Steve nu va suna și Eddie trebuia să se afle în avion, dacă dorea să poată face ceva. Se forță să-și ridice valiza și să pornească spre ușă.

Taxiul aștepta și ei se urcară.

Eddie știa că fusese aproape de insubordonare. Nu dorea să-l jignească pe Baker, care era un bun căpitan și întotdeauna îl tratase decent pe Eddie.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse el. Așteptam un telefon din Statele Unite.

Căpitanul zâmbi, înțelegător.

— La naiba! Vei ajunge acolo mâine! spuse el, voios.

— Corect, spuse Eddie bosumflat.

Era pe cont propriu.

PARTEA A DOUA

De la Southampton la Foynes

Capitolul șase

Pe măsură ce trenul se îndrepta spre sud, prin pădurile de pini din Surrey spre Southampton, Elizabeth, sora lui Margaret Oxenford, făcea un anunț șocant.

Familia Oxenford se afla într-un vagon special, rezervat pasagerilor Pan American Clipper. Margaret stătea în picioare, la capătul vagonului, singură, privind pe fereastră. Dispoziția ei oscila sălbatic, între disperare neagră și entuziasm incipient. Era furioasă și nefericită să-și părăsească țara, la vreme de nevoie, dar nu se putea împiedica să simtă emoție la perspectiva de a zbura spre America.

Sora ei, Elizabeth, se desprinse de grupul familiei și veni la ea, cu un aer solemn. După o clipă de ezitare, spuse:

— Te iubesc, Margaret.

Margaret se simți mișcată. În ultimii câțiva ani, de când crescuseră suficient de mult ca să înțeleagă luptele ideologice care frământau lumea, se situaseră pe poziții violent opuse și din acest motiv se înstrăinaseră. Dar îi era dor să fie apropiată de sora ei și această înstrăinare o întrista. Ar fi minunat dacă ar putea să redevină prietene adevărate.

— Și eu te iubesc, spuse ea, și o îmbrățișă cu putere pe Elizabeth.

După un moment, Elizabeth spuse:

— Eu nu merg în America.

Margaret icni de uluire.

— Cum se poate să nu vii?

— Pur și simplu, le voi spune mamei și tatii că nu merg. Am douăzeci și unu de ani – nu mă pot obliga.

Margaret nu era convinsă că avea dreptate în legătură cu asta, dar lăsă problema deoparte, pentru moment: avea prea multe alte întrebări.

— Unde te vei duce?

— În Germania.

— Dar, Elizabeth! spuse Margaret, îngrozită. Vei fi omorâtă!

Elizabeth arăta sfidătoare.

— Știi, nu doar socialiștii sunt dispuși să se sacrifice pentru cauza lor.

— Dar pentru nazism!

— Nu doar pentru nazism, spuse Elizabeth și în privire i se aprinse o lumină ciudată. Este vorba despre toți oamenii de rasă albă, pură, care sunt în pericol să fie înghițiți de negri și de corcituri. Este pentru rasa umană.

Margaret era revoltată. Era și așa destul de rău că-și pierdea sora – dar să o piardă pentru o astfel de cauză monstruoasă! Oricum, Margaret nu dorea să reia vechile și amarele dispute politice acum. Era mult mai îngrijorată pentru siguranța surorii ei. Spuse:

— Din ce vei trăi?

— Am banii mei.

Margaret își aminti că amândouă moșteneau bani de la bunicul lor la vârsta de douăzeci și unu de ani. Nu era mult, dar putea să fie de ajuns să se descurce.

Se gândi la altceva.

— Dar bagajul tău e pregătit să plece la New York.

— Cuferele alea sunt pline de fețe de masă vechi. Am împachetat un alt set de bagaje și l-am trimis înainte, luni.

Margaret era uluită. Elizabeth plănuise totul și își urmase planul în secret. Amărâtă, Margaret se

gândi la cât de impulsivă și de prost gândită fusese propria ei încercare de evadare, prin comparație. În timp ce eu visam și refuzam să mănânc, gândi ea, Elizabeth își rezerva călătoria și trimitea bagajele înainte. Desigur, Elizabeth se afla de partea corectă a vârstei de douăzeci și unu de ani, în timp ce Margaret era de partea greșită, dar asta nu avea nicio relevanță pentru planificarea atentă și execuția cu sânge rece a planului. Margaret se simțea rușinată pentru că sora ei, care era atât de proastă și se înșela atât de tare în materie de politică, acționase cu mult mai multă inteligență.

Brusc, fu lovită de gândul la cât de mult îi va lipsi Elizabeth. Deși nu mai erau prietene bune, Elizabeth era întotdeauna prin preajmă. De cele mai multe ori discutau în contradictoriu, se certau și își băteau joc de ideile celeilalte, dar lui Margaret îi va lipsi și asta. Chiar și așa, ele se sprijineau una pe alta în suferință. Elizabeth suferea mereu de dureri menstruale puternice și Margaret o îngrijea la pat și îi aducea o cană de ciocolată caldă și revista *Picture Post.* Elizabeth îi împărtășise durerea la moartea lui Ian, deși nu fusese de acord cu el și îi oferise alinare lui Margaret. Cu lacrimi în ochi, Margaret spuse:

— O să-mi fie îngrozitor de dor de tine.

— Nu face mare tărăboi, spuse Elizabeth neliniștită. Nu vreau ca ei să afle încă.

Margaret își refăcu postura.

— Când le vei spune?

— În ultimul moment. Poți să te comporți normal până atunci?

— În regulă. Se strădui să afișeze un zâmbet strălucitor. Mă voi purta cu tine la fel de urât ca întotdeauna.

— O, Margaret! Elizabeth era gata să izbucnească în lacrimi.

Înghiți în sec și spuse:

— Du-te și vorbește cu ei până mă calmez.

Margaret o strânse de mână pe sora ei, apoi reveni la locul său.

Mama lor răsfoia revista *Vogue* și îi citea câte un paragraf tatălui lor, indiferentă la completa lui lipsă de interes.

— Dantela nu mai e la modă, cită ea și adăugă: Eu n-am observat, tu ai observat? Faptul că nu primea niciun răspuns nu o descuraja câtuși de puțin. Albul este culoarea cea mai la modă. Ei bine, mie nu-mi place. Albul mă face să arăt oarecum irascibilă.

Tatăl afișa o expresie insuportabil de îngâmfată. Margaret știa că era mulțumit de sine, pentru că își reafirmase autoritatea părintească și îi zdrobise revolta. Dar nu avea habar că fata lui cea mai mare plantase o bombă cu ceas.

Va avea Elizabeth îndrăzneala să ducă treaba asta până la capăt? Una era să-i spună lui Margaret, și cu totul altceva să-i spună tatălui ei. Elizabeth ar putea să-și piardă curajul în ultima clipă. Margaret însăși plănuise o confruntare cu tatăl ei, dar se retrăsese până la urmă.

Chiar dacă Elizabeth își continua planul și îi spunea tatălui ei, nu era sigur că va reuși să scape. Poate că avea douăzeci și unu de ani și avea banii ei, dar el era înspăimântător de încăpățânat și destul de nemilos când era vorba să se facă așa cum dorea. Dacă își putea imagina vreo cale să o oprească pe Elizabeth, o va face, Margaret era convinsă de asta. Poate că, în principiu, nu îl deranja ca ea să se alăture taberei fasciste, dar va fi furios pentru că ea refuza să respecte planurile pe care le făcuse el pentru familie.

Margaret trecuse prin multe asemenea dispute cu tatăl ei. Se înfuriase când ea învățase să conducă mașina fără permisiunea lui și când aflase că se dusese să asculte un discurs al lui Marie Stopes, controversată pionieră în domeniul contracepției, devenise apoplectic. Dar în acele ocazii ea reușise doar pentru că făcuse lucrurile

fără știrea lui. Nu câștigase niciodată un conflict direct. El refuzase să o lase să meargă într-o vacanță la camping, la vârsta de șaisprezece ani, împreună cu verișoara ei, Catherine, și câțiva dintre prietenii acesteia, deși întreaga afacere era supravegheată de vicar și de soția acestuia. Tatăl ei obiectase pentru că urmau să fie și băieți, și fete. Cea mai mare bătălie a lor fusese purtată pentru a merge la școală. Ea îl implorase, își pledase cauza, țipase, și plânsese, și se bosumflase, iar el rămăsese implacabil, împietrit. „Școala este o risipă pentru fete”, spusese el. „Ele trebuie doar să crească și să se mărite”.

Dar nu putea să-și terorizeze și să facă pe șeful față de copiii lui la nesfârșit, nu-i așa?

Margaret era agitată. Se ridică și se plimbă de-a lungul vagonului; doar ca să-și facă de lucru. Cei mai mulți dintre ceilalți pasageri ai Clipperului păreau să-i împărtășească starea de spirit duală, pe jumătate încântați și pe jumătate deprimați. Când se urcaseră în tren, la gara Waterloo, purtaseră conversații vioaie și râseseră: se făcuse mult caz de cufărul pentru pachebot al mamei, care depășea de multe ori limita de greutate, dar ea ignorase, veselă, tot ceea ce îi spunea personalul Pan American și, în cele din urmă, cufărul fusese acceptat. Un tânăr în uniformă le luase biletele și îi condusese la vagonul special. Apoi, pe măsură ce lăsau în urmă Londra, pasagerii deveniseră mai tăcuți, de parcă își luau rămas-bun, în tăcere, de la o țară pe care, poate, nu mai aveau să o revadă niciodată.

Printre pasageri se afla o vedetă de cinema americană, faimoasă la nivel internațional, care contribuia, în parte, la tonul de excitație care se simțea în surdină. Numele ei era Lulu Bell. Percy stătea lângă ea, acum, vorbindu-i de parcă se cunoșteau de o viață. Chiar și Margaret voia să discute cu ea, dar nu avusese obrazul să se ducă,

pur și simplu, și să o angajeze în conversație. Percy era mai îndrăzneț.

În carne și oase, Lulu Bell părea mai în vârstă decât arăta pe ecran. Margaret presupunea că se apropia de patruzeci de ani, deși juca roluri de debutante și fete proaspăt căsătorite și acum. Chiar și așa, era frumoasă. Măruntă și vioaie, o făcea pe Margaret să se gândească la o pasăre micuță, o rândunică sau o pitulice.

Margaret îi zâmbi și Lulu Bell spuse:

— Fratele tău mai mic mi-a ținut de urât.

— Sper că este politicos, răspunse Margaret.

— O, sigur. Îmi povestește despre străbunica voastră, Ruthie Fishbein. Vocea lui Lulu deveni mai solemnă, de parcă vorbea despre un eroism tragic. Probabil a fost o femeie *minunată.*

Margaret era jenată. Era foarte urât din partea lui Percy să le toarne minciuni unor oameni complet străini. Ce naiba mai spusese despre sărmana femeie? Simțindu-se fâstâcită, zâmbi vag – un truc pe care îl învățase de la mama ei – și trecu mai departe.

Percy fusese întotdeauna neastâmpărat, dar în ultima vreme părea să devină tot mai îndrăzneț. Se înălța, vocea lui devenea mai gravă și glumele lui atingeau limita pericolului. Încă se temea de tatăl lui și nu se ridica împotriva autorității părintești decât dacă era sprijinit de Margaret, dar ea își închipui că va veni și ziua în care Percy se va revolta pe față. Cum va trata tatăl lor această poveste? Putea să terorizeze un băiat la fel de ușor cum își teroriza fetele? Margaret nu era convinsă că va fi chiar la fel.

La capătul îndepărtat al vagonului se afla un personaj care îi părea vag familiar lui Margaret. Un bărbat înalt, cu privirea intensă, cu ochi arzători ieșea în evidență în această mulțime bine îmbrăcată și bine hrănită, pentru că era slab ca moartea și purta un costum ponosit, din pânză

aspră, groasă. Avea părul tuns dureros de scurt, ca al unui deținut. Părea îngrijorat și încordat.

Ea se uita la el și el îi prinse privirea. Brusc, își aminti de el. Nu se întâlniseră niciodată, dar îi văzuse fotografia în ziare: era Carl Hartmann, un socialist și om de știință german. Hotărâtă să fie la fel de îndrăzneață ca fratele ei, Margaret se așeză lângă el și se prezentă. Opozant al lui Hitler de multă vreme, Hartmann devenise un erou pentru tinerii de felul lui Margaret datorită curajului său. Apoi dispăruse, cu vreun an în urmă, și lumea se temuse pentru ce era mai rău. Margaret presupunea că evadase din Germania. Arăta ca un om care trecuse prin iad.

— Întreaga lume s-a întrebat ce s-a întâmplat cu tine, îi spuse Margaret.

El îi răspunse într-o engleză cu accent greu, dar corectă.

— Am fost pus sub arest la domiciliu, dar mi s-a permis să-mi continui munca științifică.

— Și pe urmă?

— Am evadat, spuse el simplu. Îl prezentă pe bărbatul de lângă el. Îl cunoști pe prietenul meu, baronul Gabon?

Margaret auzise despre el. Philippe Gabon era un bancher francez care își folosea averea uriașă ca să promoveze cauzele evreiești, cum era sionismul, ceea ce-l făcea să fie nepopular în guvernul britanic. Își petrecea cea mai mare parte a timpului călătorind prin lume și încercând să convingă țările să accepte evrei refugiați din cauza naziștilor. Era un bărbat micuț, mai degrabă îndesat, cu o barbă îngrijită, care purta un costum negru, stilat, cu o vestă gri-porumbel și o cravată argintie. Margaret presupunea că el plătise pentru biletul lui Hartmann. Îi strânse mâna și își îndreptă din nou atenția spre Hartmann.

— Evadarea ta nu a fost relatată de ziare, spuse ea.

Baronul Gabon răspunse:

— Am încercat să păstrăm tăcerea până când Carl se va afla în siguranță, în afara Europei.

Asta era de rău augur, gândi Margaret. Suna de parcă naziștii s-ar afla pe urmele lui.

— Ce vei face în America? întrebă ea.

— Mă duc la Princeton, să lucrez la departamentul de fizică de acolo, îi răspunse Hartmann. Pe fața lui trecu o expresie de amărăciune. Nu voiam să-mi părăsesc țara. Dar dacă rămâneam, munca mea ar fi putut să contribuie la o victorie nazistă.

Margaret nu știa nimic despre lucrările lui, în afara faptului că era om de știință. Opiniile lui politice erau ceea ce o interesa.

— Curajul tău a fost o sursă de inspirație pentru mulți oameni, spuse ea. Se gândea la Ian, care tradusese discursurile lui Hartmann pe vremea când lui Hartmann i se mai permitea să țină discursuri.

Lauda ei părea să-l facă să se simtă stânjenit.

— Aș vrea să fi continuat, spuse el. Îmi pare rău că am renunțat.

Baronul Gabon interveni.

— N-ai renunțat, Carl. Nu te acuza singur. Ai făcut singurul lucru pe care puteai să-l faci.

Hartmann clătină din cap și Margaret putea să vadă că, în mintea lui, el știa că Gabon avea dreptate, dar, în inima lui, simțea că-și abandonase țara. Ei i-ar fi plăcut să-i spună ceva ca să-l încurajeze, dar nu știa ce. Dilema el fu rezolvată de însoțitorul de la Pan American care trecu pe lângă ei, spunând:

— Prânzul este pregătit în vagonul următor. Vă rog să vă ocupați locurile.

Margaret se ridică și spuse:

— Este o mare onoare să te cunosc. Sper că vom putea vorbi mai mult.

— Sunt convins că așa vom face, spuse Hartmann și, pentru prima oară, zâmbi. Vom străbate aproape cinci mii de kilometri împreună.

Ea se duse în vagonul restaurant și se așeză împreună cu familia ei. Mama și tata stăteau de o parte a mesei și cei trei copii se înghesuiau pe partea cealaltă, cu Percy între Margaret și Elizabeth. Margaret privi într-o parte, la Elizabeth. Avea să arunce bomba?

Chelnerul turnă apă și tatăl lor comandă o sticlă de vin alb. Elizabeth rămase tăcută, privind pe fereastră. Margaret aștepta încordată. Mama lor simți tensiunea și întrebă:

— Ce-i cu voi, fetelor?

Margaret nu spuse nimic. Elizabeth glăsui:

— Am ceva important să vă spun.

Chelnerul apăru cu o supă-cremă de ciuperci. Elizabeth așteptă până când termină de servit. Mama ceru o salată.

După ce plecă, mama întrebă:

— Ce s-a întâmplat, dragă?

Margaret își ținu respirația.

Elizabeth spuse:

— Am hotărât să nu merg în America.

— Despre ce dracu' vorbești? întrebă tatăl ei, enervat. Sigur că mergi – suntem pe drum!

— Nu, eu nu voi zbura cu voi, insistă, calmă, Elizabeth. Margaret o privi cu atenție. Vocea lui Elizabeth era liniștită, dar fața ei lungă, simplă, se albise din cauza tensiunii și inima lui Margaret bătea să-i sară din piept.

Mama continuă:

— Nu te prosti, Elizabeth. Tata ți-a cumpărat bilet.

Percy spuse:

— Poate că putem lua banii înapoi.

— Taci din gură, băiat prostuț, spuse tatăl lui.

Elizabeth adăugă:

— Dacă încerci să mă obligi, voi refuza să mă urc la bordul aeroplanului. Cred că vei descoperi că linia aeriană nu-ți va permite să mă urci la bord zbierând și lovind din picioare.

Cât de isteață fusese Elizabeth, gândi Margaret. Îl prinsese pe tatăl ei într-un moment vulnerabil. Nu putea să o urce cu forța la bord și nu putea să rămână să se ocupe de problemă, pentru că autoritățile erau pe cale să-l aresteze pentru că era fascist.

Dar tatăl lor nu era învins, nu încă. Acum, înțelegea că ea vorbea serios. Lăsă lingura jos.

— Ce naiba crezi că vei face dacă rămâi în urmă? spuse el usturător. Te înrolezi în armată, cum își propunea să facă sora ta, slabă de minte?

Margaret se înroși de furie pentru că fusese făcută slabă de minte, dar își mușcă limba și nu spuse nimic, așteptând ca Elizabeth să-l zdrobească.

Elizabeth spuse:

— Voi pleca în Germania.

Pentru o clipă, tatăl ei rămase tăcut, șocat.

Mama ei spuse:

— Draga mea, nu crezi că duci toate astea prea departe?

Percy vorbi, imitând foarte bine vocea tatălui său.

— Asta se întâmplă când li se permite fetelor să discute politică, spuse el, arogant. De vină este acea Marie Stopes…

— Taci din gură, Percy, spuse Margaret, lovindu-l între coaste.

Rămaseră tăcuți, în timp ce chelnerul lua supa neatinsă. „A făcut-o, gândi Margaret. Chiar a avut tupeul să iasă în față și să o spună. Acum, va reuși să scape?"

Margaret putu să observe că tatăl ei era deja derutat. Îi fusese ușor să o ia în derâdere pe Margaret pentru că voia să rămână și să lupte împotriva fasciștilor, dar era mai greu să o ia în derâdere pe Elizabeth pentru că ea era de partea lui.

Oricum, dubiile morale nu-l reținură prea multă vreme și când chelnerul plecă, spuse:

— Îți interzic cu desăvârșire. Tonul lui era decisiv, de parcă ar fi încheiat discuția.

Margaret privi la Elizabeth. Cum va răspunde? El nici măcar nu se deranja să discute cu ea.

Cu blândețe surprinzătoare, Elizabeth adăugă:

— Mi-e teamă că nu poți să-mi interzici, dragă tată. Am douăzeci și unu de ani și pot să fac așa cum doresc.

— Nu, atât timp cât depinzi de mine, spuse el.

— Atunci va trebui să mă descurc fără sprijinul tău, replică ea. Am un mic venit al meu, personal.

Tatăl ei bău foarte rapid o gură de vin și conchise:

— Nu-ți voi permite așa ceva și cu asta am încheiat.

Suna a gol. Margaret începu să creadă că Elizabeth chiar ar putea să scape. Nu știa dacă să se simtă încântată de perspectiva faptului că Elizabeth reușea să-și învingă tatăl sau revoltată că li se va alătura naziștilor.

Li se servi calcan de Dover. Doar Percy mâncă. Elizabeth era palidă din cauza spaimei, dar gura ei afișa o expresie de determinare. Margaret nu putea să nu-i admire tăria, deși îi disprețuia motivele.

Percy rupse tăcerea:

— Dacă nu mergi în America, pentru ce te-ai urcat în tren?

— Mi-am rezervat o călătorie cu un vas, de la Southampton.

— Nu poți să iei un vapor spre Germania din această țară, spuse tatăl ei triumfător.

Margaret era consternată. Sigur că nu puteai. Elizabeth făcuse o eroare? întregul ei plan se va duce de râpă din cauza acestui detaliu?

Elizabeth era nederanjată.

— Iau un vapor până la Lisabona, răspunse ea, calm. Am trimis banii într-o bancă de acolo și am o rezervare la hotel.

— Copil mincinos! exclamă tatăl ei, furios. Vorbea cu voce ridicată și un bărbat de la o masă

vecină ridică privirea.

Elizabeth continuă de parcă el n-ar fi vorbit.

— După ce ajung acolo, voi putea să găsesc un vapor care merge în Germania.

Mama spuse:

— Și pe urmă?

— Am prieteni la Berlin, mamă, știi asta.

Mama oftă.

— Da, dragă. Părea foarte tristă și Margaret observă că, acum, ea acceptase că Elizabeth va pleca.

Tatăl ei spuse tare:

— Și eu am prieteni la Berlin.

Câteva persoane de la mesele din jur ridicară privirile și mama șopti:

— Șșșt, dragule. Te putem auzi toți foarte bine.

Tatăl continuă mai încet.

— Am prieteni la Berlin care te vor trimite pachet imediat ce ajungi.

Margaret își duse mâna la gură. Desigur, tatăl ei îi putea face pe germani să o expulzeze pe Elizabeth: într-o țară fascistă, guvernul putea să facă orice. Se va încheia evadarea lui Elizabeth, cu un birocrat jalnic, într-o cabină de la controlul pașapoartelor, care va scutura din cap inflexibil și îi va refuza viza de intrare?

— Nu vor face asta, spuse Elizabeth.

— Vom mai vedea, insistă tatăl ei și, pentru urechile lui Margaret, suna nesigur pe el.

— Mă vor primi bine, tată, continuă Elizabeth și nota de plictiseală din vocea ei o făcea, cumva, să sune mai convingător. Vor emite un comunicat de presă prin care vor transmite lumii că am evadat din Anglia și am trecut de partea lor, la fel cum jalnicele ziare britanice fac publicitate evreilor germani care dezertează.

Percy spuse:

— Sper că nu vor afla despre străbunica Fishbein.

Elizabeth era blindată împotriva atacurilor tatălui ei, dar umorul nemilos al lui Percy i se strecură pe sub pavăză.

— Taci din gură, băiat îngrozitor! exclamă ea și apoi începu să plângă.

Încă o dată, chelnerul luă farfuriile neatinse. La felul următor aveau coaste de miel cu legume. Chelnerul turnă vin. Mama luă o sorbitură, un semn rar că era supărată.

Tatăl începu să mănânce, atacând carnea cu furculița și cuțitul și mestecând furios. Margaret îi cercetă fața și rămase surprinsă să descopere o urmă de șovăială sub masca de furie. Era ciudat să-l vadă zguduit: aroganța lui de obicei depășea orice criză. În timp ce îi studia expresia, începu să înțeleagă că întreaga lui lume se prăbușea. Acest război era sfârșitul tuturor speranțelor lui: își dorise ca poporul britanic să îmbrățișeze fascismul, sub conducerea lui, în schimb, ei declaraseră război fascismului, iar pe el îl exilaseră.

De fapt, ei îl respinseseră pe la mijlocul anilor treizeci, dar până acum el fusese capabil să treacă totul cu vederea și să se mintă pe sine că, într-o zi, se vor întoarce spre el în momentele de criză. Din cauza asta era atât de îngrozitor, presupuse ea: el trăia o minciună. Zelul lui de cruciat se transformase într-o manie, încrederea lui degenerase în fanfaronadă și, pentru că nu reușise să devină dictatorul Marii Britanii, fusese redus la tiranizarea propriilor copii. Dar, acum, nu mai putea să ignore adevărul. Își părăsea țara și era posibil să nu i se mai permită niciodată să se întoarcă.

Mai presus de toate astea, chiar în momentul în care aspirațiile lui politice se transformau, fără îndoială, în praf, se revoltau și copiii lui. Percy se prefăcea că este evreu, Margaret încercase să fugă și, acum, Elizabeth, singurul său discipol rămas, îl sfida.

Margaret se gândise că va fi mulțumită pentru orice crăpătură ivită în armura lui, dar, în schimb, se simțea stânjenită. Despotismul lui neclintit fusese o constantă în viața ei și era derutată de gândul că acesta s-ar putea nărui. Asemenea unei națiuni oprimate care se vedea în fața revoluției, ea se simți, brusc, nesigură.

Încercă să mănânce, dar abia dacă putea să înghită. Mama învârti o roșie pe farfuria ei pentru o vreme, apoi puse furculița jos. Brusc, spuse:

— Elizabeth, e vreun băiat pe care îl placi la Berlin?

— Nu, spuse Elizabeth. Margaret o credea, dar, oricum, întrebarea mamei ei fusese perspicace. Margaret știa că atracția lui Elizabeth pentru Germania nu era pur ideologică. Era ceva în legătură cu soldații înalți, blonzi, în uniformele lor imaculate și cizmele lor negre strălucitoare, care o emoționa pe Elizabeth la un nivel mai profund. Și în timp ce în societatea de la Londra Elizabeth era considerată o fată, mai degrabă, oarecare, dintr-o familie excentrică, la Berlin ea devenea ceva deosebit: o aristocrată britanică, fiica unuia dintre pionierii fascismului, un străin care admira Germania nazistă. Dezertarea ei, la izbucnirea războiului, o va face să devină faimoasă acolo: va deveni o eroină. Probabil că se va îndrăgosti de un ofițer tânăr sau de un oficial al partidului, aflat în ascensiune, și se vor căsători și vor avea copii blonzi, care vor crește vorbind limba germană.

Mama insistă:

— Ceea ce faci tu este periculos, dragă. Tatăl tău și cu mine suntem îngrijorați doar pentru siguranța ta.

Margaret se întrebă dacă tatăl ei chiar era preocupat de siguranța lui Elizabeth. Mama era îngrijorată, cu siguranță, dar tatăl era furios mai ales pentru că nu i se dădea ascultare. Poate că pe sub furia lui mai exista, undeva, o urmă de tandrețe. Nu fusese mereu atât de aspru: Margaret

își putea aminti momente de bunătate sau chiar de amuzament în vremurile de demult. Gândul acesta o întristă.

Elizabeth spuse:

— Știu că este periculos, mamă, dar în acest război este în joc viitorul meu. Nu doresc să trăiesc într-o lume dominată de bancheri evrei și de sindicaliști comuniști, mărunți și abjecți.

— Ce baliverne fără sens! exclamă Margaret, dar nu o asculta nimeni.

— Atunci vino cu noi, îi spuse mama lui Elizabeth.

— Wall Street este condus de evrei…

— Cred că asta este o exagerare, răspunse mama, ferm, evitând privirea tatălui. Există prea mulți evrei și alte tipuri neplăcute de oameni în lumea de afaceri americană, e adevărat, dar ei sunt depășiți, de departe, de oamenii decenți. Amintește-ți că bunicul tău era proprietar de bancă.

Percy adăugă:

— Este incredibil cum am ajuns de la ascuțit cuțite la afaceri bancare în doar două generații. Nimeni nu-l băgă în seamă.

Mama continuă:

— Sunt de acord cu părerile tale, draga mea, știi asta, dar să crezi în ceva nu înseamnă că trebuie să și mori pentru asta. Nicio cauză nu merită asta.

Margaret era șocată. Ceea ce spusese mama ei implica faptul că nazismul nu era o cauză pentru care să te sacrifici, ceea ce, în ochii tatălui ei, însemna aproape o blasfemie. Ea nu o văzuse niciodată pe mama ei să se ridice împotriva lui în felul acesta. Margaret observă că și Elizabeth era surprinsă. Amândouă priveau spre tatăl lor. El se înroși ușor și mormăi dezaprobator, dar explozia la care se așteptau nu veni. Și ăsta era cel mai șocant lucru dintre toate.

Se servi cafeaua și Margaret observă că ajunseseră în suburbiile orașului Southampton. Vor

ajunge la gară peste câteva minute. Elizabeth chiar va face asta?

Trenul încetini.

Elizabeth îi spuse chelnerului:

— Voi coborî din tren la gara principală. Vrei, te rog, să-mi descarci bagajul din celălalt vagon? Este un sac roșu, din piele și numele este lady Elizabeth Oxenford.

— Sigur, doamna mea, încuviință el.

Pe lângă ferestrele vagonului treceau case roșii, din cărămidă, ca niște soldați aliniați. Margaret îl privea pe tatăl ei. Nu spunea nimic, dar fața lui era umflată ca un balon sub presiune din cauza furiei. Mama îi puse o mână pe genunchi și spuse:

— Te rog, nu face o scenă, dragule. El nu răspunse.

Trenul trase în gară.

Elizabeth era așezată lângă fereastră. Îi prinse privirea lui Margaret. Margaret și Percy se ridicară să o lase să iasă, apoi se așezară la loc.

Tata se ridică în picioare.

Ceilalți pasageri simțeau tensiunea și priveau la micul tablou. Elizabeth și tatăl ei se aflau față în față, pe culoar, când opri trenul.

Din nou, Margaret realiză că Elizabeth își alesese bine momentul. Pentru tatăl ei va fi foarte dificil să folosească forța în aceste condiții: dacă încerca, ar putea să fie împiedicat de ceilalți pasageri. Oricum, simțea că i se face rău de frică.

Tata avea fața înroșită și ochii ieșiți din orbite. Respira greu, pe nas. Elizabeth tremura, dar fața ei avea o mină hotărâtă.

Tatăl ei spuse:

— Dacă te dai jos din tren, acum, nu vreau să te mai văd niciodată.

— Nu spune asta! țipă Margaret. Dar era prea târziu. Spusese deja și nu va retracta niciodată.

Mama începu să plângă.

Elizabeth spuse doar: „La revedere”.

Margaret se ridică și își aruncă brațele în jurul surorii ei.
— Mult noroc, șopti ea.
— Și ție, spuse Elizabeth, îmbrățișând-o la rândul ei.
Elizabeth îl sărută pe Percy pe obraz, apoi se aplecă, straniu, peste masă și o sărută pe mama ei pe față, care era udă de lacrimi. În sfârșit, ridică privirea spre tatăl ei și spuse cu o voce tremurătoare:
— Dai mâna cu mine?
Fața lui era o mască a urii. Rosti:
— Fiica mea e moartă pentru mine.
Mama scoase un țipăt de disperare.
În vagon era foarte multă liniște, de parcă toată lumea știa că drama familială ajungea la final.
Elizabeth se întoarse și se îndepărtă.
Margaret își dorea să-l poată lua pe tatăl ei pe sus și să-l scuture până îi cădeau dinții. Încăpățânarea lui inutilă o făcuse lividă. Pentru ce naiba nu putea să cedeze măcar o dată? Elizabeth era adult: nu mai era obligată să se supună părinților ei pentru tot restul vieții! Tatăl ei nu avea niciun drept să-i interzică ceva. În furia lui, el despărțise familia, inutil și răzbunător. Pe moment, Margaret îl ura. Cum stătea acolo, arătând furios și războinic, ea dorea să-i spună că era rău, și nedrept, și prostesc, dar, ca întotdeauna când era vorba de tatăl ei, își mușcă buzele și nu spuse nimic.
Elizabeth trecu pe lângă fereastra vagonului purtându-și valiza ei roșie. Privi spre ei zâmbi înlăcrimată și flutură ușor, ezitant, mâna liberă. Mama începu să suspine în tăcere. Percy și Margaret îi întoarseră salutul. Tata întoarse privirea. Apoi Elizabeth ieși din raza vizuală.
Tata se așeză și Margaret îl urmă.
Se auzi un fluierat și trenul porni. O văzură din nou pe Elizabeth așteptând la coada de la ieșire. Ea ridică privirea când vagonul lor trecu pe lângă ea.

De data asta nu mai zâmbi și nu mai flutură din mână: părea doar tristă și sumbră.

Trenul prinse viteză și o pierdură din vedere.

— Viața de familie este un lucru minunat, spuse Percy și, deși fusese sarcastic, în vocea lui nu exista umor, doar amărăciune.

Margaret se întrebă dacă avea să-și mai vadă sora vreodată.

Mama se ștergea la ochi cu o mică batistă de pânză, dar nu se putea opri din plâns. Era lucru rar pentru ea să-și piardă sângele-rece. Margaret nu-și amintea să o mai fi văzut plângând până atunci. Percy părea zguduit. Margaret era deprimată din cauza atașamentului prostesc al lui Elizabeth pentru o asemenea cauză diabolică, dar nu se putea împiedica să aibă și un sentiment de exaltare. Elizabeth o făcuse: îl sfidase pe tatăl ei și scăpase nepedepsită! I se împotrivise, îl învinsese și scăpase de sub autoritatea lui.

Dacă Elizabeth putea să facă asta, atunci putea și Margaret.

Simți mirosul mării. Trenul intră în zona docurilor și merse în lungul malului, trecând încet pe lângă depozite, macarale și transatlantice. În ciuda tristeții cauzate de despărțirea de sora ei, Margaret începu să simtă un fior de anticipație.

Trenul se opri în spatele unei clădiri inscripționate „Imperial House”. Era o structură ultramodernă, care aducea, oarecum, cu o navă: colțurile erau rotunjite și etajul superior avea un fel de verandă, ca o punte, cu balustradă albă în jur.

Împreună cu ceilalți pasageri, familia Oxenford își recuperă bagajele pentru noapte și coborî din tren. În timp că bagajele de cală erau transferate din tren în avion, intrară toți în Imperial House ca să completeze formalitățile de plecare.

Margaret se simțea amețită. Lumea din jurul ei se schimba atât de rapid. Își părăsise casă, țara ei se afla în război, își pierduse sora și era pe cale să

plece spre America, își dorea să poată opri timpul, pentru o vreme, și să asimileze totul.

Tata explică faptul că Elizabeth nu va merge cu ei și oficialul de la Pan American spuse:

— E în regulă – e cineva aici care speră să poată cumpăra un bilet nefolosit. Mă voi ocupa de asta.

Margaret îl observă pe profesorul Hartmann în picioare, într-un colț, fumând o țigară, aruncând în jurul lui priviri nervoase, îngrijorate. Părea agitat și nerăbdător. Oameni ca sora mea l-au făcut să se poarte așa, gândi Margaret. Fasciștii îl persecutaseră și îl transformaseră într-o epavă. Nu pot să-l condamn că se grăbește să plece din Europa.

Din sala de așteptare nu puteau să vadă avionul, așa că Percy ieși afară să găsească un loc cu vizibilitate mai bună. Se întoarse plin de informații.

— Decolarea se va face, conform programului, la ora două, spuse el.

Margaret simți un fior de neliniște. El continuă:

— Ar trebui să ne ia o oră și jumătate să ajungem la prima escală, care este Foynes. Irlanda este pe ora de vară, la fel ca Marea Britanie, așa că vom ajunge acolo la trei și jumătate. Vom aștepta acolo o oră, în timp ce realimentează și finalizează planul de zbor, și decolăm, din nou, la patru și jumătate.

Margaret observă că aici se aflau câteva figuri noi, oameni care nu se aflaseră în tren. Unii dintre pasageri trebuie să fi venit direct la Southampton în timpul dimineții sau poate că rămăseseră peste noapte la unul dintre hotelurile locale. În timp ce se gândea la asta, cu un taxi sosi o femeie izbitor de frumoasă. Era blondă, avea peste treizeci de ani și purta o rochie uluitoare, din mătase crem cu buline roșii. Era însorită de un bărbat zâmbitor, îmbrăcat într-un blazer din cașmir. Toată lumea se holba la ei: arătau atât de fericiți și atrăgători.

Câteva minute mai târziu, avionul era gata pentru îmbarcare.

Trecură prin ușile din față ale clădirii Imperial House, direct pe chei. Clipperul era ancorat acolo, ridicându-se și coborând încet pe apă, cu soarele strălucind pe laturile sale argintii.

Era *uriaș*.

Margaret nu mai văzuse vreodată niciun avion, nici măcar la jumătate din dimensiunile acestuia. Era înalt cât o casă și lung cât două terenuri de tenis. Pe botul lui, ca de balenă, era vopsit un mare steag american. Aripile se aflau sus, la nivelul cel mai înalt al fuzelajului. Patru motoare enorme erau încastrate în aripi și elicele păreau să aibă vreo cinci metri diametru.

Cum putea *să zboare* un astfel de obiect?

— E foarte ușor? se întrebă ea cu voce tare.

Percy o auzi.

— Patruzeci și una de tone, spuse el, prompt.

Era ca și cum ai vrea să faci să decoleze o casă.

Ajunseră la marginea cheiului. O pasarelă de lemn ducea în jos, spre un doc plutitor. Mama păși cu mare grijă, ținându-se strâns de balustradă: arăta ca un bătrân neputincios, de parcă îmbătrânise brusc douăzeci de ani. Tata ducea amândouă bagajele lor – mama nu purta niciodată nimic, era una dintre ciudățeniile ei.

De la docul plutitor, o altă pasarelă, mai scurtă, îi conducea către ceea ce arăta ca o aripă secundară, ciuntită, pe jumătate scufundată în apă.

— Hidrostabilizator, spuse Percy, cunoscător. Cunoscut și ca flotor stabilizator. Împiedică avionul să se răstoarne pe o parte în apă. Suprafața flotorului era ușor curbată: Margaret avu impresia că putea să alunece, dar nu se întâmplă așa. Acum se afla în umbra unei aripi uriașe, aflată deasupra capului său. I-ar fi plăcut să atingă una dintre palele elicei uriașe, dar nu putea să ajungă la ea.

În fuzelaj exista o deschizătură, chiar sub cuvântul AMERICAN din inscripția PAN

AMERICAN AIRWAYS SYSTEM. Margaret își lăsă capul în jos și trecu prin ușă.

Existau trei trepte care coborau până la podeaua avionului.

Margaret se trezi într-o încăpere de vreo patru metri, pătrată, cu un covor luxos de culoarea teracotei, pereți bej și scaune albastre, cu tapițeria într-un model vesel, cu stele. În tavan erau lămpi conice și existau ferestre mari, pătrate, cu storuri venețiene. Pereții și tavanul erau drepți, nu se curbau după forma fuzelajului. Era ca și cum ar fi intrat într-o casă mai degrabă decât să se fi îmbarcat într-un avion.

Această cameră avea două uși. Câțiva dintre pasageri fură îndreptați spre coada avionului. Privind în direcția aceea, Margaret observă că exista o serie de separeuri, toate cu covoare luxoase și decorate în nuanțe calde de cafeniu și verde. Dar familia Oxenford era așezată în față. Un steward micuț, mai degrabă grăsun, îmbrăcat într-o vestă albă se prezentă ca fiind Nicky și îi conduse în compartimentul următor.

Acesta era ceva mai mic față de camera anterioară și era decorat cu o schemă de culori diferită: covor turcoaz, pereți verde pal și tapițerie bej. În dreapta lui Margaret se aflau două divane mari cu trei locuri, așezate față în față, cu o masă mică, între ele, în dreptul ferestrei. La stânga, de partea cealaltă a culoarului, era o altă pereche de divane, ceva mai mici, de două locuri.

Nicky îi îndrumă spre locurile mai mari, din dreapta: mama și tata se așezară lângă fereastră, iar Margaret și Percy lângă culoar, lăsând două locuri libere între ei și patru locuri libere de partea cealaltă a culoarului. Margaret se întreba cine va sta cu ei. Femeia frumoasă, în rochia cu buline, ar fi interesantă. La fel și Lulu Bell, mai ales că voia să discute despre bunica Fishbein! Cel mai bine ar fi fost Carl Hartmann.

Putea simți cum avionul se mișcă, în sus și în jos, odată cu unduirea ușoară a apei. Nu era o mișcare prea amplă, doar atât cât să-i aducă aminte că se afla pe mare. Avionul era ca un covor magic, se decise ea. Era imposibil să-și închipuie că doar motoarele îl puteau face să zboare, era mai ușor să creadă că va fi purtată prin aer de puterea unei vrăji străvechi.

Percy se ridică în picioare.

— Mă duc să arunc o privire în jur, spuse el.

— Rămâi aici, spuse tatăl lui. Vei sta în calea tuturor dacă începi să alergi peste tot.

Mama își pudra nasul. Se oprise din plâns. Probabil că se simțea mai bine, decise Margaret.

Auzi o voce americană, spunând: „Chiar aș prefera să stau cu fața înainte”. Ea ridică privirea. Nicky, stewardul, conducea un bărbat către un loc din partea cealaltă a compartimentului. Margaret nu putea să-și dea seama cine este – stătea cu spatele la ea. Avea părul blond și purta un costum albastru.

Stewardul spuse:

— Nicio problemă, domnule Vandenpost. Așezați-vă în scaunul celălalt.

Bărbatul se întoarse. Margaret îl urmări curioasă și li se întâlniră privirile. Rămase uluită să-l recunoască.

Nu era american și numele lui nu era domnul Vandenpost.

Ochii lui albaștri străluciră a avertizare, dar era prea târziu.

— Dumnezeule mare, izbucni ea. E Harry Marks!

Capitolul șapte

Momentele de genul acesta scoteau ce era mai bun din Harry Marks.

Încălcase termenii cauțiunii, călătorea cu un pașaport fals și pretindea că este american și avea incredibilul ghinion să dea peste o fată care știa că era un hoț, care îl auzise vorbind cu accente diferite și care îl strigase, cu voce tare, pe numele lui adevărat.

Pentru o clipă, fu cuprins de o panică oarbă.

În fața ochilor îi apăru o viziune îngrozitoare a tuturor lucrurilor de care fugea: un proces, închisoarea și viața jalnică de recrut în armata britanică.

Apoi își aminti că era norocos și zâmbi.

Fata părea complet nedumerită. Așteptă să-și amintească numele ei.

Margaret. Lady Margaret Oxenford.

Ea se holba la el uluită, prea surprinsă ca să mai spună ceva, în timp ce el își căuta inspirația.

— Harry Vandenpost este numele meu, spuse el. Dar memoria mea este mai bună ca a ta. Ești Margaret Oxenford, nu-i așa? Ce mai faci?

— Sunt bine, spuse ea, amețită. Era mai confuză ca el. Îl va lăsa să preia controlul situației.

Întinse mâna, ca pentru a da noroc cu ea, și întinse și ea mâna și în acel moment îi veni inspirația. În loc să-i strângă mâna, în ultimul moment, se aplecă deasupra ei, într-o plecăciune de modă veche; și când capul lui ajunse în apropiere de al ei, spuse cu voce scăzută:

— Prefă-te că nu m-ai văzut niciodată într-o secție de poliție și eu voi face la fel pentru tine.

Apoi se îndreptă și o privi în ochi.

Aveau o nuanță neobișnuită de verde închis, observă el; destul de frumoși.

Pentru o clipă, ea rămase zăpăcită. Apoi fața i se lumină și afișă un zâmbet larg. Se prinsese și era încântată și intrigată de micuța conspirație pe care o propunea el.

— Desigur, ce proastă sunt, Harry Vandenpost, spuse ea.

Harry se relaxă, recunoscător. Cel mai norocos bărbat din lume, gândi el.

Cu o mică mișcare poznașă, Margaret adăugă:

— Apropo, unde ne-am întâlnit?

Harry preluă mingea cu ușurință.

— Poate la balul lui Pippa Matchingham?

— Nu, n-am fost acolo.

Harry știa prea puține lucruri despre Margaret. Locuia la Londra în timpul „sezonului" social sau se ascundea la țară? Mergea la vânătoare, sprijinea acțiunile de caritate sau făcea experimente agricole la ferma tatălui ei? Se hotărî să numească unul dintre marile evenimente ale sezonului.

— Ne-am întâlnit la Ascot atunci, sunt convins.

— Da, desigur, spuse ea.

El își permise un ușor zâmbet de satisfacție. O făcuse deja părtașă la conspirația lui.

Ea continuă.

— Dar nu cred că mi-ai cunoscut familia. Mamă, permite-mi să ți-l prezint pe domnul Vandenpost din…

— Pennsylvania, spuse Harry, grăbit. Regretă asta imediat. Unde dracu' era Pennsylvania? Nu avea nici cea mai vagă idee.

— Mama mea, lady Oxenford, tatăl meu, marchizul, și acesta este fratele meu, lord Isley.

Harry auzise de toți, desigur: era o familie celebră. Dădu mâna cu toată lumea într-o manieră inimoasă, prea prietenoasă, pe care familia Oxenford o va considera tipic americană.

Lordul Oxenford arăta exact ca ceea ce era: un fascist bătrân, supraalimentat, irascibil. Purta un costum maro, din tweed, cu o vestă care era pe punctul să plesnească pe la nasturi și nu își scosese pălăria tiroleză.

Harry i se adresă lui lady Oxenford.

— Sunt încântat să vă cunosc, doamnă. Sunt interesat de bijuteriile vechi și am auzit că aveți una dintre cele mai frumoase colecții din lume.

— Vai, mulțumesc, spuse ea. Este o pasiune de-a mea.

Rămase șocat să-i audă accentul american. Ceea ce știa despre ea adunase din lectura atentă a revistelor de societate. Crezuse că era britanică. Dar acum își amintea, vag, unele bârfe despre familia Oxenford. Marchizul, asemenea multor aristocrați cu proprietăți mari la țară, aproape că ajunsese în faliment, după război, din cauza prăbușirii prețurilor la produsele agricole. Unii își vânduseră proprietățile și plecaseră să locuiască la Nisa sau la Florența, unde averile lor, diminuate, le permiteau un standard de viață mai ridicat. Dar Algernon Oxenford se însurase cu moștenitoarea unei bănci americane și banii ei îi permiseseră să continue să trăiască în stilul strămoșilor săi.

Ceea ce însemna, pur și simplu, că rolul jucat de Harry trebuia să convingă o americancă autentică. Trebuia să fie fără cusur și trebuia să-l susțină pentru următoarele treizeci de ore.

Se decise să fie fermecător cu ea. Presupunea că nu o deranjau complimentele, mai ales dacă veneau de la un tânăr arătos. Privi cu atenție broșa prinsă pe pieptul costumului ei de călătorie, portocaliu șters. Era confecționată din smaralde, rubine, safire și diamante, în forma unui fluture care ateriza pe o inflorescență de trandafiri sălbatici. Era extraordinar de realistă. Se decise că era franțuzească, de pe la 1880, și făcu o presupunere în legătură cu bijutierul.

— Broșa ta este de Oscar Massin?

— Ai perfectă dreptate.

— E foarte frumoasă.

— Mulțumesc.

Ea era chiar frumoasă. Putea să înțeleagă pentru ce se însurase cu ea Oxenford, dar era mai greu de înțeles de ce se îndrăgostise ea de el. Poate că el fusese mai atrăgător în urmă cu douăzeci și cinci ani.

— Cred că știu familia Vandenpost din Philadelphia, spuse ea.

Harry gândi: „La naiba, sper că nu”. Oricum, sunase mai degrabă vag.

— Familia mea este Glencarry, din Stamford, Connecticut, adăugă ea.

— Chiar așa! spuse Harry, prefăcându-se impresionat. Se gândea la Philadelphia. Spusese că venea din Philadelphia, sau Pennsylvania? Nu-și putea aminti. Poate că era același loc. Păreau să se potrivească. Philadelphia. Pennsylvania. Stamford. Connecticut. Își aminti că atunci când îi întrebai pe americani de unde veneau, ei dădeau, mereu, două răspunsuri: Houston, Texas; San Francisco, California. Mda.

Băiatul spuse:

— Numele meu este Percy.

— Harry, răspunse el bucuros să se afle, din nou, pe teren cunoscut. Titlul lui Percy era unul de conveniență, pe care moștenitorul trebuia să-l folosească până la moartea tatălui său, după care va deveni marchizul de Oxenford. Cei mai mulți dintre acești oameni erau ridicol de mândri de titlurile lor stupide. Harry îi fusese prezentat, odată, unui copil îngâmfat, de trei ani, cu titlul de baronul Portail. Oricum, Percy părea să fie de treabă. Se purtase elegant, lăsându-l pe Harry să știe că nu dorea să i se adreseze cu titlul formal.

Harry se așeză. Stătea cu fața înainte, așa că Margaret se afla alături de el, peste culoarul îngust, și putea să discute cu ea fără să-i audă ceilalți. În avion era liniște ca în biserică. Toată lumea era copleșită.

Încercă să se relaxeze. Urma să fie o călătorie tensionată. Margaret îi cunoștea adevărata identitate și asta genera un risc nou, mare. Chiar dacă ea îi acceptase înșelătoria, putea să se răzgândească oricând sau să-i scape din greșeală. Harry nu-și putea permite să ridice suspiciuni. Putea să treacă de biroul de imigrări doar dacă nu i

se puneau întrebări prea scormonitoare, dar dacă se întâmpla ceva care să-i facă să devină suspicioși și se hotărau să-l verifice, vor afla rapid că folosea un pașaport furat și totul se termina.

Încă un pasager veni să se așeze în fața lui Harry. Era destul de înalt, cu melon și un costum gri închis, care fusese pe vremuri bun, dar se cam uzase. Ceva în legătură cu el îl izbi pe Harry, care îl privea pe bărbat în timp ce-și scotea pardesiul și se așeza în scaun. Purta pantofi solizi, negri, destul de uzați, șosete groase, din lână și o vestă de culoarea vinului pe sub haina la două rânduri. Cravata lui, albastru închis, arăta de parcă fusese legată în același loc, în fiecare zi, timp de zece ani.

Dacă n-aș ști care este prețul biletului pentru acest palat zburător, gândi Harry, aș putea să jur, cu ochii închiși, că tipul ăsta e polițai.

Nu era prea târziu să se ridice și să coboare din avion.

Nu-l va opri nimeni. Putea, pur și simplu, să plece și să dispară.

Dar plătise nouăzeci de lire!

În afară de asta, ar putea să dureze săptămâni până să poată obține un alt loc la o călătorie transatlantică și, în timp ce aștepta, ar putea să fie arestat din nou.

Se gândi, iarăși, la posibilitatea de a rămâne fugar în Anglia și o respinse încă o dată. Va fi dificil, în vreme de război, cu toată lumea în căutare de spioni; dar, cel mai important, viața de fugar ar fi insuportabilă – să locuiască în pensiuni ieftine, să evite poliția, mereu în mișcare.

Bărbatul din fața lui, dacă era polițist, desigur că nu se afla pe urmele lui Harry – altfel nu s-ar fi așezat și s-ar fi pregătit, confortabil, pentru zbor. Harry nu-și putea imagina ce făcea bărbatul, dar, pentru moment, își scoase asta din minte și se concentră la propria lui încurcătură. Margaret era factorul care genera pericol. Ce putea să facă pentru a se proteja?

Ea intrase în jocul lui dintr-un spirit de distracție. După cum stăteau lucrurile, nu putea să aibă încredere în ea că va continua jocul. Dar își putea îmbunătăți șansele dacă se apropia de ea. Dacă-i putea câștiga afecțiunea, ea ar putea să înceapă să simtă o oarecare loialitate față de el și va lua șarada lui mult mai în serios și va avea grijă să nu-l trădeze.

Să ajungă să o cunoască pe Margaret Oxenford nu avea să fie o treabă neplăcută. O studia cu coada ochiului. Avea aceleași culori palide, tomnatice, ca mama ei: părul roșu, pielea albă cu câțiva pistrui și acei ochi fascinanți, verde închis. Nu putea să-și dea seama de silueta ei, dar avea gambe subțiri și tălpi înguste. Purta o haină ușoară, mai degrabă simplă, de culoarea cămilei, peste o rochie roșie-maronie. Deși hainele ei păreau scumpe, nu avea stilul mamei ei: asta putea să vină în timp, pe măsură ce se maturiza și devenea mai încrezătoare. Nu purta bijuterii interesante, doar un șirag de perle, simplu, la baza gâtului. Avea trăsături regulate, curate și o bărbie hotărâtă. Nu era genul lui obișnuit – el agăța fete cu slăbiciuni, pentru că erau mai ușor de sedus. Margaret arăta prea bine ca să fie o pradă ușoară. Oricum, părea să-l placă și ăsta era un început. Se hotărî să-i câștige inima.

Stewardul, Nicky, intră în compartiment. Era un bărbat mic, grăsun, efeminat, de vreo douăzeci și cinci de ani, și Harry se gândi că era, probabil, homosexual. Observase că mulți chelneri erau așa. Nicky scoase o foaie de hârtie, dactilografiată, cu numele pasagerilor pentru zborul de astăzi.

Harry o studie cu interes. Îl cunoștea pe baronul Philippe Gabon, sionistul bogat. Următorul nume, al profesorului Carl Hartmann, îi suna cunoscut și el. Nu auzise de prințesa Lavinia Bazarov, dar numele ei sugera o rusoaică, și precis fugise de comuniști, iar prezența ei în avion presupunea faptul că reușise să-și scoată din țară măcar o parte

din avere. Cu siguranță auzise de Lulu Bell, vedeta de cinema. Doar cu o săptămână în urmă o dusese pe Rebecca Maugham-Flint să vadă *Un spion la Paris* la cinematograful Gaumont, din Shaftesbury Avenue. Ea jucase rolul unei fete curajoase, ca de obicei. Harry era curios să o cunoască.

Percy, care stătea cu fața spre coada avionului și putea să vadă în compartimentul următor, spuse:

— Au închis ușa.

Harry începu să se simtă agitat.

Pentru prima dată, observă că avionul se ridica și cobora ușor pe valuri.

Se auzi un huruit, ca bubuitul tunurilor unei bătălii îndepărtate. Harry privi afară pe fereastră cu nervozitate. În timp ce privea, zgomotul începea să crească și elicele începeau să se învârtească. Erau pornite motoarele. Le auzi pe al treilea și al patrulea cum prind voce. Deși zgomotul era atenuat de izolarea fonică foarte bună, se putea simți vibrația motoarelor puternice și neliniștea lui Harry crescu.

Pe docul plutitor, un marinar desfăcea legăturile hidroavionului. Harry avu un sentiment prostesc de soartă inevitabilă pe măsură ce odgoanele care îl legau de țărm erau lăsate, neatent, în mare.

Se simțea rușinat pentru că îi era frică și nu dorea ca altcineva să afle cum se simțea, așa că scoase un ziar, îl deschise și se lăsă pe spate, cu picioarele încrucișate.

Margaret îl atinse pe genunchi. Nu avea nevoie să ridice vocea ca să se facă auzită: izolarea fonică era uluitoare.

— Și eu sunt speriată, spuse ea.

Harry era împietrit. Se gândea că reușise să pară calm.

Avionul se mișcă. Apucă un braț al fotoliului, ținându-l strâns; apoi se forță să-i dea drumul. Desigur că ea putea să-și dea seama că era speriat. Probabil că era la fel de alb ca ziarul pe care se prefăcea că-l citește.

Ea stătea cu genunchii strânși unul lângă altul și cu mâinile adunate în poală. Părea îngrijorată și încântată, în același timp, de parcă era pe cale să pornească într-o cursă de montagne russe. Obrajii ei înroșiți, ochii măriți și gura ușor deschisă o făceau să arate sexy. Harry se întrebă, din nou, cum arăta trupul ei pe sub haină.

Privi spre ceilalți. Bărbatul din fața lui își lega, calm, centura de siguranță. Părinții lui Margaret priveau afară pe fereastră. Lady Oxenford părea imperturbabilă, dar lordul Oxenford își tot curăța gâtul, zgomotos, un semn clar de nervozitate. Tânărul Percy era atât de încântat că abia dacă putea să stea locului, dar nu părea câtuși de puțin speriat.

Harry se holba în ziar, dar nu reușea să citească niciun cuvânt, așa că îl lăsă jos și, în schimb, se uită pe fereastră. Puternicul avion se deplasa, maiestuos, pe Southampton Water. Putea să vadă pacheboturile transatlantice aliniate la docuri. Se aflau deja la oarecare depărtare și mai existau câteva nave mai mici între ei și țărm. Nu mai pot să cobor acum, gândi el.

Apa deveni mai agitată pe măsură ce avionul se deplasa spre mijlocul estuarului. Harry nu suferea de rău de mare în mod normal, dar acum se simțea clar inconfortabil în timp ce Clipperul călărea valurile. Compartimentul arăta ca o cameră dintr-o casă, dar mișcarea îi amintea că naviga într-o barcă, un vas fragil din aluminiu subțire.

Avionul ajunse în mijlocul estuarului, încetini și începu să se rotească. Se clătina din cauza brizei și Harry înțelese că se întorcea în vânt, pentru decolare. Apoi păru să se oprească, ezită cabrându-se puțin sub vânt și se rostogoli pe valurile ușoare, ca un animal monstruos, care adulmeca vântul cu botul lui enorm. Suspansul era aproape prea mult pentru el: Harry avu nevoie de un efort de voință ca să se împiedice să sară din scaun și să țipe că vrea să coboare.

Brusc, se auzi un uruit teribil, ca o izbucnire a unei furtuni înfricoșătoare, când cele patru motoare uriașe fură accelerate la putere maximă. Harry lăsă să-i scape un țipăt scurt de surpriză, dar acesta fu acoperit de zgomot. Avionul părea să se lase puțin în apă, de parcă se scufunda sub povară, dar o clipă mai târziu năvăli înainte.

Prinse viteză rapid, ca o barcă de curse, doar că nicio barcă de asemenea dimensiuni nu putea să accelereze atât de repede. Spuma albă a apei trecea în viteză pe lângă ferestre. Clipperul se cabra și se rostogolea după mișcarea mării. Harry ar fi vrut să închidă ochii, dar îi era teamă să facă asta. Simți cum îl cuprinde panica. Voi muri, gândi el, isteric.

Clipperul mergea tot mai rapid. Harry nu călătorise niciodată cu o asemenea viteză pe apă: nicio barcă rapidă nu putea să ajungă la asemenea performanțe. Mergeau cu optzeci, nouăzeci, o sută de kilometri pe oră. Stropii zburau pe lângă ferestre, încețoșând priveliștea. Ne vom scufunda, vom exploda sau ne vom zdrobi, gândi Harry.

Se simți o vibrație nouă, ca într-o mașină care trece peste hopuri. Ce era? Harry era convins că ceva mergea teribil de rău și că avionul era pe cale să se dezmembreze. Îi trecu prin cap că începuse să se înalțe și că vibrația era provocată de lovirea crestelor valurilor, ca într-o barcă de viteză. Era normal?

Dintr-odată, apa păru să îi frâneze mai puțin. Privind printre stropi, Harry observă că suprafața apei estuarului părea să se fi înclinat și înțelese că avionul trebuia să fie ridicat de bot, deși el nu simțise schimbarea. Era îngrozit și îi venea să vomite. Înghiți cu greutate.

Vibrația se modifică. În loc să lovească în hopuri, părea că sare din val în val, ca o piatră aruncată tangent. Motoarele urlau și elicele spintecau aerul. Era imposibil, gândi Harry. Poate că o mașinărie uriașă nu reușea să decoleze până la urmă; poate că reușea doar să sară pe valuri, ca un

delfin supradimensionat. Apoi, brusc, simți că avionul se eliberase. Se repezi înainte și în sus și el văzu apa care-l restricționase cum cade la vale pe sub el. Vederea de la fereastră se limpezi pe măsură ce stropii erau lăsați în urmă și observă cum apa se retrăgea sub el pe măsură ce avionul lua înălțime. Dumnezeule, zburăm, gândi el. Acest palat uriaș chiar zboară!

Acum, când se afla în aer, frica i se risipea și era înlocuită de o senzație extraordinară de euforie. Era ca și cum el ar fi fost personal responsabil pentru faptul că avionul se ridicase. Simțea că vrea să ovaționeze. Privind în jur, observă că toată lumea zâmbea ușurată. Devenind conștient de existența celorlalte persoane, descoperi că era ud de transpirație. Scoase o batistă albă din pânză, își șterse cu grijă fața și o îndesă, repede, înapoi în buzunar.

Avionul continua să urce. Harry văzu cum coasta de sud a Angliei dispare pe sub flotoarele butucănoase de dedesubt și apoi, privind înainte, văzu insula Wight. După o vreme, avionul se îndreptă și uruitul motoarelor se reduse, brusc, la un murmur liniștit.

Nicky, stewardul, apăru din nou, cu jacheta lui albă și cravata neagră. Nu avea nevoie să ridice vocea, acum, când turația motoarelor fusese redusă. Spuse:

— Doriți un cocktail, domnule Vandenpost?

Este exact ceea ce îmi doream, gândi Harry.

— Un scotch mare, spuse el imediat. Apoi își aminti că se presupunea că e american. Cu gheață, adăugă el, cu accentul potrivit.

Nicky preluă comenzile de la familia Oxenford, apoi dispăru prin ușa din față.

Harry bătea darabana, neobosit, cu degetele în brațul fotoliului. Covorul, izolarea fonică, scaunele moi și culorile calme îl făceau să se simtă de parcă se afla într-o celulă capitonată confortabil, dar

închis. După un moment își desfăcu centura de siguranță și se ridică în picioare.

Porni înainte, pe drumul pe care plecase stewardul, și trecu prin ușă. În stânga lui se afla cambuza, o bucătărie minusculă, strălucind de oțel inoxidabil, în care chelnerul pregătea băuturile. În partea dreaptă se afla o ușă inscripționată „Camera de toaletă bărbătească” unde, presupunea el, se afla WC-ul. Va trebui să-mi amintesc să-l numesc „budă”, gândi el. Lângă budă se afla o scară în spirală care urca spre ceea ce, presupunea el, era puntea de zbor. Mai încolo era un alt compartiment pentru pasageri, decorat în culori diferite și ocupat de echipajul îmbrăcat în uniforme. Pentru o clipă, Harry se întrebă ce căutau aici, apoi înțelese că într-un zbor care dura aproape treizeci de ore, membrii echipajului trebuiau să se odihnească și să fie înlocuiți.

Porni înapoi, de-a lungul avionului, trecând pe lângă cambuză, prin compartimentul lui și prin compartimentul mai mare, prin care se îmbarcaseră. Dincolo de acesta, spre coada avionului, mai existau trei compartimente pentru pasageri, decorate cu diferite scheme de culori alternative, covor turcoaz și pereți verde pal sau covor teracotă cu pereți bej. Între compartimente existau trepte, pentru că fuzelajul avionului era curbat și podeaua se ridica spre coadă. În timp ce trecea prin compartimente, îi salută vag pe ceilalți pasageri prietenos din cap, așa cum ar trebui să facă un tânăr american bogat și plin de încredere în sine.

Al patrulea compartiment avea două canapele mici pe o parte și pe cealaltă parte, „Camera de pudrare a doamnelor”, un alt nume pretențios pentru budă, fără îndoială. În spatele ușii toaletei doamnelor, o scară de perete ducea în sus, la o trapă din tavan. Culoarul care mergea de-a lungul avionului se termina într-o ușă. Asta trebuia să fie faimosul apartament pentru luna de miere care

provocase atât de multe comentarii în presă. Harry încercă ușa: era încuiată.

Pornind înapoi prin avion, Harry aruncă o privire celorlalți pasageri.

Presupunea că bărbatul în haine franțuzești la modă era baronul Gabon. Împreună cu el se afla un tip nervos, fără șosete. Asta era o ciudățenie. Poate că era profesorul Hartmann. Purta un costum cu adevărat oribil și părea pe jumătate lihnit de foame.

Harry o recunoscu pe Lulu Bell, dar rămase șocat când realiză că arăta de vreo patruzeci de ani: își imaginase că avea vârsta pe care părea să o aibă în filme, care era de vreo nouăsprezece ani. Purta o mulțime de bijuterii moderne, de bună calitate: cercei rectangulari, brățări mari și o broșă cu o piatră cristalină, probabil de la Boucheron.

O văzu din nou pe frumoasa blondă pe care o observase în salonul de cafea de la hotelul South Western. Își scosese pălăria de paie. Avea ochi albaștri și piele curată. Râdea de ceva ce spunea însoțitorul ei. Era, evident, îndrăgostită de el, deși el nu era deosebit de arătos. Dar femeilor le place un bărbat care le face să râdă, gândi Harry.

Rața bătrână cu pandantiv Fabergé montat în diamante roșii era, probabil, prințesa Lavinia. Avea o expresie împietrită de dezgust ca a unui baptist într-un club de noapte.

Compartimentul mai mare prin, care se îmbarcaseră fusese gol în timpul decolării, dar acum, observă Harry, era folosit ca salon comun. Patru sau cinci persoane se mutaseră în el, inclusiv bărbatul care se așezase în fața lui Harry. Unii dintre bărbați jucau cărți și lui Harry îi trecu prin minte că un cartofor profesionist ar putea să facă o mulțime de bani într-o astfel de călătorie.

Reveni la locul lui și stewardul îi aduse scotch-ul.

— Avionul pare pe jumătate gol, spuse Harry.

Nicky scutură din cap.

— Suntem la capacitate maximă.
Harry privi în jur.
— Dar sunt patru locuri libere în acest compartiment și toate celelalte sunt la fel.
— Sigur, în acest compartiment pot să stea zece oameni pe durata unui zbor de zi. Dar pot să doarmă doar șase. Vei vedea de ce când vom pregăti cușetele după cină.
Harry sorbi din băutură. Stewardul era perfect politicos și eficient, dar nu la fel de slugarnic ca, de exemplu, un chelner de la un hotel din Londra. Harry se întrebă dacă chelnerii americani aveau o altă atitudine. Așa spera. În expedițiile lui prin ciudata lume a înaltei societăți din Londra, considerase întotdeauna puțin degradant să i se facă plecăciuni și să fie scărpinat și să fie numit „sir" de câte ori se întorcea într-o parte.
Era momentul să ducă mai departe prietenia lui cu Margaret Oxenford, care sorbea dintr-un pahar de șampanie și răsfoia o revistă. Flirtase cu zeci de fete de vârsta ei și cu aceeași situație socială și intră în rutina lui automat.
— Locuiești la Londra?
— Avem o casă în Eaton Square, dar ne petrecem cea mai mare parte a timpului la țară, spuse ea. Locul nostru este în Berkshire. Tata mai are și o cabană de vânătoare în Scoția. Tonul ei era mai degrabă conversațional, de parcă ea considera întrebarea plictisitoare și voia să scape de ea cât mai repede.
— Tu vânezi? spuse Harry. Ăsta era un truc conversațional standard: cei mai mulți oameni bogați mergeau la vânătoare și le plăcea să discute despre asta.
— Nu prea mult, spuse ea. Tragem la țintă mai mult.
— *Tu* tragi la țintă? întrebă el surprins: nu era ceva considerat potrivit pentru o doamnă.
— Când mă lasă.
— Presupun că ai o mulțime de admiratori.

Ea își întoarse fața spre el și spuse pe un ton coborât.

— Pentru ce îmi pui toate aceste întrebări tâmpite?

Harry era pus la podea. Abia dacă mai știa ce să spună. Pusese aceste întrebări la sute de fete și niciuna nu reacționase în felul acesta.

— Sunt tâmpite? orbecăi el.

— Nu-ți pasă unde locuiesc sau dacă merg la vânătoare.

— Dar despre asta discută oamenii din înalta societate.

— Dar tu nu faci parte din înalta societate, spuse ea abrupt.

— Să dai cu pietre după ciori! exclamă el cu accentul lui natural. Nu prea te învârți după tufiș, nu-i așa?

Ea râse.

— Așa-i mai bine.

— Nu pot să-mi tot schimb accentul. Devin confuz.

— În regulă. O să mă mulțumesc cu accentul tău american, dacă promiți să nu faci conversație caraghioasă.

— Mulțam, scumpo, spuse el, revenind la rolul de Harry Vandenpost. Nu e o pradă ușoară, gândi el. Era o fată care știa prea bine ce voia. Dar asta o făcea să fie cu mult mai interesantă.

— Te pricepi foarte bine la asta, spuse ea. N-aș fi ghicit niciodată că te prefaci. Presupun că face parte din *modus operandi.*

Întotdeauna îl încurcau când foloseau expresii în latină.

— Presupun că da, spuse el, fără să aibă cea mai vagă idee despre ce vorbea. Va trebui să schimbe subiectul. Se întrebă care era calea spre inima ei. Era clar că nu putea să flirteze cu ea așa cum făcea cu toate celelalte. Poate că era genul metafizic, interesată de științe și vrăjitorie.

— Crezi în fantome? încercă el.

Ea scoase un alt răspuns tăios.

— Drept cine mă iei? spuse ea supărată. Și de ce trebuie să schimbi subiectul?

S-ar fi prăpădit de râs cu orice altă fată, dar, cumva, Margaret îi venise de hac.

— Pentru că nu știu latină! trânti el.

— Despre ce naiba vorbești?

— Nu înțeleg cuvinte ca *modus andy.*

Pentru o clipă, ea păru nedumerită și iritată, apoi fața i se lumină și repetă expresia: *modus operandi.*

— N-am stat niciodată suficient de mult la școală ca să învăț treburile astea, spuse el.

Efectul asupra ei fu destul de uluitor. Se înroși de rușine și spuse:

— Îmi pare îngrozitor de rău. Ce urât din partea mea.

El rămase surprins de întorsătură. Mulți dintre ei păreau să considere că era datoria lor să le îndese educația pe gât cu forța celorlalți oameni. Era bucuros că Margaret avea maniere mai bune decât cei mai mulți din lumea ei. Îi zâmbi și spuse.

— Totul este iertat.

Ea îl surprinse, replicând:

— Știu cum te simți pentru că nici eu nu am avut parte de o educație corespunzătoare.

— Cu toți banii tăi? întrebă el, incredul.

Ea aprobă din cap.

— Vezi tu, n-am mers niciodată la școală.

Harry era uimit. Pentru londonezii respectabili din clasa muncitoare, era rușinos să nu-și trimită copiii la școală, aproape la fel de rău ca noțiunea de a avea probleme cu poliția sau de a fi urmăriți de executorii judecătorești. Cei mai mulți copii trebuiau să lipsească câte o zi când ghetele lor se udau, pentru că nu aveau încălțări de schimb și mamele lor se rușinau pentru asta.

— Dar copiii trebuie să meargă la școală – asta este legea! spuse Harry.

— Am avut guvernantele acelea stupide. Din cauza asta nu pot merge la universitate – nu am nicio diplomă. Ea părea tristă. Cred că mi-ar fi plăcut la universitate.

— E incredibil. Credeam că oamenii bogați pot face orice le place.

— Nu cu tatăl meu.

— Și băiatul? Harry arătă din cap spre Percy.

— O, el merge la Eton, desigur, spuse ea cu amărăciune. Pentru băieți e altfel.

Harry se gândi.

— Asta înseamnă, spuse el timid, că tu nu ești de acord cu tatăl tău în alte privințe – politică, de exemplu?

— Cu siguranță că nu, rosti ea feroce. Sunt socialistă.

Asta, gândi Harry, putea să fie cheia către inima ei.

— Am fost în partidul comunist, o informă el. Era adevărat. Se înscrisese când avea șaisprezece ani și îl părăsise după trei săptămâni. Așteptă reacția ei înainte să decidă cât de mult să-i spună.

Ea se însufleți imediat.

— Pentru ce ai plecat?

Adevărul era că întrunirile politice îl plictiseau de moarte, dar ar putea să fie o greșeală să spună asta.

— E greu de explicat, răspunse el evaziv.

Ar fi trebuit să știe că nu putea scăpa așa de ușor cu ea.

— Trebuie să știi pentru ce ai plecat, insistă ea nerăbdătoare.

— Cred că semăna prea mult cu școala de duminică.

Ea râse.

— Cred că știu exact ce vrei să spui.

— Oricum, îmi dau seama că am făcut mai mult decât comuniștii în problema returnării bogăției către muncitorii care au produs-o.

— Cum așa?

— Păi, iau bani din Mayfair și îi duc în Battersea.

— Vrei să spui că furi numai de la bogătași?

— Nu are niciun rost să furi de la săraci. Ei nu au niciun ban.

Ea râse din nou.

— Dar cu siguranță că nu renunți la câștigurile tale frauduloase, ca Robin Hood?

El se gândi ce să-i spună. Îl va crede dacă pretindea că fura de la bogați și dădea la săraci? Deși era inteligentă, era și naivă – dar, decise el, nu atât de naivă.

— Nu mă ocup de caritate, spuse el cu o ridicare din umeri. Dar, uneori, îi ajut pe oameni.

— E uimitor, zise ea. Ochii îi străluciră de interes și animație și arăta destul de fermecătoare. Cred că știam că există oameni ca tine, dar este extraordinar să te întâlnesc și să discut cu tine.

Nu exagera, fată! gândi Harry. Îl neliniștеau femeile care deveneau prea entuziaste în privința lui: aveau potențialul să se înfurie când își dădeau seama că era doar un om.

— Nu sunt chiar atât de special, spuse el. Doar că provin dintr-o lume pe care tu nu ai văzut-o niciodată.

Ea îi aruncă o privire în care se citea că ea *credea* că e special.

Lucrurile au ajuns suficient de departe, decise el. Venise momentul să schimbe subiectul.

— Mă faci să mă rușinez, adăugă el sfios.

— Îmi pare rău, spuse ea repede. Se gândi pentru o clipă, apoi continuă: De ce te duci în America?

— Să fug de Rebecca Maugham-Flint.

Ea râse.

— Nu, serios, acum.

Când apuca ceva, era ca un terrier, gândi el: nu-i mai dădea drumul. Era imposibil să o controleze, ceea ce o făcea periculoasă.

— A trebuit să plec ca să nu intru în pușcărie, spuse el.
— Ce vei face după ce ajungi acolo?
— Mă gândeam că aș putea să mă înrolez în Forțele Aeriene Canadiene. Mi-ar plăcea să învăț să pilotez.
— Ce interesant.
— Dar tu? Tu de ce pleci în America?
— Suntem fugari, spuse ea dezgustată.
— Ce vrei să spui?
— Știi că tatăl meu este fascist?
Harry aprobă din cap.
— Am citit despre asta prin ziare.
— Ei bine, el crede că naziștii sunt minunați și nu vrea să lupte împotriva lor. În afară de asta, guvernul l-ar fi băgat în închisoare dacă rămânea.
— Deci, vei locui în America?
— Familia mamei mele provine din Connecticut.
— Și cât timp vei rămâne acolo?
— Părinții mei vor rămâne, cel puțin pe durata războiului. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.
— Dar tu nu vrei să mergi?
— Cu siguranță că nu, spuse energic. Vreau să rămân și să lupt. Fascismul este cea mai înspăimântătoare ticăloșie și acest război este teribil de important și eu vreau să-mi aduc contribuția. Ea începu să vorbească despre războiul civil din Spania, dar Harry o asculta doar pe jumătate. Îl lovise un gând atât de șocant încât inima lui începu să bată mai repede și trebui să facă eforturi ca să-și păstreze o expresie normală pe față.

Când oamenii fug dintr-o țară la izbucnirea războiului, ei nu-și lasă bunurile în urmă.

Era destul de simplu. Țăranii care fugeau de armatele invadatoare își luau turmele de animale cu ei. Evreii fugeau de naziști cu monede de aur cusute în căptușeala hainelor. După 1917,

aristocrații ruși, de felul Laviniei, sosiseră în toate capitalele Europei ținându-și strâns ouăle Fabergé.

Lordul Oxenford trebuie să fi luat în calcul faptul că era posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Mai mult, guvernul impusese un control asupra transferului de valută, ca să-i împiedice pe cei din clasele superioare să-și transfere toți banii în străinătate. Cei din familia Oxenford știau că era posibil să nu mai vadă niciodată ceea ce lăsau în urmă. Era sigur că duceau cu ei orice fel de valori pe care le puteau transporta.

Era puțin riscant, desigur, să-ți transporți bijuteriile în bagaj. Dar ce era mai puțin riscant? Să le trimiți prin poștă? Să le trimiți prin curier? Dacă le lăsau în urmă, era posibil să fie confiscate de un guvern pus pe răzbunare, să fie jefuite de o armată invadatoare sau chiar „eliberate” de o revoluție postbelică.

Nu. Familia Oxenford își luase bijuteriile cu ea.

În mod special, trebuiau să aibă Suita Delhi.

Suita Delhi era piesa centrală a faimoasei colecții de bijuterii vechi a lui lady Oxenford. Făcută din rubine și diamante în montură de aur, se compunea dintr-un colier și cercei și brățări asortate. Rubinele proveneau din Burma, erau uriașe și foarte prețioase. Fuseseră aduse în Anglia în secolul al optsprezecelea de către generalul Robert Clive, cunoscut drept Clive al Indiei, și fuseseră montate de bijutierii Coroanei Britanice.

Se spunea că Suita Delhi valora un sfert de milion de lire sterline – mai mulți bani decât putea să cheltuiască un om vreodată.

Și se afla, aproape sigur, în acest avion.

Niciun hoț profesionist nu ar fura în timp ce călătorea cu vaporul sau cu avionul: lista suspecților ar fi prea scurtă. Mai mult, Harry juca rolul unui american, călătorind cu pașaport fals, încălcând termenii cauțiunii și stând așezat față în față cu un polițist. Ar fi o nebunie să încerce să

pună mâna pe suită și simți că-l apucă tremuratul doar la gândul riscurilor implicate.

Pe de altă parte, nu va mai avea niciodată o astfel de ocazie. Și, dintr-odată, avea nevoie de acele bijuterii la fel de mult cum un om care se îneacă are nevoie de aer.

Nu va putea să vândă suita pentru un sfert de milion, desigur. Dar va obține cam o zecime din valoare, să spunem douăzeci și cinci de mii de lire, ceea ce însemna mai mult de o sută de mii de dolari.

În oricare dintre aceste monede, era suficient pentru el ca să trăiască până la sfârșitul vieții.

Gândul la atât de mulți bani îi făcea gura să saliveze – dar și bijuteriile, în sine, erau irezistibile. Harry văzuse fotografii ale acestora. Pietrele așezate gradual ale colierului erau potrivite perfect; diamantele străluceau pe lângă rubine ca lacrimile pe fața unui bebeluș; și piesele mai mici, cerceii și brățara erau perfect proporționate. Întregul ansamblu, aflat la gâtul, urechile și încheietura unei femei frumoase, ar fi absolut devastator.

Harry știa că nu se va mai afla niciodată atât de aproape de o astfel de capodoperă. Niciodată.

Trebuia să o fure.

Riscurile erau înspăimântătoare – dar el fusese întotdeauna norocos.

— Nu prea cred că mă asculți, spuse Margaret.

Harry zâmbi.

— Îmi pare rău. Ceva din ceea ce ai spus m-a făcut să visez.

— Știu, spuse ea. Se vede pe expresia feței tale. Visai la ceva ce iubești.

Capitolul opt

Nancy Lenehan aștepta cu nerăbdare în timp ce frumosul avion galben al lui Mervyn Lovesey era pregătit pentru decolare. El îi dădea instrucțiuni de ultim moment bărbatului în costum de tweed, care părea să fie maistru la fabrica pe care o deținea. Nancy se prinsese că avea probleme cu sindicatele și era amenințat cu o grevă.

După ce termină, el se întoarse spre Nancy și spuse:

— Am șaptesprezece matrițeri angajați și fiecare dintre ei este un individualist afurisit.

— Ce produci? întrebă ea.

— Elice, răspunse el. Arătă spre avion. Elice de avion, elice pentru vapoare, genul ăsta de lucruri. Tot felul de lucruri care implică curbe complexe. Dar partea inginerească e partea cea mai ușoară. Factorul uman e cel care-mi dă bătăi de cap. Zâmbi condescendent și adăugă: Totuși, pe tine nu te interesează problemele industriale.

— Ba mă interesează, spuse ea. Și eu conduc o fabrică.

El rămase surprins.

— Ce fel de fabrică?

— Produc cinci mii de perechi de pantofi pe zi.

El era impresionat, dar părea și să simtă că fusese surclasat.

— Mă bucur pentru tine, spuse cu un ton în care se amestecau admirația și bătaia de joc. Nancy presupuse că afacerea lui era mult mai mică decât a ei.

— Poate că ar trebui să spun *făceam* pantofi, continuă ea cu un gust amar în gură în timp ce recunoștea. Fratele meu încearcă să-mi fure afacerea de sub picioare. Din cauza asta, adăugă ea cu o privire neliniștită spre avion, trebuie să prind Clipperul.

— Îl vei prinde, spuse el, încrezător. Avionul meu, Tiger Moth, ne va duce acolo cu o oră înainte.

Ea speră din toată inima că avea dreptate.

Mecanicul sări jos de pe avion.

— Totul e pregătit, domnule Lovesey.

Lovesey privi spre Nancy.

— Adu-i o cască, îi spuse el mecanicului. Nu poate să zboare cu nenorocita aia de pălăriuță caraghioasă.

Nancy rămase surprinsă de revenirea la manierele proaste de mai înainte. Evident, el era fericit să discute cu ea atât timp cât nu avea altceva mai bun de făcut, dar imediat ce apăruse ceva important, el își pierduse interesul. Nu era obișnuită cu o asemenea atitudine lejeră din partea bărbaților. Deși ea nu era genul seducător, era suficient de atractivă ca să atragă privirile bărbaților și degaja o anumită autoritate. Bărbații o tratau de sus destul de des, dar rareori o tratau cu nonșalanța cu care o făcuse Lovesey. Oricum, nu avea de gând să protesteze. Ar putea să treacă peste lucruri mult mai rele ca bădărănia ca să-l prindă din urmă pe trădătorul ei frate.

Era extrem de curioasă în legătură cu mariajul lui. „Îmi fugăresc nevasta”, spusese el, o recunoaștere surprinzător de inocentă. Putea să înțeleagă pentru ce ar fugi o femeie de lângă el. Era extrem de arătos, dar era și absorbit de sine, și insensibil. Din cauza asta era atât de ciudat că fugea după nevasta lui. Părea genul care ar fi prea mândru ca să facă așa ceva. Nancy bănuia că ar fi trebuit să spună: „Ducă-se dracului”. Poate că îl judeca greșit.

Se întreba cum era soția lui. Era frumoasă? Sexy? Egoistă și răsfățată? Un șoricel înspăimântat? Nancy va afla curând – dacă reușeau să prindă din urmă Clipperul.

Mecanicul îi aduse o cască și ea și-o puse pe cap. Lovesey se urcă la bord și strigă peste umăr:

— Vrei să-i dai o mână de ajutor să urce?

Mecanicul, mult mai politicos decât stăpânul lui, o ajută să-și pună haina, spunând:

— Acolo sus e destul de frig, chiar și când strălucește soarele. Apoi o împinse în sus și ea se cățără pe locul din spate. Apoi îi dădu valiza de noapte și ea o așeză sub picioare.

În timp ce motorul pornea, ea realiză, cu un fior de neliniște, că era pe punctul să decoleze cu bărbat complet necunoscut.

La cât de puțin știa ea, Mervyn Lovesey ar putea să fie un pilot complet incompetent, pregătit necorespunzător, cu un avion prost întreținut. Putea chiar să fie un negustor de sclavi care intenționa să o vândă la un bordel turcesc. Nu, era prea bătrân pentru asta. Dar nu avea niciun motiv să aibă încredere în el. Tot ce știa despre el era că este un englez cu un aeroplan.

Nancy mai zburase de trei ori până atunci, dar întotdeauna în avioane mai mari, cu cabină închisă. Nu încercase niciodată un biplan de modă veche. Era ca și cum ar vrea să decoleze într-o mașină decapotabilă. Luară viteză, pe pista de decolare, cu huruitul motorului în urechi și cu vântul care le bătea în căști.

Avioanele de pasageri cu care zburase Nancy păreau să decoleze cu blândețe, dar acesta se ridică în aer cu o săritură, asemenea unui cal de curse care trece peste un obstacol. Apoi Lovesey urcă atât de repede încât Nancy se ținu strâns, îngrozită că va cădea afară, în ciuda centurii de siguranță. Măcar are un brevet de pilotaj?

Micul avion urca rapid. Zborul lui părea mult mai ușor de înțeles, mai puțin miraculos decât acela al unui mare avion de pasageri. Putea să vadă aripile, să respire vântul, să audă urletul micului motor și putea să *simtă* cum stătea în aer, simțea elicea care împingea aerul și vântul care ridica marile aripi din pânză, la fel cum puteai simți un zmeu care urcă în vânt dacă îi țineai coarda. Într-un avion închis nu exista o astfel de senzație.

Oricum, să se afle în permanentă legătură cu lupta micului avion pentru a zbura îi dădea și o

senzație neplăcută de gol în stomac. Aripile erau doar niște chestii subțiri, din lemn și pânză, elicea putea să se blocheze sau să cadă; vântul ajutător putea să-și schimbe direcția și să se întoarcă împotriva lor; putea să fie ceață, sau fulgere, sau furtună.

Dar toate astea păreau improbabile pe măsură ce avionul ieși în bătaia soarelui și își îndreptă, curajos, nasul spre Irlanda. Nancy se simțea ca și cum ar călări pe spinarea unei libelule uriașe, galbene. Era înfricoșător, dar extraordinar, ca o tură cu caruselul de la bâlci.

Curând, lăsară coasta Angliei în urmă. Ea își permise un scurt moment de triumf când se îndreptară spre vest, peste mare. Peter se va îmbarca în Clipper curând și, când va face asta, se va felicita pentru că o surclasase pe sora lui mai mare și mai înțeleaptă. Dar triumful lui va fi prematur, gândi ea, cu o satisfacție furioasă. El încă nu aflase ce-i poate pielea. Va avea un șoc când o va vedea la sosirea la Foynes. Abia aștepta să-i vadă expresia feței.

Pe ea o mai aștepta o luptă, desigur, chiar și după ce îl ajungea pe Peter. Nu-l va învinge doar prin faptul că-și făcea apariția la întrunirea consiliului. Va trebui să-i convingă pe mătușa Tilly și pe Danny Riley că le va merge mai bine dacă își vor păstra acțiunile și vor rămâne alături de ea.

Dorea să le dezvăluie tuturor comportamentul hain al lui Peter, astfel încât ei să afle cum își mințise sora și cum complotase împotriva ei; voia să-l zdrobească și să-l umilească, arătându-le tuturor ce șarpe fusese. Dar un gând fugar îi spuse că ăsta nu era cel mai deștept lucru de făcut. Dacă lăsa să i se vadă furia și resentimentele, ei vor gândi că se opunea preluării doar din motive pur emoționale. Trebuia să vorbească rece și calm despre perspectivele de viitor și să acționeze ca și cum dezacordul cu Peter era doar o simplă

chestiune de afaceri. Toți știau că ea era un manager mai bun decât fratele ei.

Oricum, argumentația ei avea o logică simplă. Prețul care li se oferise pentru acțiunile lor se baza exclusiv pe profitul companiei Black, care era scăzut din cauza managementului prost al lui Peter. Nancy presupunea că puteau câștiga mult mai mulți bani dacă închideau și vindeau toate magazinele. Dar cel mai bine ar fi să restructureze compania conform planurilor ei și să o facă profitabilă din nou.

Și mai exista un alt motiv să aștepte: războiul. Războiul era bun pentru afaceri, în general, și mai ales pentru companii cum era Black, care era furnizoare a armatei. Statele Unite ar putea să nu intre în război, dar cu siguranță va urma o creștere a forțelor armate, ca măsură de precauție. Fără îndoială că acesta era motivul pentru care Nat Ridgeway dorea să cumpere compania.

În timp ce traversau marea Irlandei, ea se gândi la situație și își formulă discursul în minte. Repetă replicile și frazele-cheie, spunându-le cu voce tare, încrezătoare că vântul le va duce departe înainte să ajungă la urechile, acoperite cu cască ale lui Mervyn Lovesey, aflat la doar un metru în fața ei.

Deveni atât de absorbită de discursul ei, încât abia dacă observă primul moment în care motorul se poticni.

„Războiul din Europa va dubla valoarea acestei companii în douăsprezece luni”, spunea ea. „Dacă Statele Unite vor intra în război, valoarea se va dubla, din nou…”

A doua oară când se întâmplă, Nancy se trezi din reverie. Uruitul continuu se schimbă, pentru un moment, ca sunetul unei bule de aer prinse într-o conductă. Își reveni la normal, apoi se schimbă și se stabili o tonalitate diferită, un sunet neregulat, mai slab, care o scoase din minți.

Avionul începu să piardă altitudine.

— Ce se întâmplă? țipă ea din toate puterile, dar nu primi niciun răspuns. Fie că el nu o putea auzi, fie că era prea ocupat să răspundă.

Tonul motorului se schimbă din nou, devenind mai puternic, de parcă el ar fi apăsat accelerația, și avionul se înălță.

Nancy era agitată. Ce se întâmpla? Era o problemă gravă sau nu? Își dorea doar să-i poată vedea fața, dar el rămânea, hotărât, întors cu fața înainte.

Sunetul motorului nu mai era constant. Uneori părea să-și revină la uruitul de mai devreme; apoi se schimba, din nou, și devenea inegal. Speriată, Nancy se uită înainte, încercând să observe vreo schimbare la rotația elicei, dar nu putea să-și dea seama. Oricum, de fiecare dată când motorul se îneca, avionul pierdea din înălțime.

Nu mai putu să suporte tensiunea. Își desfăcu centura de siguranță, se întinse în față și îl bătu pe Lovesey pe umăr. El întoarse capul într-o parte și ea îi strigă în ureche:

— Ce nu e în regulă?

— Nu știu, țipă el înapoi.

Era prea înspăimântată ca să accepte asta.

— Ce se întâmplă? insistă ea.

— Cred că unul dintre cilindrii motorului nu funcționează.

— Ei bine, câți cilindri are?

— Patru.

Avionul coborî brusc. Nancy se așeză grăbită la loc și își prinse centura. Conducea mașina și avea noțiunea că o mașină putea să meargă mai departe cu un cilindru nefuncțional. Oricum, Cadillac-ul ei avea doisprezece. Putea să zboare un avion cu trei din patru cilindri? Nesiguranța o tortura.

De acum pierdeau constant înălțime. Nancy presupuse că avionul putea zbura cu trei cilindri, dar nu pentru multă vreme. Cât de curând vor cădea în mare? Ea privi în depărtare și, spre

ușurarea ei, văzu pământ în față. Incapabilă să se abțină, își desfăcu centura și vorbi cu Lovesey.

— Putem să ajungem la uscat?

— Nu știu! strigă el.

— Nu știi nimic! țipă ea. Frica îi transformă strigătul într-un țipăt. Se forță să se calmeze la loc. Care e cea mai bună apreciere pe care o poți face?

— Închide gura și lasă-mă să mă concentrez!

Ea se așeză la loc. Aș putea să mor acum, gândi ea. Și, încă o dată, se luptă cu panica și se forță să gândească limpede. Din fericire, am apucat să-mi cresc băieții înainte să se întâmple asta, își spuse ea. Va fi greu pentru ei, mai ales după ce și-au pierdut tatăl într-un accident de mașină. Dar sunt bărbați mari și puternici și nu vor duce niciodată lipsă de bani. Vor fi în regulă.

Mi-aș dori să mai fi avut un iubit. A trecut… cât timp? Zece ani! Nu e de mirare că am început să mă obișnuiesc. Aș putea foarte bine să fiu călugăriță. Ar fi trebuit să mă culc cu Nat Ridgeway: ar fi fost plăcut.

Ea mai avusese vreo două întâlniri, cu un alt bărbat, înainte să plece în Europa, un contabil, necăsătorit, cam de vârsta ei, dar nu-și dorea să se fi culcat cu el. Era de treabă, dar slab, ca prea mulți dintre bărbații pe care-i cunoștea. O vedeau ca pe o femeie puternică și voiau ca ea să aibă grijă de ei. Dar eu vreau pe cineva care să aibă grijă de mine! gândi ea.

Dacă supraviețuiesc, o să mă asigur că voi mai avea cel puțin un iubit înainte să mor.

Acum, Peter va câștiga. Era al naibii de păcat. Afacerea era tot ceea ce le rămăsese de la tatăl lor și, acum, va fi înghițită și va dispărea în masa amorfa de la General Textiles. Tatăl ei lucrase din greu, toată viața lui, să construiască această companie și Peter o distrusese în cinci ani de lene și egoism.

Uneori îi mai era dor de tatăl ei. Fusese un bărbat atât de deștept. Când apărea o problemă, fie

că era o criză de afaceri majoră, cum a fost depresiunea economică, fie că era o problemă minoră de familie, cum era faptul că băieții luau note proaste la școală, tatăl ei venea întotdeauna cu o modalitate atât de pozitivă, plină de speranță ca să o trateze. Era foarte priceput la mecanică și oamenii care produceau mașinile folosite în confecționarea pantofilor îl consultau, adesea, înainte să finalizeze un proiect. Nancy înțelegea perfect procesul de producție, dar domeniul ei de experiență era în prezicerea stilurilor pe care le dorea piața și de când preluase fabrica făcuseră mai mult profit cu încălțămintea pentru femei decât cu cea pentru bărbați. Nu se simțea niciodată umbrită de tatăl ei în felul în care se simțea Peter: pur și simplu, îi era dor de el.

Brusc, îi trecu prin minte că dacă murea ar părea ridicol de ireal. Ar fi ca o cortină care se lasă înainte de terminarea piesei, când actorul principal se află în mijlocul unei replici: pur și simplu, lucrurile nu se întâmplau așa. Pentru o vreme, se simți irațional de bine dispusă, încrezătoare că va supraviețui.

Chiar în fața ei, umerii și capul lui Mervyn Lovesey începură să se miște de parcă se lupta să controleze avionul. Starea de spirit a lui Nancy se modifică și începu să se roage. Fusese crescută catolică, dar nu se mai dusese la slujbă de la moartea lui Sean: de fapt, ultima dată când intrase într-o biserică fusese la înmormântarea lui. Chiar nu-și dădea seama dacă era credincioasă sau nu, dar, acum, se ruga intens, închipuindu-și că nu avea nimic de pierdut, oricum. Spuse Tatăl Nostru, apoi se rugă la Dumnezeu să o țină în viață, ca să poată să fie acolo pentru Hugh măcar până se însura și se așeza la casa lui; și pentru că astfel va ajunge să-și cunoască nepoții; și pentru că dorea să revigoreze afacerea și să-i angajeze, în continuare, pe toți acei bărbați și femei și să continue să producă pantofi buni pentru oamenii obișnuiți și

pentru că își dorea puțină fericire pentru ea însăși. Viața ei, își dădu seama, brusc, nu fusese altceva în afară de muncă pentru prea multă vreme.

Acum putea să vadă crestele albe ale valurilor. Coasta neclară care se apropia se limpezi și se transformă în valuri, plajă, stânci și un câmp verde. Se întrebă, cu un fior de teamă, dacă va reuși să înoate până la țărm în cazul în care avionul cădea în apă. Se considera un înotător bun, dar să înoate în sus și în jos, fericită, prin piscină era foarte diferit de supraviețuirea într-o mare agitată. Apa era probabil foarte rece. Care era cuvântul pe care-l foloseau oamenii pentru cei care mureau din cauza frigului? Hipotermie. „Avionul doamnei Lenehan s-a prăbușit în marea Irlandei și ea a murit de hipotermie”, va scrie *Boston Globe.* Tremura în haina ei de cașmir.

Dacă avionul se prăbușea în mare, probabil că nu va trăi suficient ca să simtă temperatura apei. Se întrebă cât de repede zburau. Avionul avea o viteză de croazieră de vreo sută patruzeci de kilometri pe oră, îi spusese Lovesey, dar acum pierdea viteză. Sean se lovise la optzeci și murise. Nu, nu avea niciun rost să speculeze cât de departe putea să înoate.

Țărmul se apropia. Poate că rugăciunile ei fuseseră ascultate, gândi ea. Poate că avionul va cădea pe pământ, până la urmă. Nu se mai auziseră alte deteriorări ale sunetului motorului: mergea pe același ton, un răget neregulat, cu un ton de furie, ca bâzâitul răzbunător al unei viespi rănite. Acum începu să se îngrijoreze unde vor ateriza, dacă reușeau să o facă. Putea să aterizeze avionul pe o plajă nisipoasă? Un avion putea să aterizeze pe un câmp dacă nu era prea accidentat, dar putea să o facă într-o mlaștină de turbă?

Va afla destul de curând.

Coasta se afla, acum, la vreo patru sute de metri distanță. Putea să vadă că linia țărmului era stâncoasă și valurile înalte. Plaja părea îngrozitor

de neregulată, observă ea cu inima grea: era plină de bolovani ascuțiți. Se vedea o culme joasă, care se înălța spre o fâșie de pășune, cu câteva oi care pășteau. Studie pășunea. Părea netedă, fără garduri și doar câțiva copaci. Poate că avionul putea ateriza acolo. Nu știa dacă să-și facă speranțe pentru asta sau să se pregătească de moarte.

Avionul galben se lupta curajos, pierzând altitudine. Mirosul sărat al mării ajunse la nările lui Nancy. Cu siguranță că ar fi mai bine să cadă în apă, gândi ea, plină de teamă, decât să aterizeze pe plaja aceea. Pietrele acelea ascuțite vor sfâșia în bucăți micul avion, fragil – și pe ea, de asemenea.

Spera că va muri repede.

Când țărmul se afla la vreo o sută de metri distanță, văzu că avionul nu avea să cadă pe plajă: era încă prea sus. Lovesey intenționa, evident, să aterizeze pe pășunea de pe culme. Dar va ajunge până acolo? Acum păreau să se afle cam la același nivel cu vârful culmii și avionul tot pierdea înălțime. Aveau să se zdrobească de culme. Dorea să închidă ochii, dar nu îndrăzni. În schimb, se holba, hipnotizată, la culmea care se repezea spre ei.

Motorul urlă ca un animal bolnav. Vântul îi aruncă stropi pe față. Oile de pe culme se împrăștiară în toate direcțiile în timp ce avionul se repezea spre ele. Nancy se agățase atât de tare de marginea cabinei, încât o dureau mâinile. I se părea că zboară direct spre marginea culmii. Venea spre ea în mare viteză. O să ne lovim, gândi ea; acesta este sfârșitul. Apoi o pală de vânt ridică avionul doar puțin și ea gândi că scăpaseră. Dar acesta coborî iar. Marginea culmii avea să lovească micile roți galbene și să le rupă din suporți, își spuse Nancy. Apoi, când culmea se afla la doar o fracțiune de secundă depărtare, închise ochii și țipă.

Pentru moment, nu se întâmplă nimic.

Apoi se simți o lovitură și Nancy fu aruncată înainte, în centurile de siguranță. Pentru o clipă, se gândi că avea să moară. Apoi simți că avionul se ridică din nou. Se opri din țipat și deschise ochii.

Se aflau tot în aer, la vreo șaizeci, șaptezeci de centimetri deasupra ierbii de pe culme. Avionul lovi solul și, de data asta, rămase jos. Nancy era zguduită în toate părțile, în timp ce avionul țopăia pe terenul denivelat. Observă că se îndreptau spre un tufiș de mure și puteau să se accidenteze. Apoi Lovesey făcu ceva și avionul se întoarse, evitând pericolul. Zdruncinăturile se micșorară, avionul încetinea. Nancy abia dacă putea să creadă că era în viață. Avionul se opri, instabil.

Ușurarea o scutura ca o criză de friguri. Nu se putea opri din tremurat. Pentru un moment, se lăsă în voia acestei senzații. Apoi simți cum se instalează isteria și pune stăpânire pe ea.

— S-a terminat, spuse ea cu voce tare. S-a terminat, s-a terminat, sunt bine.

În fața ei, Lovesey se ridică și se cațără afară din scaun, cu o cutie de scule în mână. Fără să se uite spre ea, sări jos și ocoli până în fața avionului, unde deschise capota și se uită la motor.

„Ar fi putut să mă întrebe dacă sunt în regulă”, gândi Nancy.

Într-un fel ciudat, bădărănia lui Lovesey o calmă. Privi în jur. Oile reveniseră la păscut de parcă nu se întâmplase nimic. Acum, când motorul era oprit, putea să audă valurile care explodau pe plajă. Soarele strălucea, dar simțea un vânt rece, umed pe obraz.

Pentru o clipă, rămase nemișcată, apoi, când fu sigură că picioarele o vor susține, se ridică din scaun și se cățără afară din avion. Stătea pe pământ irlandez pentru prima dată în viața ei și asta o mișcă până la lacrimi. De aici am venit noi, gândi, cu atâția ani în urmă. Oprimați de britanici, persecutați de protestanți, înfometați de molima culturilor de cartofi, ne-am îngrămădit în nave de

lemn și am navigat, departe de țara noastră, spre o lume nouă.

„Și ăsta este un mod foarte irlandez pentru a te întoarce, gândi ea cu un zâmbet. Aproape că am murit aterizând aici”.

Destul cu sentimentele. Era în viață, așa că mai putea să prindă Clipperul? Privi la ceasul de mână. Era două și cincisprezece. Clipperul tocmai decolase de la Southampton. Putea să ajungă la Foynes la timp dacă avionul ăsta putea fi făcut să zboare și dacă putea să-și adune curajul să se urce iar în el.

Se duse până în fața avionului. Lovesey desfăcea o piuliță cu ajutorul unei chei. Nancy spuse:

— Îl poți repara?

El nu ridică privirea.

— Nu știu.

— Care-i problema?

— Nu știu.

Evident, el revenise la starea lui de spirit, taciturnă. Exasperată, Nancy spuse:

— Credeam că ar trebui să fii inginer.

Asta îl înțepă. Privi spre ea și replică:

— Am studiat matematică și fizică. Specialitatea mea este rezistența aerului pe curbele complexe. Nu sunt un nenorocit de mecanic de motoare!

— Atunci, poate că ar trebui să chemăm un mecanic de motoare.

— Nu vei găsi niciunul în nenorocita asta de Irlandă. Țara asta se află încă în epoca de piatră.

— Asta doar pentru că oamenii au fost călcați în picioare de brutalitatea britanică pentru atât de multe secole!

El își scoase capul din motor și se îndreptă.

— Cum dracu’ am ajuns la politică?

— Nici măcar nu m-ai întrebat dacă sunt în regulă.

— Pot să văd că ești în regulă.

— Aproape că m-ai ucis!

— Ți-am salvat viața.

Bărbatul ăsta era imposibil.

Privi în jur, spre orizont. La vreo patru sute de metri depărtare se afla o linie de gard viu sau un zid, care ar putea să mărginească un drum și ceva mai departe putea să vadă câteva acoperișuri joase, de stuf, adunate la un loc. Poate că ar putea obține o mașină care să o ducă la Foynes.

— Unde suntem? întrebă ea. Și nu-mi spune că nu știi.

El zâmbi. Era pentru a doua sau a treia oară când o surprindea prin faptul că nu era chiar atât de irascibil pe cât părea.

— Cred că ne aflăm la câțiva kilometri de Dublin.

Ea se hotărî că nu avea să stea aici și să-l privească meșterind la motor.

— Mă duc să caut ajutor.

El se uită la picioarele ei.

— Nu vei ajunge prea departe cu pantofii ăștia.

Îi arăt eu lui, gândi ea furioasă. Își ridică fusta și își desfăcu rapid ciorapii. El se holba la ea șocat și se înroși ca racul. Ea își rulă ciorapii și îi scoase împreună cu pantofii. Se bucura să-l vadă dezorientat. Îndesându-și pantofii în buzunarele hainei, spuse:

— Nu voi lipsi mult. Și se îndepărtă în picioarele goale.

Când se află cu spatele la el și la câțiva pași depărtare, își permise un rânjet larg. Fusese atât de surprinzătoare. Îi dăduse ceea ce merita, pentru că fusese atât de condescendent.

Plăcerea de a-l fi surclasat se risipi repede. Curând, picioarele i se udară, deveniră reci și mizerabile. Colibele se aflau mai departe decât crezuse. Nici măcar nu știa ce avea să facă după ce ajungea acolo. Presupuse că va încerca să obțină un transport spre Dublin. Lovesey avea, probabil, dreptate în legătură cu sărăcia de mecanici în Irlanda.

Îi luă douăzeci de minute să ajungă la prima casă. În spatele acesteia văzu o femeie micuță, în saboți, care săpa grădina de legume. Nancy strigă:

— Bună ziua!

Femeia ridică privirea și scoase un strigăt de spaimă.

Nancy spuse:

— E ceva în neregulă cu avionul meu.

Femeia se holba la ea de parcă venise din spațiul cosmic.

Nancy înțelese că trebuia să fie o apariție destul de neobișnuită, în haină de cașmir și cu picioarele goale. Într-adevăr, o creatură din spațiul cosmic ar fi mai puțin surprinzătoare pentru femeia care săpa grădina decât o femeie într-un aeroplan. Femeia întinse o mână ezitantă și atinse haina lui Nancy. Nancy se simți jenată: femeia o trata ca pe o zeiță.

— Sunt irlandeză, spuse Nancy într-un efort de a se prezenta mai umană.

Femeia zâmbi și scutură din cap, de parcă ar spune: „Nu poți să mă prostești”.

— Am nevoie de un transport la Dublin, spuse Nancy.

Pentru femeie, lucrul ăsta avea sens și vorbi pentru prima dată.

— O, da, ai nevoie! spuse ea. Era clar că ea considera că aparițiile de felul lui Nancy țineau de un oraș mare.

Nancy fu ușurată să vadă că femeia folosea engleza: se temuse că ar putea să vorbească doar gaelică.

— Cât de departe este?

— Poți ajunge acolo cam într-o oră și jumătate, dacă ai un ponei decent, spuse femeia cu o cadență muzicală.

Nu era bine. În două ore, Clipperul trebuia să decoleze de la Foynes, în partea cealaltă a țării.

— Are cineva pe aici un automobil?

— Nu.

— La naiba.

— Dar fierarul are o motocicletă. Ea pronunță „moto-sicletă”.

— Ar fi bună! La Dublin ar putea să găsească o mașină care să o ducă la Foynes. Nu era sigură cât de departe era Foynes sau cât timp îi va lua să ajungă acolo, dar simți că trebuia să încerce.

— Unde-i fierarul?

— Te duc eu. Femeia își înfipse sapa în pământ.

Nancy o urmă în jurul casei. Drumul era o cărare de noroi, observă Nancy cu inima grea: o motocicletă nu putea merge mult mai repede decât un ponei pe o astfel de suprafață. În timp ce traversau satul, un alt obstacol îi veni în minte. O motocicletă va lua un singur pasager. Ea plănuise să se întoarcă la avionul doborât și să-l culeagă pe Lovesey dacă putea să găsească o mașină. Dar numai unul din ei putea să fie luat pe motocicletă – doar dacă proprietarul nu le-o vindea, în care caz Lovesey putea să conducă și Nancy să fie pasager. Apoi, gândi ea încântată, ar putea să meargă tot drumul până la Foynes.

Trecură de ultima casă și se apropiară de un atelier. Speranțele lui Nancy se spulberară imediat: motocicleta era făcută bucăți pe podeaua de pământ și fierarul lucra la ea.

— La dracu’, spuse Nancy.

Femeia vorbi cu fierarul în gaelică. El privi spre Nancy cu o urmă de amuzament. Era foarte tânăr, cu păr negru și ochi albaștri și avea o mustață stufoasă. Dădu din cap, apoi spuse către Nancy:

— Unde este avionul tău?

— La vreo opt sute de metri de aici.

— Poate ar trebui să arunc o privire la el.

— Știi ceva despre avioane? spuse ea.

El ridică din umeri.

— Motoarele sunt motoare.

Dacă putea să desfacă în bucăți o motocicletă, poate că reușea să repare un motor de avion.

Fierarul continuă.

— Oricum, mi se pare că ar putea să fie prea târziu.

Nancy se agită, apoi auzi ceea ce auzise și el: sunetul unui avion. Putea să fie Tiger Moth-ul? Alergă afară și se uită în sus, spre cer. După cum era de așteptat, micul avion galben zbura jos, pe deasupra satului.

Lovesey îl reparase – și decolase fără să o mai aștepte!

Privea nevenindu-i să creadă. Cum putea să-i facă așa ceva? El avea chiar și valiza ei pentru noapte.

Avionul coborî pe deasupra cătunului, ca pentru a-i face în ciudă. Ea ridică pumnul spre el. Lovesey îi făcu semn cu mâna și apoi urcă.

Ea privea avionul cum se îndepărtează. Fierarul și țăranca stăteau alături de ea.

— Pleacă fără tine, spuse fierarul.

— E un diavol fără suflet.

— E soțul tău?

— Sigur că nu!

— Tot aia, bănuiesc.

Nancy simți că i se face rău. Doi bărbați o trădaseră astăzi. Era ceva în neregulă cu ea?, se întrebă.

Se gândi că ar putea foarte bine să renunțe. Acum nu mai putea să prindă Clipperul. Peter îi va vinde compania lui Nat Ridgeway și cu asta totul se va sfârși.

Avionul se înclină și se întoarse. Lovesey lua direcția spre Foynes, bănuia ea. O va ajunge pe nevasta lui fugară. Nancy speră că ea va refuza să se întoarcă la el.

În mod neașteptat, avionul își continuă virajul. Când luă direcția satului, se îndreptă. Ce mai punea la cale acum?

Veni pe direcția drumului cu noroi, pierzând altitudine. De ce se întorcea? Pe măsură ce avionul se apropia, Nancy se întrebă dacă avea să aterizeze. Avea iar necazuri cu motorul?

Micul avion atinse solul pe drumul noroios și țopăi spre cei trei oameni aflați în fața casei fierarului.

Nancy aproape că leșină de ușurare. Se întorsese după ea!

Avionul se cabră și se opri. Mervyn strigă ceva ce ea nu reuși să înțeleagă.

— Ce? țipă ea.

Nerăbdător, el îi făcu semn să vină. Ea alergă spre avion. El se aplecă spre ea și strigă:

— Ce mai aștepți? Urcă!

Ea își privi ceasul. Era trei fără un sfert. Încă puteau să ajungă la Foynes la timp. Moralul ei deborda de optimism. Nu s-a terminat! gândi ea.

Tânărul fierar se apropie, cu o licărire în ochi și spuse:

— Dă-mi voie să te ajut să urci. Făcu o scară cu palmele împreunate. Ea puse piciorul gol și murdar acolo și el o împinse în sus. Se cățără pe locul ei.

Avionul porni imediat.

Câteva secunde mai târziu, se aflau în aer.

Capitolul nouă

Nevasta lui Mervyn Lovesey era fericită.

Diana fusese speriată când decolase Clipperul, dar acum simțea doar euforie.

Nu mai zburase până atunci. Mervyn nu o invitase niciodată să urce în micul lui avion, deși ea petrecuse zile întregi să-l vopsească pentru el în minunata culoare galbenă.

Ea descoperi că, îndată ce treci peste nervozitate, simțeai o senzație extraordinară să te afli atât de sus în aer, într-un hotel de cinci stele, cu aripi, privind în jos, la pășunile și lanurile de porumb ale Angliei, la drumuri și căi ferate, case, și biserici, și fabrici. Se simțea liberă. Îl părăsise pe Mervyn și fugea cu Mark.

Seara trecută, la hotelul South Western din Southampton, se înregistraseră ca domnul și doamna Alder și își petrecuseră prima lor noapte întreagă împreună. Făcuseră dragoste, apoi se duseseră la culcare, se treziseră de dimineață și făcuseră dragoste din nou. Părea un mare lux după trei luni de după-amiezi scurte și sărutări furate.

Să zbori cu Clipperul era ca și cum ai trăi într-un film. Decorul era opulent, oamenii erau eleganți, cei doi chelneri erau tăcuți și eficienți, totul se întâmpla liniar, de parcă urma un scenariu și erau figuri celebre peste tot. Era baronul Gabon, sionistul bogat, întotdeauna adâncit într-o discuție intensă cu însoțitorul său, tras la față. Marchizul de Oxenford, faimosul fascist, se afla la bord împreună cu frumoasa lui soție. Prințesa Lavinia Bazarov, unul dintre stâlpii societății pariziene, se afla în compartimentul Dianei, pe locul de la fereastră, pe aceeași canapea cu ea.

Față în față cu prințesa, pe celălalt loc de la fereastra de partea aceasta, era vedeta de cinema Lulu Bell. Diana o văzuse în multe filme: *Vărul meu Jack, Tortura*, *Viața secretă, Elena din Troia* și multe altele, care fuseseră aduse de cinematograful Paramount, din Oxford Street, Manchester. Dar cea mai mare surpriză era faptul că Mark o cunoștea. În timp ce se așezau pe locurile lor, o voce americană, stridentă, strigase: „Mark! Mark Alder! Ești chiar tu?” și Diana se întorsese ca să vadă o femeie mică, blondă, ca un canar, care se repezea spre el.

Află că lucraseră împreună la o emisiune radio, la Chicago, cu ani în urmă, înainte ca Lulu să devină mare vedetă. Mark o prezentase pe Diana și Lulu fusese foarte dulce, spunând cât de frumoasă era Diana și cât de norocos era Mark pentru că o găsise. Dar, normal, ea era mult mai interesată de Mark și ei doi discutaseră chiar de la decolare, evocând amintiri din zilele de demult, când erau tineri și fără bani și locuiau în maghernițe ieftine și

rămâneau treji toată noaptea ca să bea lichior de contrabandă.

Diana era surprinsă de faptul că Lulu era atât de scundă. În filme părea mai înaltă. Și mai tânără. Și, în viața reală, puteai să-ți dai seama că părul ei nu era blond natural, așa cum era al Dianei, ci era vopsit. Oricum, avea o personalitate vioaie, băgăreață, aceeași pe care o afișa în cele mai multe dintre filmele ei. Chiar și acum era centrul atenției. Deși discuta cu Mark, toată lumea se uita la ea: prințesa Lavinia, din colț, Diana, față în față cu Mark, și cei doi bărbați aflați de cealaltă parte a culoarului. Spunea o poveste despre o emisiune radio, în timpul căreia unul dintre actori plecase, crezând că rolul lui se încheiase, când, de fapt, mai avea o replică de spus chiar la final.

— Așa că eu mi-am spus replica: „Cine a mâncat tortul de Paște?” Și toată lumea privea în jur – dar George dispăruse! Și urmă o tăcere lungă. Ea făcu o pauză pentru efectul dramatic. Diana zâmbi. Ce naiba *spuneau* oamenii când lucrurile mergeau prost în emisiunile radio? Asculta des radioul, dar nu-și putea aminti să se fi întâmplat ceva de genul acesta. Apoi Lulu continuă.

— Așa că mi-am spus replica: „Cine a mâncat tortul de Paște?” Și, pe urmă, am continuat așa. Ea își coborî vocea și vorbi cu o uimitor de convingătoare voce masculină, aspră: „Cred că trebuie să fi fost pisica”.

Toată lumea râse.

— Și ăsta a fost finalul spectacolului, încheie ea.

Diana își aminti de o emisiune de radio în care crainicul fusese atât de șocat de ceva încât exclamase „Iisuse Hristoase!” complet uluit.

— Odată am auzit un crainic înjurând, spuse ea.

Era pe punctul să spună povestea, dar Mark interveni:

— O, asta se întâmplă mereu, apoi se întoarse spre Lulu, spunând: Îți amintești când Max Gifford

a spus că Babe Ruth are bile curate și, pe urmă, nu se mai putea opri din râs?

Atât Mark, cât și Lulu chicotiră amintindu-și asta și Diana zâmbi, dar începea să se simtă lăsată pe dinafară. Se gândi că era prea răsfățată: timp de trei luni, când Mark fusese un străin singur în oraș, se bucurase de toată atenția lui, pe care nu o împărțise cu nimeni. Evident, asta nu putea să țină la nesfârșit. De acum încolo va trebui să se obișnuiască să-l împartă cu alte persoane. Oricum, nu trebuia să joace un rol de spectator. Se întoarse către prințesa Lavinia, care era așezată la dreapta ei, și spuse:

— Asculți radioul, prințesă?

Bătrâna rusoaică privi de la înălțimea nasului ei subțire și coroiat și răspunse:

— Consider că e mai degrabă vulgar.

Diana mai întâlnise și înainte femei bătrâne și arogante și nu era intimidată.

— Surprinzător, spuse ea. Doar seara trecută am ascultat un cvintet de coarde, de Beethoven.

— Muzica germană este atât de mecanică, replică prințesa.

Nimic nu o putea mulțumi, se decise Diana. Ea aparținuse, pe vremuri, celei mai leneșe și privilegiate clase sociale din lume și dorea ca lumea să știe asta, așa că pretindea că tot ceea ce i se oferea nu era la fel de bun ca lucrurile cu care fusese obișnuită pe vremuri. Avea să fie plictisitoare.

Stewardul desemnat pentru partea din spate a avionului, al cărui nume era Davy, sosi ca să ia comenzile pentru cocktailuri. Era un tânăr micuț, îngrijit, fermecător, cu păr blond și mergea pe culoarul acoperit cu covor cu un pas săltat. Diana îi ceru un martini sec. Nu știa ce era, dar își amintea, din filme, că era o băutură la modă în America.

Îi studie pe cei doi bărbați aflați în partea cealaltă a compartimentului. Amândoi priveau

afară, pe fereastră. Cel mai apropiat era un tânăr frumos, cu un costum destul de țipător. Avea umerii largi, ca un atlet, și purta mai multe inele. Culoarea lui, mai întunecată, o făcu pe Diana să se întrebe dacă era sud-american. În fața lui se afla un bărbat care părea să nu prea facă parte din peisaj. Costumul îi era cu o măsură prea mare și gulerul cămășii era uzat. Nu arăta ca și cum și-ar fi putut permite prețul călătoriei cu Clipperul. Era chel ca un bec. Cei doi bărbați nu se priveau și nu vorbeau între ei, dar Diana era convinsă că erau împreună.

Se întrebă ce făcea Mervyn în clipa asta. Aproape sigur, îi citea scrisoarea. Ar putea să plângă, gândi ea vinovată. Nu, nu era stilul lui. Cel mai probabil era turbat de furie. Dar pe cine își va vărsa furia? Pe sărmanii lui angajați, poate. Își dorea ca scrisoarea ei să fi fost mai amabilă sau măcar mai lămuritoare, dar ea fusese prea îndurerată ca să se descurce mai bine. Probabil că îi va telefona surorii ei, Thea, presupuse ea. Mervyn se va gândi că Thea ar putea să știe unde plecase. Ei bine, Thea nu știa. Va fi șocată. Ce le va spune gemenelor? Gândul acesta o întristă pe Diana.

Davy se întoarse cu băuturile lor. Mark ridică paharul spre Lulu, apoi spre Diana – aproape ca un gând întârziat, gândi ea amărâtă. Gustă din martini și aproape că îl scuipă.

— Uf! spuse ea. Are gust de gin sec!

Toată lumea râse de ea.

— Este în cea mai mare parte gin, dragă, spuse Mark. N-ai mai băut martini până acum?

Diana se simțea umilită. Nu avea habar ce comandase, ca o școlăriță la bar. Toți acești oameni, cosmopoliți, credeau, acum, că era o provincială ignorantă.

Davy spuse:

— Permite-mi să-ți aduc altceva, doamna mea.

— Un pahar de șampanie, atunci, spuse ea, îmbufnată.

— Imediat.

Diana vorbi supărată spre Mark.

— N-am mai băut martini până acum. Mă gândeam să încerc. Nu-i nimic greșit în asta, nu-i așa?

— Sigur că nu, iubito, spuse el, și o bătu pe genunchi.

Prințesa Lavinia zise:

— Brandy-ul acesta este dezgustător, tinere. Adu-mi niște ceai în loc.

— Imediat, Înălțimea Voastră.

Diana se decise să meargă la toaletă doamnelor. Se ridică în picioare și spuse:

— Scuzați-mă, și plecă prin ușa arcuită care ducea spre coada avionului.

Trecu printr-un alt compartiment de pasageri, la fel ca acela pe care tocmai îl părăsise, și ajunse în spatele avionului. Într-o parte se afla un mic compartiment, cu doar doi oameni, și pe cealaltă parte o ușă, inscripționată „Camera de pudrare a doamnelor". Intră.

Camera de pudrare o înveseli. Era chiar foarte drăguță. Avea o masă de toaletă, curată, cu două scaune tapițate în piele turcoaz, iar pereții erau acoperiți cu o țesătură bej. Diana se așeză să-și refacă machiajul. Mark o numea rescrierea feței. În fața ei se aflau așezate șervețele de hârtie și cremă de față.

Dar când se privi pe sine, descoperi o femeie nefericită. Lulu Bell apăruse ca un nor care acoperea soarele, îndepărtase atenția lui Mark de la ea și îl făcuse să o trateze ca pe un mic inconvenient. Desigur, Lulu era mai apropiată de vârsta lui Mark: el avea treizeci și nouă de ani și ea trebuia să fie trecută de patruzeci. Diana avea doar treizeci și patru. Oare Mark știa ce vârstă are Lulu? Bărbați puteau să fie proști în probleme de felul acesta.

Adevărata problemă era aceea că Mark și Lulu aveau foarte multe în comun: amândoi lucrau în

industria spectacolelor, amândoi erau americani, amândoi erau veterani ai zilelor de început ale transmisiilor radiofonice. Diana nu avea nimic în comun cu toate astea. Dacă voiai să fii dur, puteai spune că ea nu făcuse nimic în afară de a fi o ființă socială într-un oraș de provincie.

Întotdeauna va fi așa cu Mark? Ea mergea în țara lui. De acum înainte, el va cunoaște totul în jurul său, în timp ce pentru ea totul va fi necunoscut. Se vor întreține cu prietenii lui, pentru că ea nu avea niciunul în America. De câte ori se va mai face de râs pentru că nu știa ceea ce știa toată lumea, cum ar fi faptul că martini sec avea gust de gin rece?

Se întrebă cât de tare îi va lipsi lumea confortabilă, previzibilă pe care o lăsase în urmă, lumea balurilor de caritate și a cinelor masonice de la hotelurile din Manchester, unde cunoștea pe toată lumea și știa toate băuturile și meniurile. Era plictisitor, dar era sigur.

Scutură capul, făcându-și părul să se umfle, drăguț. Nu intenționa să gândească în felul acesta. „Eram plictisită de distracție în lumea aceea, gândi ea; îmi doream aventură și emoție; și acum le am. O să mă bucur de ele”. Se decise să facă un efort, hotărât, să recâștige atenția lui Mark. Ce putea să facă? Nu dorea să-l înfrunte direct și să-i spună că îi displăcea comportarea lui. Asta părea o slăbiciune. Poate că o atitudine asemănătoare cu propria lui purtare va rezolva problema. Putea să discute cu altcineva în felul în care discuta el cu Lulu. Asta ar putea să-l facă să se ridice și să observe. Cine ar putea să fie? Băiatul frumușel de dincolo de culoar ar putea să fie numai bun. Era mai tânăr decât Mark și mai masiv. Asta îl va face pe Mark al dracului de gelos.

Își dădu cu puțin parfum după urechi și între sâni, apoi ieși din toaletă. Când traversă avionul, își legănă șoldurile puțin mai mult decât era necesar și se bucură de privirile pasionale ale

bărbaților și de cele admirative sau invidioase ale femeilor. „Sunt cea mai frumoasă femeie din avion și Lulu Bell știe asta”, gândi ea.

Când ajunse în compartiment, nu se așeză pe locul ei, ci se întoarse spre stânga și privi pe fereastră, peste umărul tânărului îmbrăcat în costum cu dungi. El îi oferi un zâmbet care spunea „mă bucur să te văd”.

Ea îi zâmbi înapoi și zise:

— Nu-i așa că e minunat?

— Nu-i așa? spuse el; dar ea observă că el aruncă o privire îngrijorată spre bărbatul din fața lui, de parcă se aștepta să fie admonestat. Era de parcă celălalt bărbat era supraveghetorul lui.

Diana întrebă:

— Sunteți împreună?

Bărbatul chel îi răspunse scurt.

— Ai putea spune că suntem asociați. Apoi păru să-și amintească de bunele maniere și întinse mâna, spunând: Ollis Field.

— Diana Lovesey. Ea îi strânse mâna cu reținere. Avea unghiile murdare. Se întoarse înapoi spre bărbatul mai tânăr.

— Frank Gordon, spuse el.

Amândoi erau americani, dar orice altă asemănare se oprea aici. Frank Gordon era îmbrăcat elegant, cu ace la gulerul cămășii și o batistă albă în buzunarul de la piept. Mirosea a colonie și părul lui, tuns scurt, era ușor pomădat.

— Ce zonă este asta peste care zburăm – este tot Anglia? întrebă el.

Diana se aplecă peste el ca să se uite pe fereastră și îl lăsă să-i simtă parfumul.

— Cred că trebuie să fie Devon, spuse ea, deși nu știa cu adevărat.

— Din ce zonă ești tu? întrebă el.

Se așeză lângă Gordon.

— Manchester, răspunse ea. Se uită spre Mark, îi prinse privirea nedumerită și își întoarse atenția spre Frank. Este în nord-vest.

În fața lor, Ollis Field își aprinse o țigară cu un aer dezaprobator. Diana își încrucișă picioarele.

Frank spuse:

— Familia mea provine din Italia.

Guvernul italian era fascist. Diana rosti cu aer nevinovat:

— Crezi că Italia va intra în război?

Frank scutură din cap.

— Poporul italian nu vrea război.

— Nu cred că vrea război cineva.

— Atunci de ce se întâmplă?

Ea îl găsi greu de descifrat. Era evident că avea bani, dar părea să fie lipsit de educație. Cei mai mulți bărbați abia așteptau să-i explice lucruri, să-și etaleze cunoștințele, indiferent dacă ea dorea sau nu. El nu avea un astfel de impuls. Se uită la însoțitorul lui și spuse:

— Ce crezi, domnule Field?

— N-am nicio părere, replică el morocănos.

Se întoarse spre bărbatul mai tânăr.

— Poate că războiul este singurul mod prin care conducătorii fasciștii își pot ține popoarele sub control.

Privi din nou spre Mark și rămase dezamăgiră pentru că el era adâncit în conversație cu Lulu și chicoteau împreună ca niște școlari. Se simți abandonată. Ce se întâmplă cu el? În acel punct, Mervyn ar fi fost gata să-l pocnească pe Frank peste nas.

Privi înapoi la Frank. Cuvintele de pe buzele ei erau: „Povestește-mi despre tine”, dar, brusc, își dădu seama că nu putea să facă față la plictiseala de a-i asculta răspunsul și nu spuse nimic. În momentul acela, Davy îi aduse șampania și o farfurie cu caviar pe pâine prăjită. Se folosi de această ocazie ca să revină la locul ei, simțindu-se descurajată.

Pentru o vreme îi ascultă, nemulțumită, pe Mark și pe Lulu, apoi gândurile ei alunecară în altă parte. Era o prostie să se supere pe Lulu. Mark îi

era devotat ei, Dianei. Pur și simplu, se bucura să discute despre vremurile trecute. Nu avea niciun rost ca Diana să se îngrijoreze în legătură cu America: decizia fusese luată, zarurile fuseseră aruncate, Mervyn îi citise scrisoarea. Era o prostie să se răzgândească din cauza unei blonde bondoace, de patruzeci și cinci de ani, cum era Lulu. În curând va învăța stilul de viață american, băuturile lor, emisiunile lor de radio și manierele lor. În scurt timp va avea mai mulți prieteni ca Mark: așa era ea, atrăgea oamenii.

Începu să se gândească în perspectivă, la lungul zbor peste Atlantic. Când citise despre Clipper în *Manchester Guardian*, se gândise că aceasta părea călătoria cea mai romantică din lume. Din Irlanda până în Newfoundland erau mai mult de trei mii de kilometri și va dura o veșnicie, aproape șaptesprezece ore. Era suficient timp să iei cina și să te duci la culcare, să dormi toată noaptea și să trezești înainte de aterizarea avionului. Ideea de a purta cămășile de noapte pe care le purtase cu Mervyn i se păruse proastă, dar nu avusese timp să meargă la cumpărături pentru călătorie. Din fericire, avea o cămașă de noapte minunată, din mătase, cafea cu lapte, și o pijama roz-somon, pe care nu le purtase niciodată. Nu existau paturi duble, nici măcar în apartamentul nupțial – Mark verificase –, dar patul lui se afla deasupra patului ei. O emoționa și în același timp o înfricoșa gândul să meargă la culcare deasupra oceanului, în timp ce zbura, oră după oră, la sute de kilometri depărtare de țărm. Se întreba dacă va fi capabilă să doarmă. Motoarele vor funcționa la fel de bine, fie că ea era trează sau nu, dar, oricum, se va îngrijora că s-ar putea opri în timp ce ea dormea.

Aruncă o privire pe fereastră și observă că se aflau deasupra apei. Trebuia să fie Marea Irlandei. Oamenii spuneau că un hidroavion nu putea să amerizeze în largul mării din cauza valurilor, dar

Diana credea că ar avea, cu siguranță, mai multe șanse ca un avion cu roți.

Zburau prin nori, așa că nu putea să vadă nimic. După o vreme, avionul începu să se scuture. Pasagerii priveau unul spre altul și zâmbeau nervos și stewardul trecu pe la toată lumea, cerându-le să-și lege centurile de siguranță. Diana se simțea nervoasă pentru că nu vedea pământul. Prințesa Lavinia strângea cu putere brațul fotoliului, dar Mark și Lulu discutau în continuare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Frank Gordon și Ollis Field păreau calmi, dar amândoi își aprinseseră țigări și trăgeau din ele cu putere.

Chiar când Mark spunea: „Ce dracu' s-a întâmplat cu Muriel Fairfield?", se simți o hurducătură și avionul păru să cadă. Diana simți că stomacul îi ajunge în gât. Într-un alt compartiment, un pasager țipă. Dar avionul se îndreptă, de parcă tocmai aterizase.

Lulu răspunse:

— Muriel s-a măritat cu un milionar.

— Serios! spuse Mark. Dar era atât de urâtă.

Diana spuse:

— Mark, mi-e frică.

El se întoarse spre ea.

— A fost doar un gol de aer, dragă. E normal.

— Dar s-a simțit de parcă urma să ne prăbușim.

— Nu ne vom prăbuși. Se întâmplă tot timpul.

Se întoarse înapoi spre Lulu. Pentru o clipă, Lulu privi spre Diana, de parcă se aștepta să spună ceva, dar Diana privi în altă parte, furioasă pe Mark.

Mark continuă.

— Cum a pus mâna Muriel pe un milionar?

Lulu făcu o pauză.

— Nu știu, dar acum locuiesc la Hollywood și el bagă bani în filmele ei.

— Incredibil!

Incredibil era cuvântul corect, gândi Diana. Imediat ce avea să-l prindă pe Mark singur, o să-i

spună ce gândește.

Lipsa lui de înțelegere o făcea să se simtă și mai speriată. La lăsarea întunericului se vor afla peste Oceanul Atlantic, nu peste Marea Irlandei. Cum se va simți atunci? Își imagina Atlanticul ca pe ceva vast, fără contururi, rece și mortal, întins pe mii de kilometri. Singurele lucruri pe care le puteai vedea, conform celor de la *Manchester Guardian,* erau aisbergurile. Dacă ar fi existat niște insule care să mai îndulcească peisajul, Diana s-ar simți mai puțin nervoasă. Întunecimea absolută a imaginii era cel mai înspăimântător lucru: nimic, în afară de avion și de lună și de marea agitată. Într-un mod amuzant, semăna cu anxietatea pe care o simțea la gândul plecării în America: în mintea ei, știa că nu este periculos, dar imaginea era ciudată și nu exista niciun reper familiar.

Deveni agitată. Încerca să se gândească la alte lucruri. Abia aștepta cina cu șapte feluri de mâncare, pentru că îi plăceau mesele lungi, elegante. Să se cațere în paturile suspendate îi va crea o senzație de înfiorare copilărească, de parcă s-ar duce să doarmă în cortul din grădină. Și pe partea cealaltă o așteptau amețitoarele turnuri ale orașului New York. Dar agitația unei călătorii în necunoscut se transforma, acum, în teamă. Își goli paharul și mai ceru șampanie, dar asta nu o ajută să se calmeze. Tânjea după senzația de pământ solid sub picioare. Se înfioră când se gândi cât de rece trebuie să fie marea de dedesubt. Nimic din ceea ce făcea nu-i putea îndepărta gândurile de la temerile ei. Dacă ar fi fost singură, și-ar fi putut ascunde fața în palme și ar fi închis ochii. Privi cu răutate spre Mark și Lulu, care discutau veseli, insensibili la chinurile ei. Era chiar tentată să facă o scenă, să izbucnească în lacrimi sau să facă o criză de isterie, dar înghiți în sec și rămase calmă. Curând, avionul va ateriza la Foynes și va putea să coboare și să se plimbe pe teren solid.

Dar, pe urmă, va trebui să se îmbarce pentru lungul zbor peste Atlantic.

Cumva, nu putea suporta ideea.

„Abia dacă pot să rezist o oră în condițiile astea, gândi ea. Cum pot să rezist toată noaptea? Mă va ucide. Dar ce altceva aș putea să fac?”

Desigur, nimeni nu avea să o oblige să se urce înapoi în avion la Foynes.

Și dacă nimeni nu o va obliga, nu credea că avea puterea să se îmbarce din nou.

„Dar ce voi face? Știu ce aș putea să fac. Îi voi telefona lui Mervyn”.

Abia dacă putea să creadă că visul ei strălucitor se va prăbuși în felul acesta; dar știa că asta avea să se întâmple.

Mark era mâncat de viu, în fața ochilor lui, de o femeie mai în vârstă, cu părul vopsit și cu prea mult machiaj și Diana avea să-i telefoneze lui Mervyn și să-i spună: „Îmi pare rău. Am făcut o greșeală. Vreau să mă întorc acasă”.

Știa că el o va ierta. Faptul că era convinsă de reacția lui o făcu să se simtă puțin rușinată. Îl rănise, dar el tot o va lua în brațe și va fi fericit că se întorcea la el.

Dar nu îmi doresc asta, gândi ea nefericită. Vreau să plec în America și să mă mărit cu Mark și să locuiesc în California. Îl iubesc.

Nu, ăsta era un vis prostesc. Ea era doamna Mervyn Lovesey, din Manchester, sora lui Thea și mătușica Diana pentru gemene, rebela, nu prea periculoasă, a lumii bune din Manchester. Nu va locui niciodată într-o casă cu palmieri în grădină și cu piscină. Era măritată cu un bărbat morocănos, loial, care era mai interesat de afacerea lui decât de ea. Cele mai multe femei pe care le cunoștea se aflau în exact aceeași situație, deci trebuia să fie ceva normal. Toate erau dezamăgite, dar o duceau mult mai bine decât cele câteva care se măritaseră cu bețivi și pierde-vară, așa că se consolau una pe cealaltă, erau de acord că ar fi putut să fie mult mai

rău și cheltuiau banii câștigați cu greu de bărbații lor în magazinele universale și saloanele de modă. Dar nu plecau niciodată în California.

Avionul plonjă, din nou, în neant, apoi își reveni la fel ca mai devreme. Diana trebui să se concentreze din greu să nu vomite. Dar, pentru un motiv oarecare, nu mai era speriată. Știa ce-i rezervă viitorul. Se simțea în siguranță.

Dorea doar să plângă.

Capitolul zece

Inginerul de bord Eddie Deakin se gândea la Clipper ca la o gigantică bulă de săpun, frumoasă și fragilă, pe care trebuie să o poarte, cu grijă, peste ocean, în timp ce oamenii din interior erau fericiți, nepăsători la cât de subțire era coaja dintre ei și urletul nopții.

Călătoria era mai aventuroasă decât își închipuiau ei, pentru că tehnologia avionului era nouă și cerul nocturn de deasupra Atlanticului era un teritoriu neexplorat, plin de pericole nebănuite. Oricum, Eddie se simțea mândru întotdeauna pentru că măiestria căpitanului, dedicația echipajului și fiabilitatea tehnologiei americane îi ducea, în siguranță, acasă.

Cu toate astea, în timpul acestei călătorii era bolnav de teamă.

Pe lista de pasageri se afla un Tom Luther. Eddie se tot uitase pe ferestrele punții echipajului, în timp ce se îmbarcau pasagerii, întrebându-se care dintre ei era responsabil pentru răpirea lui Carol-Ann, dar, evident, nu putea să-și dea seama – era doar mulțimea obișnuită de magnați, stele de cinema și aristocrați bine îmbrăcați și bine hrăniți.

Pentru o vreme, în timp ce se pregătea pentru decolare, reușise să-și îndepărteze mintea de la gândurile chinuitoare despre Carol-Ann și să se concentreze pe sarcinile care-i reveneau: verificarea instrumentelor, verificarea celor patru

motoare radiale, masive, încălzirea lor, reglarea amestecului de carburant și a înclinării clapetelor de răcire și controlul vitezei motoarelor în timpul deplasării pe mare. Dar, imediat ce avionul ajunsese la altitudinea de croazieră, avea mult mai puține lucruri de făcut. Trebuia să sincronizeze turațiile motoarelor, să regleze temperatura acestora și amestecul de carburant; apoi treaba lui consta, mai ales, în supraveghere, pentru a vedea dacă funcționau fără probleme. Și gândurile lui începură să umble aiurea din nou.

Simțea o nevoie disperată, irațională, să știe cu ce era îmbrăcată Carol-Ann. S-ar simți mai puțin rău dacă ar ști că purta haina ei din piele de oaie, încheiată și cu centura strânsă și ghetele de vreme rea, nu pentru că ar putea să-i fie frig – era doar septembrie –, dar, în felul acesta, forma corpului ei ar fi mascată. Oricum, era mult mai probabil să fie îmbrăcată în minunata rochie de culoarea lavandei, fără mâneci, care îi plăcea atât de mult și care îi scotea în evidență silueta. Pentru următoarele douăzeci de ore avea să fie închisă împreună cu o grămadă de brute și gândul la ceea ce se putea întâmpla dacă ei se apucau de băutură îl chinuia.

Ce dracului voiau de la el?

Spera ca restul echipajului să nu observe starea în care se afla. Din fericire, toți erau concentrați la propriile sarcini și nu erau atât de înghesuiți ca în majoritatea celorlalte avioane. Puntea de zbor a avionului Boeing B-314 era foarte mare. Cabina spațioasă era doar o parte din ea. Căpitanul Baker și copilotul Johnny Dott erau așezați pe niște scaune înălțate, unul lângă altul, la comenzile lor, cu un spațiu între ei, care ducea la o trapă care le oferea accesul la compartimentul din proră, aflat în botul avionului. Pe timpul nopții, în spatele piloților se puteau trage niște perdele grele, astfel încât vederea lor nocturnă să nu fie stânjenită de lumina care venea dinspre restul cabinei.

Doar această secțiune era mai mare decât întreaga punte de zbor a altor avioane, dar restul cabinei de zbor a Clipperului era chiar și mai generoasă. Cea mai mare parte a babordului, în stânga, cum stăteai cu fața înainte, era ocupată de o masă cu hărți, lungă de doi metri, la care se afla, acum, navigatorul Jack Ashford, aplecat asupra hărților sale. La partea dinspre pupa a acesteia se afla o mică masă de conferințe, la care putea să se așeze căpitanul când nu pilota, efectiv, avionul. Lângă masă se afla un sas oval, care ducea la un pasaj prin care te puteai târî în interiorul aripii, o caracteristică specială a Clipperului, prin care se putea ajunge la motoare în timpul zborului, astfel încât Eddie putea să efectueze operațiuni simple de întreținere sau reparație, cum ar fi reglarea unei scurgeri de ulei, fără ca avionul să fie nevoit să aterizeze.

La tribord, pe partea dreaptă, imediat în spatele scaunului copilotului, se afla scara care ducea în jos, spre puntea pasagerilor. Apoi era postul operatorului radio, unde era așezat Ben Thompson, cu fața înainte. În spatele lui Ben era așezat Eddie. El era cu fața într-o parte, privind spre un perete de indicatoare și manete. Puțin mai în dreapta lui se afla sasul care conducea în aripa de la tribord. În partea din spate a punții de zbor, o ușă ducea la compartimentul pentru bagaje.

Toată povestea avea șapte metri lungime și trei metri lățime, cu o mulțime de spațiu între ei. Acoperită cu mochetă, izolată fonic și decorată cu un tapet textil de un verde deschis și cu scaune din piele maro, era cea mai luxoasă punte de zbor construită vreodată: când Eddie o văzuse pentru prima oară, crezuse că era un fel de glumă.

Oricum, în clipa asta, el vedea doar spatele aplecat al colegilor săi de echipaj și considera, ușurat, că ei nu observaseră că nu era în apele lui.

Disperat să înțeleagă pentru ce i se întâmpla acest coșmar, el dorea să-i ofere necunoscutului

domn Luther o ocazie timpurie să se prezinte. După decolare, el vânase o scuză ca să treacă prin cabina pasagerilor. Nu putea găsi un motiv bun, așa că era nevoit să se descurce cu unul prost. Se ridică în picioare, murmurând către navigator: „Mă duc să verific cablurile de comandă ale derivei”, și coborî, repede, pe scări. Dacă l-ar fi întrebat cineva de ce îi trecuse prin cap să facă aceea verificare tocmai atunci, ar fi răspuns „O bănuială”.

Trecu încet prin cabina pasagerilor. Nicky și Davy serveau cocktailuri și gustări. Pasagerii se relaxau și discutau în mai multe limbi. În salonul principal se desfășura deja un joc de cărți. Eddie observă câteva figuri familiare, dar era prea distras ca să își poată da seama cine erau persoanele celebre. Avu contact vizual cu câțiva dintre pasageri, în speranța că unul dintre ei se va prezenta ca Tom Luther, dar niciunul nu vorbi cu el.

Ajunse în spatele avionului și se urcă pe scara montată pe peretele de lângă ușa camerei de pudrare a doamnelor. Acesta ducea la un sas din tavan, care îi oferea accesul la spațiul gol din coada avionului. Ar fi putut să ajungă în același loc dacă rămânea pe puntea superioară și trecea prin compartimentul de bagaje.

Verifică în grabă cablurile de comandă ale derivei, apoi închise sasul și coborî scara. Un băiat de paisprezece sau cincisprezece ani stătea acolo, privindu-l cu o curiozitate vie. Eddie să strădui să zâmbească. Încurajat, băiatul spuse:

— Aș putea să vizitez puntea de zbor?

— Sigur că poți, spuse Eddie automat. El nu dorea să fie deranjat chiar acum, dar echipajul trebuia să se poarte fermecător cu pasagerii și, în orice caz, această diversiune ar putea să-i îndepărteze gândurile de la Carol-Ann pentru scurtă vreme.

— Super mulțumiri!

— Mergi înapoi la locul tău pentru un minut și vin eu să te iau.

Pe fața băiatului trecu o expresie de nedumerire, apoi aprobă din cap și se grăbi spre locul lui.

Eddie se deplasă chiar și mai încet pe culoar, așteptând să-l abordeze cineva, dar nimeni nu făcu asta, așa că presupuse că tipul aștepta o ocazie mai discretă. Ar fi putut să-l întrebe pe steward unde era așezat domnul Luther, dar acesta din urmă s-ar întreba, normal, pentru ce dorea să știe și Eddie era reticent să stârnească orice fel de curiozitate.

Băiatul se afla în compartimentul numărul 2 împreună cu familia.

— În regulă, băiete, haide sus, spuse Eddie și le zâmbi părinților. Ei clătinară din cap spre el mai degrabă cu răceală. O fată cu păr lung, roșcat – sora băiatului, poate – îi oferi un zâmbet recunoscător și inima lui făcu un salt: era frumoasă când zâmbea.

— Cum te numești? îl întrebă pe băiat în timp ce urcau scara spiralată.

— Percy Oxenford.

— Eu sunt Eddie Deakin, inginerul de bord.

Ajunseră în vârful scării.

— Cele mai multe punți de zbor nu sunt la fel de frumoase ca asta, spuse Eddie, străduindu-se să pară vesel.

— Cum sunt, de obicei?

— Dezgolite, și reci, și zgomotoase. Și au diverse ieșituri ascuțite care te înțeapă de fiecare dată când te întorci.

— Ce face un inginer de bord?

— Am grijă de motoare – le țin în funcțiune tot drumul până în America.

— Pentru ce sunt toate manetele și cadranele astea?

— Păi, să vedem… Manetele de aici controlează viteza elicelor, temperatura motorului și amestecul de combustibil. Există câte un set complet pentru fiecare dintre cele patru motoare. Toate astea erau

oarecum vagi, înțelese el, și băiatul părea destul de destupat. Făcu un efort să fie mai specific. Uite, așază-te pe locul meu, spuse el. Percy se așeză nerăbdător. Privește acest cadran. Arată temperatura la motorul numărul 2, în capul motorului este de două sute cinci grade Celsius. Este puțin prea aproape de maximumul permis, care este de două sute treizeci de grade. Așa că îl vom răci.

— Cum faci asta?

— Apucă maneta și trage-o în jos, o fracțiune… atât e de ajuns. Acum ai deschis o clapetă de răcire cu câțiva centimetri, ca să lași să intre mai mult aer rece și, peste câtva momente, vei observa cum scade temperatura. Ai studiat multă fizică?

— Merg la o școală de modă veche, spuse Percy. Învățăm multă latină și greacă, dar nu sunt foarte interesați de știință.

Lui Eddie i se părea că latina și greaca nu îi vor ajuta pe britanici să câștige războiul, dar își păstră gândul acesta pentru sine.

Percy întrebă:

— Ceilalți ce fac?

— Ei bine, în clipa asta, cea mai importantă persoană este navigatorul: el este Jack Ashford, cel care e așezat la masa cu hărți. Jack, un bărbat brunet, cu bărbia albăstruie, cu trăsături regulate, ridică privirea și afișă un zâmbet prietenos. Eddie continuă: El trebuie să-și dea seama unde ne aflăm, ceea ce poate să fie destul de greu în mijlocul Oceanului Atlantic. Are o cupolă de observație, acolo în spate, în compartimentul pentru bagaje, și verifică stelele cu ajutorul sextantului.

Jack spuse:

— De fapt, este un octant cu bulă de aer.

— Ce-i ăla?

Jack îi arătă instrumentul lui Percy.

— Bula de aer folosește ca să îți dai seama când instrumentul este la nivel. Identifici o stea, apoi o

privești printr-o oglindă și reglezi înclinarea oglinzii până când steaua ajunge să se vadă la orizont. Citești înclinarea oglinzii aici, și cauți în cartea cu tabele și, de acolo, afli care este poziția ta pe suprafața pământului.

— Pare simplu, spuse Percy.

— Este, teoretic, zise Jack râzând. Una dintre problemele întâmpinate într-un astfel de zbor este aceea că am putea să zburăm prin nori, pe toată durata călătoriei, așa că nu ajung niciodată să văd vreo stea.

— Dar, cu siguranță, dacă știi de unde ai plecat și dacă te îndrepți mereu în aceeași direcție, nu poți să te rătăcești, glăsui Percy.

— Asta se numește o socoteală moartă. Dar *poți* să te rătăcești, pentru că vântul te bate în lateral, îi explică Jack.

— Nu poți să presupui cât de mult?

— Putem să facem mai mult decât să presupunem. În aripă se află o mică deschizătură și las să cadă o rachetă luminoasă și o privesc, cu atenție, în timp ce ne îndepărtăm de ea. Dacă rămâne aliniată la coada avionului, nu avem derivă, dar dacă se mișcă într-o parte sau alta, asta îmi arată deriva, răspunse navigatorul Clipperului.

— Pare puțin cam din topor.

Jack râse.

— Este. Dacă nu am noroc și nu ajung să văd stelele pe toată durata traversării oceanului și dacă estimez greșit deriva, putem să ajungem la sute de kilometri în afara cursului.

— Și atunci ce se întâmplă?

— Aflăm despre asta imediat ce ajungem în raza unei balize sau a unui post de radio și ne corectăm cursul.

Eddie privea cum curiozitatea și înțelegerea apăreau pe fața inteligentă a băiatului. Într-o zi, gândi el, îi voi explica lucruri propriului meu copil. Asta îl făcu să se gândească la Carol-Ann și amintirea îl făcu să simtă o durere în piept. Dacă

nevăzutul domn Luther s-ar prezenta, Eddie s-ar simți puțin mai bine. Când va afla ce se dorea de la el, va înțelege, în sfârșit, de ce i se întâmplau aceste lucruri groaznice.

Percy spuse:

— Pot să văd interiorul unei aripi?

— Sigur. Eddie deschise sasul din aripa de la tribord. Imediat, sunetul uriașului motor se auzi mult mai puternic și se simți un miros de ulei încins. În interiorul aripii se afla un pasaj jos, cu o cale pe care să te târăști, ca o scândură îngustă. În spatele fiecăruia din cele două motoare se afla o stație pentru mecanici, în care abia dacă era loc pentru un bărbat să stea așezat. Decoratorii de interioare de la Pan Am un ajunseseră în spațiul acesta și era o lume utilitară de cabluri, și nituri, și lonjeroane, și conducte.

— Cam așa arată cele mai multe punți de zbor, strigă Eddie.

— Pot să intru acolo?

Eddie scutură din cap și închise ușa.

— Pasageri nu au voie dincolo de acest punct. Îmi pare rău.

Jack spuse:

— Îți voi arăta cupola mea de observație.

Îl conduse pe Percy prin ușa din spatele punții de zbor și Eddie aruncă o privire la instrumentele pe care le ignorase în ultimele minute. Totul era în regulă.

Operatorul radio, Ben Thompson, recită condițiile meteorologice de la Foynes:

— Vânt dinspre vest, douăzeci și două de noduri. Mare agitată.

O clipă mai târziu, pe panoul lui Eddie se stinse lumina de deasupra cuvântului „croazieră" și se aprinse cea de deasupra cuvântului „amerizare". El verifică cadranele pentru temperatură și raportă:

— Toate motoarele sunt gata pentru amerizare. Verificarea era necesară pentru că motoarele cu

raport de compresie mare puteau să fie avariate de o reducere prea bruscă a accelerației.

Eddie deschise ușa spre coada avionului.

Printre suporții pentru încărcătură de pe fiecare parte se afla o trecere îngustă care ducea spre o cupolă la care se ajungea pe o scară. Percy stătea în picioare pe scară, privind prin octant. În spatele zonei pentru bagaje se afla un spațiu în care ar fi trebuit să se afle paturile echipajului. Dar nu fusese niciodată mobilat. Echipajul care nu era de serviciu folosea cabina numărul 1. În spatele acestei zone se afla un sas care ducea spre compartimentul din coadă, prin care treceau cablurile de comandă. Eddie strigă:

— Amerizăm, Jack.

Jack spuse:

— E timpul să te întorci la locul tău, tinere.

Eddie avea senzația că Percy se purta prea frumos ca să fie adevărat. Deși băiatul făcea ceea ce i se spusese, în privirea lui exista o strălucire ștrengărească. Oricum, pentru moment se comporta bine și porni, ascultător, spre scara din față și coborî pe puntea pasagerilor.

Tonul motorului se modifică și avionul începu să piardă înălțime. Echipajul intră, automat, în rutina bine coordonată pentru amerizare. Eddie își dorea să le poată spune celorlalți ce i se întâmpla. Se simțea disperat de singur. Aceștia erau prietenii și colegii lui; aveau încredere unul în altul; zburaseră peste Atlantic împreună; dorea să le explice situația lui și să le ceară sfatul, dar era prea riscant.

Se ridică, pentru o clipă, ca să privească afară. Văzu un orășel care, bănuia, era Limerick. În afara orașului, pe malul nordic al estuarului râului Shannon, se construia un aeroport nou, mare, pentru avioane și hidroavioane. Până când era terminat, hidroavioanele coborau în partea de sud a estuarului, la adăpostul unei mici insule, lângă satul Foynes.

Aveau un curs spre nord-vest, deci căpitanul Baker trebuia să întoarcă avionul cu patruzeci și cinci de grade, ca să amerizeze cu vântul dinspre vest. O șalupă lansată dinspre sat trebuia să patruleze zona de amerizare în căutarea unor resturi plutitoare care ar putea să deterioreze avionul. Barca pentru realimentarea cu combustibil trebuia să fie în așteptare, încărcată cu butoaie de două sute de litri și pe țărm probabil că se afla o mulțime de privitori, veniți să vadă miracolului unei bărci care putea să zboare.

Ben Thompson vorbea în microfonul aparatului său de radio. La orice distanță mai mare de câțiva kilometri, trebuia să folosească codul Morse, dar, acum, se afla suficient de aproape pentru transmisie prin voce. Eddie nu putea să distingă cuvintele, dar putea să înțeleagă, din tonul calm, relaxat, al vocii, că totul era în regulă.

Pierdeau constant înălțime. Eddie își privea vigilent cadranele, făcând câte un reglaj, ocazional. Una dintre sarcinile lui cele mai importante era sincronizarea turației motoarelor, o treabă care devenea tot mai solicitantă pe măsură ce pilotul făcea modificări tot mai frecvente ale accelerației.

Amerizarea pe o mare calmă putea să fie aproape imperceptibilă. În condiții ideale, carena Clipperului intra în apă ca o lingură în smântână. Eddie, concentrat la instrumentele lui, nu era conștient că avionul se afla pe apă decât la câteva secunde după ce se întâmpla. Astăzi, marea era agitată – ceea ce era la fel de rău în oricare dintre locurile în care Clipperul ameriza pe traseul său.

Punctul cel mai de jos al carenei, numit prag, atinse primul apa și se simți o ușoară trepidație în timp ce tăia crestele valurilor. Asta dură câteva secunde, apoi uriașul avion coborî alți câțiva centimetri și despică suprafața apei. Eddie considera că este mult mai lină decât aterizarea unui avion pe pământ, când exista întotdeauna o

lovitură sesizabilă, uneori chiar mai multe. Foarte puțini stropi ajungeau la ferestrele punții de zbor, care se afla la nivelul superior. Pilotul reduse accelerația și avionul încetini imediat. Avionul devenea, din nou, o navă.

Eddie privi pe fereastră în timp ce avionul se îndrepta spre locul de amarare. Pe o parte se afla insula, joasă și golașă: văzu o casă mică, albă și câteva oi. Pe cealaltă parte se afla țărmul principal. Putea să vadă un debarcader de beton, destul de mare, cu un vas de pescuit ancorat la un capăt, câteva rezervoare de petrol, mari și un șir de case gri. Acesta era Foynes.

Spre deosebire de Southampton, Foynes nu avea un ponton special construit pentru hidroavioane, așa că Clipperul va fi amarat în estuar și oamenii vor fi debarcați cu o șalupă. Amararea era responsabilitatea inginerului.

Eddie se duse în față, se așeză în genunchi între cele două scaune ale piloților și deschise o trapă care ducea către compartimentul de la prora. Coborî scara spre spațiul gol. Pășind spre botul avionului, deschise o altă trapă și scoase capul afară. Aerul era proaspăt și sărat și el inspiră adânc.

Lângă ei veni o șalupă. Unul dintre cei din șalupă flutură mâna spre Eddie. Aruncă o frânghie în apă.

Pe botul hidroavionului se afla un cabestan pliabil. Eddie îl ridică și îl blocă pe poziție, apoi luă un cârlig din interior și îl folosi ca să apuce frânghia care plutea pe apă. Legă funia de cabestan și avionul era amarat. Ridicând privirea spre parbrizul de deasupra lui, îi făcu semn căpitanului Baker că totul era în regulă.

O altă șalupă venea deja lângă ei, ca să debarce pasagerii și echipajul.

Eddie închise trapa și se întoarse pe puntea de zbor. Căpitanul Baker și Ben, operatorul radio, se aflau încă la posturile lor. Dar copilotul, Johnny,

era aplecat peste masa cu hărți și discuta cu Jack. Eddie se așeză la postul lui și opri motoarele. Când totul fu la locul lui, își puse haina neagră de la uniformă și șapca. Echipajul coborî scările, trecu prin compartimentul pentru pasageri numărul 2, apoi prin salon și ieși pe flotor. De acolo se îmbarcară în șalupă. Adjunctul lui Eddie, Mickey Finn, rămase în urmă să supravegheze realimentarea.

Soarele strălucea, dar bătea o briză rece, sărată. Eddie îi cercetă pe pasagerii din șalupă, întrebându-se care dintre ei era Tom Luther. Recunoscu figura unei femei și își dădu seama, cu un ușor șoc, că o văzuse făcând dragoste cu un conte francez într-un film numit *Spion la Paris.* Ea discuta, animat, cu un bărbat îmbrăcat în blazer. Ar putea să fie Tom Luther? Împreună cu ei se afla o femeie frumoasă, într-o rochie cu buline, care părea nefericită. Mai existau câteva figuri familiare, dar majoritatea pasagerilor erau bărbați anonimi, în costume și pălării, și femei bogate, îmbrăcate în blănuri.

Dacă Luther nu făcea mutarea repede, Eddie îl va căuta și la dracu' cu discreția, se decise el. Nu mai putea suporta așteptarea.

Șalupa se îndepărtă de Clipper, spre țărm. Eddie se uita în gol, peste apă, gândindu-se la soția lui. Își tot închipuia scena în care bărbații năvăliseră în casă. Carol-Ann poate că își mânca ouăle de dimineață, sau făcea cafea, sau se îmbrăca să plece la lucru. Dacă se afla în cada de baie? Lui Eddie îi plăcea să o privească în cada de baie. Ea își lega părul într-un coc, lăsând să se vadă gâtul lung, și se întindea în apă, frecându-și cu buretele, leneș, membrele bronzate. Îi plăcea ca el să se așeze pe margine și să vorbească cu ea. Până să o întâlnească, el se gândea că astfel de lucruri se întâmplă numai în visele erotice. Dar acum, imaginea era tulburată de trei bărbați cu pălării de fetru, care năvăleau înăuntru și o apucau…

Gândul la teama și șocul pe care le simțise ea când o prinseseră aproape că îl înnebunea pe Eddie, dincolo de pragul suportabil. El simți cum i se învârtește capul și trebui să se concentreze să rămână în picioare în șalupă. Faptul că era complet neputincios făcea ca încurcătura lui să fie atât de agonizantă. Ea se afla într-un necaz și el nu putea să facă nimic, nimic. Descoperi că își încleșta pumnii spasmodic și se forță să se oprească.

Șalupa ajunse la țărm și fu legată de un ponton care era conectat de docuri printr-o pasarelă. Echipajul ajută pasagerii să debarce, apoi îi urmă pe pasarelă. Fură îndreptați spre clădirea vămii.

Formalitățile fură scurte. Pasagerii se împrăștiară prin micul sat. Dincolo de drum față de port se afla un fost han care fusese preluat, aproape în totalitate, de personalul liniilor aeriene și echipajul se îndreptă într-acolo.

Eddie rămase ultimul și, când ieșea din clădirea vămii, fu abordat de un pasager, care îl întrebă:

— Ești inginer?

Eddie se încordă. Pasagerul era un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, mai scund ca el, dar îndesat și musculos. Purta un costum gri deschis, o cravată prinsă cu ac și o pălărie gri, de fetru.

— Da, sunt Eddie Deakin.

— Numele meu este Tom Luther.

O ceață roșie îi împăienjeni vederea lui Eddie și furia începu să fiarbă în el într-o clipă. Îl apucă pe Luther de revere, îl răsuci și îl propti de peretele clădirii vămii.

— Ce ai făcut cu Carol-Ann? scuipă el.

Luther era complet luat prin surprindere: se așteptase la o victimă înspăimântată, supusă. Eddie îl scutură până când începură să-i clănțăne dinții.

— Fiu de curvă nenorocit, unde este soția mea?

Luther își reveni rapid din șoc. Expresia uluită îi dispăru de pe figură. Se desprinse din strânsoarea lui Eddie cu o mișcare rapidă, puternică și aruncă un pumn. Eddie se feri și îl lovi de două ori în

stomac. Luther expiră aerul ca o saltea pneumatică și se chirci. Era puternic, dar nu era în formă. Eddie îl apucă de gât și începu să strângă.

Luther se uita la el cu ochi înspăimântați.

După o clipă, Eddie înțelese că era pe cale să-l omoare.

Slăbi strânsoarea, apoi îi dădu drumul. Luther se scurse pe lângă perete, disperat după aer și cu mâna pe gâtul învinețit.

Ofițerul vamal irlandez scoase capul din baracă. Trebuie să fi auzit bufnitura când Eddie îl trântise pe Luther de peretele barăcii.

— Ce s-a întâmplat?

Luther se ridică în picioare cu efort.

— M-am împiedicat, dar mă descurc, reuși el să spună.

Bărbatul de la vamă se aplecă și ridică pălăria lui Luther. Îi aruncă o privire curioasă în timp ce îi dădea pălăria, dar nu mai spuse nimic și intră în baracă.

Eddie privi în jur. Nimeni altcineva nu mai observase incidentul. Pasagerii și echipajul dispăruseră în partea cealaltă a micii stații de cale ferată.

Luther își puse pălăria pe cap și spuse cu o voce horcăită:

— Dacă o dai în bară cu povestea asta, amândoi vom fi omorâți, la fel și soția ta, imbecilule.

Menționarea lui Carol-Ann îl înnebuni iarăși pe Eddie și își ridică pumnul să-l lovească din nou pe Luther. Acesta ridică o mână să se apere și spuse:

— Nu vrei să te calmezi? Nu o vei aduce înapoi în felul acesta. Nu înțelegi că ai nevoie de mine?

Eddie înțelegea perfect acest lucru: pur și simplu, își pierduse controlul pentru câteva clipe. Se trase un pas înapoi și îl studie pe bărbat. Luther vorbea elegant și era scump îmbrăcat. Avea o mustață aspră, blondă și ochi deschiși la culoare, plini de ură. Eddie nu avea regrete pentru că-l

lovise. Avusese nevoie să lovească ceva și Luther fusese o ținta potrivită. Acum întrebă:

— Ce vrei de la mine, morman de rahat?

Luther își băgă mâna în buzunarul jachetei. Lui Eddie îi trecu prin minte că ar putea să aibă o armă acolo, dar Luther scoase o carte poștală și i-o întinse.

Eddie o privi. Era o imagine din Bangor, Maine.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Întoarce-o, spuse Luther.

Pe cealaltă parte era scris: „44.70N, 67.00W".

— Ce înseamnă numerele astea – coordonate pe hartă? întrebă Eddie.

— Da. Acolo va trebui să aduci avionul jos.

Eddie se holbă la el.

— Să aduc avionul jos? repetă el prostește.

— Da.

— Asta vreți de la mine – despre asta e vorba în toată povestea?

— Pune avionul pe apă chiar acolo.

— Dar pentru ce?

— Pentru că-ți vrei înapoi frumoasa nevastă.

— Unde este locul ăsta?

— În largul coastei statului Maine.

Oamenii presupuneau, adesea, că un hidroavion poate să amerizeze oriunde, dar, de fapt, avea nevoie de ape foarte calme. Din motive de siguranță, Pan American nu permitea amerizarea pe valuri mai mari de un metru. Dacă avionul ameriza pe o mare agitată, se putea rupe. Eddie spuse:

— Nu poți să amerizezi cu un hidroavion ca ăsta în largul mării…

— Știm asta. Este un loc adăpostit.

— Asta nu înseamnă…

— Verifică. Poți să amerizezi acolo. Ne-am asigurat de asta.

Suna atât de încrezător încât Eddie era convins că se asigurase. Dar mai existau și alte piedici.

— Cum presupui că aș putea să pun avionul jos? Nu eu sunt căpitanul.

— M-am ocupat cu mare atenție de asta. Teoretic, căpitanul ar putea să aducă avionul jos, dar ce scuză ar avea? Tu ești inginerul. Tu poți face ca ceva să meargă prost.

— Vrei să prăbușesc avionul?

— Ar fi mai bine să nu faci asta – voi fi și eu la bord. Doar trebuie să faci în așa fel încât ceva să meargă rău, astfel căpitanul va fi nevoit să facă o amerizare neprevăzută. Atinse cartea poștală cu degetul său îngrijit. Chiar aici.

Inginerul *ar putea* să creeze o problemă care să-i oblige să amerizeze, fără îndoială; dar o situație de urgență era greu de controlat și Eddie nu-și dădea seama, pe moment, cum ar putea să aranjeze o amerizare neprevăzută la o locație atât de exactă.

— Doar că nu e chiar atât de ușor…

— Știu că nu este ușor, Deakin. Dar știu că se poate face. Am verificat.

Cu cine verificase? Cine era tipul ăsta?

— Cine ești tu, oricum?

— Nu întreba.

Eddie începuse prin a-l amenința pe acest bărbat, dar, acum, roata se întorsese și se simțea intimidat. Luther făcea parte dintr-o echipă nemiloasă, care planificase cu grijă toată această operațiune. Îl aleseseră pe Eddie să le servească drept unealtă; o răpiseră pe Carol-Ann; îl aveau în puterea lor.

Își băgă cartea poștală în buzunarul uniformei și se întoarse.

— Deci, ai să faci asta? spuse Luther nervos.

Eddie se întoarse și îi aruncă o privire rece. Îi susținu privirea lui Luther pentru un moment îndelungat, apoi se întoarse și plecă fără să spună un cuvânt.

Se prefăcea un dur, dar, de fapt, era la pământ. De ce făceau asta? La un moment dat, speculase că germanii voiau să fure un Boeing B-314 ca să-l

copieze, dar această teorie cu bătaie lungă era, acum, eliminată pentru că germanii ar dori să fure avionul în Europa, nu în Maine.

Faptul că erau atât de exacți cu locul în care doreau ca Clipperul să amerizeze era un indiciu. Sugera faptul că acolo se va afla un vas care-i va aștepta. Dar pentru ce? Voia Luther să bage ceva sau pe cineva prin contrabandă în Statele Unite – o valiză plină de opiu, o bazooka, un agitator comunist sau un spion nazist? Persoana sau lucrul respectiv ar trebui să fie al naibii de important ca să merită tot acest deranj.

Cel puțin știa de ce îl aleseseră pe el. Dacă doreai să faci Clipperul să amerizeze, inginerul era omul de care aveai nevoie. Navigatorul nu putea să o facă, nici operatorul radio, iar căpitanul ar fi avut nevoie de cooperarea copilotului, dar un inginer, de unul singur, putea să oprească motoarele. Luther trebuie să fi obținut o listă cu inginerii de pe Clipper de la Pan American. Asta nu putea să fie o treabă prea dificilă: cineva putea să pătrundă în birouri într-o noapte sau doar să mituiască o secretară. De ce Eddie? Pentru un anumit motiv, Luther se hotărâse asupra acestui zbor anume și pusese mâna pe cocoș. Apoi se întrebase cum să-l determine pe Eddie să coopereze și descoperise răspunsul: să-i răpească nevasta.

Lui Eddie i se frângea inima la gândul că trebuia să îi ajute pe acești gangsteri. Ura infractorii. Prea lacomi ca să trăiască asemenea oamenilor obișnuiți și prea leneși ca să câștige vreun ban, ei înșelau și furau de la cetățenii care munceau din greu și trăiau bine din pradă. În timp ce alții își rupeau spatele arând și semănând sau munceau optsprezece ore pe zi ca să-și construiască o afacere sau săpau după cărbune în pământ sau asudau toată ziua într-o oțelărie, gangsterii se plimbau în costume la modă și în mașini uriașe și nu făceau decât să-i terorizeze pe oamenii

obișnuiți, să-i bată și să-i sperie de moarte. Scaunul electric era prea bun pentru ei.

Tatăl lui gândise la fel. Își aminti ce-i spusese tatăl lui despre bătăușii de la școală: „Băieții ăia sunt răi, de acord, dar nu sunt deștepți”. Tom Luther era rău, dar era deștept? „E greu să-i bați pe tipii ăia, dar nu-i atât de greu să-i prostești”, îi mai spuse tatăl lui. Dar Tom Luther nu era ușor de prostit. Pusese la cale un plan elaborat și până acum totul mergea perfect.

Eddie ar fi făcut aproape orice pentru o șansă să-l prostească pe Luther. Dar Luther o avea pe Carol-Ann. Orice făcea Eddie ca să dea peste cap schema lui Luther ar putea să-i determine să o rănească. Nu putea să se lupte cu ei sau să-i prostească: trebuia doar să încerce să facă ceea ce doreau. Clocotind de frustrare, părăsi portul și traversă drumul singuratic care ducea spre satul Foynes.

Terminalul aerian era un fost han, cu o curte centrală. De când satul devenise un port important pentru hidroavioane, clădirea fusese preluată, aproape în întregime, de Pan American, deși exista un bar, numit cârciuma doamnei Walsh, într-o încăpere mică, cu propria ușă spre stradă. Eddie urcă la etaj, spre sala de operațiuni, unde căpitanul Marvin Baker și secundul Johnny Dott se aflau în conferință cu șeful de secție al Pan American. Aici, printre cești de cafea, scrumiere și mormane de mesaje radio și rapoarte meteorologice, vor lua decizia finală dacă aveau să facă lunga traversare transatlantică.

Factorul crucial era tăria vântului. Traversarea spre vest era o luptă permanentă împotriva vântului dominant. Piloții trebuiau să schimbe mereu altitudinea, în căutarea celor mai favorabile condiții, un joc cunoscut sub denumirea de „vânătoarea vântului”. Cele mai ușoare vânturi se găseau, de obicei, la altitudinile mai joase, dar, sub un anumit nivel, avionul era în pericol să se

ciocnească de o navă sau, mai probabil, de un aisberg. Vânturile puternice necesitau mai mult combustibil și, uneori, vânturile previzionate erau atât de puternice încât Clipperul, pur și simplu, nu putea să transporte atât de mult combustibil ca să ajungă peste trei mii două sute de kilometri, până în Newfoundland. Zborul trebuia amânat și pasagerii trebuiau mutați la un hotel, în așteptarea unor condiții mai favorabile.

Dar dacă asta se va întâmpla astăzi, ce se va alege de Carol-Ann?

Eddie aruncă o privire preliminară la rapoartele meteorologice. Vântul era puternic și în mijlocul Atlanticului era o furtună. Știa că avionul era plin. Prin urmare, trebuiau să facă niște calcule foarte atente înainte ca zborul să primească undă verde. Acest gând îi declanșă nervozitatea: nu putea suporta să fie blocat în Irlanda în timp ce Carol-Ann se afla pe mâinile acelor nemernici de partea cealaltă a oceanului. O vor hrăni? Avea vreun loc în care să se întindă? Era locul destul de călduros, oriunde o țineau?

Se duse la harta Oceanului Atlantic să verifice coordonatele pe care i le dăduse Luther. Locul fusese destul de bine ales. Se afla chiar în apropierea graniței canadiene, la un kilometru sau doi în largul coastei, într-un canal dintre coastă și o insulă mare, în Golful Fundy. Cineva care știa câte ceva despre hidroavioane ar putea să creadă că era un loc ideal pentru amerizare. Nu era ideal – porturile folosite de Clipper erau și mai bine adăpostite –, dar va fi mai calm decât în largul mării și Clipperul va putea, probabil, să amerizeze acolo fără prea mare risc. Eddie se simți, cumva, ușurat: cel puțin partea asta din plan ar putea să funcționeze. Înțelese că făcuse o investiție mare în succesul planului lui Tom Luther. Gândul acesta îi lăsă un gust amar în gură.

Încă era îngrijorat despre felul în care va aduce avionul jos. Putea să simuleze o problemă la

motoare, dar Clipperul putea să zboare cu trei motoare și mai exista un inginer asistent, Mickey Finn, care nu putea să fie păcălit prea multă vreme. Își scurmă creierii, dar nu reuși să descopere o soluție.

Ideea de a-i face așa ceva căpitanului Baker și celorlalți îl făcea să simtă cel mai rău soi de nemernic. Îi trăda pe oamenii care aveau încredere în el. Dar nu avea de ales.

Acum, îi trecu prin minte un pericol chiar și mai mare. Tom Luther ar putea să nu-și țină promisiunea. Era un escroc! Eddie ar putea să aducă avionul la sol și tot să nu o primească înapoi pe Carol-Ann.

Navigatorul, Jack, intră cu alte rapoarte meteorologice și aruncă o privire atentă spre Eddie. Eddie înțelese că nimeni nu vorbise cu el de când intrase în cameră. Păreau să meargă în vârful picioarelor în jurul lui: observaseră cât era de preocupat? Trebuia să depună mai mult efort să se comporte normal.

— Încearcă să nu te rătăcești în excursia asta, Jack! reluă el o glumă mai veche. Nu era un actor prea bun și gluma i se părea forțată, dar ceilalți râseră și atmosfera se destinse.

Căpitanul Baker se uită la rapoartele meteorologice proaspete și spuse:

— Furtuna se înăsprește.

Jack aprobă din cap.

— Nu va fi ceea ce Eddie ar numi un gâtlej.

Întotdeauna îl șicanau din cauza dialectului lui din New England. Reuși să rânjească și adăugă:

— Sau o pensulă!

Baker spuse:

— O să zbor în jurul ei.

Împreună, Baker și Johnny Dott întocmiră un plan de zbor spre Botwood, în Newfoundland, care trecea pe la marginea furtunii și evita vânturile cele mai rele, frontale. După ce terminară, Eddie

se așeză cu rapoartele meteorologice în față și își începu calculele.

Pentru fiecare sector al călătoriei, avea previziuni despre viteza și direcția vântului, la trei sute de metri, la o mie două sute, al două mii cinci sute și la patru mii de metri altitudine. Cunoscând viteza de croazieră a avionului și viteza vântului, Eddie putea să calculeze viteza reală față de sol. Asta îi dădea un timp de zbor, pentru fiecare secțiune, la altitudinea cea mai favorabilă. Apoi va folosi tabele gata tipărite, ca să afle consumul de combustibil pentru timpul respectiv cu actuala încărcătură a Clipperului. Va trasa necesarul de combustibil, etapă cu etapă, pe un grafic pe care echipajul îl numea Curba Howgozit, va calcula totalul și va adăuga o marjă de siguranță.

După ce își termină calculele, observă cu groază că totalul de combustibil de care avea nevoie Clipperul ca să ajungă în Newfoundland era mai mare decât putea să ducă.

Pentru moment nu făcu nimic.

Deficitul era extrem de mic: doar câteva kilograme de încărcătură prea mult, câțiva litri de combustibil prea puțin. Și Carol-Ann aștepta undeva, speriată de moarte.

Acum ar fi trebuit să-i spună căpitanului Baker că decolarea ar trebui amânată până la îmbunătățirea vremii, doar dacă nu dorea să zboare chiar prin mijlocul furtunii.

Dar diferența era prea mică.

Putea să mintă?

Oricum, exista o marjă de siguranță luată în calcul. Dacă lucrurile mergeau prost, avionul putea să zboare prin furtună în loc să o ocolească.

Ura gândul să-l înșele pe căpitan. Întotdeauna fusese conștient de faptul că viețile pasagerilor depindeau de el și era mândru de precizia lui.

Pe de altă parte, decizia lui nu era irevocabilă. La fiecare oră, pe durata zborului, el trebuia să compare consumul real de combustibil cu

previziunile din Curba Howgozit. Dacă ardeau mai mult decât fusese anticipat, pur și simplu, trebuiau să se întoarcă.

Ar putea să fie descoperit și asta ar însemna sfârșitul carierei sale, dar ce mai conta când erau în joc viețile soției lui și a copilului nenăscut?

Verifică din nou calculele, dar, de data asta, când verifică în tabele, făcu două erori intenționate, luând în calcul cifra pentru o încărcătură mai mică din coloana de cifre următoare. Acum, rezultatul ieși în limitele de siguranță.

Încă ezita. Minciuna nu-i era la îndemână, chiar și în această încurcătură îngrozitoare.

În sfârșit, căpitanul Baker deveni nerăbdător și spuse privind peste umărul lui Eddie:

— Spune odată, Ed – mergem sau rămânem?

Eddie îi arătă rezultatul falsificat, de pe planșetă, și ținu ochii plecați, pentru că nu dorea să-l privească pe Baker. Își drese glasul, nervos, apoi făcu tot posibilul să vorbească cu o voce fermă, încrezătoare.

— Este la limită, căpitane – dar mergem, rosti el.

PARTEA A TREIA

De la Foynes până în mijlocul Atlanticului

Capitolul unsprezece

Diana Lovesey păși pe docul de la Foynes și se simți extraordinar de recunoscătoare pentru senzația de pământ solid de sub picioarele sale.

Era tristă, dar calmă. Luase o decizie: nu se va întoarce în Clipper, nu va zbura în America și nu se va mărita cu Mark Alder.

Genunchii păreau să-i tremure și, pentru o clipă, avu senzația că avea să se prăbușească, dar senzația trecu și ea merse pe doc spre clădirea vămii.

Se sprijini de brațul lui Mark. Îi va spune de îndată ce rămâneau singuri. Îi va frânge inima, gândi ea, cu un junghi de mâhnire: el o iubea foarte mult. Dar, acum, era prea târziu să se mai gândească la asta.

Cei mai mulți dintre pasageri debarcaseră. Excepția era cuplul straniu care stătea lângă Diana, frumosul Frank Gordon și chelul Ollis Field, care rămăseseră la bord. Lulu Bell nu se oprise din discuția cu Mark. Diana o ignoră. Nu mai era furioasă pe Lulu. Femeia era băgăreață și greu de suportat, dar asta îi permisese Dianei să vadă adevărul în legătură cu situația ei.

Trecură prin vamă și părăsiră docurile. Se treziră la capătul vestic al unui sat cu o singură stradă. Prin sat era mânată o cireadă de vaci și trebuiră să aștepte ca acestea să treacă.

Diana o auzi pe prințesa Lavinia spunând cu voce tare:

— Pentru ce am fost adusă la această *fermă*?

Davy, stewardul cel micuț, îi răspunse cu voce liniștitoare:

— Înălțimea Voastră, vă conduc la clădirea terminalului. Arătă dincolo de drum, spre o clădire mare, care semăna cu un vechi han, cu iederă crescută pe ziduri. Acolo există un bar foarte confortabil, numit crâșma doamnei Walsh și vând un excelent whisky irlandez.

După trecerea vacilor, câțiva dintre pasageri îl urmară pe Davy la crâșma doamnei Walsh. Diana îi spuse lui Mark:

— Hai să ne plimbăm prin sat. Dorea să-l aibă doar pentru ea cât mai repede posibil. El zâmbi și se declară de acord. Oricum, și alți pasageri avură aceeași idee, printre care și Lulu, și se formă un mic grup, care porni la pas pe strada principală din Foynes.

Exista o gară, un oficiu poștal, apoi două rânduri de case gri, din piatră, cu acoperișuri de țiglă. Unele dintre case aveau magazine la stradă. De-a lungul străzii erau parcate câteva căruțe trase de cai, doar un singur vehicul motorizat. Sătenii, îmbrăcați în costume modeste de tweed, se holbau la vizitatorii îmbrăcați în mătăsuri și blănuri și Diana se simți ca într-o procesiune. Foynes nu se obișnuise să fie o escală pentru elita bogată și privilegiată a lumii.

Spera că grupul se va dispersa, dar ei rămaseră adunați, într-un ghem, ca niște exploratori cărora le este teamă să nu se piardă. Începu să se simtă prinsă în capcană. Timpul trecea. Apoi ajunseră la un alt bar și ea îi spuse, brusc, lui Mark:

— Haide să intrăm aici.

Lulu spuse, imediat:

— Ce idee grozavă – nu e nimic de văzut la Foynes.

Diana se cam săturase de Lulu.

— Chiar aș vrea să discut singură cu Mark, spuse ea abrupt.

Mark era jenat.

— Dragă, zise el.

— Nicio problemă! încuviință Lulu imediat. Noi mergem mai departe și vă lăsăm pe voi, porumbeii, singuri. Trebuie să mai existe și alt bar, dacă știu câte ceva despre Irlanda! Tonul ei era vesel, dar privirea era rece.

Mark spuse:

— Îmi pare rău, Lulu…

— Să nu-ți pară, replică ea voioasă.

Dianei nu-i plăcu faptul că Mark se scuza față de ea. Se întoarse pe călcâie și intră în clădire, lăsându-l să o urmeze când dorea.

Locul era întunecos și rece. Exista un bar înălțat, cu sticle și butoaie stivuite în spatele lui. În față existau câteva mese și scaune din lemn pe o podea din scânduri. Doi bătrâni care erau așezați în colț ridicară privirea spre Diana. Ea purta o haină portocalie, din mătase, peste rochia cu buline. Se simți ca o prințesă într-un magazin de amanet.

O femeie micuță, cu șorț, apăru de după bar. Diana spuse:

— Îmi poți da un brandy, te rog? Dorea să pară curajoasă. Se așeză la o masă micuță.

Intră și Mark – probabil după ce se mai scuzase puțin față de Lulu, gândi Diana amărâtă. Se așeză alături de ea și întrebă:

— Despre ce-i vorba?

— M-am săturat de Lulu, spuse Diana.

— De ce a trebuit să fi atât de nepoliticoasă?

— N-am fost nepoliticoasă. Pur și simplu, am spus că vreau să vorbesc cu tine, singur.

— Nu puteai să găsești o cale mai diplomatică pentru a spune asta?

— Cred că ea este, probabil, insensibilă la aluzii.

El păru enervat și defensiv.

— Ei bine, te înșeli. De fapt, este o persoană foarte sensibilă, deși pare obraznică.

— Oricum, nu contează.

— Cum se poate să nu conteze? Tocmai ai jignit unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei.

Chelnerița îi aduse brandy-ul Dianei. Ea bău puțin, rapid, ca să-și oțelească voința. Mark comandă un pahar de Guinness. Diana continuă:

— Nu contează, pentru că m-am răzgândit în legătură cu toată povestea asta și nu vreau să mai vin cu tine în America.

El păli.

— Nu poți să vorbești serios.

— M-am tot gândit. Nu vreau să merg. Mă întorc la Mervyn – dacă mă vrea înapoi. Dar era sigură că el o va primi.

— Dar nu-l iubești. Tu mi-ai spus asta. Și știu că este adevărat.

— Ce știi tu? N-ai fost însurat niciodată. El păru rănit și se înmuie. Ea îi puse mâna pe genunchi. Ai dreptate. Nu-l iubesc pe Mervyn în felul în care te iubesc pe tine. Se simți rușinată de ea însăși și își luă mâna de pe genunchiul lui. Dar nu e bine.

— I-am acordat prea multă atenție lui Lulu, spuse Mark pocăit. Îmi pare rău, dragă. Îmi cer scuze. Cred că am fost atât de absorbit pentru că a trecut atât de multă vreme de când n-am mai văzut-o. Te-am ignorat. Asta este marea noastră aventură și eu am uitat timp de o oră. Te rog să mă ierți.

Era dulce când simțea că greșise: avea o expresie îndurerată, care-i dădea un aer de băiețel. Diana se strădui să-și aducă aminte cum se simțise în urmă cu o oră.

— Nu-i vorba numai de Lulu, zise ea. Cred că am fost nesăbuită.

Chelnerița îi aduse băutura lui Mark, dar el nu se atinse de ea. Diana continuă.

— Am părăsit tot ceea ce cunosc: casă, bărbat, prieteni și țară. Mă aflu într-un zbor peste Atlantic, care este periculos în sine. Și mă duc într-o țară străină, în care nu am prieteni, bani, nimic.

Mark părea distrus.

— Of, Dumnezeule, înțeleg ce am făcut. Te-am abandonat exact când te simțeai vulnerabilă.

Iubito, mă simt ca un rahat. Îți promit că nu se va mai întâmpla niciodată.

Poate că își va ține această promisiune sau poate că nu. Era iubitor, dar era și ușuratic. Nu puteai să-ți bazezi planurile pe el. Acum era sincer, dar își va aminti jurămintele data viitoare când va da peste un vechi prieten? Atitudinea lui jucăușă față de viață fusese ceea ce o atrăsese pe Diana din capul locului, și, acum, observa, ironic, că tocmai această atitudine îl făcea să nu fie de încredere. Un lucru pe care-l puteai spune cu siguranță despre Mervyn era că te puteai baza pe el: bune sau rele, obiceiurile lui nu se schimbau niciodată.

— Nu simt că mă pot baza pe tine, spuse ea.

El păru furios.

— Când te-am lăsat baltă vreodată?

Ea nu se putea gândi la un exemplu.

— Totuși, o vei face, spuse ea.

— Oricum, tu *dorești* să lași în urmă toate aceste lucruri. Ești nefericită cu soțul tău, țara ta se află în război și ești plictisită de casa ta și de prietenii tăi – tu mi-ai spus asta.

— Plictisită, dar nu înspăimântată.

— Nu ai pentru ce să fii înspăimântată. America e la fel ca Anglia. Oamenii vorbesc aceeași limbă, se duc la aceleași filme, ascultă aceleași trupe de jazz. O să ajungi să o iubești. Voi avea grijă de tine, îți promit.

Ea își dorea să-l creadă.

— Și mai e un lucru, continuă ea. Copiii.

În sfârșit, ajunsese la esență. Ea își dorea, de multă vreme, să aibă un copil și Mervyn era hotărât împotrivă. Mark ar putea să fie un tată atât de bun, iubitor, fericit și tandru. Acum se simțea confuză și hotărârea ei slăbi. Poate că, până la urmă, *ar trebui* să renunțe la tot. Ce însemnau pentru ea căminul și securitatea dacă nu putea să aibă o familie?

Dar dacă Mark o va abandona la jumătatea drumului spre California? Să presupunem că o altă

Lulu apărea, la Reno, imediat după divorț și Mark pleca cu ea? Diana va rămâne înstrăinată, fără bărbat, fără copii, fără bani și fără casă.

Acum își dorea să fi fost mai reținută în a-i spune da. În loc să-și arunce brațele în jurul lui și să fie de acord cu toate imediat, ar fi trebuit să discute cu atenție viitorul și să se gândească la toate piedicile. Ar fi cerut un fel de garanție, chiar dacă era vorba despre un simplu bilet de întoarcere, în cazul în care lucrurile mergeau prost. Dar asta l-ar fi jignit pe el și, oricum, după ce războiul începea cu adevărat, va avea nevoie de mai mult decât un bilet ca să traverseze Atlanticul.

„Nu știu cum ar fi trebuit să procedez, gândi ea, nefericită, dar e prea târziu pentru regrete. Am luat o decizie și nu mă voi lăsa convinsă să renunț la ea".

Mark îi luă mâinile într-ale lui, iar ea era prea tristă ca să și le retragă.

— Te-ai răzgândit o dată, acum va trebui să te răzgândești la loc, spuse el convingător. Vino cu mine și fii soția mea și vom avea copii împreună. Vom locui într-o casă chiar pe plajă și ne vom duce țâncii să vâslească pe valuri. Vor fi blonzi și bronzați și vor crește jucând tenis și făcând surfing și călărind bicicletele. Câți copii ai vrea? Doi? Trei? Șase?

Dar momentul ei de slăbiciune trecuse.

— Nu e bine, Mark, spuse ea melancolică. Mă întorc acasă.

Putea să-și dea seama după privirea lui că, acum, o credea. Se priviră unul pe altul cu tristețe. Pentru o vreme, niciunul din ei nu vorbi.

Apoi intră Mervyn.

Diana nu putea să creadă ce vede. Se holba la el de parcă era o fantomă. Nu putea să se afle aici, era imposibil!

— Deci, pe-aici erai, rosti el cu vocea familiară, baritonală.

Diana era inundată de emoții contradictorii. Era îngrozită, înfiorată, speriată, ușurată, jenată și rușinată. Își dădu seama că bărbatul ei o privea ținându-se de mână cu un alt bărbat. Își smulse mâinile din strânsoarea lui Mark.

Mark întrebă:

— Ce se întâmplă? Care-i problema?

Mervyn veni până la masa lor și rămase în picioare, cu mâinile în șold, holbându-se la ei.

Mark insistă:

— Cine naiba e nesimțitul ăsta?

— Mervyn, spuse Diana, cu voce slabă.

— Iisuse Hristoase!

Diana spuse:

— Mervyn, cum ai ajuns aici?

— Am zburat, răspunse el cu obișnuita lui concizie.

Ea observă că purta jacheta de piele și ținea o cască.

— Dar – dar, de unde ai știut unde să ne găsești?

— Scrisoarea ta spunea că vei zbura în America și există o singură cale să faci asta, spuse el cu o notă de triumf.

Ea putea să vadă că el era mulțumit de sine pentru că își dăduse seama unde se afla și o interceptase, cumva, în ciuda eforturilor lor. Ea nu-și imaginase niciodată că el ar putea să-i prindă cu ajutorul avionului său. Pur și simplu, nu-i trecuse prin cap. Se trezi simțind recunoștință față de el, pentru că îi păsase suficient de mult ca să o fugărească în felul acesta.

Se așeză în fața lor.

— Adu-mi un whisky irlandez mare, strigă spre chelneriță.

Mark își luă paharul de bere și sorbi nervos. Diana îl privi. La început păruse puțin intimidat de Mervyn, dar acum, când înțelesese că Mervyn nu avea să stârnească o bătaie, părea doar neliniștit. Își îndepărtă scaunul de masă, cu câtiva centimetri, ca pentru a se distanța de Diana. Poate că și el se

simțea rușinat pentru că fuseseră prinși ținându-se de mână.

Diana mai sorbi din brandy ca să prindă puteri. Mervyn o privea neliniștit. Expresia lui de nedumerire și suferință o făcea să-și dorească să-i sară în brațe. Bătuse atâta drum fără să știe cum va fi primit. Ea se întinse și îi atinse brațul, liniștitor.

Spre surpriza ei, el păru jenat și aruncă o privire spre Mark, de parcă se simțea descumpănit să fie atins de soția lui în prezența iubitului ei. Îi sosi whisky-ul și îl bău rapid. Mark păru rănit și își apropie scaunul de masă.

Diana se simțea tulburată. Nu se aflase niciodată într-o astfel de situație. Amândoi o iubeau. Ea se culcase cu amândoi – și amândoi știau asta. Era insuportabil de stânjenitor. Dorea să-i aline pe amândoi, dar îi era prea teamă să facă asta. Simțindu-se în defensivă, se lăsă pe spate, punând și mai multă distanță între ea și ei.

— Mervyn, spuse ea. N-am vrut să te rănesc.

El o privi, intens.

— Te cred, zise el pe un ton neutru.

— Înțelegi… poți să înțelegi ce s-a întâmplat?

— Pot să mă prind, în linii mari, așa cum sunt un suflet simplu, spuse el sarcastic. Ai fugit cu bărbatul tău, elegant. Privi spre Mark și se aplecă spre el, agresiv. American, presupun; genul slab, care te lasă să faci cum vrei tu.

Mark se aplecă în spate și nu spuse nimic, dar îl privea intens pe Mervyn. Mark nu era genul care să intre în conflicte. Nu părea ofensat, doar nedumerit. Mervyn fusese un personaj important în viața lui Mark, deși nu se întâlniseră niciodată. Pe parcursul acestor luni, Mark fusese ros de curiozitate în legătură cu bărbatul care se culca alături Diana în fiecare seară. Acum îl descoperea și era fascinat. Pe de altă parte, Mervyn nu era câtuși de puțin interesat de Mark.

Diana îi privea pe cei doi bărbați. Cu greu ar fi putut să fie mai diferiți. Mervyn era înalt, agresiv,

înverșunat, agitat; Mark era micuț, îngrijit, atent, deschis la minte. Îi trecu prin minte că Mark va folosi, probabil, această scenă pentru un scenariu de comedie într-o zi.

Ochii ei erau grei de lacrimi. Scoase o batistă și își suflă nasul.

— Știu că am fost imprudentă, spuse ea.

— Imprudentă! izbucni Mervyn, luând în râs caracterul inadecvat al cuvântului. Ai fost al naibii de tâmpită.

Diana tresări. Disprețul lui o enerva întotdeauna, dar de data asta îl merita.

Chelnerița și cei doi bărbați din colț urmăreau conversația cu interes nedisimulat. Mervyn făcu un semn spre chelneriță și o strigă.

— Ai putea să-mi dai o farfurie cu sandviciuri cu șuncă, iubire?

— Cu plăcere, spuse ea, politicos. Chelnerițele întotdeauna îl plăceau pe Mervyn.

Diana rosti:

— Eu doar… m-am simțit nefericită în ultima vreme. Căutam doar puțină fericire.

— Căutai fericire! În America – unde nu ai prieteni, relații, casă… unde ți-e judecata?

Ea îi era recunoscătoare pentru că venise, dar își dorea să fie mai blând. Simți mâna lui Mark pe umăr.

— Nu-l asculta, spuse el liniștit. De ce să nu fii fericită? Nu e nimic rău în asta.

Ea privi înfricoșată spre Mervyn, temându-se să nu-l jignească și mai rău. Încă ar putea să o respingă. Cât de umilitor ar fi dacă el ar disprețui-o de față cu Mark (și, gândi ea, într-un ungher al minții, în timp ce oribila Lulu Bell se afla în scenă). Era capabil de asta: ăsta era genul de lucruri pe care el le făcea. Acum își dorea ca el să nu o fi urmărit. Asta însemna că va trebui să ia o decizie pe loc. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi putut să-i aline mândria rănită. Se întâmpla prea în

grabă. Ea ridică paharul și îl duse la buze, apoi îl așeză pe masă neatins.

— Nu-mi doresc asta, spuse ea.

Mark zise:

— Presupun că ai vrea o cană de ceai.

Era exact ceea ce-și dorea.

— Da, mi-ar plăcea.

El se duse la bar și comandă.

Mervyn n-ar fi făcut niciodată așa ceva: pentru modul lui de gândire, ceaiul era făcut de femei. Îi aruncă lui Mark o privire disprețuitoare.

— Asta e în neregulă cu mine? întrebă el furios. Nu-ți aduc ceai, asta e? Vrei să fiu și menajeră, pe lângă cel care câștigă pâinea? Veniră sandviciurile, dar el nu mâncă niciunul.

Diana nu știa ce să-i răspundă.

— Nu-i nevoie să ne certăm, spuse ea cu blândețe.

— Nu e nevoie de o ceartă? Atunci când ar fi nevoie de una dacă nu acum? Ai fugit cu tâmpitul ăsta mic fără să-ți iei rămas-bun, mi-ai lăsat doar o nenorocită de scrisoare prostească… El scoase o bucată de hârtie din buzunarul vestei și Diana recunoscu scrisoarea ei. Ea se înroși, simțindu-se umilită. Plânsese din cauza acelei scrisori: cum de putea să o fluture printr-un bar? Se îndepărtă de el, simțindu-se revoltată.

Sosi ceaiul și Mark ridică ceainicul. Privi spre Mervyn și spuse:

— Vrei o ceașcă de ceai, turnată de un mic tâmpit? Cei doi irlandezi din încăpere izbucniră în râs, dar Mervyn aruncă o privire împietrită și nu spuse nimic.

Diana se simțea furioasă pe el.

— S-ar putea să fiu o tâmpită nenorocită, Mervyn, dar am dreptul să fiu fericită.

El îndreptă spre ea un deget acuzator.

— Ai făcut un jurământ când te-ai măritat cu mine și nu ai niciun drept să mă părăsești.

Ea se simți turbată de frustrare: el era absolut de neclintit, era ca și cum ar explica ceva unei bucăți de lemn. De ce nu putea să fie rezonabil? De ce trebuia să fie atât de al naibii de sigur că avea întotdeauna dreptate și că toți ceilalți se înșelau?

Brusc, recunoscu acest sentiment. Îl simțise cam o dată pe săptămână, timp de cinci ani. În timpul ultimelor ore, în panica ei din avion, uitase cât de oribil putea să fie el și cât de nefericită putea să o facă. Acum, totul îi revenea asemenea ororii dintr-un vis îngrozitor.

Mark spuse:

— Poate să facă ceea ce dorește, Mervyn. Nu o poți obliga să facă nimic. Este adult. Dacă vrea să se întoarcă acasă cu tine, așa va face; și dacă dorește să vină cu mine în America și să se mărite cu mine, asta va face.

Mervyn lovi cu pumnul în masă.

— Nu se poate mărita cu tine, e deja măritată cu mine!

— Poate să divorțeze de tine.

— Din ce motiv?

Mervyn își întoarse privirea furioasă spre Diana.

— Nu te duci în Nevada. Te întorci cu mine la Manchester.

Ea privi spre Mark. El îi zâmbi cu blândețe.

— Nu trebuie să te supui nimănui, spuse el. Faci ceea ce vrei.

Mervyn conchise:

— Pune haina pe tine.

În felul său necioplit, Mervyn îi readuse Dianei simțul proporțiilor. Acum, vedea frica ei de zbor și anxietățile referitoare la viața în America la fel ca pe niște îngrijorări minore în comparație cu singura întrebare importantă: cu cine dorea să-și petreacă viața? Îl iubea pe Mark și Mark o iubea pe ea și orice alte considerații erau marginale. O cuprinse un sentiment extraordinar de ușurare și luă o decizie pe care le-o împărtăși celor doi bărbați care o iubeau. Inspiră adânc.

— Îmi pare rău, Mervyn, spuse ea. Mă duc cu Mark.

Capitolul doisprezece

Nancy Lenehan se bucură de un minut de triumf când privi în jos din avionul Tiger Moth al lui Mervyn Lovesey și văzu Pan American Clipper plutind, maiestuos, în apele calme ale estuarului Shannon.

Sorții fuseseră împotriva ei, dar îl prinsese din urmă pe fratele său și îi stricase cel puțin o parte a planului. Trebuie să te trezești foarte devreme dimineața ca să o păcălești pe Nancy Lenehan, gândi ea într-unul dintre rarele momente de felicitare.

Peter va suferi șocul vieții lui când o va vedea.

În timp ce micul avion galben se învârtea și Mervyn căuta un loc să aterizeze, Nancy începu să simtă tensiunea apropiatei confruntări cu fratele ei. Încă îi venea greu să creadă că el o înșelase și o trădase cu o asemenea lipsă de scrupule. Cum putea să facă așa ceva? Când erau copii, făceau baie împreună. Ea îi punea plasturi pe genunchii juliți, îi povestea cum se făceau copiii și întotdeauna îi dădea din guma ei de mestecat. Îi păstrase toate secretele și i le spusese pe ale ei. După ce crescuseră, ea îi menajase ego-ul, nu-l lăsase niciodată să fie jenat din cauză că ea era mult mai deșteaptă, deși era fată.

Toată viața ei, avusese grijă de el. Și când murise tatăl lor, ea îi permisese lui Peter să devină președinte al companiei. Asta o costase enorm. Nu numai că își suprimase propriile ambiții ca să-i facă loc lui: în același timp, înăbușise o dragoste care se prefigura; pentru că Nat Ridgeway, adjunctul tatălui ei, demisionase când preluase Peter conducerea. Orice s-ar fi ales de aventura

aceea, ea nu avea să afle niciodată, pentru că Ridgeway se însurase între timp.

Prietenul și avocatul ei, „Mac” McBride, o sfătuise să nu-l lase pe Peter să devină președinte, dar ea acționase împotriva sfatului său și a propriilor sale interese, pentru că știa cât de rănit s-ar fi simțit Peter dacă oamenii ar fi gândit că nu era potrivit să-i ia locul tatălui lui. Când își aminti tot ceea ce făcuse pentru el și când se gândi, apoi, cum încercase el să o înșele și cum o mințise, îi veni să plângă de furie și ură.

Era disperat de nerăbdătoare să-l găsească, să stea în fața lui și să-l privească în ochi. Voia să afle cum va reacționa el și ce ar putea să-i spună.

În același timp, era nerăbdătoare să intre în luptă. Să-l prindă din urmă pe Peter fusese doar primul pas. Trebuia să se urce în avion. Dacă avionul era plin, ea va trebui să încerce să cumpere locul altcuiva sau să-și folosească farmecul asupra căpitanului sau chiar să-și croiască drum la bord mituind pe cineva. Apoi, după ce ajungea la Boston, trebuia să-i convingă pe acționarii minoritari, mătușa ei, Tilly și fostul avocat al tatălui ei, Danny Riley, că trebuiau să refuze vânzarea activelor lor lui Nat Ridgeway. Simțea că putea să facă asta, dar Peter nu va renunța fără luptă și Nat Ridgeway era un adversar redutabil.

Mervyn ateriză avionul pe un drum de la o fermă de la marginea micului sat. Într-o manifestare necaracteristică de bune maniere, el o ajută pe Nancy să coboare la sol. Când puse piciorul pe pământul Irlandei, pentru a doua oară, se gândi la tatăl ei, care, deși vorbea tot timpul despre vechea lui țară, nu călcase niciodată acolo. Simți că era un lucru trist. El ar fi fost mulțumit să știe că, în sfârșit, copiii lui ajunseseră în Irlanda. Dar i s-ar fi sfâșiat inima să vadă cum întreprinderea care însemnase toată viața lui era distrusă de fiul său. Mai bine că nu se afla aici să vadă toate astea.

Mervyn legă avionul. Nancy se simți ușurată să-l lase în urmă. Oricât era de drăguț, aproape că o omorâse. Încă tremura de fiecare dată când își amintea de zborul spre culmea aceea. Nu intenționa să se mai urce într-un avion mic pentru tot restul vieții ei.

Porniră în pas vioi prin sat, urmând o căruță trasă de cai plină cu cartofi. Nancy putea să-și dea seama că și Mervyn simțea un amestec de triumf și neliniște. La fel ca ea, și el fusese înșelat și trădat și refuzase să renunțe la luptă; și, la fel ca ea, se bucura de o mare satisfacție, pentru că sfidase așteptările celor care complotaseră împotriva lui. Dar, pentru amândoi, adevărata provocare abia urma.

O singură stradă traversa Foynes. La jumătatea drumului, întâlniră un grup de oameni bine îmbrăcați, care nu puteau să fie decât pasagerii Clipperului: arătau de parcă hoinăreau prin partea greșită a unui platou de filmare. Mervyn îi abordă și spuse:

— O caut pe doamna Diana Lovesey – cred că este pasager în Clipper.

— Sigur că este, spuse una dintre femei și Nancy o recunoscu pe vedeta de cinema Lulu Bell. În vocea ei exista un ton care sugera că nu o plăcea pe doamna Diana Lovesey. Încă o dată, Nancy se întrebă ce fel de persoană era soția lui Mervyn. Lulu Bell continuă:

— Doamna Lovesey și… însoțitorul ei au intrat într-un bar, ceva mai încolo, pe strada asta.

Nancy întrebă:

— Puteți să mă direcționări spre casa de bilete?

— Dacă aș primi vreodată un rol de ghid turistic! N-ar mai trebui să fac repetiții, spuse Lulu Bell și ceilalți izbucniră în râs. Clădirea liniilor aeriene se află la capătul îndepărtat al străzii, dincolo de stația de cale ferată, în fața portului.

Nancy îi mulțumi și își continuă drumul. Mervyn pornise deja și avu nevoie să fugă ca să-l

prindă. Oricum, el se opri brusc atunci când îi căzu privirea pe doi bărbați care mergeau pe stradă adânciți într-o conversație. Nancy privi curioasă la cei doi, întrebându-se ce-l oprise pe Mervyn din mers. Unul din ei era un tip distins, cu păr argintiu, îmbrăcat într-un costum negru, cu o vestă gri-porumbel, evident un pasager al Clipperului. Celălalt era o sperietoare de om, înalt și osos, cu părul tuns atât de scurt încât părea chel și cu expresia cuiva care tocmai se trezise dintr-un coșmar. Mervyn se duse spre sperietoarea de ciori și spuse:

— Ești profesorul Hartmann, nu-i așa?

Reacția bărbatului fu destul de șocantă. Sări un pas înapoi și ridică brațele, defensiv, de parcă se gândea că era pe cale să fie atacat.

Însoțitorul lui îl calmă:

— E în regulă, Carl.

Mervyn zise:

— Aș fi onorat să-ți strâng mâna, domnule. Hartmann lăsă brațele jos, deși părea îngrijorat. Îi strânse mâna lui Mervyn.

Nancy rămase surprinsă de comportamentul lui Mervyn. Ar fi jurat că Mervyn Lovesey gândea că nimeni pe lume nu îi este superior, totuși se purta ca un elev de școală care cere un autograf unei vedete de baseball.

— Mă bucur să văd că ai scăpat. Ne temeam de ce e mai rău, știi, când ai dispărut. Oricum, numele meu este Mervyn Lovesey.

Hartmann spuse:

— Acesta este baronul Gabon, prietenul meu, care m-a ajutat să evadez.

Mervyn îi strânse mâna lui Gabon, apoi adăugă:

— Nu vă mai rețin. *Bon voyage,* domnilor.

Hartmann trebuie să fie cineva cu totul deosebit, gândi Nancy, ca să-l distragă pe Mervyn, fie și doar pentru clipe, de la urmărirea înverșunată a nevestei sale. În timp ce mergeau prin sat, ea întrebă:

— Deci, cine este?

— Profesorul Carl Hartmann, cel mai mare fizician din lume, răspunse Mervyn. Lucra la fisiunea atomului. A dat de necaz cu naziștii din cauza opiniilor lui politice și toată lumea credea că este mort.

— De unde știi despre el?

— Am studiat fizica la universitate. Mă gândeam că voi deveni cercetător, dar n-am avut răbdarea necesară. Totuși, mă țin la curent cu evoluțiile din domeniu. În ultimii zece ani s-au întâmplat niște descoperiri uluitoare în acest domeniu.

— Cum ar fi?

— Există o femeie austriacă – un alt refugiat din calea naziștilor, că tot veni vorba –, Lise Meitner, care lucrează la Copenhaga și care a reușit să spargă atomul de uraniu în doi atomi mai mici, bariu și krypton.

— Credeam că atomii sunt indivizibili.

— Așa am crezut toți până de curând. Din cauza asta este atât de uluitor. Produce o explozie uriașă când se întâmplă și din cauza asta militarii sunt atât de interesați de subiect. Dacă vor putea să stăpânească procesul, vor putea produce cea mai distructivă bombă cunoscută vreodată.

Nancy privi înapoi, peste umăr, spre bărbatul jerpelit, înspăimântat, cu privire arzătoare. Cea mai distructivă bombă cunoscută vreodată, își spuse ea cu un fior.

— Sunt surprinsă că îl lasă să circule nepăzit.

— Nu sunt convins că este nepăzit, spuse Mervyn. Uită-te la tipul ăla.

Urmărind direcția sugerată cu înclinarea capului de Mervyn, Nancy privi dincolo de stradă. Un alt pasager al Clipperului hoinărea de unul singur: era un bărbat înalt, solid, cu melon și costum gri și o vestă roșu-rubiniu.

— Crezi că ăla este garda lui de corp? întrebă Nancy.

Mervyn ridică din umeri.

— Tipul mi se pare că e polițist. Hartmann ar putea să nu știe, dar are un înger păzitor cu ghete mărimea patruzeci și șase.

Nancy nu se gândise că Mervyn era un observator atât de fin.

— Cred că ăsta trebuie să fie barul, spuse Mervyn, trecând de la subiecte cosmice la unele banale fără să respire. Se opri la ușă.

— Mult noroc, îi spuse Nancy. Vorbea serios. Într-un mod ciudat, ajunsese să-l placă, în ciuda stilului său enervant.

El zâmbi.

— Mulțumesc. Mult noroc și ție.

El intră în bar și Nancy își continuă drumul pe stradă.

La capătul îndepărtat, peste drum de port, se afla o clădire acoperită de iederă, mai mare decât oricare alta din sat. Înăuntru, Nancy găsi un birou improvizat și un bărbat arătos în uniforma Pan American. El o privi cu o sclipire în ochi, deși era, probabil, cu cincisprezece ani mai tânăr ca ea.

— Vreau să cumpăr un bilet până la New York, spuse ea.

El rămase surprins și nedumerit.

— Chiar așa! De obicei nu vindem bilete aici – de fapt, nu avem niciunul.

Asta nu părea să fie o problemă serioasă. Ea îi zâmbi: un zâmbet ajuta întotdeauna la depășirea problemelor birocratice, triviale.

— Ei bine, un bilet e doar o bucată de hârtie, spuse ea. Îți plătesc prețul, presupun că mă lași să urc în avion, nu-i așa?

El rânji. Ea își imagină că îi va face pe plac dacă putea.

— Presupun, spuse el. Dar avionul este plin.

— La dracu', murmură ea. Se simți zdrobită. Bătuse tot acest drum degeaba? Dar nu era pregătită să renunțe, nici pe departe. Trebuie *să existe ceva,* spuse ea. Nu am nevoie de un pat. Voi

dormi în scaun. Chiar și un scaun al echipajului ar fi bun.

— Nu poți ocupa un loc al echipajului. Singurul loc liber este apartamentul nupțial.

— Pot să-l iau pe ăla? spuse ea cu speranță.

— Nici măcar nu știu ce preț trebuie să cer…

— Dar poți să afli, nu-i așa?

— Presupun că trebuie să coste cel puțin la fel de mult ca două locuri normale și asta ar însemna șapte sute cincizeci de dolari, dar ar putea să fie mai mult.

Ei nu-i păsa nici dacă ar costa șapte mii de dolari.

— Îți voi da un cec în alb, spuse ea.

— Să fiu al naibii, chiar vrei să te urci în avionul ăsta, nu-i așa?

— Trebuie să ajung la New York mâine. Este… foarte important. Nu putea să găsească cuvinte prin care să exprime cât era de important.

— Haide să-l întrebăm pe căpitan, spuse băiatul. Pe aici, te rog, doamnă.

Nancy îl urmă, întrebându-se dacă nu-și risipea eforturile cu cineva care nici măcar nu avea autoritatea să ia o decizie.

El o conduse la un birou de la etaj. Șase sau șapte membri ai echipajului de pe Clipper stăteau, îmbrăcați doar în cămăși, fumau și beau cafea, în timp ce studiau grafice și rapoarte meteorologice. Tânărul o prezentă căpitanului Marvin Baker. Când chipeșul căpitan îi strânse mâna, ea avu senzația stranie că voia să-i ia pulsul și înțelese că asta era din cauză că se purta ca un doctor la patul bolnavului.

Tânărul explică:

— Doamna Lenehan are nevoie foarte mare să ajungă la New York, căpitane, și este dispusă să plătească pentru apartamentul nupțial. Putem să o luăm?

Nancy așteptă, neliniștită, un răspuns, dar căpitanul îi puse o altă întrebare.

— Soțul tău te însoțește, doamnă Lenehan?

Ea își flutură genele, întotdeauna o mișcare utilă când spera să convingă un bărbat să facă ceva.

— Sunt văduvă, căpitane.

— Îmi pare rău. Ai vreun bagaj?

— Doar valiza asta cu lucruri pentru noapte.

— Voi fi încântat să te duc la New York, doamnă Lenehan, spuse el.

— Slavă Domnului, spuse Nancy cu ardoare. Nu pot să-ți explic cât de important este pentru mine. Pentru o clipă simți că i se moaie genunchii. Se așeză în scaunul cel mai apropiat. Era jenată pentru că se purta atât de emotiv. Ca să acopere slăbiciunea, scormoni prin geantă și scoase carnetul de cecuri. Cu o mână tremurătoare, semnă un cec în alb și i-l dădu tânărului.

Acum venise momentul să-l înfrunte pe Peter.

— Am văzut câțiva pasageri în sat, spuse ea. Unde ar putea să se afle ceilalți?

— Cei mai mulți sunt la cârciuma doamnei Walsh, răspunse tânărul. Este un bar din această clădire. Intrarea se află după colț.

Ea se ridică în picioare. Tremuratul îi trecuse.

— Vă rămân foarte îndatorată, spuse ea.

— Bucuros că pot fi de ajutor.

Nancy ieși.

În timp ce închidea ușa, auzi zumzetul unor comentarii și știa că ei fac remarci obscene despre o văduvă care își permitea să semneze cecuri în alb.

Ieși din clădire. Era o după-amiază plăcută, cu un soare care strălucea slab și aerul era plăcut, jilav, înțesat de mirosul sărat al mării. Acum trebuia să-l caute pe perfidul ei frate.

Ocoli prin lateralul clădirii și intră în bar.

Era genul de local în care ea n-ar intra în mod normal: mic, întunecos, mobilat rudimentar, foarte masculin. Era evident că fusese destinat, inițial, să servească bere pentru pescari și fermieri, dar, acum, era plin de milionari care beau cocktailuri.

Atmosfera era încărcată și nivelul de zgomot foarte ridicat, pe mai multe limbi: printre pasageri era un fel de atmosferă de petrecere. Era doar imaginația ei sau se simțea un ton de veselie isterică, în râsete? Toată această veselie masca neliniștea pentru lungul zbor peste ocean?

Cercetă fețele și îl descoperi pe Peter.

El nu o observase.

Se uită la el, pentru o clipă, cu furia clocotind în ea. Simți că i se înroșesc obrajii de furie. Nutrea o nevoie imperioasă să-l pălmuiască. Dar își suprimă mânia. Nu îi va arăta, acum, cât era de supărată. Întotdeauna era mai bine să joci calm.

El era așezat în colț și Nat Ridgeway se afla împreună cu el. Ăsta era un alt șoc. Nancy știa că Nat se aflase la Paris să vadă colecțiile de modă, dar nu-i trecuse prin cap că ar putea să zboare înapoi împreună cu Peter. Își dorea ca el să nu se fi aflat aici. Prezența unui fost iubit nu făcea decât să complice lucrurile. Va trebui să uite, pur și simplu, că îl sărutase pe vremuri. Își alungă acest gând din minte.

Își făcu loc prin mulțime și se duse spre masa lor. Nat fu primul care ridică privirea. Fața lui exprima șoc și vinovăție, ceea ce-i oferea oarecare satisfacție. Observându-i expresia, Peter ridică ochii.

Nancy îi întâlni privirea.

El păli și dădu să se ridice din scaun.

— Dumnezeule! exclamă el. Părea speriat de moarte.

— De ce ești înspăimântat, Peter? spuse Nancy disprețuitoare.

El înghiți în sec și se scufundă înapoi în scaun.

Nancy continuă:

— De fapt, ai plătit biletul pentru *SS Oriana* știind că nu-l vei folosi. Ai venit cu mine la Liverpool și te-ai cazat la hotelul Adelphi deși nu urma să stai acolo. Și totul pentru că ți-a fost frică să-mi spui că vei pleca cu Clipperul!

El se holba la ea, cu fața albă și tăcut.

Ea nu plănuise să țină un discurs, dar cuvintele veneau singure.

— Te-ai furișat afară din hotel, ieri-seară, și ai plecat în grabă spre Southampton, cu speranța că eu nu voi afla. Ea se aplecă peste masă și el se trase înapoi din fața ei. Pentru ce ești speriat? Nu te voi *mușca*! În timp ce ea pronunță cuvântul *mușca*, el clipi de parcă chiar avea să o facă.

Ea nu se deranjase să-și coboare vocea. Oamenii din jur tăcuseră. Peter privi în jur cu o expresie stânjenită. Nancy spuse:

— Nu sunt surprinsă că te simți ca un prost. După tot ce am făcut pentru tine! Toți acești ani în care te-am protejat, ți-am acoperit greșelile prostești și te-am lăsat să devii președinte al companiei deși nu puteai organiza nici măcar un bazar la biserică! După toate astea, ai încercat să-mi furi afacerea! Cum ai putut să faci așa ceva? Nu te face să te simți ca un *vierme*?

El se înroși.

— Niciodată nu m-ai protejat. Întotdeauna ai avut grijă de tine, protestă el. Întotdeauna ai vrut să fii șeful – dar n-ai obținut slujba! Eu am obținut-o și de atunci ai uneltit să mi-o iei.

Era atât de nedrept încât Nancy nu știa dacă să râdă, să plângă sau să-l scuipe în față.

— Idiotule. Am uneltit de atunci ca să poți *să-ți păstrezi* postul de președinte.

El scoase câteva foi de hârtie din buzunar, înflorind.

— Ca astea?

Nancy recunoscu raportul ei.

— Exact ca alea, spuse ea. Planul acela este singura cale prin care poți să-ți păstrezi slujba.

— În timp ce tu preiei controlul! Am înțeles asta imediat. El părea sfidător. Din cauza asta am conceput propriul meu plan.

— Care n-a funcționat, spuse Nancy triumfătoare. Am obținut un loc în avion și mă

întorc pentru întrunirea consiliului.

Pentru prima dată, se întoarse spre Nat Ridgeway și spuse:

— Presupun că tot nu vei putea să preiei controlul asupra Black Boots, Nat.

Peter zise:

— Nu fi atât de sigură.

Ea îl privi. Era nerăbdător de agresiv. Sigur nu avea ceva ascuns în mânecă? Nu era atât de inteligent. Ea continuă:

— Tu deții doar patruzeci la sută, Peter. Mătușa Tilly și Danny Riley înclină balanța. Ei mi-au urmat întotdeauna sfaturile. Ei mă cunosc pe mine și te cunosc și pe tine. Eu fac bani și tu îi pierzi și ei înțeleg asta chiar dacă sunt politicoși cu tine de dragul tatii. Ei vor vota așa cum le voi cere eu.

— Riley va vota cu mine, spuse Peter încăpățânat.

În îndărătnicia lui era ceva ce o îngrijora.

— De ce ar vota cu tine, când, practic, ai pus compania la pământ? spuse ea disprețuitoare, dar nu era la fel de încrezătoare pe cât încerca să pară.

El îi simți neliniștea.

— Te-am speriat, acum, nu-i așa? rânji el.

Din nefericire, avea dreptate. Începea să se simtă îngrijorată. El nu arăta atât de zdrobit. Trebuia să descopere dacă se afla ceva sub fanfaronada lui.

— Presupun că vorbește pălăria ta, rânji ea.

— Nu, nu-i așa.

Dacă continua să-l ia peste picior, el se va simți obligat să-i demonstreze că se înșală, știa asta.

— Întotdeauna te-ai prefăcut a avea un as în mânecă, dar, de obicei, asta nu a dus nicăieri!

— Riley a promis.

— Și în Riley poți să ai încredere ca într-un șarpe veninos, spuse ea indiferentă.

Peter mușcă.

— Nu și dacă primește… un stimulent.

Deci asta era. Danny Riley fusese mituit. Asta o deranjă pe Nancy. Danny nu era tocmai incoruptibil. Ce-i oferise Peter? Trebuia să afle, astfel încât să poată distruge mita sau să ofere mai mult. Spuse:

— Ei bine, dacă planul tău se bazează pe încrederea în Danny Riley, presupun că nu am pentru ce să-mi fac griji! și râse batjocoritor.

— Se bazează pe *lăcomia* lui Riley, replică Peter.

Ea se întoarse spre Nat.

— Dacă aș fi în locul tău, aș fi foarte sceptică în legătură cu toate astea.

— Nat știe că e adevărat. Peter era încrezut.

Nat ar fi preferat, cu siguranță, să rămână tăcut, dar când amândoi se întoarseră spre el, făcu, reticent, un semn de aprobare din cap.

Peter spuse:

— Îi oferă lui Riley o felie mare din treaba de la General Textiles.

Asta era o lovitură și lui Nancy i se opri respirația. Lui Riley nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să bage piciorul pe ușa unei corporații importante cum era General Textiles. Pentru o mică firmă de avocatură din New York, era oportunitatea care apărea o dată în viață. Pentru o astfel de mită, Riley și-ar vinde și mama.

Acțiunile lui Peter plus cele ale lui Riley ajungeau la cincizeci la sută. Nancy și mătușa Tilly ajungeau tot la cincizeci la sută. Cu voturile împărțite în mod egal, problema rămânea să fie decisă de votul președintelui consiliului de administrație – Peter.

Peter putu să observe că o supraevaluase pe Nancy și își permise un zâmbet victorios.

Nancy tot nu era pregătită să accepte înfrângerea. Își trase un scaun și se așeză. Își îndreptă atenția spre Nat Ridgeway. Îi simțise dezaprobarea pe toată durata disputei și se întrebă

dacă știuse că Peter lucrase pe la spatele ei. Se decise să-i expună situația.

— Presupun că știai că Peter mă minte în legătură cu asta?

El se uită la ea cu buzele strânse, dar și ea putea să facă asta, așa că, pur și simplu, rămase așa, cu o expresie răbdătoare. În cele din urmă, ea îl domină și el spuse:

— N-am întrebat. Certurile voastre de familie nu sunt problema mea. Nu sunt lucrător social, sunt om de afaceri.

„Dar a fost o vreme, gândi ea, când mă țineai de mână în restaurante și mă sărutai de noapte bună și, odată, mi-ai mângâiat sânii". Ea întrebă:

— Ești un om de afaceri cinstit?

— Știi bine că sunt, spuse el, înțepat.

— În cazul ăsta, nu vei fi de acord cu metode necinstite care sunt folosite în numele tău.

El se gândi o clipă, apoi răspunse.

— Asta este o preluare, nu o petrecere cu ceai.

El era pe punctul să spună mai multe, dar ea interveni.

— Dacă ești dispus să câștigi prin necinstea fratelui meu, atunci și tu ești la fel de necinstit. Te-ai schimbat de când ai lucrat pentru tatăl meu. Se întoarse spre Peter înainte ca Nat să poată răspunde. Nu-ți dai seama că ai putea să obții de două ori mai mulți bani pentru acțiunile tale dacă m-ai lăsa să implementez planul meu timp de doi ani?

— Nu-mi place planul tău.

— Chiar și fără restructurare, compania va valora mai mult datorită războiului. Întotdeauna am furnizat bocanci pentru armată – gândește-te la creșterea afacerii dacă Statele Unite intră în război!

— Statele Unite nu vor intra în război!

— Chiar și așa, războiul din Europa va fi bun pentru afaceri. Ea privi spre Nat. Tu știi asta, nu-i așa? Din motivul ăsta vrei să ne cumperi.

Nat nu spuse nimic.

Ea se întoarse spre Peter.

— Dar am face mai bine să așteptăm. Ascultă-mă. Am greșit eu vreodată în legătură cu aceste probleme? Ai pierdut vreodată bani pentru că mi-ai urmat sfaturile? Ai făcut vreodată bani când le-ai nesocotit?

— Tu chiar nu înțelegi, nu-i așa? spuse Peter.

Acum, ea nu-și putea imagina ce urmează.

— Ce nu înțeleg?

— De ce fac această fuziune a companiei? De ce fac asta?

— Bine, de ce?

El o privi în tăcere și ea îi citi răspunsul în ochi.

O ura.

Era blocată de șoc. Se simți de parcă se aruncase cu capul într-un invizibil zid de cărămidă. Nu dorea să creadă așa ceva, dar expresia grotescă, malefică de pe fața lui distorsionată nu putea fi ignorată. Întotdeauna existase o tensiune între ei, o rivalitate naturală între frați, dar asta, asta era ceva îngrozitor, bizar, patologic. Niciodată nu bănuise așa ceva. Fratele ei mai mic, Peter, o ura.

„Cam așa trebuie să te simți, gândi ea, când bărbatul cu care ai fost căsătorită douăzeci de ani îți spune că are o aventură cu secretara lui și că nu te mai iubește”.

Se simți amețită, de parcă se lovise la cap. Îi va lua ceva timp să se obișnuiască cu asta.

Peter nu era doar prostuț, sau rău intenționat, sau răzbunător. De fapt, își făcea singur rău pentru a o ruina pe sora lui. Asta era ură curată.

Trebuia să fie măcar puțin nebun.

Ea avea nevoie să gândească. Se decise să părăsească acest bar încins, plin de fum și să ia puțin aer. Se ridică și îi părăsi fără să le spună la revedere.

Imediat ce păși afară, se simți puțin mai bine. Dinspre estuar bătea o briză răcoroasă. Traversă

drumul și merse de-a lungul docului, ascultând țipetele pescărușilor.

Clipperul se afla în mijlocul canalului. Era mai mare decât și-l imaginase: oamenii care îl alimentau păreau minusculi. Considera că motoarele sale uriașe și elicele enorme erau reconfortante. Nu avea să se simtă neliniștită în acest avion, gândi ea; nu după ce supraviețuise traversării peste Marea Irlandei într-un minuscul Tiger Moth, cu un singur motor.

Dar ce va face când va ajunge acasă? Peter nu va putea să fie niciodată convins să renunțe la planul lui. În spatele comportamentului său se aflau prea mulți ani de furie reprimată. Într-un fel, îi părea rău de el: fusese atât de nefericit în tot acest timp. Dar ea nu avea de gând să-i cedeze. Poate că mai exista vreo șansă să salveze ceea ce era dreptul ei prin naștere.

Danny Riley era veriga slabă. Un om care dacă putea să fie mituit de o parte putea să fie mituit și de cealaltă. Poate că Nancy reușea să descopere altceva ce-i putea oferi, ceva ce-l va tenta să schimbe tabăra. Dar va fi dificil. Mita lui Peter, o bucată din afacerile legale ale General Textiles, era greu de depășit.

Poate că ar putea să-l amenințe. Asta ar fi și mai ieftin. Dar cum? Putea să-i îndepărteze câteva afaceri de la firma de avocatură, dar astea nu vor însemna prea mult, de fapt nimic în comparație cu noile afaceri pe care le va primi de la General Textiles. Ceea ce i-ar plăcea cel mai mult lui Danny, desigur, ar fi bani lichizi, dar cea mai mare parte a averii ei era blocată la Black Boots. Putea să pună mâna, fără probleme, pe câteva mii de dolari, dar Danny va dori mai mult, poate chiar o sută de mii. Nu putea să facă rost de atâția bani lichizi la timp.

În timp ce era adâncită în gânduri, se auzi strigată. Se întoarse și-l văzu pe tânărul angajat al Pan American care-i făcea cu mâna.

— Un apel telefonic pentru tine, strigă el. Un domn McBride, din Boston.

Dintr-odată, simți speranță. Poate că Mac putea găsi o ieșire din situația asta. Îl cunoștea pe Danny Riley. Amândoi bărbații erau ca tatăl ei, irlandezi de a doua generație, care își petreceau timpul printre irlandezi și erau suspicioși față de protestanți, chiar dacă erau irlandezi. Mac era cinstit și Danny nu era, dar, altfel, semănau. Tatăl ei fusese cinstit, dar era dispus să închidă ochii la o practică ceva mai tăioasă, mai ales dacă asta ajuta un compatriot.

Tatăl ei îl salvase pe Danny de la ruină, odată, își aminti ea, în timp ce se grăbea înapoi pe doc. Se întâmplase cu doar câțiva ani în urmă, nu cu mult timp înainte de moartea tatălui ei. Danny pierdea un caz mare și important și, în disperare, îl abordase pe judecător la clubul de golf și încercase să-l mituiască. Judecătorul nu putea fi mituit și îi spusese lui Danny să se retragă sau va fi exclus din barou. Tatăl ei intervenise pe lângă judecător și îl convinsese că era o scăpare temporară. Nancy cunoștea toate detaliile: spre sfârșitul vieții, tatăl ei îi încredința o mulțime de lucruri.

Acesta era Danny: alunecos, neserios, mai degrabă prostuț, ușor de manipulat. Cu siguranță că îl putea aduce înapoi, de partea ei.

Dar avea la dispoziție doar două zile.

Intră în clădire și tânărul îi arătă telefonul. Își duse casca la ureche și ridică microfonul. Îi făcea bine să audă vocea familiară, afectuoasă a lui Mac.

— Deci, ai prins Clipperul, spuse el bucuros. Ce mai fată!

— Voi ajunge la întrunirea consiliului – dar vestea proastă este că Peter spune că și-a asigurat votul lui Danny.

— Și tu îl crezi?

— Da. General Textiles îi dă lui Danny o parte din afacerile legale ale corporației.

Vocea lui Mac deveni deprimată.

— Ești sigură că e adevărat?
— Nat Ridgeway se află aici, cu el.
— Șarpele ăla!
Mac nu-l plăcuse niciodată pe Nat și îl urâse când începuse să se întâlnească cu Nancy. Deși Mac era fericit în căsnicie, era gelos pe oricine arăta un interes romantic față de Nancy.
— Mi-e milă de General Textiles să-l aibă pe Danny care se ocupă de problemele lor legale, adăugă Mac.
— Presupun că îi vor da chestiunile neimportante. Mac, e legal ca ei să-i ofere acest stimulent?
— Probabil că nu, dar încălcarea legii va fi foarte greu de dovedit.
— Atunci, am probleme.
— Așa presupun. Îmi pare rău, Nancy.
— Mulțumesc, bătrâne prieten. M-ai avertizat să nu-l las pe Peter să fie șef.
— Clar am făcut-o.
Nu mai avea sens să deplângă ceea ce se întâmplase, decise Nancy. Adoptă un ton mai vioi.
— Ascultă, dacă noi ne-am baza pe Danny, am fi îngrijorați, corect?
— Poți să pui pariu…
— Îngrijorați că ar putea schimba tabăra, îngrijorați că adversarul i-ar putea face o ofertă mai bună. Deci, care credem că e prețul lui?
— Hmm.
Pe linie se lăsă liniște pentru câteva momente, apoi Mac spuse:
— Nu-mi trece nimic prin cap.
Nancy se gândea la Danny care încercase să-l mituiască pe judecător.
— Îți amintești momentul când tata l-a scos pe Danny din rahat? Cazul Jersey Rubber.
— Sigur că-mi amintesc. Fără detalii la telefon, te rog.
— Da. Ne putem folosi de cazul acela cumva?
— Nu văd cum.

— Să-l amenințăm.
— Că-l demascăm, vrei să spui?
— Da.
— Avem vreo dovadă?
— Nu, dacă nu există ceva printre hârtiile vechi ale tatii.
— Ai toate acele hârtii, Nancy?
Existau mai multe cutii cu arhivele personale ale tatălui ei în beciul casei lui Nancy de la Boston.
— Nu m-am uitat niciodată prin ele.
— Și nu avem timp pentru asta acum.
— Dar am putea să ne prefacem, spuse ea gânditoare.
— Nu văd cum asta ar…
— Nu, ascultă-mă, Mac, asta este o idee. Vocea lui Nancy înflorea de încântare pe măsură ce începea să înțeleagă posibilitățile. Să presupunem că Asociația Baroului sau cum se numește deschide o investigație în cazul Jersey Rubber.
— Pentru ce ar face așa ceva?
— Cineva ar putea să le vândă un pont.
— În regulă… și pe urmă?
Nancy începu să simtă că ar putea să reușească să încropească un plan funcțional.
— Să presupunem că ei ar afla că există o dovadă esențială printre hârtiile tatii.
— Vor întreba dacă pot să cerceteze hârtiile.
— Ar depinde de mine dacă le permit sau nu?
— Într-o simplă investigație a baroului, da. Dacă ar fi o investigație penală, ai putea să fii citată și atunci, desigur, n-ai avea de ales.
În mintea lui Nancy, planul se forma mult mai repede decât îl putea exprima în cuvinte. Abia dacă îndrăznea să spere că ar putea să funcționeze.
— Ascultă, vreau să-l suni pe Danny, spuse ea cu nerăbdare în voce. Pune-i următoarea întrebare…
— Dă-mi voie sau iau ceva de scris. În regulă, spune.

— Întreabă-l asta. Dacă ar exista o investigație a baroului în cazul Jersey Rubber, ar vrea ca eu să le dau hârtiile tatii?

Mac era nedumerit.

— Crezi că el va spune că nu?

— Cred că se va panica, Mac! Va fi speriat de moarte. El nu știe ce se află acolo – însemnări, jurnal, scrisori, ar putea fi orice.

— Încep să înțeleg cum ar putea să funcționeze schema, spuse Mac și Nancy putu să audă cum speranța i se strecoară în voce. Danny se va gândi că ai ceva ce vrea el…

— Îmi va cere să-l protejez, așa cum a făcut tata. Îmi va cere să refuz solicitarea baroului să se uite prin hârtii. Și eu voi fi de acord – cu singura condiție ca el să voteze de partea mea, împotriva preluării de către General Textiles.

— Așteaptă o clipă. Nu deschide șampania încă. Danny poate că este ticălos, dar nu e prost. Nu va bănui că am pus la cale toată povestea asta ca să-l presăm?

— Sigur că va bănui, spuse Nancy. Dar nu va fi sigur. Și nu va avea prea mult timp să se gândească la asta.

— Da. Și, în clipa asta, e singura noastră șansă.

— Vrei să încerci?

— Bine.

Nancy se simțea mult mai bine: plină de speranță și de dorința de a învinge.

— Sună-mă la următoarea oprire.

— Unde este asta?

— Botwood, Newfoundland. Ar trebui să ajungem acolo peste șaptesprezece ore.

— Au telefoane acolo?

— Trebuie, dacă există un aeroport. Ar trebui să rezervi convorbirea din timp.

— În regulă. Bucură-te de zbor.

— La revedere, Mac.

Așeză casca în cârlig. Se afla într-o dispoziție foarte bună. Nu avea de unde să știe dacă Danny

va mușca momeala, dar se simți înveselită, imediat, doar pentru că avea o șansă.

Era patru fără douăzeci, timpul să se urce în avion. Părăsi încăperea și trecu printr-un alt birou, în care Mervyn Lovesey vorbea la un alt telefon. El ridică mâna să o oprească în timp ce trecea pe lângă el. Prin fereastră putea să vadă pasagerii care se îmbarcau de pe chei, dar se opri un moment. El spuse, în telefon: „Nu pot fi deranjat cu problemele astea acum. Dă-i nenorocitului banii pe care îi vrea și dați drumul la treabă”.

Ea era surprinsă. Își amintea că exista un fel de dispută industrială la fabrica lui. Părea că el cedează, ceea ce nu-i prea stătea în caracter.

Și persoana cu care vorbea părea să fie surprinsă, pentru că, peste o clipă, Mervyn spuse: „Da. Exact asta vreau să spun, sunt prea ocupat ca să tratez cu matrițerii. La revedere!” El agăță receptorul.

— Te căutam, îi spuse el lui Nancy.

— Ai reușit? întrebă ea. Ai convins-o pe soția ta să vină înapoi?

— Nu. Dar nu i-am explicat cum trebuia.

— Îmi pare rău. Acum se află acolo, afară?

El privi pe fereastră.

— Este cea în haina portocalie.

Nancy văzu o femeie blondă de vreo treizeci și ceva de ani.

— Mervyn, e foarte frumoasă! spuse ea. Cumva, își imaginase că soția lui Mervyn era genul mai dur, mai puțin drăguț, Bette Davis mai degrabă decât Lana Turner. Pot să înțeleg de ce nu vrei să o pierzi. Femeia se ținea de brațul unui bărbat îmbrăcat într-un blazer albastru, presupusul iubit. El nu era nici pe departe atât de arătos ca Mervyn. Era puțin mai scund decât media ca înălțime, și părul începea să i se rărească. Dar avea o atitudine plăcută, lejeră. Nancy înțelese imediat că femeia se dusese după opusul lui Mervyn. Simțea simpatie pentru Mervyn.

— Îmi pare rău, Mervyn, spuse Nancy cu sinceritate.

— N-am renunțat, replică Mervyn. Vin la New York. Nancy zâmbi. Atitudinea asta i se potrivea mai bine lui Mervyn.

— De ce nu? zise ea. Pare genul de femeie pe care un bărbat să o urmărească peste Atlantic.

— Problema este că totul depinde de tine, spuse el. Avionul e plin.

— Desigur. Atunci cum poți să vii? Și cum depinde de mine?

— Tu te afli în posesia ultimului loc disponibil. Ai luat apartamentul nupțial. Acolo sunt două locuri. Te rog să-mi vinzi mie locul în plus.

Ea râse.

— Mervyn, nu pot să împart apartamentul nupțial cu un bărbat. Sunt o văduvă respectabilă, nu o fată de la cor!

— Îmi ești datoare cu o favoare, spuse el insistent.

— Îți sunt datoare cu o favoare, nu cu reputația mea.

Fața lui frumoasă căpătă o expresie de încăpățânare.

— Nu te-ai gândit la reputația ta când te-ai decis să zbori peste Marea Irlandei cu mine.

— Asta nu implica să ne petrecem noaptea împreună!

Ea își dorea să-l poată ajuta: era ceva minunat în hotărârea lui de a-și recâștiga frumoasa soție.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău, adăugă ea. Dar nu-mi pot permite să mă implic într-un scandal public la vârsta mea.

— Ascultă. Am pus întrebări despre acest apartament nupțial. Sunt două paturi separate. Dacă lăsăm ușa deschisă în timpul nopții, ne vom afla exact în situația a doi oameni complet străini care au primit, întâmplător, paturi alăturate.

— Dar gândește-te la ce vor spune oamenii!

— Pentru cine îți faci griji? Nu ai niciun bărbat care să fie jignit și părinții tăi nu mai sunt în viață. Cui îi pasă ce faci?

El putea să fie extrem de direct atunci când își dorea ceva, gândi ea.

— Am doi fii, care au douăzeci și ceva de ani, protestă ea.

— Vor considera că este o toană, pun pariu.

Probabil că avea dreptate, gândi ea cu regret.

— Mai sunt îngrijorată și din cauza întregii societăți din Boston. Ceva de genul acesta poți să fii convins că va genera bârfă.

— Uite ce e. Tu erai disperată când ai venit la mine pe aerodromul acela. Erai în necaz și eu ți-am salvat fundul. Acum, eu sunt disperat – poți să-ți dai seama de asta, nu-i așa?

— Da, pot.

— Sunt în necaz și am apelat la tine. Asta este ultima mea șansă să-mi salvez căsnicia. Tu poți să faci asta. Eu te-am salvat pe tine și tu poți să mă salvezi pe mine. Tot ce te poate costa este un abur de scandal. Asta n-a omorât niciodată pe nimeni. Te rog, Nancy.

Ea se gândi la acel „abur” de scandal. Chiar conta dacă o văduvă comitea o ușoară indiscreție la cea de a patruzecea sa aniversare? Nu o va omorî, după cum spusese el, și, probabil, nici măcar nu îi va strica reputația. Matroanele din Bacon Hill o vor considera „ușoară”, dar oamenii de vârsta ei probabil că îi vor admira curajul. Nu e ca și cum s-ar presupune că sunt virgină, gândi ea.

Privi spre fața lui rănită, încăpățânată și își deschise inima. La dracu’ cu societatea din Boston, gândi ea; omul ăsta este îndurerat. El m-a ajutat când am avut nevoie. Fără el nu m-aș mai afla aici. Are dreptate. Îi sunt datoare.

— Vrei să mă ajuți, Nancy? imploră el. Te rog?

Nancy inspiră adânc.

— La dracu’, da, răspunse ea.

Capitolul treisprezece

Ultima imagine a lui Harry Marks despre Europa era un far alb care se înălța mândru pe malul nordic al estuarului râului Shannon, în timp ce Oceanul Atlantic biciuia, furios, la picioarele stâncii de sub el. Câteva minute mai târziu, nu se mai vedea uscatul: în orice parte privea, nu putea să vadă decât marea nesfârșită.

Când voi ajunge în America, voi fi bogat, gândi el.

Să se afle atât de aproape de faimoasa Suită Delhi era atât de tentant încât era aproape sexy. Undeva, în acest avion, la numai câțiva metri de locul în care se afla el, se găsea o avere în bijuterii. Îl mâncau degetele să o atingă.

Un milion de dolari în pietre prețioase putea să valoreze, cel puțin, o sută de mii la un tăinuitor de bijuterii. Aș putea cumpăra un apartament drăguț și o mașină, gândi el, sau, poate, o casă la țară cu teren de tenis. Sau, poate, ar trebui să-i investesc și să trăiesc din dobânzi. Aș deveni un bogătaș, cu venituri personale!

Dar, mai întâi, trebuia să pună mâna pe marfă.

Lady Oxenford nu purta bijuteriile, prin urmare, trebuiau să se afle într-unul din următoarele două locuri: în bagajul de cabină, chiar aici, în compartiment, sau în bagajul de cală. „Dacă ar fi ale mele, eu le-aș ține foarte aproape de mine, gândi Harry. Le-aș ține în geanta pe care o port cu mine. Aș fi speriat să le scap din vedere”. Dar nu avea de unde să știe cum funcționa mintea ei.

Va verifica mai întâi bagajul din cabină. Putea să-l vadă sub scaun, o valiză scumpă din piele vișinie, cu colțuri de alamă. Se întrebă cum ar putea să ajungă la interiorul lui. Poate că va exista o ocazie în timpul nopții, când toată lumea dormea.

Va găsi o cale. Va fi riscant: furtul era un joc periculos. Dar, cumva, reușise mereu să scape, chiar și când lucrurile merseseră prost. „Uită-te la mine, gândi el: ieri am fost prins asupra faptului, cu butonii furați – în buzunarul pantalonilor; mi-am petrecut noaptea trecută la închisoare și acum zbor la New York cu Pan American Clipper. Noroc? Nu ăsta e cuvântul”.

Auzise, odată, o glumă despre un bărbat care sărise de la o fereastră de la etajul al zecelea și, în timp ce trecea prin dreptul etajului al cincilea, fusese auzit spunând: „Până aici, toate bune”. Dar el nu era așa.

Stewardul, Nicky, îi aduse un meniu pentru cină și îi oferi un cocktail. Nu avea nevoie de băutură, dar comandase un pahar de șampanie doar pentru că părea lucrul cel mai natural de făcut. Asta înseamnă viața Harry, băiete, își spuse în sinea lui. Încântarea de a se afla la bordul celui mai luxos avion din lume concura cu neliniștea lui de a zbura peste ocean, dar băutura își făcu efectul, încântarea câștigă.

Rămase surprins să vadă că meniul era în engleză. Americanii nu știau că meniurile șic trebuiau să fie în franceză? Poate că erau prea sensibili ca să-și tipărească meniurile într-o limbă străină. Harry avea sentimentul că avea să-i placă America.

În salonul de mese puteau să ia loc doar paisprezece persoane sau cam așa ceva, așa că cina va fi servită în trei serii, explică stewardul.

— Ați dori să luați cina la șase, șapte și jumătate sau nouă, domnule Vandenpost?

Harry îl blestemă, în gând, pe steward pentru că începuse cu el. Un chelner britanic ar fi început, automat, cu persoanele cele mai titrate, dar acest democrat american probabil că mergea în ordinea numerelor locurilor. Va trebui să presupună ce va alege familia Oxenford.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse el, ca să câștige timp. Din experiența lui, oamenii bogați serveau mesele târziu. Un muncitor ar putea să ia micul dejun la șapte, prânzul la miezul zilei și ceaiul la ora cinci, dar un lord va lua micul dejun la nouă, prânzul la două și cina la opt treizeci. Familia Oxenford va mânca mai târziu, așa că Harry alese prima serie.

— Mi-e cam foame, spuse el. O să mănânc la șase.

Stewardul se întoarse spre familia Oxenford și Harry își ținu respirația.

— La ora nouă, cred, spuse lordul Oxenford.

Harry își suprimă un zâmbet de satisfacție.

Dar lady Oxenford spuse:

— E prea târziu pentru Percy – hai să mâncăm mai devreme.

În regulă, gândi Harry, dar nu prea devreme, pentru numele cerului.

Lord Oxenford spuse:

— Șapte treizeci, atunci.

Harry simți o mică aură de plăcere. Se afla cu un pas mai aproape de Suita Delhi.

Acum, stewardul se întoarse spre pasagerul din fața lui Harry, tipul cu vesta de culoare rubinie care arăta a polițist. I se spusese că numele lui era Clive Membury. Spune șapte treizeci, gândi Harry, și lasă-mă singur în compartiment. Dar, spre dezamăgirea sa, lui Membury nu-i era foame și alese ora nouă.

Ce belea, gândi Harry. Acum, Membury se va afla aici, în timp ce familia Oxenford va fi la masă. Poate că va ieși pentru câteva minute: era genul fără astâmpăr, care se fâțâia tot timpul. Dar dacă el nu va pleca de bunăvoie, Harry va trebui să născocească o cale să scape de el. Asta ar fi fost o treabă ușoară dacă nu s-ar fi aflat într-un avion: Harry ar fi putut să-i spună că era chemat în altă cameră sau că primise un apel telefonic sau că

afară, în stradă, se afla o femeie dezbrăcată. Aici, ar putea să fie mai dificil.

Stewardul spuse:

— Domnule Vandenpost, inginerul și navigatorul ți se vor alătura la masă, dacă nu te deranjează.

— Sigur că da, răspunse Harry. Se va bucura să discute cu niște membri ai echipajului.

Lordul Oxenford comandă încă un whisky. Era un om însetat, după cum ar spune irlandezii. Soția lui era palidă și tăcută. Avea o carte în poală, dar nu întorsese nicio pagină. Părea deprimată.

Tânărul Percy se duse în față să discute cu echipajul care nu era de serviciu și Margaret veni să se așeze alături de Harry. El prinse un iz al parfumului ei și își dădu seama că era Tosca. Ea își scoase haina și el putu să vadă că avea silueta mamei ei: era destul de înaltă, cu umeri pătrați și bust generos și picioare lungi. Hainele ei, de bună calitate, dar obișnuite nu o avantajau: Harry și-o imagină îmbrăcată într-o rochie lungă, cu părul roșu ridicat și cu gâtul lung și alb, scos în evidență de cerceii lungi, cu smaralde, creați de Cartier, din perioada indiană… ar fi uluitoare. Era evident că ea nu se vedea pe sine în felul acesta. Se simțea jenată pentru că era o aristocrată bogată, așa că se îmbrăca asemenea nevestei unui vicar.

Era o fată extraordinară și Harry se simțea puțin intimidat de ea, dar putea să-i vadă și latura vulnerabilă și el considera acest lucru adorabil. Harry, băiete – amintește-ți că ea este un pericol pentru tine și trebuie să o cucerești.

O întrebă dacă mai zburase până atunci.

— Doar la Paris, cu mama, spuse ea.

Doar la Paris, cu mama, gândi el, minunându-se. Mama lui nu va vedea niciodată Parisul și nici nu va zbura cu un avion.

— Cum a fost? întrebă el. Să fii atât de privilegiată.

— Uram călătoriile acelea la Paris, răspunse ea. Trebuia să iau ceaiul cu englezi plictisitori, când aș fi vrut să merg în restaurante pline de fum în care cântau formații de negri.

— Mama mea obișnuia să mă ducă la Margate, spuse Harry. Obișnuiam să vâslesc, pe mare, și mâncam înghețată și pește cu cartofi prăjiți.

Pe când vorbele îi ieșeau din gură, își aminti că ar fi trebuit să mintă despre aceste lucruri și simți cum îl cuprinde panica. Ar trebui să murmure ceva vag despre o școală cu internat și o casă la țară, izolată, așa cum făcea de obicei când era obligat să vorbească despre copilăria lui cu fetele din clasele superioare. Dar Margaret îi cunoștea secretul și nimeni altcineva nu putea să audă ce spunea peste zgomotul înfundat al motoarelor Clipperului. Chiar și așa, când se trezi că dezvăluie adevărul, se simți de parcă ar fi sărit din avion și aștepta să i se deschidă parașuta.

— Noi n-am fost niciodată pe litoral, spuse Margaret melancolică. Doar oamenii obișnuiți se duceau să vâslească pe mare. Sora mea și cu mine obișnuiam să-i invidiem pe sărmanii copii. Ei puteau să facă orice își doreau.

Harry era amuzat. Iată încă o dovadă că se născuse norocos: copiii bogați, care călătoreau în mașini mari, negre, purtau haine cu gulere de catifea și mâncau carne în fiecare zi, fuseseră invidioși pe libertatea lui, în picioarele goale și pe peștele cu cartofi prăjiți.

— Îmi amintesc mirosurile, continuă ea. Mirosul din fața ușii magazinului de plăcinte, la ora prânzului, mirosul mecanismelor unse când treceam prin bâlci, mirosul plăcut de bere și tutun care ieșea de câte ori se deschidea ușa cârciumii în serile de iarnă. Oamenii păreau să se distreze foarte bine, mereu, în astfel de locuri. Eu n-am intrat niciodată într-o cârciumă.

— N-ai pierdut prea mult, spuse Harry, căruia nu-i plăceau cârciumile. Mâncarea e mai bună la

Ritz.

— Fiecare dintre noi preferă celălalt mod de viață, cugetă ea.

— Da, dar eu le-am încercat pe ambele, sublinie Harry. *Știu* care este mai bun.

Ea păru gânditoare, pentru un minut, apoi întrebă:

— Ce vrei să faci cu viața ta?

Era o întrebare foarte personală.

— Să mă bucur de viață, spuse Harry.

— Nu, serios.

— Ce vrei să spui prin „serios”?

— Toată lumea vrea să se bucure de viață. Ce vrei *să faci*?

— Ceea ce știu. Impulsiv, Harry se decise să-i spună ceva ce nu mai dezvăluise nimănui până atunci. Ai citit vreodată *Spărgătorul amator*, de Hornung? Ea scutură din cap. E vorba despre un hoț elegant, numit Raffles, care fumează țigări turcești și poartă haine frumoase și este invitat în casele oamenilor și le fură bijuteriile. Vreau să fiu ca el.

— O, haide, nu te prosti, spuse ea brusc.

El se simți puțin rănit. Ea putea să fie brutal de directă atunci când credea că spui tâmpenii. Dar asta nu era o tâmpenie, era visul lui. Acum, după ce își deschisese sufletul în fața ei, simțea nevoia să o convingă că spunea adevărul.

— Nu mă prostesc, izbucni el.

— Dar nu poți să fii hoț toată viața ta, spuse ea. Vei ajunge să îmbătrânești în pușcărie. Chiar și Robin Hood s-a însurat și s-a așezat la casa lui, până la urmă. Ce ți-ai dori, *cu adevărat*?

De obicei, Harry răspundea la această întrebare cu o listă de cumpărături: un apartament, o mașină, fete, petreceri, costume de pe Savile Row[4] și bijuterii frumoase. Dar știa că ea va lua în derâdere aceste lucruri. Îl deranja atitudinea ei; dar, în același timp, era adevărat că ambițiile lui nu erau

atât de materialiste. Își dorea foarte mult ca ea să creadă visurile lui.

— Mi-ar plăcea să locuiesc într-o casă mare, la țară, cu iedera crescută pe ziduri, spuse el.

Se opri. Dintr-odată, se simți emotiv. Era jenat, dar își dorea foarte tare să-i spună asta.

— O casă la țară, cu teren de tenis și grajduri și cu rododendroni pe alee, continuă el. Putea să o vizualizeze în închipuirea lui și părea să fie cel mai sigur, cel mai confortabil loc din lume. M-aș plimba pe acolo, încălțat în cizme maro și într-un costum de tweed, discutând cu grădinarii și grăjdarii și ei toți ar crede că sunt un mare domn. Aş avea toți banii băgați în investiții solide și nu aș cheltui niciodată mai mult de jumătate din venituri. Aş organiza petreceri în grădină, vara, cu căpşuni și frișcă. Și aș avea cinci fete, la fel de frumoase ca mama lor.

— Cinci! râse ea. Ai face bine să te însori cu o femeie puternică. Dar redeveni serioasă imediat. E un vis minunat, spuse ea. Sper să se împlinească.

Se simți foarte apropiat de ea, de parcă ar fi putut să o întrebe orice.

— Dar tu? întrebă el. Ai un vis?

— Vreau să particip la război, spuse ea. Mă voi înrola în STA.

Încă părea amuzant să discuți despre femei în armată, dar, desigur, acum era ceva obișnuit.

— Ce vei face?

— Șofer. Au nevoie de femei pe post de curieri și șoferi de ambulanțe.

— Va fi periculos.

— Știu. Nu-mi pasă. Vreau doar să contribui la luptă. Asta este ultima noastră șansă să-i oprim pe fasciști. Falca ei exprima hotărâre și în ochi avea o privire neastâmpărată și Harry se gândi era deosebit de curajoasă.

— Pari foarte hotărâtă, zise el.

— Am avut un… prieten, care a fost ucis de fasciști, în Spania, și vreau să termin treaba pe care

a început-o el. Părea tristă.

Din impuls, Harry întrebă:

— L-ai iubit?

Ea aprobă din cap.

El putu să vadă că era gata să izbucnească în lacrimi. Îi atinse brațul cu simpatie.

— Încă îl mai iubești?

— Îl voi iubi mereu, puțin. Vocea ei coborî la nivelul de șoaptă. Numele lui era Ian.

Harry simți un nod în gât. Dorea să o ia în brațe și să o aline și ar fi făcut asta dacă n-ar fi fost tatăl ei, cu fața roșie, care stătea pe locul din partea îndepărtată a compartimentului, bând whisky și citind *The Times.* Trebui să se mulțumească să-i ofere o strângere de mână rapidă, discretă. Ea zâmbi recunoscătoare, părând să înțeleagă.

Stewardul spuse:

— Cina este servită, domnule Vandenpost.

Harry rămase surprins că se făcuse deja ora șase. Îi părea rău să întrerupă această conversație cu Margaret.

Ea păru să-i citească gândurile.

— Avem o mulțime de timp să vorbim, spuse ea. Vom fi împreună pentru următoarele douăzeci și patru de ore.

— Așa e. Zâmbi. Îi atinse mâna din nou. Ne vedem mai târziu, murmură el.

Începuse să se apropie de ea ca să o poată manipula, își aminti el. Ajunsese să-i dezvăluie toate secretele lui. Ea avea un mod de a-i da planurile peste cap, ceea ce era destul de îngrijorător. Cel mai rău era că o plăcea.

Intră în compartimentul următor. Rămase puțin surprins să observe că se transformase din salon într-o sală de mese. Existau trei mese, fiecare pentru patru persoane, plus două mese mai mici, pentru servire. Aranjamentul era la fel ca într-un restaurant bun, cu fețe de masă și șervete din pânză și veselă din porțelan, albă, cu emblema albastră a Pan American. Observă că pereții din această zonă

erau tapetați cu un model care reprezenta o hartă a lumii și aceeași emblemă, cu aripi, a Pan American.

Stewardul îl conduse să se așeze în fața unui bărbat scund, solid, îmbrăcat într-un costum gri deschis, pe care Harry era cam invidios. Avea cravata prinsă cu un ac ce avea o perlă mare, autentică. Harry se prezentă și bărbatul îi întinse mâna și spuse:

— Tom Luther. Harry observă că butonii erau asortați cu acul de cravată. Iată un bărbat care cheltuia bani pe bijuterii.

Harry se așeză și își despături șervetul. Luther avea un accent american, care mai conținea și altceva la bază, o intonație europeană, poate.

— De unde ești, Tom? întrebă Harry, încercând apele.

— Providence, Rhode Island. Tu?

— Philadelphia. Harry își dorea să fi știut unde naiba era Philadelphia. Dar am locuit peste tot. Tatăl meu lucra în asigurări.

Luther clătină politicos din cap, fără să fie prea interesat. Asta îi convenea lui Harry. Nu dorea să fie întrebat despre trecutul lui: era prea ușor să greșească.

Cei doi membri ai echipajului sosiră și se prezentară. Eddie Deakin, inginerul de bord, era genul cu umeri largi, cu părul ca nisipul, cu o figură plăcută: Harry avea impresia că i-ar fi plăcut să-și descheie cravata și să-și scoată sacoul de la uniformă. Jack Ashford, navigatorul, era brunet și cu barba albăstruie, un tip obișnuit, exact, care arăta de parcă s-ar fi născut îmbrăcat în uniformă.

Imediat ce se așezară, Harry simți ostilitate între Eddie, inginerul, și Luther, pasagerul. Era interesant.

Cina începu cu un cocktail de creveți. Cei doi membri ai echipajului beau Coca-Cola. Harry își luă un pahar de vin alb și Tom Luther comandă martini.

Harry tot se mai gândea la Margaret Oxenford și la iubitul ei ucis în Spania. Privi afară, pe fereastră, întrebându-se cât de multe mai simțea pentru băiat. Un an însemna foarte mult, mai ales la vârsta ei.

Jack Ashford îi urmări privirea și spuse:

— Până acum avem noroc cu vremea.

Harry observă că cerul era senin și soarele strălucea pe aripi.

— Cum este, de obicei? întrebă el.

— Uneori, plouă tot drumul din Irlanda până în Newfoundland, răspunse Jack. Avem parte de grindină, zăpadă, gheață, fulgere și tunete.

Harry își aminti de ceva ce citise.

— Gheața nu e periculoasă?

— Ne plănuim ruta ca să evităm condițiile înghețate. Dar, în orice caz, avionul este prevăzut cu cizme de cauciuc împotriva gheții.

— Cizme?

— Doar o acoperire de cauciuc peste locurile de pe aripi și coadă, unde are tendința să se depună gheața.

Jack ezită pentru o clipă, și Harry înțelese că ar fi preferat să nu menționeze vremea.

— Este o furtună în Atlantic, spuse el.

— Rea?

— În centru este rea, dar noi vom ajunge doar la marginile ei, sper. Suna doar pe jumătate convins.

Tom Luther întrebă:

— Cum este prin furtună? Zâmbea, arătându-și dinții, dar Harry observă frica din ochii săi albaștri, palizi.

— Sunt câteva zdruncinături, spuse Jack.

El nu dezvoltă subiectul, dar Eddie, inginerul, începu să vorbească. Privind direct spre Tom Luther, el spuse:

— E ca și cum ai încerca să călărești un cal neîmblânzit.

Luther se albi. Jack se agită spre Eddie, dezaprobând, evident, lipsa lui de tact.

Următorul fel de mâncare era supă de broască-țestoasă. Acum, serveau amândoi chelnerii, Nicky și Davy. Nicky era gras și Davy era micuț. După părerea lui Harry, amândoi erau homosexuali – sau „muzicieni”, cum ar spune Noel Coward. Lui Harry îi plăcea eficiența lor informală.

Inginerul părea îngrijorat. Harry îl studie pe furiș. Nu părea genul ursuz: avea o figură deschisă, amabilă. Într-o încercare de a-l descifra, Harry întrebă:

— Cine se ocupă de avion în timp ce tu iei cina, Eddie?

— Inginerul asistent, Mickey Finn, face treaba mea, răspunse acesta. Vorbea destul de plăcut, deși nu zâmbea. Avem un echipaj de nouă persoane, în afară de cei doi chelneri. Toată lumea, în afară de căpitan, lucrează în schimburi de patru ore. Jack și cu mine am fost de serviciu de când am plecat de la Southampton, la ora două, așa că am ieșit din tură la șase, în urmă cu câteva minute.

— Și căpitanul? spuse Tom Luther îngrijorat. El ia pilule ca să rămână treaz?

— Trage câte un pui de somn când apucă, spuse Eddie. Probabil că va lua o pauză mai lungă după ce trecem de punctul fără întoarcere.

— Deci vom zbura în timp ce căpitanul va dormi? întrebă Luther și vocea lui suna puțin cam prea tare.

— Sigur, încuviință Eddie cu un rânjet.

Luther părea îngrozit. Harry încercă să îndrepte conversația spre ape mai calme.

— Ce este punctul fără întoarcere?

— Supraveghem permanent rezerva de combustibil. Când nu mai avem destul combustibil ca să ne întoarcem la Foynes, am trecut de punctul fără întoarcere. Eddie vorbi cu bruschețe și Harry nu mai avu, acum, nicio îndoială că el încerca să-l sperie pe Tom Luther.

Navigatorul interveni, încercând să fie liniștitor.

— În momentul ăsta, avem suficient combustibil ca să ajungem la destinație sau să ne întoarcem.

Luther mai puse o întrebare:

— Dar ce se întâmplă dacă nu avem destul ca să ajungem acolo și nici să ne întoarcem?

Eddie se aplecă peste masă și zâmbi, fără veselie, spre Luther:

— Ai încredere în mine, domnule Luther, spuse el.

— Nu se va întâmpla niciodată, sublinie și navigatorul în grabă. Ne-am întoarce la Foynes înainte să ajungem la acel punct. Și, pentru siguranță suplimentară, am făcut calculele pornind de la trei motoare, în loc de patru, doar pentru cazul că s-ar întâmpla ceva cu unul dintre ele.

Jack încerca să-i redea încrederea lui Luther, dar, desigur, discuția despre motoarele care s-ar putea strica nu făcea decât să-l înspăimânte și mai tare. Încercă să bea niște supă, dar mâna îi tremura și vărsă pe cravată.

Eddie se scufundă înapoi în tăcere, aparent satisfăcut. Jack încercă să converseze de complezență și Harry făcu tot posibilul să-l ajute, dar atmosfera era stranie. Harry se întrebă ce naiba se întâmpla între Eddie și Luther.

Sala de mese se umplu rapid. Femeia frumoasă în rochie cu buline veni să se așeze la masa de alături împreună cu însoțitorul ei în blazer albastru. Harry află că se numeau Diana Lovesey și Mark Alder. Margaret ar trebui să se îmbrace ca doamna Lovesey, gândi Harry: ar putea să arate chiar mai bine ca ea. Oricum, doamna Lovesey nu arăta fericită – de fapt, arăta nefericită ca păcatul.

Serviciul era rapid și mâncarea era bună. Felul principal era *filet mignon* cu sparanghel olandez și piure de cartofi. Friptura era aproape de două ori mai mare decât s-ar fi servit într-un restaurant englezesc. Harry nu o mâncă pe toată și refuză al doilea pahar de vin. Dorea să fie atent. Urma să

fure Suita Delhi. Gândul acesta îl înfioră, dar îl făcu să fie și neliniștit. Ar fi cel mai mare jaf al carierei lui și, dacă așa se hotăra, putea să fie ultimul. Ar putea să-i ajungă pentru casa cu iederă și cu teren de tenis.

După friptură serviră salată, care-l surprinse pe Harry. Salata nu se servea prea des în restaurantele la modă din Londra și, cu siguranță, nu ca fel de mâncare separat, după felul principal.

Înghețată de piersici, cafea și *petit fours* urmară într-o succesiune rapidă. Eddie, inginerul, păru să realizeze că era antisocial și făcu eforturi să poarte o conversație.

— Pot să te întreb care este scopul călătoriei, domnule Vandenpost?

— Cred că vreau să plec din calea lui Hitler, spuse Harry. Cel puțin până când America intră în război.

— Crezi că se va întâmpla asta? întrebă Eddie sceptic.

— S-a întâmplat ultima dată.

Tom Luther spuse:

— Noi nu avem nicio dispută cu naziștii. Ei sunt anticomuniști și la fel suntem și noi.

Jack clătină din cap în semn de aprobare.

Harry rămase surprins. În Anglia, toată lumea credea că America va intra în război. Dar în jurul acestei mese nu se făcea această presupunere. Poate că britanicii se păcăleau singuri, gândi el pesimist. Poate că nu aveau să primească ajutor din partea Americii. Astea ar fi vești proaste pentru mama, la Londra.

Eddie spuse:

— Eu cred că vom fi nevoiți să luptăm împotriva naziștilor. În vocea lui se simțea un ton de furie. Sunt ca niște gangsteri, spuse el privind direct spre Luther. Până la urmă, oamenii de felul acesta vor trebui să fie exterminați, ca șobolanii.

Jack se ridică în picioare, brusc, cu un aspect îngrijorat.

— Dacă am terminat, Eddie, ar fi mai bine să ne odihnim puțin, rosti el ferm.

Eddie păru uluit de această solicitare bruscă, dar, după un moment, clătină din cap în semn de aprobare și cei doi membri ai echipajului își luară rămas-bun.

Harry spuse:

— Inginerul acela era cam nepoliticos.

— Era? zise Luther. N-am observat.

„Ești un mincinos nenorocit, gândi Harry. Practic, te-a făcut gangster!"

Luther își comandă brandy. Harry se întrebă dacă era, într-adevăr, gangster. Cei pe care îi cunoștea Harry, la Londra, erau mult mai ostentativi, cu o grămadă de inele și haine de blană și ghete în două culori. Luther arăta mai degrabă a milionar crescut prin forțe proprii, producător de conserve de carne sau constructor de nave, ceva industrial. Din impuls, Harry îl întrebă:

— Cum îți câștigi traiul, Tom?

— Sunt om de afaceri, în Rhode Island.

Nu era un răspuns prea încurajator și, câteva clipe mai târziu, Harry se ridică, salută politicos și plecă.

Când reveni în compartimentul lui, lordul Oxenford spuse, abrupt:

— E bună de ceva cina?

Harry se bucurase de ea în întregime, dar oamenii din clasa superioară nu se arătau niciodată prea entuziasmați de mâncare.

— Nu-i rea, spuse el neutru. Și au un vin care se poate bea.

Oxenford mormăi și se întoarse la ziarul său. Nimeni nu putea să fie atât de grosolan ca un lord grosolan, gândi Harry.

Margaret zâmbi și se uită spre el încântată.

— Cum e, de-adevăratelea? întrebă ea, într-un murmur conspirativ.

— Delicioasă, răspunse el și amândoi izbucniră în râs.

Margaret arăta diferit când zâmbea. În mod normal, avea o figură palidă și ștearsă, dar, acum, obrajii ei deveniră roz și deschise gura, lăsând să se vadă două șiruri de dinți drepți și își răvăși părul; și lăsă să-i scape un chicotit, din gât, pe care Harry îl consideră sexy. Dorea să se întindă peste culoarul îngust și să o atingă. Era pe cale să facă asta, când observă privirea lui Clive Membury, așezat în fața lui, și asta îl făcu să renunțe la impulsul său.

— Este o furtună peste Atlantic, îi spuse el.

— Asta înseamnă că vom avea o călătorie dificilă?

— Da. Vor încerca să găsească o rută pe la marginea furtunii, dar, chiar și așa, ne vom zdruncina.

Era dificil de vorbit cu ea pentru că cei doi chelneri treceau mereu pe culoarul dintre ei ducând mâncarea spre sala de mese și revenind cu tăvi cu veselă murdară. Harry era impresionat de faptul că doar doi oameni reușeau să gătească și să servească atât de mulți clienți.

Luă un exemplar din revista *Life,* pe care Margaret îl lăsase, și începu să îl răsfoiască, nerăbdător, în timp ce aștepta ca familia Oxenford să plece la cină. Nu își adusese cărți sau reviste: nu prea citea. Îi plăcea să afle ce mai apărea prin ziare, dar, pentru distracție, prefera aparatul de radio sau cinematograful.

În sfârșit, familia Oxenford fu chemată la cină și Harry rămase singur cu Clive Membury. În prima etapă a călătoriei, bărbatul se așezase în salon, să joace cărți, dar, acum, când salonul devenise sală de mese, revenise la locul său. Poate că se va duce la toaletă, gândi Harry; și poate că ar fi mai bine să mă duc și eu, înainte să fiu prins de treburi.

Se întrebă dacă Membury era polițist și dacă da, ce treabă avea în Pan American Clipper. Dacă urmărea un suspect, crima ar fi trebuit să fie una majoră pentru ca poliția britanică să se

scormonească de banii pentru un bilet la Clipper. Dar poate că era unul dintre acei oameni care economiseau toată viața ca să facă o călătorie de vis, una din acele călătorii pe Nil sau o cursă cu Orient Expressul. Poate că era un fanatic al aviației care își dorea să facă voiajul transatlantic. Dacă e așa, sper că se bucură de el, gândi Harry. Nouăzeci de lire erau al dracului de mulți bani pentru un polițist.

Răbdarea nu era punctul-forte al lui Harry și când, după o jumătate de oră, Membury nu se mișcă, se decise să ia problema în propriile mâini.

— Ați văzut puntea de zbor, domnule Membury? întrebă el.

— Nu…

— Se pare că e ceva impresionant. Se spune că e la fel de mare ca întreg interiorul unui Douglas DC3 și ăla e un avion destul de mare.

— Dumnezeule!

Membury era interesat doar din politețe. În cazul ăsta, nu era un entuziast al aviației.

— Ar trebui să mergem să aruncăm o privire. Harry îl opri pe Nicky, care trecea cu un bol de supă de broască-țestoasă. Pasagerii pot să viziteze puntea de zbor?

— Da, domnule, și sunt bine-veniți!

— Acesta este un moment bun?

— E un moment foarte potrivit, domnule Vandenpost. Nu aterizăm și nu decolăm, echipajul nu schimbă turele și vremea e calmă. Nu ați putea alege un moment mai bun.

Harry sperase că va spune asta. Se ridică și privi, întrebător, spre Membury.

— Mergem?

Membury părea că e punctul să refuze. Nu era genul care să fie ușor de dus de nas. Pe de altă parte, ar putea să pară necioplit dacă refuza să vadă puntea de zbor; și poate că Membury nu dorea să fie dezagreabil. După o ezitare de o clipă, se ridică în picioare și spuse:

— Sigur că da.

Harry îl conduse în față, pe lângă bucătărie și toaleta bărbaților, și coti la dreapta, să urce scările în spirală. În capătul lor, ieși pe puntea de zbor. Membury se afla chiar în spatele lui.

Harry privi în jur. Nu arăta deloc ca imaginea pe care el o avea în minte despre cabina unui avion. Curat, liniștit și confortabil, arăta mai degrabă cu un birou dintr-o clădire modernă. Tovarășii de cină ai lui Harry nu se aflau acolo, desigur, pentru că nu erau de serviciu; acesta era schimbul de rezervă. Oricum, căpitanul se afla aici, așezat după o masă mică, în spatele cabinei. Ridică privirea, zâmbi plăcut și spuse:

— Bună seara, domnilor. Vreți să aruncați o privire?

— Sigur că da, răspunse Harry. Dar aș vrea să-mi aduc aparatul foto. E în regulă dacă fac poze?

— Sigur că da.

— Mă întorc imediat.

Coborî scările grăbit, mulțumit de sine, dar și încordat. Îl înlăturase pe Membury din calea lui, pentru o vreme, dar căutarea lui trebuia să fie foarte rapidă.

Se întoarse în compartiment. Un steward se afla în bucătărie și celălalt în sala de mese. I-ar fi plăcut să aștepte până când amândoi serveau la mese, astfel încât să fie sigur că nu vor trece prin compartiment preț de câteva minute, dar nu avea timp. Va trebui, pur și simplu, să-și asume riscul de a fi întrerupt.

Trase geanta doamnei Oxenford de sub scaun. Era prea mare și grea pentru un bagaj de cabină, dar, probabil, nu o căra ea însăși. O așeză pe scaun și o deschise. Nu era încuiată: ăsta era un semn rău – nici măcar ea nu era atât de naivă încât să lase bijuterii neprețuite într-o valiză descuiată.

Oricum, el scormoni prin ea rapid, privind cu coada ochiului în caz că intra cineva. Se simțea un miros de machiaj, un set argintiu de perii și

piepteni, un halat de casă de culoarea castanei, papuci delicați, lenjerie de mătase de culoarea piersicii, dresuri, o borsetă de toaletă care conținea periuța de dinți și obiectele obișnuite de toaletă și o carte cu poemele lui Blake – dar nicio bijuterie.

Harry înjură în gând. Crezuse că acesta era locul cel mai probabil în care să le găsească. Acum, începu să-și pună întrebări în legătură cu întreaga sa teorie.

Căutarea durase aproape douăzeci de secunde.

Închise rapid valiza și o puse înapoi sub scaun.

Se întrebă dacă nu-i ceruse soțului ei să ducă bijuteriile.

Privi la geanta de sub scaunul lordului Oxenford. Chelnerii erau în continuare ocupați. Se hotărî să-și forțeze norocul.

Trase geanta lordului Oxenford. Era o geantă de voiaj din piele. Era închisă cu fermoar și la capătul fermoarului avea o mică încuietoare. Harry avea cu el un briceag pentru astfel de momente. Folosi cuțitul ca să deschidă încuietoarea, apoi desfăcu fermoarul.

În timp ce cotrobăia prin ea, stewardul cel micuț, Davy, trecu prin compartiment cu o tavă cu băuturi de la bucătărie. Harry ridică privirea spre el și zâmbi. Stewardul trecu mai departe, în sala de mese. Presupusese, în mod firesc, că geanta îi aparținea lui Harry.

Harry respiră ușurat. Era un maestru în demontarea suspiciunilor, dar de fiecare dată când făcea asta era speriat de moarte.

Geanta lui Oxenford conținea echivalentul masculin al lucrurilor care se aflau în geanta soției sale: cremă de ras, ulei de păr, pijama cu dungi, lenjerie de flanel și o biografie a lui Napoleon. Harry trase fermoarul și închise încuietoarea. Oxenford o va vedea spartă și se va întreba cum se întâmplase. Dacă era suspicios, va verifica să vadă dacă lipsește ceva. După ce va observa că toate se

aflau la locul lor, își va închipui că încuietoarea fusese stricată.

Harry așeză geanta la locul ei.

Scăpase neobservat, dar nu se afla cu nimic mai aproape de Suita Delhi.

Era improbabil ca bijuteriile să fie duse de cei doi copii, dar se hotărî să verifice și bagajele lor.

Dacă lordul Oxenford se hotărâse să fie șmecher și să pună bijuteriile în bagajele copiilor, cel mai probabil l-ar fi ales pe Percy, care ar fi încântat de conspirație, în loc de Margaret, care era predispusă să-l sfideze pe tatăl ei.

Harry ridică geanta de pânză și o așeză pe scaun, în același loc în care pusese geanta lui Oxenford, cu speranța că dacă Davy, stewardul, va trece iar, va crede că e vorba despre aceeași geantă.

Lucrurile lui Percy erau atât de ordonat împachetate încât Harry era convins că un servitor făcuse acest lucru. Niciun băiat normal de paisprezece ani nu și-ar împături pijamaua și nu ar împacheta-o în hârtie pânzată. Sacul lui de toaletă conținea o periuță de dinți nouă și un tub de pastă de dinți, nedesfăcut. Exista și un set de șah de buzunar, o mică legătură de benzi desenate și un pachet de biscuiți cu ciocolată – pus acolo, își imagină Harry, de un bucătar sau de o cameristă iubitoare. Harry se uită în interiorul setului de șah, răsfoi benzile desenate și rupse pachetul de biscuiți, dar nu găsi bijuteriile.

În timp ce așeza geanta la locul ei, un pasager trecu prin compartiment în drum spre toaletă. Harry îl ignoră.

Nu putea să creadă că lady Oxenford lăsase în urmă Suita Delhi într-o țară care ar putea fi invadată și cucerită în câteva săptămâni. Dar ea nu-l purta și nici nu-l ducea cu ea, din câte putea să-și dea seama. Dacă nu se afla nici în geanta lui Margaret, trebuia să verifice bagajul de cală. Va fi greu de ajuns la el. Puteai să ajungi în cală în timp

ce avionul se afla în aer? Alternativă ar fi să-i urmărească pe cei din familia Oxenford la hotelul lor din New York…

Căpitanul și Clive Membury probabil că se întrebau pentru ce îi lua atât de mult să-și aducă aparatul fotografic.

El ridică geanta lui Margaret. Arăta ca un cadou de ziua de naștere: o valiză mică, cu colțurile rotunjite, făcută din piele moale, bej, cu armături frumoase, din alamă. Când o deschise, mirosi parfumul ei, Tosca. Găsi o cămașă de noapte din bumbac, cu model cu flori mici și încercă să și-o imagineze îmbrăcată în ea. Era prea copilăroasă pentru ea. Lenjeria ei era simplă, din bumbac alb. Se întrebă dacă era virgină. Exista și o fotografie mică, înrămată, a unui băiat de vreo douăzeci și unu de ani, un tip frumușel, cu părul lung și sprâncene negre, care purta o uniformă de colegiu și o tocă de absolvent: băiatul care murise în Spania, presupuse el. Se culcase cu el? Harry se gândea că era probabil să o fi făcut, în ciuda lenjeriei ei de școlăriță. Citea un roman de D.H. Lawrence. Pun pariu că mama ei nu știe despre asta, gândi Harry. Mai exista și un pachet mic de batiste brodate M.O. Miroseau a Tosca.

Bijuteriile nu se aflau acolo. La naiba.

Harry se decise să ia una dintre batistele parfumate, ca suvenir; și chiar când o ridica, Davy, stewardul, trecu prin compartiment cu o tavă cu boluri de supă.

Aruncă o privire spre Harry, apoi se opri agitat. Geanta lui Margaret arăta destul de diferită de cea a lordului Oxenford, desigur. Era clar că Harry nu putea fi proprietarul ambelor genți; prin urmare, cotrobăia în cele ale altor persoane.

Davy se holbă la el pentru o clipă, evident suspicios, dar și speriat să acuze un pasager. În cele din urmă, se bâlbâi:

— Domnule, aceea este geanta dumneavoastră?

Harry îi arătă mica batistă.

— Mi-aș șterge eu nasul cu asta? Închise geanta și o așeză la loc.

Davy părea îngrijorat. Harry spuse:

— Ea m-a rugat să i-o aduc. Lucrurile pe care le facem…

Expresia lui Davy se schimbă și păru stânjenit.

— Îmi pare rău, domnule, dar sper că înțelegi…

— Sunt bucuros că umbli pe vârfuri, spuse Harry. Dă-i înainte, faci treabă bună. Îl bătu pe Davy pe umăr. Acum trebuia să-i dea nenorocita de batistă lui Margaret, ca să confere credibilitate poveștii sale. Intră în sala de mese.

Ea se afla la masă, cu părinții și fratele ei. El îi întinse batista și spuse:

— Ți-a scăpat asta.

Ea era surprinsă.

— Chiar așa? Mulțumesc.

— Nicio problemă. Apoi ieși repede. Îi va verifica Davy povestea, întrebând-o dacă îi spusese lui Harry să-i aducă o batistă curată? Se îndoia.

Intră înapoi în compartimentul său, trecu pe lângă bucătărie, unde Davy stivuia vasele murdare și urcă scara în spirală. Cum naiba avea să ajungă în cala pentru bagaje? Nici măcar nu știa unde se află: nu urmărise încărcarea bagajelor. Dar trebuia să existe o cale.

Căpitanul Baker îi explica lui Clive Membury cum navigau peste ocean fără repere.

— Cea mai mare parte a timpului suntem în afara razei radiofarurilor, așa că stelele ne oferă cea mai bună orientare – când putem să le vedem.

Membury privi la Harry.

— Fără cameră? întrebă el tăios.

Cu siguranță polițist, gândi Harry.

— Am uitat să încarc film în ea, răspunse el. Tâmpit, nu? Privi în jur. Cum poți vedea stelele, de aici?

— O, navigatorul iese afară pentru o clipă, spuse căpitanul, cu o față foarte serioasă. Apoi

zâmbi. Glumeam. Există un observator. Vă arăt. Deschise ușa de la capătul din spate al punții de zbor și trecu prin ea. Harry îl urmă și se trezi într-un coridor îngust. Căpitanul arătă în sus.

— Acolo este cupola observatorului. Harry privi în sus, fără prea mare interes: mintea lui era încă la bijuteriile lui lady Oxenford. În acoperiș se afla o cupolă strălucitoare și o scară pliantă atârna de un cârlig, într-o parte. El se urcă acolo, cu octantul, oricând există o spărtură în nori. Aceasta este și cala pentru bagaje.

Harry deveni, brusc, atent.

— Bagajul este încărcat prin acoperiș? întrebă el.

— Sigur. Chiar aici.

— Și apoi unde este depozitat?

Căpitanul arătă spre cele două uși aflate de ambele părți ale coridorului îngust.

Harry abia dacă putea să creadă ce noroc dăduse peste el.

— Deci, toate bagajele se află chiar aici, în spatele acestor uși?

— Da, domnule.

Harry încercă una dintre uși. Nu era încuiată. Privi înăuntru. Acolo se aflau valizele și cuferele pasagerilor, stivuite cu grijă și legate de montanți, ca să nu se poată mișca în timpul zborului.

Undeva, acolo, se afla Suita Delhi și o viață de lux pentru Harry Marks.

Clive Membury privi peste umărul lui Harry.

— Fascinant, murmură el.

— Poți să mai spui o dată, zise Harry.

Capitolul paisprezece

Margaret era bine dispusă. Tot uita că nu dorea să meargă în America. Abia dacă putea să creadă că se împrietenise cu un hoț adevărat! În mod normal, dacă cineva i-ar fi spus „Sunt un hoț”, nu l-ar fi crezut; dar în cazul lui Harry știa că era

adevărat, pentru că îl întâlnise într-o secție de poliție și îl văzuse acuzat.

Întotdeauna fusese fascinată de oamenii care trăiau în afara ordinii sociale normale: criminali, boemi, anarhiști, curve și vagabonzi. Păreau să fie atât de liberi. Desigur, ei nu erau liberi să zboare la New York, sau să comande șampanie, sau să-și trimită copiii la universitate – nu era atât de naivă ca să scape din vedere restricțiile vieții de nelegiuit. Dar oamenii precum Harry nu trebuiau să facă niciodată ceva pentru că așa li se ordonase și asta i se părea minunat. Visa să fie un luptător de gherilă, să trăiască pe dealuri, să poarte pantaloni și să aibă o armă, să fure mâncare și doarmă sub cerul liber și să nu-și calce niciodată hainele.

Nu mai întâlnise astfel de oameni; sau, dacă îi întâlnise, nu-i recunoscuse drept ceea ce erau – nu stătuse ea pe treptele „celei mai faimoase străzi din Londra” fără să-și dea seama că va fi considerată o prostituată? Cât de multă vreme părea că trecuse, deși se întâmplase doar cu o noapte în urmă.

Să ajungă să-l cunoască pe Harry era cel mai interesant lucru care i se întâmplase de veacuri. El reprezenta toate lucrurile după care tânjise ea. Putea să facă orice își dorea! În dimineața asta se hotărâse să plece în America și, după-amiază, se afla pe drum. Dacă dorea să danseze toată noaptea și să doarmă toată ziua, pur și simplu, asta făcea. Mânca și bea ceea ce îi plăcea, atunci când își dorea, la Ritz, sau într-o cârciumă, sau la bordul Pan American Clipper. Putea să se înscrie în partidul comunist și, pe urmă, să-l părăsească, fără să fie nevoit să explice nimic nimănui. Era un spirit absolut liber!

Ea tânjea să afle mai multe despre el și ura timpul pe care trebuia să-l piardă luând cina fără Harry.

În sala de mese existau trei mese de patru persoane. Baronul Gabon și Carl Hartmann se aflau la masa alăturată de cea a familiei Oxenford.

Tata le aruncase o privire urâtă când intraseră, probabil pentru că erau evrei. Împărțeau masa cu Ollis Field și Frank Gordon. Frank Gordon era un băiat ceva mai în vârstă decât Harry, un diavol frumușel, deși cu aer brutal pe buze și Ollis Field era un bătrân spălăcit, complet chel. Cei doi atrăseseră câteva comentarii pentru că rămăseseră la bordul avionului când toți ceilalți debarcaseră la Foynes.

La cea de a treia masă se aflau Lulu Bell și prințesa Lavinia, care se plângea, cu voce tare, că era prea multă sare în sosul de pe cocktailul de creveți. Împreună cu ei se aflau două persoane care se îmbarcaseră în avion la Foynes, domnul Lovesey și doamna Lenehan. Percy spusese că cei doi împărțeau apartamentul nupțial, deși nu erau căsătoriți. Margaret era surprinsă că Pan American permitea așa ceva. Poate că ocoleau regulile pentru că erau atât de mulți oameni disperați să ajungă în America.

Percy se așeză la masă purtând pe cap o tichie kipa, neagră, evreiască. Margaret chicoti. De unde naiba făcuse rost de aia? Tata i-o smulse de pe cap, mormăind furios: „Băiat prost!”

Fața mamei avea expresia împietrită pe care o avusese de când încetase să mai plângă pentru Elizabeth. Ea spuse, vag:

— Pare ciudat de devreme pentru cină.

— E șapte și jumătate, spuse tata.

— De ce nu se întunecă?

Îi răspunse Percy.

— În Anglia se întunecă. Dar noi suntem la cinci sute de kilometri în largul coastelor Irlandei. Schimbăm fusul orar.

— Dar, până la urmă, se va întuneca.

— Pe la ora nouă, cred, spuse Percy.

— Bine, spuse mama.

— Îți dai seama că, dacă am merge destul de repede, am călători odată cu soarele și nu s-ar mai întuneca niciodată? zise Percy.

Tata spuse, condescendent:
— Nu cred că există vreo șansă ca oamenii să construiască vreodată avioane atât de rapide.
Stewardul, Nicky, le aduse primul fel.
— Pentru mine, nu, mulțumesc, refuză Percy. Creveții nu sunt coșer.
Stewardul îi aruncă o privire uluită, dar nu spuse nimic. Tata se înroși.
Margaret schimbă, în grabă, subiectul.
— Când ajungem la următoarea oprire, Percy? El cunoștea întotdeauna genul acesta de lucruri.
— Timpul de călătorie până la Botwood este de șaisprezece ore și jumătate, răspunse el. Vom ajunge la ora 9 a.m., după ora de vară britanică.
— Dar ce oră va fi acolo?
— Ora standard din Newfoundland este cu trei ore și jumătate în urma orei standard Greenwich.
— Trei ore și *jumătate*? Margaret era surprinsă. Nu știam că există locuri care funcționează cu jumătăți de oră.
Percy continuă:
— Și Botwood este pe ora de vară, la fel ca Marea Britanie, așa că ora locală va fi cinci și jumătate dimineața.
— Ar trebui să nu fiu în stare să mă trezesc, spuse mama, obosită.
— Ba da, vei putea, explică Percy, nerăbdător. Vei *simți* ca și cum ar fi ora nouă.
Mama murmură:
— Băieții se pricep atât de bine la problemele tehnice. Pe Margaret o irita când se prefăcea tâmpită. Ea considera că nu era feminin să înțelegi chestiunile tehnice.
„Bărbaților nu le place ca fetele să fie prea deștepte, dragă”, îi spusese lui Margaret mai mult de o singură dată. Margaret nu o mai contrazicea, dar nu era de acord. După părerea ei, doar bărbații proști gândeau așa. Bărbaților inteligenți le plăceau fetele inteligente.

Ea deveni conștientă de vocile ușor ridicate de la masa alăturată. Baronul Gabon și Carl Hartmann discutau în contradictoriu, în timp ce comesenii lor priveau într-o tăcere amuzată. Margaret observase că Gabon și Hartmann erau adânciți în discuție de fiecare dată când îi privea. Poate că nu era surprinzător: dacă discutai cu una dintre cele mai luminate minți ale lumii, nu făceai conversație de complezență. Auzi cuvântul „Palestina”. Probabil că discutau despre sionism. Aruncă o privire nervoasă spre tatăl ei. Auzise și el și era nervos. Înainte ca el să poată spune ceva, Margaret spuse:

— Vom zbura printr-o furtună. Ar putea să ne zdruncine.

— De unde știi? o chestionă Percy. În vocea lui se simțea o notă de gelozie: el era expert în detaliile zborului, nu Margaret.

— Mi-a spus Harry.

— Și de unde să știe *el*?

— A luat cina cu inginerul de bord și cu navigatorul.

— Nu mi-e frică, spuse Percy pe un ton care sugera că îi era frică.

Lui Margaret nu-i trecuse prin cap că ar trebui să-și facă griji din cauza furtunii. Putea să devină inconfortabil, dar, cu siguranță, nu era un pericol real?

Tata își drese grasul și îi ceru chelnerului mai mult vin pe un ton iritat. Se temea de furtună? Ea observă că el bea mai mult ca de obicei. Pe fața lui înroșită, ochii păreau să iasă din orbite. Era neliniștit? Poate că era supărat din cauza lui Elizabeth.

Mama insistă:

— Margaret, ar trebui să discuți mai mult cu tăcutul domn Membury.

Margaret fu surprinsă.

— De ce? El pare să-și dorească să fie lăsat în pace.

— Presupun că e doar timid.

Nu era genul mamei să i se facă milă de oamenii timizi, mai ales dacă erau, la fel ca Membury, inconfundabil, din clasa mijlocie.

— Spune pe față, mamă, spuse Margaret. Ce vrei, de fapt?

— Nu vreau să-ți petreci întregul zbor discutând cu domnul Vandenpost.

Asta era exact ceea Margaret *intenționa* să facă.

— Pentru ce, Dumnezeului, n-ar trebui? întrebă ea.

— Ei bine, e de vârsta ta, știi tu, și nu vrei să-i lași anumite idei.

— Mai degrabă mi-ar plăcea să-i dau anumite idei. Este înspăimântător de arătos.

— Nu, dragă, continuă ea ferm. Este ceva în legătură cu el care nu e tocmai ce trebuie. Prin asta voia să spună că nu face parte din clasa superioară. Asemenea multor străini care se căsătoriseră cu membri ai aristocrației, mama ei era chiar mai snoabă decât englezii.

Așa că nu fusese complet păcălită de rolul de tânăr american bogat pe care-l juca Harry. Antenele ei sociale funcționau fără greșeală.

— Dar ai spus că știi familia Vandenpost, din Philadelphia, spuse Margaret.

— Îi cunosc, dar, acum, când mă gândesc la asta, sunt convinsă că el nu face parte din respectiva familie.

— S-ar putea să-mi petrec timpul cu el doar ca să te pedepsesc pentru că ești atât de snoabă, mamă.

— Nu e snobism, dragă, e genealogie. Snobismul e vulgar.

Margaret renunță. Armura superiorității mamei ei era impenetrabilă. Era inutil să se contrazică cu ea. Dar Margaret nu avea nicio intenție să se supună. Harry era mult prea interesant.

Percy spuse:

— Mă întreb ce este domnul Membury? Îmi place vesta lui roșie. Nu arată ca un călător

transatlantic obișnuit.

Mama observă:

— Presupun că vreun fel de funcționar.

Chiar așa arăta, gândi Margaret. Mama avea un ochi foarte fin pentru astfel de lucruri.

Tata își dădu cu părerea:

— Probabil că lucrează pentru liniile aeriene.

— Mai degrabă un funcționar public, aș zice, spuse mama.

Stewarzii aduseră felul principal. Mama refuză *filet-ul mignon.*

— Nu mănânc niciodată mâncare gătită, îi explică ea lui Nicky. Adu-mi doar niște țelină și caviar.

De la masa de alături, Margaret îl auzi pe baronul Gabon spunând:

— Va trebui să avem o țară a noastră – nu există o altă soluție!

Carl Hartmann îi răspunse:

— Dar ai fost de acord că acesta va trebui să fie un stat militarizat…

— Pentru apărarea împotriva vecinilor!

— Și ai admis că va trebui să fie discriminatoriu față de arabi, în favoarea evreilor – dar militarismul și rasismul, combinate, înseamnă fascism, ceea ce este lucrul împotriva căruia ar trebui să lupți.

— Șșșt, nu așa de tare, rosti Gabon și ei coborâră vocile.

În condiții normale, Margaret ar fi fost interesată: discutase aceste lucruri cu Ian. Socialiștii aveau păreri împărțite în legătură cu Palestina: unii considerau că este o ocazia pentru a crea un stat ideal; alții considerau că aparținea oamenilor care trăiau acolo și că nu putea să fie „dat” evreilor, nu mai mult decât ar trebui Irlanda, sau Hong Kongul, sau Texasul. Faptul că atât de mulți socialiști erau evrei nu făcea decât să complice lucrurile.

Oricum, acum își dorea doar ca Gabon și Carl Hartmann să se calmeze pentru ca tatăl ei să nu-i audă.

Din păcate, nu era să fie. Se certau în legătură cu un subiect care era apropiat de sufletul lor. Hartmann ridică vocea și spuse:

— Nu vreau să trăiesc într-un stat rasist!

Tata zise cu voce tare:

— Nu știam că suntem în voiaj cu o haită de evrei.

— Of, hei! exclamă Percy.

Margaret îl privi pe tatăl ei disperată. Existase o vreme când filosofia lui politică părea să aibă un sens. Când milioane de bărbați sănătoși erau șomeri și mureau de foame, păruse să fie curajos să spui că atât capitalismul, cât și socialismul eșuaseră și că democrația nu le făcea prea mult bine oamenilor de rând. Existase ceva atrăgător în ideea unui stat atotputernic care să dirijeze industria sub conducerea unui dictator binevoitor. Dar aceste idealuri înalte și politici îndrăznețe degeneraseră, acum, într-un bigotism fără logică. Se gândise la tatăl ei atunci când găsise în bibliotecă un exemplar din *Hamlet* și citise fraza: „Ce minte aleasă se destramă aici!”

Ea nu credea că cei doi bărbați auziseră remarca grosolană a tatălui ei, pentru că stătea cu spatele la ei și ei erau prinși în dezbatere. Pentru a-l îndepărta pe tatăl ei de la acest subiect, ea spuse repede:

— La ce oră ar trebui să mergem la culcare?

— Eu aș vrea să merg mai repede, răspunse Percy. Era ceva neobișnuit. Dar, desigur, el abia aștepta noutatea de a dormi într-un avion.

Mama adăugă:

— O să mergem la ora obișnuită.

— Dar după ce fus orar? întrebă Percy. Ar trebui să mă culc la zece treizeci, după ora de vară britanică, sau la șapte treizeci, vezi diferența de fus orar, după ora de vară din Newfoundland?

— America e rasistă! exclamă baronul Gabon. La fel și Franța, Anglia, Uniunea Sovietică – toate sunt state rasiste!

Tata exclamă:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Margaret spuse:

— Nouă treizeci mi-ar conveni de minune.

Percy observă rima.

— Voi fi mai degrabă mort decât viu la zece fără cinci! contră el.[5]

Era un joc pe care-l jucau pe când erau copii. Mama li se alătură.

— Nu mă vei mai vedea după zece fără un sfert.

— Arată-mi tatuajul tău la fără un sfert.

— Eu voi fi ultimul, la și douăzeci.

— E rândul tău, tată, spuse Percy.

Se lăsă un moment de liniște. Pe vremuri, tata jucase cu ei acest joc, înainte să devină amar și dezamăgit. Pentru o clipă, figura lui se înmuie și Margaret se gândi că li se va alătura.

Atunci, Carl Hartmann spuse:

— Deci, pentru ce să mai înființăm încă un stat rasist?

Asta puse capac. Tata se întoarse spre ei, cu fața înroșită și scuipând. El explodă, înainte ca cineva să poată face ceva să-l oprească.

— Voi, jidanilor, ați face mai bine să vorbiți mai încet.

Hartmann și Gabon se holbară la el uluiți.

Margaret simți că fața i se împurpurează. Tatăl ei vorbise suficient de tare ca să audă toată lumea și camera deveni complet tăcută. Își dorea să se deschidă podeaua și să o înghită. Era înlemnită de faptul că oamenii care o priveau știau că era fiica prostului beat, vulgar, care era așezat în fața ei. Îi prinse privirea lui Nicky și observă pe fața lui că îi părea rău pentru ea. Asta făcea lucrurile și mai rele.

Baronul Gabon păli. Pentru o clipă, păru că avea să dea un răspuns, dar apoi se răzgândi și își

întoarse fața în altă parte. Hartmann afișă un rânjet contorsionat și prin mintea lui Margaret trecu gândul că, pentru un om care venea din Germania nazistă, genul acesta de lucruri păreau minore.

Dar tatăl ei nu terminase.

— Acesta este un compartiment de clasa întâi, spuse el.

Margaret îl privea pe baronul Gabon. Într-o încercare de a-l ignora pe tata, își ridică lingura, dar mâna îi tremura și vărsă supă pe vesta lui gri-porumbel. Renunță și puse lingura jos.

Semnul vizibil de suferință îi atinse sufletul lui Margaret. Simțea o furie sălbatică împotriva tatălui ei. Se întoarse spre el și, măcar o dată, avu curajul să-i spună ceea ce gândea. Ea rosti cu furie:

— Tocmai ai insultat grosolan doi dintre cei mai distinși bărbați ai Europei!

El replică:

— Doi dintre cei mai distinși *evrei* ai Europei!

Percy spuse:

— Amintește-ți de bunica Fishbein.

Tata se întoarse spre el. Fluturând degetul, îl admonestă:

— O să încetezi cu prostia asta, m-ai înțeles?

— Trebuie să mă duc la spălător, spuse Percy și se ridică. Mi-e rău. Apoi ieși din încăpere.

Margaret înțelese că atât ea, cât și Percy se ridicaseră împotriva tatălui lor și că el nu putuse să facă nimic în această privință. Asta trebuia să fie un fel piatră de hotar.

Tata coborî vocea și îi vorbi lui Margaret.

— Amintește-ți că aceștia sunt oamenii care ne-au alungat pe noi de acasă! sâsâi el. Apoi ridică vocea. Dacă vor să călătorească împreună cu noi, trebuie să învețe bunele maniere.

— Ajunge! spuse o voce nouă.

Margaret privi în partea cealaltă a camerei. Cel care vorbise era Mervyn Lovesey, bărbatul care se urcase la Foynes. Stătea în picioare. Stewarzii, Nicky și Davy, erau încremeniți, arătând speriați.

Lovesey traversă sala de mese și se aplecă peste masa familiei Oxenford, cu un aer periculos. Era un bărbat înalt, autoritar, de patruzeci și ceva de ani, cu părul care începea să încărunțească, sprâncene negre și trăsături sculpturale. Purta un costum scump, dar vorbea cu accent de Lancashire.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai păstra acele păreri pentru tine, spuse el pe un ton liniștit, dar amenințător.

Tata răspunse:

— Nu treaba ta.

— Ba chiar este, insistă Lovesey.

Margaret îl văzu pe Nicky cum dispare grăbit și se gândi că plecase să aducă ajutoare de pe puntea de zbor.

Lovesey continuă:

— Probabil că nu ai habar despre asta, dar profesorul Hartmann este cel mai important fizician din lume.

— Nu-mi pasă ce este…

— Nu, nu-ți pasă. Dar mie-mi pasă. Și consider că părerile tale sunt la fel de ofensatoare ca un miros urât.

— Voi spune ceea ce doresc, zise tata și se pregăti să se ridice.

Lovesey îl ținu așezat, punându-i un braț puternic pe umăr.

— Suntem în război cu oamenii ca tine.

Tata spuse slab.

— Dă-te la o parte, vrei?

— Mă voi da la o parte când o să închizi gura.

— Îl voi chema pe căpitan…

— Nu e nevoie, se auzi o voce nouă și căpitanul Baker își făcu apariția, cu un aspect de autoritate calmă în uniforma lui. Sunt aici. Domnule Lovesey, pot să te rog să te întorci la locul tău? Ți-aș rămâne foarte îndatorat.

— Mda, mă voi așeza, răspunse Lovesey. Dar nu voi asculta fără reacție în timp ce unui eminent

om de știință din Europa i se spune să vorbească încet și este numit jidan de către acest bădăran beat.

— Te rog, domnule Lovesey.

Lovesey se întoarse la locul lui.

Căpitanul se întoarse spre tata.

— Lord Oxenford, poate că nu ai fost auzit bine. Sunt convins că nu ai dorit să i te adresezi vreunuia dintre pasageri cu denumirea pe care a menționat-o domnul Lovesey.

Margaret se ruga ca tatăl ei să accepte această retragere, dar, spre disperarea ei, el deveni și mai războinic.

— L-am numit jidan, pentru că asta este! explodă el.

— Tată, oprește-te! strigă ea.

Căpitanul îi spuse tatălui ei.

— Trebuie să te rog să nu mai folosești acest termen atât timp cât te afli la bordul avionului meu.

Tata era disprețuitor.

— Îi este rușine pentru că e jidan?

Margaret putu să vadă cum căpitanul Baker se enervează.

— Acesta este un avion american, domnule, și avem standarde americane în ceea ce privește comportamentul. Insist să încetezi să mai insulți alți pasageri și te informez că sunt împuternicit să solicit arestarea ta și reținerea în închisoare, de către poliția locală, în următorul port în care amerizăm. Ar trebui să fii conștient că, în astfel de cazuri, cât de rare sunt, linia aeriană depune plângere întotdeauna.

Tata era zguduit de amenințarea cu închisoarea. Pentru moment era redus la tăcere. Margaret se simți adânc umilită. Deși încercase să-l oprească pe tatăl ei și protestase în fața comportamentului său, se simțea rușinată. Bădărănia lui se reflecta asupra ei: era fiica lui. Își îngropă fața în palme. Nu putea să mai suporte.

Îl auzi pe tatăl ei spunând:

— Mă voi întoarce în compartimentul meu. Se ridică în picioare. Vorbi cu mama. Draga mea?

Mama se ridică și tata îi ținu scaunul. Margaret simți că toți ochii erau ațintiți asupra ei.

Harry apăru brusc, de nicăieri. Își lăsă palmele, ușor, pe spătarul scaunului lui Margaret.

— Lady Margaret, spuse el cu o mică plecăciune. Ea se ridică și el îi trase scaunul în spate. Se simțea extrem de recunoscătoare pentru acest gest de susținere.

Mama se îndepărtă de masă, cu fața lipsită de orice expresie, cu fruntea ridicată. Tata o urmă.

Harry îi oferi brațul lui Margaret. Era un lucru mărunt, dar pentru ea însemna enorm. Deși se îmbujorase de furie, se simți capabilă să iasă din cameră cu demnitate.

Un zumzet de conversație izbucni în spatele ei în timp ce intra în compartiment.

Harry o conduse la locul ei.

— A fost foarte grațios din partea ta, spuse ea cu simțire. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Am putut să aud cearta de aici, zise el încet. Știam că te vei simți prost.

— N-am fost niciodată atât de umilită, admise ea nefericită.

Dar tata nu terminase încă.

— Într-o zi, tuturor le va părea rău, proști nenorociți! spuse el. Mama se așeză în colțul ei și se uită la el cu privirea goală. Vor pierde acest război, țineți minte cuvintele mele!

Margaret replică:

— Încetează, tată, te rog! Din fericire, doar Harry era de față ca să audă tirada care urmă, domnul Membury dispăruse.

Tata o ignoră.

— Armata germană va mătura Anglia ca un val de maree! spuse el. Și, atunci, ce credeți că se va întâmpla? Hitler va instala un guvern fascist, desigur. Brusc, se aprinse o strălucire ciudată în

ochii lui. Dumnezeule, pare nebun! gândi Margaret; tatăl meu înnebunește.

El își coborî vocea și fața lui căpătă o expresie vicleană.

— Un guvern fascist *englezesc*, desigur. Și va avea nevoie de un fascist englez care să-l conducă!

— Of, Dumnezeule! spuse Margaret. Ea înțelegea la ce se gândea și asta o făcu să dispere.

Tata se gândea că Hitler îl va face pe el dictatorul Marii Britanii.

Se gândea că Marea Britanie va fi cucerită și Hitler îl va chema pe el, înapoi, din exil, ca să devină conducătorul unui guvern-marionetă.

— Și când va fi un prim-ministru fascist la Londra – toți vor dansa după altă melodie! spuse tata triumfător, de parcă ar fi câștigat o dispută.

Harry se holba la tatăl ei uluit.

— Îți imaginezi… te aștepți ca Hitler *să-ți ceară*…?

— Cine știe? răspunse tata. Va trebui să fie cineva care să nu fie pătat de administrația învinsă. Dacă sunt chemat… datoria mea către țara mea… un nou început, fără acuzații…

Harry era prea șocat ca să mai spună ceva.

Margaret era disperată. Trebuia să fugă de lângă tatăl ei. Nu mai putea suporta. Se cutremură când își aminti rezultatul rușinos al ultimei ei încercări de fugă, dar nu va lăsa un eșec să o descurajeze. Trebuia să încerce din nou.

De data asta va fi diferit. Va învăța din exemplul lui Elizabeth. Va gândi cu grijă și va planifica totul din timp. Se va asigura că va avea bani, prieteni și un loc în care să doarmă. De data asta va face astfel încât să funcționeze.

Percy apăru din toaleta bărbaților, dar pierduse mai toată drama. Oricum, părea să se afle în mijlocul unei drame personale: avea fața înroșită și părea agitat.

— Ghici ce? spuse el spre compartiment, în general. Tocmai l-am văzut pe domnul Membury

la spălător – avea haina desfăcută și își băga cămașa în pantaloni – și are o teacă pe umăr, pe sub haină – cu o armă în ea!

Capitolul cincisprezece

Clipperul se apropia de punctul fără întoarcere.

Eddie Deakin, distras, încordat, lipsit de odihnă, se întoarse la datorie la 10 p.m., ora britanică. Până la ora aceea, soarele o luase înainte, lăsând avionul în beznă. Și condițiile meteorologice se schimbaseră. Ploaia biciuia ferestrele, norii ascundeau stelele și vânturile instabile loviseră marele avion, fără respect, zguduindu-i pe pasageri.

Vremea era de obicei mai proastă la altitudine mică, dar, în ciuda acestui lucru, căpitanul Baker pilotase avionul aproape de nivelul mării. El se afla la „vânătoare de vânt”, în căutarea altitudinii la care vântul frontal, dinspre vest, era mai puțin puternic.

Eddie era îngrijorat pentru că știa că avionul se află în penurie de combustibil. Se așeză la postul lui și începu să calculeze distanța pe care o putea străbate avionul cu ceea ce mai avea în rezervoare. Din cauză că vremea era puțin mai rea decât previziunile, motoarele trebuiau să fi ars mai mult combustibil decât prevăzuseră. Dacă nu rămăsese suficient combustibil să-i ducă până în Newfoundland, va trebui să se întoarcă înainte de a ajunge la punctul fără întoarcere.

Și, atunci, ce se va întâmpla cu Carol-Ann?

Tom Luther era un planificator foarte atent și trebuia să fi prevăzut posibilitatea întârzierii Clipperului. Trebuia să dispună de vreun mijloc să-și contacteze complicii să le confirme sau să modifice ora întâlnirii.

Dar dacă avionul se întorcea, Carol-Ann va rămâne în mâinile răpitorilor săi pentru încă douăzeci și patru de ore.

Eddie se așezase în compartimentul din față, frământându-se neobosit și privind în gol afară pe fereastră cea mai mare parte a perioadei sale de odihnă. Nici măcar nu încercase să doarmă, știind că era inutil. Imaginile cu Carol-Ann îl torturaseră permanent: Carol-Ann înlăcrimată sau legată sau învinețită; Carol-Ann înspăimântată sau implorând, isterică, disperată. La fiecare cinci minute îi venea să lovească fuzelajul cu pumnul și se luptase, permanent, împotriva impulsului de a urca scările să-l întrebe pe înlocuitorul său, Mickey Finn, despre consumul de combustibil.

Tocmai din cauză că era atât de distrat, își permisese să-l înțepe pe Tom Luther în sala de mese. Comportamentul lui fusese prostesc. Un ghinion incredibil îi așezase la aceeași masă. După aceea, navigatorul, Jack Ashford, îi ținuse o predică lui Eddie și, acum, el își dădea seama cât de prostește se purtase. Acum Jack știa că se petrecea ceva între Eddie și Tom Luther. Eddie refuzase să-l lumineze mai mult pe Jack și Jack acceptase situația – pentru moment. Eddie își jurase, în mintea sa, să fie mai precaut. În cazul în care căpitanul Baker ar bănui măcar că inginerul lui de bord era șantajat, ar fi abandonat misiunea imediat și, atunci, Eddie nu va mai avea nicio putere să o ajute pe Carol-Ann. Acum trebuia să se îngrijoreze și din această cauză.

Atitudinea lui Eddie față de Tom Luther fusese uitată pe durata celui de al doilea schimb la cină, în agitația cauzată de posibila bătălie dintre Mervyn Lovesey și lordul Oxenford. Eddie nu fusese martor la asta – se afla în compartimentul din față, îngrijorat –, dar stewarzii îi povestiseră totul, la scurtă vreme după aceea. Lui Eddie, Oxenford i se părea o brută, care avea nevoie să fie adus cu picioarele pe pământ, din când în când, și

exact asta făcuse căpitanul Baker. Lui Eddie îi părea rău pentru băiat, Percy, pentru că era crescut de un asemenea tată.

A treia serie la cină se va încheia peste câteva minute și apoi lucrurile vor începe să se liniștească pe puntea pasagerilor. Cei mai în vârstă se vor duce la culcare. Cei mai mulți vor mai rămâne așezați vreo două ore, zgâlțâiți, prea neliniștiți ca să le fie somn; apoi, unul după altul, vor ceda legilor naturii și se vor retrage în paturi. Câțiva mai încăpățânați vor începe un joc de cărți în salon și vor continua să bea, dar totul se va petrece în liniște, genul de beție liniștită, de toată noaptea, care ducea rareori la necazuri.

Eddie marcă, neliniștit, consumul de combustibil al avionului pe curba Howgozit. Linia roșie care arăta consumul real se afla permanent sub nivelul liniei trase cu creionul a previziunilor sale. Acest lucru era aproape inevitabil, întrucât falsificase previziunea. Dar diferența era mai mare decât se așteptase, din cauza vremii.

Deveni și mai îngrijorat când calculă raza de acțiune efectivă a avionului cu combustibilul rămas. Când făcu calculul pe baza a trei motoare funcționale – ceea ce era obligat să facă datorită regulilor de siguranță descoperi că nu le rămânea suficient combustibil să ajungă până în Newfoundland.

Ar fi trebuit să-l anunțe imediat pe căpitan, dar nu făcu acest lucru.

Distanța neacoperită era foarte mică: cu patru motoare, aveau destul combustibil. Mai mult, situația s-ar putea modifica în următoarele câteva ore. Vântul ar putea să fie mai liniștit decât se anticipase, astfel că avionul va folosi mai puțin combustibil și va rămâne mai mult pentru restul călătoriei. Și, în sfârșit, dacă se ajungea la ce era mai rău, își puteau schimba traseul, ca să zboare direct prin centrul furtunii, scurtând, astfel,

distanța. Pasagerii vor trebui să sufere mai multe zgâlțâituri.

La stânga sa, operatorul radio, Ben Thompson, transcria un mesaj din codul Morse, cu capul său chel aplecat deasupra consolei. În speranța că ar putea fi o previziune de vreme mai bună, Eddie se așeză, în picioare, în spatele lui și citi peste umăr.

Mesajul îl ului și îl împietri.

Era din partea FBI și era adresat unui anume Ollis Field. Acesta spunea:

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII
A PRIMIT INFORMAȚII CĂ MAI MULȚI
ASOCIAȚI CUNOSCUȚI AI CRIMINALILOR
AR PUTEA SĂ SE AFLE ÎN ACEST ZBOR.
LUAȚI MĂSURI DE PRECAUȚIE
SUPLIMENTARE CU PRIZONIERUL.

Ce însemna asta? Și avea vreo legătură cu răpirea lui Carol-Ann? Pentru o clipă, mintea lui Eddie se luptă cu posibilitățile.

Ben rupse pagina din jurnalul său și spuse:

— Căpitane! Ar fi bine să arunci o privire la asta.

Jack Ashford ridică privirea de la masa lui cu hărți, alertat de tonul de urgență din vocea operatorului radio. Eddie luă mesajul de la Ben, i-l arătă lui Jack pentru o clipă, apoi i-l dădu căpitanului Baker, care mânca friptură și piure de cartofi de pe o tavă la masa de conferințe din spatele cabinei.

Fața căpitanului se întuneca pe măsură ce citea.

— Nu-mi place cum arată asta, spuse el. Ollis Field trebuie să fie un agent FBI.

— Este unul dintre pasageri? întrebă Eddie.

— Da. Mă gândeam că e ceva straniu cu el. Un personaj cenușiu, nu un pasager obișnuit. A rămas la bord pe durata opririi de la Foynes.

Eddie nu îl observase, dar navigatorul o făcuse.

— Cred că știu la cine te referi, spuse Jack, scărpinându-și bărbia albastră. Un tip chel. Împreună cu el este un bărbat mai tânăr, îmbrăcat oarecum strident. Păreau un cuplu tare ciudat.

Căpitanul spuse:

— Băiatul trebuie să fie prizonierul. Cred că numele lui este Frank Gordon.

Mintea lui Eddie lucra repede.

— Din cauza asta au rămas la bord la Foynes. FBI-ul nu voia să-i ofere prizonierului vreo ocazie să evadeze.

Căpitanul aprobă din cap, sumbru.

— Probabil că Gordon a fost extrădat din Marea Britanie – și nu se fac extrădări pentru hoți de magazine. Tipul trebuie să fie un criminal periculos. Și l-au pus în avionul meu fără să mă informeze!

Operatorul radio adăugă:

— Mă întreb ce a făcut.

— Frank Gordon, cugetă Eddie. Îmi sună cunoscut. Stai un pic – pun pariu că este Frankie Gordino.

Eddie își aminti că citise despre Gordino în ziare. Era un criminal plătit al unei bande din New England. Crima pentru care era căutat implica un proprietar de club de noapte din Boston, care refuzase să plătească taxa de protecție. Gordino năvălise în club, îl împușcase pe proprietar în burtă, o violase pe iubita tipului, apoi incendiase clubul. Tipul murise, dar fata scăpase și îl identificase pe Gordino din poze.

— Vom afla în curând dacă este el, spuse Baker. Eddie, fă-mi o favoare. Du-te și roagă-l pe Ollis Field să urce până aici.

— Sigur. Eddie își puse cascheta și sacoul de la uniformă și coborî scările, învârtind prin minte această nouă evoluție a situației. Era convins că exista o anumită legătură între Gordino și oamenii care o răpiseră pe Carol-Ann și încerca, frenetic, să înțeleagă ce anume, fără succes.

Aruncă o privire în bucătărie, unde un steward umplea o carafă de cafea de la un bazin uriaș de două sute de litri.

— Davy, spuse el. Unde este domnul Ollis Field?

— Compartimentul numărul 4, spre babord, cu fața spre spatele avionului, răspunse Davy.

Eddie porni pe culoar, păstrându-și echilibrul pe podeaua nesigură, cu un pas exersat. Observă familia Oxenford, care arăta supusă, în compartimentul numărul 2. În sala de mese, ultima serie tocmai terminase de servit cina, cu cafeaua de după cină care se vărsa în farfurioare, în timp ce avionul se zdruncina din cauza furtunii. Trecu prin numărul 3, apoi păși în numărul 4.

Pe locul cu fața spre spatele avionul dinspre babord se afla un bărbat înjur de patruzeci de ani cu aspect somnoros, care fuma o țigară și se uita pe fereastră la bezna de afară. Nu așa își închipuia Eddie un agent FBI: nu putea să și-l închipuie pe bărbatul acesta, cu un pistol în mână, năvălind într-o cameră plină de traficanți de băutură.

În fața lui Field se afla un bărbat mai tânăr, mult mai bine îmbrăcat, cu constituția unui atlet retras, predispus la obezitate. Acesta trebuia să fie Gordino. Avea figura pufoasă, bosumflată, a unui copil răsfățat. Ar împușca un om în stomac? se întrebă Eddie. Da, cred că ar putea.

Eddie îi vorbi bărbatului mai în vârstă.

— Domnule Field?

— Da.

— Căpitanul ar dori să-ți vorbească, dacă îi poți acorda un moment.

Pe fața lui Field trecu un semn ușor de agitație, urmat de o figură resemnată. Bănuia că secretul se aflase și era iritat, dar figura lui spunea că, pe termen lung, îi era totuna.

— Desigur, spuse el. Își strivi țigara în scrumiera montată în perete, își desfăcu centura de siguranță și se ridică în picioare.

— Urmează-mă, te rog, zise Eddie.

Pe drumul înapoi, trecând prin compartimentul numărul 3, Eddie îl văzu pe Tom Luther și privirile li se întâlniră. Într-o clipă, Eddie avu un fulger de inspirație.

Misiunea lui Tom Luther era să-l salveze pe Frankie Gordino.

Era atât de șocat de explicație încât se opri și Ollis Field se lovi de spatele său.

Luther se uita la el cu o urmă de panică în privire, evident se temea că Eddie va face ceva care va da de gol toată povestea.

— Iartă-mă, îi spuse Eddie lui Field și porni mai departe.

Acum, totul devenea clar. Frankie Gordino fusese nevoit să fugă din Statele Unite, dar FBI-ul îi luase urma în Marea Britanie și obținuse extrădarea lui. Ei deciseseră să-l aducă înapoi cu avionul și, cumva, asociații aflaseră despre asta. Vor încerca să-l scoată pe Gordino din avion înainte să ajungă în Statele Unite.

Și aici intervenea Eddie. El va pune avionul jos, pe mare, în largul coastelor statului Maine. Acolo îi va aștepta o șalupă rapidă. Gordino va fi scos din avion și se va îndepărta rapid cu barca. Peste câteva minute va ajunge la țărm, într-un loc adăpostit, probabil de partea canadiană a frontierei. Acolo îl va aștepta o mașină care să-l ducă la ascunzătoare. Și va scăpa de justiție – datorită lui Eddie Deakin.

În timp ce-l conducea pe Field în sus, pe scara în spirală, spre puntea de zbor, Eddie se simți ușurat pentru că, în sfârșit, înțelegea ce se întâmplă și oripilat pentru că, pentru salvarea soției lui, avea să ajute un criminal să fie liber.

— Căpitane, acesta este domnul Field, spuse el.

Căpitanul Baker își îmbrăcase sacoul uniformei și era așezat în spatele mesei de conferințe, cu mesajul radio în mână. Șapca îi acoperea părul

blond și îi oferea un aer de autoritate. Ridică privirea spre Field, dar nu-i ceru să se așeze.

— Am primit un mesaj pentru tine – de la FBI, spuse el.

Field întinse mâna după hârtie, dar Baker nu i-o dădu.

— Ești agent FBI? întrebă căpitanul.

— Da.

— Te afli într-o misiune pentru Birou, chiar acum?

— Da, sunt în misiune.

— Care este această misiune, domnule Field?

— Nu cred că e nevoie să știi asta, căpitane. Te rog să-mi dai mesajul. Ai spus că îmi este adresat mie, nu ție.

— Eu sunt căpitanul acestui vas și, conform judecății mele, am nevoie să știu cu ce afaceri te ocupi. Nu te contrazice cu mine, domnule Field, doar fă ceea ce ți-am spus.

Eddie îl studia pe Field. Era un bărbat palid, obosit, cu capul chel și ochi albaștri, apoși. Era înalt și probabil că, pe vremuri, fusese bine clădit, dar acum avea umerii rotunjiți și o înfățișare molatică. Eddie presupuse că era mai degrabă arogant decât curajos și asta se confirmă când Field cedă, imediat, în fața presiunilor căpitanului.

— Escortez un prizonier extrădat, înapoi în Statele Unite, pentru proces, spuse el. Numele lui este Frank Gordon.

— Cunoscut și ca Frankie Gordino?

— Corect.

— Vreau să știi, domnule, că obiectez la îmbarcarea unui criminal periculos la bordul avionului meu fără să fiu informat.

— Dacă știi adevăratul nume al omului, probabil că știi și cu ce se ocupă. Lucrează pentru Raymond Patriarca, responsabil pentru jafuri armate, șantaj, cămătărie, jocuri de noroc ilegale și prostituție, din Rhode Island până în Maine. Ray Patriarca a fost declarat inamicul public numărul 1

de comitetul pentru siguranța publică. Gordino este ceea ce noi numim un recuperator: terorizează, torturează și omoară oameni la ordinele lui Patriarca. Nu te puteam avertiza în privința lui din motive de securitate.

— Securitatea voastră e de rahat, Field. Baker era de-a dreptul înfuriat: Eddie nu știa să fi înjurat vreodată un pasager. Banda lui Patriarca știe totul despre asta. Îi dădu mesajul radio.

Field citi și se întunecă.

— Cum dracului au aflat? murmură el.

— Trebuie să te întreb care dintre pasageri sunt „asociați cunoscuți ai criminalilor”, spuse căpitanul. Recunoști pe cineva de la bord?

— Sigur că nu, spuse Field enervat. Dacă aș fi recunoscut, aș fi alertat Biroul deja.

— Dacă putem identifica oamenii, o să-i dau jos din avion la următoarea oprire.

Eddie gândi – știu eu cine sunt: Tom Luther și cu mine.

Field spuse:

— Trimite un mesaj la Agenție cu lista completă a pasagerilor și echipajului. Ei vor face o verificare a fiecărui nume.

Pe Eddie îl scutură un frison de nervozitate. Exista vreun risc ca Tom Luther să fie descoperit la această verificare? Asta ar putea să distrugă totul. Era un criminal cunoscut? Era Tom Luther numele său real? Dacă folosea un nume fals, avea nevoie și de un pașaport falsificat – dar asta putea să nu constituie o problemă dacă juca în aceeași ligă cu marii criminali. Cu siguranță că și-ar fi luat această precauție! Orice altceva făcuse fusese bine organizat.

Căpitanul Baker deveni țepos.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru echipaj.

Field ridică din numeri.

— Cum dorești. FBI va obține numele de la Pan American într-un minut.

Field era un bărbat lipsit de tact. J. Edgar Hoover își învăța agenții cum să fie enervanți?

Căpitanul ridică de pe masa lui o listă a pasagerilor și una a echipajului și i le dădu operatorului radio.

— Trimite asta imediat, Ben. Făcu o pauză apoi adăugă: Include și echipajul.

Ben Thompson se așeză la consola lui și începu să bată mesajul în codul Morse.

— Încă un lucru, îi spuse căpitanul lui Field. Va trebui să îmi predai arma ta.

Era un lucru înțelept. Eddie nu se gândise că Field ar putea să fie înarmat – dar evident că era dacă escorta un criminal periculos.

Field ezită:

— Obiectez…

— Pasagerilor nu li se permite să poarte arme de foc. Nu există excepții de la această regulă. Predă arma.

— Și dacă refuz?

— Domnul Deakin și domnul Ashford ți-o vor lua oricum.

Eddie fu surprins de acest anunț, dar își jucă rolul și se apropie amenințător de Field. Jack făcu la fel.

Baker continuă:

— Și dacă mă obligi să folosesc forța, te voi debarca și pe tine la următoarea oprire și nu voi permite reîmbarcarea ta.

Eddie era impresionat de felul în care căpitanul își păstra superioritatea, în ciuda faptului că oponentul lui era înarmat. Nu așa se întâmpla în filme, unde omul cu arma reușea să stăpânească pe toată lumea din jur.

Ce va face Field? FBI-ul nu va fi de acord ca el să predea arma, dar, pe de altă parte, cu siguranță că ar fi mai rău să fie dat jos din avion.

Field spuse:

— Escortez un prizonier foarte periculos. Trebuie să fiu înarmat.

Eddie observă ceva cu coada ochiului. Ușa din spatele cabinei, care ducea spre postul de observație și spre cala pentru bagaje, era întredeschisă și, în spatele ei, se mișca ceva.

Căpitanul Baker ordonă:

— Eddie, i-ai arma.

Eddie se întinse să ajungă în interiorul hainei lui Field. Bărbatul nu se mișcă. Eddie găsi teaca de umăr, desfăcu butonul și scoase arma. Field privea în față împietrit.

Apoi Eddie păși spre spatele cabinei și deschise brusc ușa.

Acolo se afla tânărul Percy Oxenford.

Eddie se simți ușurat. Oarecum, își imaginase că cineva din banda lui Gordino îl aștepta acolo cu mitraliere.

Căpitanul Baker se holbă la Percy și întrebă:

— Tu de unde ai mai apărut?

— Există o scară lângă „Camera de pudrare a doamnelor", spuse Percy. Duce în coada avionului.

Era locul prin care Eddie inspectase cablurile de comandă ale derivei.

— De acolo poți să te târăști. Ajunge în cala pentru bagaje.

Eddie încă ținea arma lui Ollis Field. O așeză în sertarul cu hărți al navigatorului.

Căpitanul Baker îi spuse lui Percy:

— Întoarce-te la locul tău, te rog, tinere, și nu mai părăsi cabina pasagerilor pe toată durata acestui zbor. Percy se întoarse să plece pe drumul pe care venise. Nu pe acolo, se răsti Baker. Coboară pe scări.

Arătând ușor speriat, Percy se grăbi să traverseze cabina și se dispăru pe scări.

— De cât timp se afla acolo, Eddie? întrebă căpitanul.

— Nu știu. Bănuiesc că a auzit, probabil, întreaga poveste.

— Și uite așa se duce speranța noastră să ținem lucrul ăsta secret. Pentru o clipă, Baker păru

îngrijorat și Eddie întrevăzu, pentru o fracțiune de secundă, greutatea responsabilității care apăsa pe umerii căpitanului.

— Te poți întoarce la locul tău, domnule Field. Îți mulțumesc pentru cooperare.

Ollis Field se întoarse și plecă fără să spună un cuvânt.

— Să ne întoarcem la treabă, băieți, încheie căpitanul.

Echipajul se întoarse la posturi. Eddie verifică, automat, cadranele, deși mintea lui era în fierbere. Observă că nivelul rezervoarelor de combustibil din aripi, care alimentau motoarele, era tot mai scăzut și începu să transfere combustibil din rezervoarele principale, care se aflau în hidrostabilizatoare. Dar gândurile lui erau la Frankie Gordino. Gordino împușcase un bărbat, violase o femeie și incendiase un club de noapte, dar fusese prins și va plăti pentru crimele lui oribile – doar dacă Eddie Deakin nu avea să-l salveze. Datorită lui Eddie, fata aceea avea să vadă cum violatorul ei rămâne în libertate.

Mai grav, aproape sigur Gordino avea să omoare din nou. Probabil că nu se pricepea la nimic altceva. Așa că va veni o zi în care Eddie va citi în ziare despre o crimă îngrozitoare – ar putea să fie o crimă din răzbunare, cu victima torturată și mutilată, înainte să fie omorâtă, sau, poate, incendierea unei clădiri cu femei și copii arși de vii, sau o fată ținută și violată de trei bărbați – și poliția va face legătura cu banda lui Ray Patriarca și Eddie se va întreba dacă era mâna lui Gordino. Eu sunt responsabil pentru asta? Acei oameni au suferit și au murit din cauză că eu l-am ajutat pe Gordino să evadeze?

Cât de multe crime va avea pe conștiință dacă va continua cu afacerea asta?

Dar nu avea de ales. Carol-Ann se afla în mâinile lui Ray Patriarca. De fiecare dată când se gândea la asta, simțea cum sudoarea rece îi

umezește tâmplele. Trebuia să o protejeze și singurul mod în care putea să facă asta era să coopereze cu Tom Luther.

Își privi ceasul. Era miezul nopții.

Jack Ashford îi dădu poziția actuală a avionului, atât cât putea să o estimeze: nu reușise să descopere nicio stea. Ben Thomson aduse ultimele buletine meteorologice. Furtuna era una rea. Eddie citi un set nou de cifre de la rezervoarele de combustibil și începu să-și actualizeze calculele. Poate că asta îi va rezolva dilema: dacă nu aveau suficient combustibil să ajungă în Newfoundland, vor fi nevoiți să se întoarcă și acesta va fi sfârșitul poveștii. Dar acest gând nu-l consola. Nu era un fatalist: trebuia *să facă* ceva.

Apăru căpitanul Baker.

— Cum merge, Eddie?

— N-am terminat, răspunse el.

— Fii mai vioi – ne apropiem de punctul fără întoarcere.

Eddie simți o dâră de sudoare care îi curgea pe obraz. O șterse cu o mișcare rapidă, mascată.

Își termină calculele.

Combustibilul rămas nu le ajungea.

Pentru moment, nu spuse nimic.

Se aplecă peste mâzgălelile lui și peste tabele, prefăcându-se că nu terminase. Situația era mai gravă decât fusese la începutul turei sale. Acum nu era suficient combustibil ca să încheie călătoria, pe ruta pe care o alesese căpitanul, chiar și cu patru motoare funcționale: marja de siguranță dispăruse. Singurul mod în care puteau să reușească era să scurteze călătoria, zburând prin mijlocul furtunii, în loc să treacă pe la marginea ei; și, chiar și așa, dacă pierdeau un motor, erau terminați.

Toți acești pasageri vor muri și voi muri și eu; și atunci ce se va întâmpla cu Carol-Ann?

— Haide, Eddie, spuse căpitanul. Ce-i de făcut? Înainte spre Botwood sau înapoi la Foynes?

Eddie scrâșni din dinți. Nu putea suporta gândul să o lase pe Carol-Ann, pentru încă o zi, cu răpitorii ei. Mai degrabă ar risca totul.

— Ești pregătit să schimbi cursul și să zbori prin furtună? spuse el.

— Trebuie să facem asta?

— Ori asta, ori să ne întoarcem. Eddie își ținu respirația.

— La naiba, spuse căpitanul. Toți urau să se întoarcă de la jumătatea drumului peste Atlantic. Era ca un eșec.

Eddie aștepta decizia căpitanului.

— La dracu' cu toate, rosti căpitanul. Vom zbura prin furtună.

PARTEA A PATRA

Din mijlocul Atlanticului la Botwood

Capitolul șaisprezece

Diana Lovesey era furioasă pe soțul ei, Mervyn, pentru că se îmbarcase în Clipper la Foynes. Era, înainte de orice, dureros de jenată de această urmărire și se temea că oamenii vor considera această situație ca fiind foarte comică. Mai important, nu dorea să aibă ocazia să se răzgândească. Ea luase o decizie, dar Mervyn refuzase să o accepte ca fiind finală și, cumva, asta îi strecura îndoială în legătură cu hotărârea ei. Acum, ea va trebui să ia decizia iar și iar, pentru că el va continua să-i ceară să se răzgândească. El îi distrusese complet plăcerea zborului. Ar fi trebuit să fie excursia vieții, o călătorie romantică împreună cu iubitul ei. Dar extraordinarul sentiment de libertate pe care-l simțise când decolaseră de la Southampton dispăruse pentru totdeauna. Nu se bucura de zbor, de avionul luxos, de compania elegantă sau de mâncarea bună. Se temea să-l atingă pe Mark, să-l sărute pe obraz, sau să-l strângă de braț, sau să-l țină de mână, în cazul în care Mervyn s-ar întâmpla să treacă prin compartiment și ar vedea ce se întâmplă. Nu era sigură unde stătea Mervyn, dar se aștepta să-l vadă în orice clipă.

Mark era complet terminat de această evoluție a situației. După ce Diana îl refuzase pe Mervyn la Foynes, Mark fusese încântat, afectuos și optimist, vorbea despre California și făcea glume și o săruta cu fiecare ocazie, destul de apropiat de felul lui obișnuit. Apoi privise cu oroare cum rivalul său pășea la bordul avionului. Acum era ca un balon dezumflat. Stătea tăcut alături de ea, răsfoind

neconsolat prin reviste fără să citească un cuvânt. Ea putea să-l înțeleagă că se simțea deprimat. Se răzgândise o dată în legătura cu fuga împreună cu el: cu Mervyn la bord, cum putea să fie sigur că nu se va răzgândi încă o dată?

Pentru a face lucrurile și mai rele, începuse furtuna și avionul sărea ca o mașină care traversează un câmp. Din când în când, câte un pasager livid trecea prin compartiment pe drumul spre baie. Oamenii spuneau că va deveni și mai rău. Acum, Diana era bucuroasă că fusese prea supărată ca să mănânce mult la cină.

Își dorea să afle unde stătea Mervyn. Poate că, dacă afla, va înceta să se mai aștepte să-l vadă apărând în orice clipă. Se decise să se ducă la toaletă și să se uite după el pe drum.

Ea se afla în compartimentul numărul 4. Aruncă o privire rapidă în compartimentul numărul 3, următorul, dar Mervyn nu se afla acolo. Se întoarse, porni spre pupa, ținându-se de tot ce putea să apuce, în timp ce avionul dansa și se legăna. Trecu prin numărul 5 și constată că el nu se afla nici acolo. Acesta era ultimul compartiment mare. Cea mai mare parte a numărului 6 era ocupată de toaleta doamnelor, pe partea dinspre tribord, lăsând loc doar pentru două persoane la babord. Scaunele erau ocupate de doi oameni de afaceri. Nu erau niște locuri prea atrăgătoare, gândi Diana: nu merita să plătești toți banii aceia și apoi să stai lângă toaleta doamnelor pe toată durata zborului! Dincolo de compartimentul numărul 6 nu se mai afla decât apartamentul nupțial. Atunci, Mervyn trebuia să fie așezat mult în față, în compartimentele numărul 1 sau 2, dacă nu cumva se afla în salon, să joace cărți.

Intră în camera de pudrare. În fața oglinzii se aflau două scaune, unul dintre ele ocupat deja de o femeie cu care Diana nu mai vorbise până atunci. În timp ce Diana închidea ușa din spatele ei,

avionul plonjă și ea aproape că își pierdu echilibrul. Se împiedică și căzu pe scaunul liber.

— Ești în regulă? întrebă femeia mai în vârstă.

— Da, mulțumesc. Urăsc când avionul se mișcă așa.

— Și eu. Dar cineva spunea că va fi și mai rău. Ne așteaptă o furtună puternică în față.

Turbulențele se mai liniștiră și Diana își deschise poșeta și începu să-și perie părul.

— Ești doamna Lovesey, nu-i așa? întrebă femeia.

— Da, spune-mi Diana.

— Eu sunt Nancy Lenehan. Femeia ezită, cu un aer straniu, apoi continuă: M-am urcat în avion la Foynes. Am zburat până acolo, de la Liverpool, cu… cu domnul Lovesey.

— O! Diana simți cum fața i se înroșește. Nu știam că a avut un însoțitor.

— M-a ajutat să ies dintr-o încurcătură. Trebuia să prind avionul, dar eram blocată în Liverpool, fără nicio cale să ajung la Southampton la timp, așa că am mers la aerodrom și am implorat după un transport.

— Mă bucur pentru tine, spuse Diana. Dar pentru mine este înspăimântător de jenant.

— Nu văd pentru ce *tu* ar trebui să fii jenată. Trebuie să fie drăguț să ai doi bărbați care sunt îndrăgostiți cu disperare de tine. Eu nu am niciunul.

Diana o privi în oglindă. Era atractivă mai degrabă decât frumoasă, cu trăsături regulate și păr închis la culoare și purta un costum roșu, foarte la modă, cu o bluză din mătase gri. Avea un aer vioi, încrezător. Mervyn *te-a dus cu avionul*, gândi Diana; ești exact genul lui.

— A fost politicos cu tine? întrebă ea.

— Nu prea, spuse Nancy cu un zâmbet de regret.

— Îmi pare rău, manierele nu sunt punctul lui forte. Diana își scoase rujul.

— I-am fost doar recunoscătoare pentru zbor. Nancy își suflă, delicat, nasul într-o batistă. Diana observă că purta verighetă. E puțin cam brutal, continuă Nancy. Dar cred că este un bărbat drăguț. Am luat cina cu el. Mă face să râd. Și este teribil de chipeș.

— E un bărbat drăguț, se trezi Diana spunând. Dar este arogant ca o ducesă și nu are pic de răbdare. Îl fac să se urce pe pereți pentru că ezit și mă răzgândesc și nu spun întotdeauna ceea ce gândesc.

Nancy își trecu un pieptăn prin păr. Era des și întunecat și Diana se întrebă dacă și-l vopsea ca să ascundă fire albe. Nancy spuse:

— Pare dispus să meargă foarte departe ca să te aducă înapoi.

— E doar mândrie, zise Diana. Din cauză că un alt bărbat m-a luat de lângă el. Mervyn e competitiv. Dacă l-aș fi părăsit și m-aș fi dus să locuiesc la sora mea, n-ar fi dat doi bani.

Nancy râse.

— Se pare că nu are nicio șansă să te recâștige.

— Nici măcar una. Brusc, Diana simți că nu mai dorea să discute cu Nancy Lenehan. O simțea nejustificat de ostilă. Își puse la loc trusa de machiaj și pieptenul și se ridică în picioare. Zâmbi ca să-și acopere sentimentul, brusc, de neplăcere și exclamă:

— Să vedem dacă pot să ajung înapoi la locul meu!

— Mult noroc!

În timp ce ieșea din camera de pudrare, Lulu Bell și Lavinia intrară, ducând valizele lor de noapte. Când ajunse înapoi în compartiment, stewardul, Davy, transforma locurile lor într-un pat dublu. Diana era intrigată să vadă cum se putea transforma un divan cu aspect obișnuit în două paturi. Se așeză să privească.

El scoase mai întâi toate pernele și extrase cotierele din lăcașurile lor. Se întinse peste rama

scaunului, trase din perete două clape ca să lase să apară niște cârlige. Aplecându-se peste scaun, desfăcu o chingă și ridică o ramă plată. O agăță de cârligele din perete pentru a forma baza patului de sus. Partea exterioară intra într-o gaură în peretele lateral. Diana tocmai gândea că nu arăta prea solid, când Davy ridică doi țăruși și îi fixă de ramele superioară și inferioară, ca să formeze niște stâlpi de pat. Acum, structura arăta mult mai solidă.

Așeză pernele la loc pe patul de jos și folosi pernele de spătar ca să facă o saltea pentru patul de sus. De sub scaun scoase niște cearceafuri de un albastru deschis și făcu paturile repede, cu mișcări exersate.

Paturile arătau confortabile, dar cam publice. Davy scoase o draperie albastru închis cu cârlige și o agăță de tavan de niște elemente pe care Diana le considerase ca fiind pur decorative. Atașă draperia de rama paturilor cu capse, făcând-o să stea foarte strâns. Lăsă o deschidere în formă de triunghi, asemenea intrării într-un cort, pentru ca ocupantul să poată intra. În sfârșit, desfăcu o scară, pe care o așeză convenabil pentru patul de deasupra.

Se întoarse spre Diana și Mark cu un aer ușor mulțumit de sine, de parcă realizase un număr de magie.

— Spuneți-mi când sunteți gata și pregătesc și partea cealaltă, spuse el.

— Nu devine sufocant, acolo, înăuntru? îl întrebă Diana.

— Fiecare pat are propriul său ventilator, răspunse el. Dacă te uiți chiar deasupra capului, poți să-l vezi pe al tău. Diana ridică privirea și observă un grilaj cu o manetă închis/deschis. Ai și propria ta fereastră, lumină electrică, umerașe pentru haine și rafturi; și dacă mai ai nevoie de ceva, apasă pe butonul acesta ca să mă chemi.

În timp ce el lucrase, cei doi pasageri de la babord, chipeșul Frank Gordon și chelul Ollis Field, își luaseră gențile pentru noapte și plecaseră

spre toaleta bărbaților; acum, Davy începu să pregătească paturile de partea aceea. Acolo, aranjamentul era ușor diferit. Culoarul nu se afla exact pe mijlocul avionului, ci mai apropiat de babord, așa că pe partea aceea se afla un singur rând de paturi, așezate pe lungime și nu pe lățimea avionului.

Prințesa Lavinia reveni, îmbrăcată într-un neglijeu lung până la pământ, bleumarin, împodobit cu dantelă albastră și cu un turban asortat. Fața ei era o mască a demnității împietrite: evident, considera dureros de inconfortabil să apară în public în îmbrăcămintea de noapte. Privi îngrozită spre pat.

— Voi muri de claustrofobie, mormăi ea. Nimeni nu o băgă în seamă. Își scoase papucii mici de mătase și se urcă în patul de jos. Fără să spună noapte bună, trase draperia și o închise bine.

O clipă mai târziu apăru Lulu Bell, într-un ansamblu de șifon roz mai degrabă subțire, care nu-i prea ascundea farmecele. De la Foynes, fusese înțepat de politicoasă cu Diana și Mark, dar, acum, părea să-și fi uitat, brusc, ranchiuna. Se așeză lângă ei pe divan și spuse:

— Nu o să ghiciți niciodată ce am aflat despre însoțitorii noștri! Întinse un deget spre locurile eliberate de Field și Gordon.

Mark privi neliniștit spre Diana și întrebă:

— Ce ai aflat, Lulu?

— Domnul Field este un agent FBI.

Asta nu era atât de uluitor, gândi Diana. Un agent FBI nu era decât un altfel de polițist.

Lulu continuă:

— Și, mai mult, Frank Gordon este prizonier.

Mark întrebă, sceptic:

— Cine ți-a spus despre asta?

— La toaletă doamnelor, toată lumea vorbește despre asta.

— Asta nu înseamnă că e adevărat, Lulu.

— Știam că nu o să mă crezi! spuse ea. Băiatul acela a auzit o dispută între Field și căpitanul avionului. Căpitanul era furios ca dracu' pentru că FBI-ul nu a anunțat Pan American că urma să aibă un prizonier periculos la bord. A fost o adevărată dispută și, la final, echipajul i-a luat arma domnului Field.

Diana își aminti că se gândise că Field arată ca păzitorul lui Gordon.

— Ce se spune că a făcut Frank?

— E mafiot. A împușcat un tip, a violat o fată și a incendiat un club de noapte.

Diana considera că era greu de crezut așa ceva. Vorbise chiar ea cu bărbatul acela! Nu era foarte rafinat, dar era chipeș și bine îmbrăcat și flirtase cu ea politicos. Putea să-l vadă ca pe un escroc sau ca pe un evazionist fiscal și putea să și-l imagineze implicat în jocuri de noroc ilegale, să zicem; dar nu părea posibil să fi omorât, intenționat, oameni. Lulu era o persoană naivă, care ar credea orice.

Mark spuse:

— E puțin cam greu de crezut.

— Mă dau bătută, zise Lulu cu o fluturare depreciativă a mâinii. Voi nu aveți simțul aventurii. Se ridică în picioare. Mă duc în pat. Dacă începe să violeze oameni, treziți-mă. Se cațără pe scara micuță și se strecură în patul de deasupra. Trase draperiile, apoi privi afară și vorbi cu Diana.

— Dragă, înțeleg de ce te-ai purtat așa cu mine în Irlanda. M-am gândit la asta și cred că am primit ceea ce meritam. Am fost călare pe Mark. Prostește, știu. Sunt gata să uit despre toate astea de îndată ce ești și tu. Noapte bună.

Era suficient de aproape de o scuză și Diana nu avu inima să o refuze.

— Noapte bună, Lulu, spuse ea.

Lulu închise perdeaua.

Mark adăugă:

— A fost și vina mea la fel de mult ca a ei. Îmi pare rău, iubito.

În loc de răspuns, Diana îl sărută.

Dintr-odată, ea se simți în largul ei alături de el. Întregul corp i se relaxă și se întinse pe spate, pe scaun, în timp ce încă îl săruta. Era conștientă de faptul că sânul ei drept era presat de pieptul lui. Era plăcut să fie atât de aproape de el. Vârful limbii lui îi atinse buzele și ea le depărtă, ca să-l lase să intre. El începu să respire mai greu. Lucrurile mergeau puțin cam departe, gândi Diana. Deschise ochii – și îl văzu pe Mervyn.

El trecea prin compartiment, îndreptându-se în față și poate că nu ar fi observat-o, dar privi peste umăr și o văzu și îngheță. Avea față palidă din cauza șocului.

Diana îl cunoștea bine, așa că putea să-și dea seama ce se petrece în mintea lui. Deși ea îi spusese că era îndrăgostită de Mark, el era prea încăpățânat ca să accepte asta, așa că pentru el veni ca o lovitură să o vadă sărutând pe altcineva în ciuda faptului că fusese avertizat.

Fruntea i se întunecă și sprâncenele lui negre se încrețiră de furie. Pentru o fracțiune de secundă, Diana se gândi că avea să înceapă o bătaie. Apoi el se întoarse și plecă.

Mark întrebă:

— Ce s-a întâmplat? El nu-l văzuse pe Mervyn – fusese prea ocupat să o sărute pe Diana.

Ea se decise să nu-i spună.

— Ne-ar putea vedea cineva, murmură Diana.

Reticent, el se îndepărtă de ea.

Pentru o clipă, ea se simți ușurată, apoi o cuprinse furia. Mervyn nu avea niciun drept să o urmărească prin lume și să se încrunte la ea ori de câte ori îl săruta pe Mark. Căsătoria nu însemna sclavie: îl părăsise și el trebuia să accepte asta. Mark își aprinse o țigară. Diana simți nevoia să-l înfrunte pe Mervyn. Voia să-i spună să dispară din viața ei.

Se ridică în picioare.

— Mă duc să văd ce se întâmplă în salon, spuse ea. Rămâi aici și fumează. Apoi ieși fără să aștepte un răspuns.

Înțelesese că Mervyn nu stătea în spate, așa că porni în față. Turbulențele se potoliseră suficient ca să poată merge fără să fie nevoită să se țină de ceva. Mervyn nu se afla în compartimentul numărul 3. În salonul principal, jucătorii de cărți se pregăteau pentru un joc lung, cu centurile legate, cu nori de fum în jurul lor și sticle de whisky pe mese. Intră în compartimentul numărul 2. Familia Oxenford ocupa o parte a compartimentului. Toată lumea din avion știa că lordul Oxenford îl insultase pe care Hartmann, omul de știință, și că Mervyn sărise în apărarea acestuia. Mervyn avea și părțile lui bune: ea nu negase niciodată acest lucru.

Apoi urma bucătăria. Nicky, chelnerul cel gras, spăla farfuriile într-un ritm frenetic, în timp ce colegul lui pregătea paturile, mai departe, în spate. Apoi urma scara către puntea de zbor și dincolo de ea, în botul avionului, compartimentul numărul 1. Ea presupuse că Mervyn trebuia să se afle acolo, dar, de fapt, acesta era ocupat de echipajul care nu era de serviciu.

Urcă scările spre cabina de zbor. Observă că era la fel de luxoasă ca puntea pentru pasageri. Oricum, toți cei din echipaj păreau teribil de ocupați și unul dintre ei îi spuse:

— Ne-ar plăcea să vă prezentăm împrejurimile într-un alt moment, doamnă, dar cât zburăm prin vremea asta rea, va trebui să vă rugăm să vă întoarceți la locul dumneavoastră și să vă prindeți centura de siguranță.

Atunci, Mervyn trebuia să se afle în toaleta bărbaților, gândi ea în timp ce cobora scările. Încă nu aflase unde stătea.

Când ajunse la baza scărilor, dădu peste Mark. Simțindu-se vinovată, întrebă:

— Ce cauți aici?

— Asta mă întrebam și eu despre tine, spuse el, și în tonul vocii lui se simțea o inflexiune neplăcută.

— Mă uitam prin jur.

— Îl căutai pe Mervyn? spuse el acuzator.

— Mark, pentru ce ești furios pe mine?

— Pentru că te furișezi ca să-l vezi.

Nicky îi întrerupse.

— Oameni buni, n-ați vrea să vă întoarceți la locurile voastre, vă rog? Deocamdată avem o călătorie lină, dar nu va dura mult.

Porniră înapoi spre compartimentul lor. Diana se simțea aiurea. Ea îl urmărise pe Mervyn și Mark o urmărise pe ea. Era o prostie.

Se așezară. Înainte să-și poată continua conversația, Ollis Field și Frank Gordon îi urmară în compartiment. Frank purta un halat de casă din mătase galbenă, cu un dragon pe spate, iar Field unul vechi și soios, din lână. Frank își scoase halatul și lăsă să se vadă pijamaua roșie cu broderie albă. Își scoase papucii din pânză și se urcă pe scară, în patul de sus.

Atunci, spre oroarea Dianei, Field scoase o pereche de cătușe argintii din buzunarul halatului său maro. Îi spuse ceva lui Frank cu voce scăzută. Diana nu putu să audă răspunsul, dar înțelese că Frank protesta. Oricum, Field insistă și, în cele din urmă, Frank îi oferi o încheietură. Field prinse o parte de mâna lui Frank și cealaltă de rama patului. Apoi trase perdeaua peste patul lui Frank și închise capsele.

Atunci era adevărat: Frank *era* prizonier.

Mark spuse:

— Ei bine, rahat.

Diana șopti:

— Tot nu cred că este un *criminal.*

— Sper că nu! spuse Mark. Ar fi fost mai sigur dacă plăteam cincizeci de dolari și călătoream la clasa a treia pe un pachebot pentru emigranți!

— Aș vrea să nu-i fi pus cătușele. Nu știu cum poate să doarmă băiatul ăla legat de pat. Nici măcar nu va putea să se întoarcă!

— Ești prea slabă de înger, îi spuse Mark și o îmbrățișă. Tipul este probabil un violator și ție îți pare rău pentru el pentru că nu va putea să doarmă.

Ea își lăsă capul pe umărul lui. El îi mângâie părul. Cu doar câteva minute în urmă, fusese furios pe ea, dar, acum, totul părea să fi trecut.

— Mark, continuă ea. Crezi că doi oameni pot să încapă în unul dintre aceste paturi?

— Ești speriată, iubito?

— Nu.

El îi aruncă o privire nedumerită, apoi înțelese și zâmbi. Cred că putem să ne suim amândoi acolo – deși nu unul lângă altul.

— Nu unul lângă altul?

— Pare prea îngust.

— Ei bine… Ea își coborî vocea. Unul dintre noi va trebui să stea deasupra.

El murmură în urechea ei.

— Ți-ar plăcea să stai deasupra?

Ea chicoti.

— Cred că s-ar putea să-mi placă.

— Va trebui să mă gândesc la asta, spuse el grav. Cât de mult cântărești?

— Opt pietre și doi sâni.

— N-ar trebui să ne schimbăm?

Ea își scoase pălăria și o așeză pe scaunul de lângă ea. Mark trase valizele de sub scaune. El avea o geantă Gladstone destul de uzată, iar ea avea o valiză mică din piele tăbăcită, cu marginile întărite, purtând inițialele ei în litere aurite.

Diana se ridică.

— Grăbește-te, spuse Mark și o sărută.

Ea îl îmbrățișă ușor și, când el se lipi de ea, îi simți erecția.

— Dumnezeule! spuse ea. Apoi adăugă în șoaptă. Poți să o păstrezi așa până te întorci?

— Nu prea cred. Doar dacă nu fac pipi afară, pe fereastră. Ea râse. El adăugă. Dar îți voi arăta o metodă rapidă să o întărești la loc.

— Abia aștept, șopti ea.

Mark își luă valiza și ieși, îndreptându-se în față, spre toaleta bărbaților. În timp ce ieșea din compartiment, trecu pe lângă Mervyn, care mergea în sens opus. Se priviră unul pe altul ca niște pisici peste gard, dar nu vorbiră.

Diana era uluită să-l vadă pe Mervyn îmbrăcat într-o cămașă de noapte grosolană din flanel cu dungi late, maro.

— Ce naiba ai pe tine? spuse ea nevenindu-i să creadă.

— Foarte bine, râzi, spuse el. A fost tot ce am putut găsi la Foynes. La magazinul local n-au auzit niciodată de pijamale de mătase – nu știau dacă sunt homosexual sau doar prost.

— Ei bine, prietena ta, doamna Lenehan, n-o să te placă în costumația asta. Pentru ce am spus asta? se întrebă Diana.

— Nu cred că m-ar plăcea în orice aș fi îmbrăcat, replică Mervyn direct și ieși din compartiment.

Intră stewardul.

— O, Davy, spuse Diana, n-ai vrea să ne faci paturile acum, te rog?

— Imediat, doamnă.

— Mulțumesc. Ea își luă valiza și ieși.

Când trecu prin compartimentul numărul 5, se întrebă unde dormea Mervyn. Niciunul dintre aceste paturi nu era încă pregătit și nici în compartimentul numărul 6, totuși el dispăruse. Dianei îi trecu prin cap că ar putea să fie în apartamentul nupțial. O clipă mai târziu, înțelese că nu o văzuse nici pe doamna Lenehan așezată undeva când trecuse de-a lungul avionului cu câteva momente în urmă. Rămase în picioare în fața toaletei doamnelor, împietrită de surpriză, cu valiza în mână. Era scandalos. Mervyn și doamna

Lenehan probabil că împărțeau apartamentul nupțial!

Cu siguranță, liniile aeriene nu ar permite așa ceva. Poate că doamna Lenehan se dusese deja la culcare și se afla, ascunsă vederii, într-unul dintre paturile cu draperiile trase din compartimentul din față.

Diana trebuia să afle.

Se îndreptă spre ușa apartamentului nupțial și ezită.

Apoi apăsă clanța și deschise ușa.

Compartimentul avea cam aceeași mărime cu a unui compartiment normal și avea un covor de culoarea teracotei, pereți bej și tapițerie albastră, cu un model cu stele, care se afla și în salonul principal. În partea din spate a camerei se afla o pereche de paturi. Pe o parte se afla o canapea și o măsuță de cafea și pe cealaltă parte, un scaun, o masă de toaletă și o oglindă. Pe fiecare parte existau câte două ferestre.

Mervyn stătea în picioare, în mijlocul camerei, uluit de apariția ei neașteptată. Doamna Lenehan nu era prezentă, dar haina gri, de cașmir, era aruncată pe canapea.

Diana trânti ușa în urma ei și strigă:

— Cum poți să-mi faci așa ceva?

— Să-ți fac ce?

Era o întrebare bună, gândi ea într-un ungher al minții. Din ce cauză era furioasă?

— Toată lumea va ști că ți-ai petrecut noaptea cu ea.

— N-am avut de ales, protestă el. Nu mai erau alte locuri libere.

— Nu-ți dai seama cum vor râde oamenii de noi? E destul de rău că mă urmărești în felul acesta!

— De ce ar trebui să-mi pese? Toată lumea râde de un tip a cărui nevastă a fugit cu un alt tip.

— Dar asta înrăutățește lucrurile! Ar fi trebuit să accepți situația și te descurci cât mai bine cu ea.

— Ar trebui să mă cunoști mai bine de atât.

— Te cunosc – din cauza asta am încercat să te împiedic să mă urmărești.

El ridică din umeri.

— Ei bine, ai eșuat. Nu ești suficient de deșteaptă ca să mă păcălești.

— Și tu nu ești suficient de deștept ca să știi când să renunți elegant.

— N-am pretins niciodată că aș fi elegant.

— Și ce fel de parașută mai e și ea? E măritată – i-am văzut verigheta!

— E văduvă. Oricum, ce drept ai tu să te consideri atât de a naibii de superioară? Ești măritată și îți petreci noaptea cu amantul tău.

— Cel puțin, noi vom fi în paturi separate, într-un compartiment public, nu ascunși în comodul și micuțul apartament nupțial, spuse ea suprimându-și un acces de jenă când își aminti cum plănuise să-și petreacă noaptea în același pat cu Mark.

— Dar eu nu am o aventură cu doamna Lenehan, spuse el exasperat. În timp ce tu ți-ai dat jos chiloții pentru playboy-ul acela toată vara asta nenorocită, nu-i așa?

— Nu fi atât de vulgar, șuieră ea, dar simți că, într-un fel, avea dreptate. Exact asta făcuse: își scotea chiloții cât putea de repede de fiecare dată când se afla în apropierea lui Mark. El avea dreptate.

— Dacă este vulgar să spui asta, atunci este și mai vulgar să o faci, comentă el.

— Cel puțin, eu am fost discretă – n-am fluturat asta ca să te umilesc.

— Nu sunt prea convins de asta. Probabil că sunt ultima persoană din Manchester care a aflat ce puneai la cale. Adulterii nu sunt niciodată atât de discreți pe cât se cred.

— Nu-mi spune așa! protestă ea. O făcea să simtă rușinată.

— De ce nu? Asta ești.

— Sună infam, spuse ea privind în altă parte.

— Fii mulțumită că nu aruncăm cu pietre în adulteri, așa cum scrie în Biblie.
— Este un cuvânt îngrozitor.
— Ar trebui să-ți fie rușine pentru fapte, nu pentru cuvânt.
— Ești atât de al dracului de corect, spuse ea îngrijorată. N-ai făcut niciodată ceva greșit, nu-i așa?
— Întotdeauna am fost corect față de tine, spuse el furios.
Ea devenea tot mai exasperată din cauza lui.
— Două neveste au fugit de lângă tine, dar tu ai fost întotdeauna partea nevinovată. Ți s-a întâmplat vreodată să te gândești unde greșești *tu*?
Asta era prea mult pentru el. O prinse, ținând-o de brațe deasupra coatelor și o scutură.
— Ți-am oferit tot ceea ce ți-ai dorit!
— Dar ție nu-ți pasă de ce simt eu despre diverse lucruri, țipă ea. Niciodată nu ți-a păsat. Din cauza asta te-am părăsit. Își puse palmele pe pieptul lui, ca să-l îndepărteze – și, în momentul acela, se deschise ușa și intră Mark.
El rămase acolo în picioare în pijama, privind spre amândoi și spuse:
— Ce naiba înseamnă asta, Diana? Intenționezi să-ți petreci noaptea în apartamentul nupțial?
Ea îl împinse pe Mervyn și el îi dădu drumul.
— Nu, nu intenționez, îi spuse lui Mark. Asta este camera doamnei Lenehan – și Mervyn o împarte cu ea.
Mark râse disprețuitor.
— Spectaculos, spuse el. Va trebui să bag asta într-un scenariu, cândva!
— Nu e amuzant! protestă ea.
— Dar este! exclamă el. Tipul ăsta a venit ca un nebun, în urmărirea nevestei sale și, după ce o prinde, și-o trage cu o fată pe care a cunoscut-o pe drum!
Dianei nu-i plăcu atitudinea lui și se trezi, fără voie, că-l apără pe Mervyn.

— Nu și-o trag, spuse ea, nerăbdătoare. Astea erau singurele locuri rămase.

— Ar trebui să fii bucuroasă, replică Mark. Dacă se îndrăgostește de ea, poate că încetează să te urmărească pe tine.

— Nu poți să vezi că sunt supărată?

— Sigur, doar că nu înțeleg de ce? comentă el. Nu-l mai iubești pe Mervyn. Uneori vorbești de parcă îl urăști. L-ai părăsit. Deci pentru ce îți pasă cu cine se culcă?

— Nu știu, dar îmi pasă! Mă simt umilită!

Mark era prea supărat ca să fie înțelegător.

— În urmă cu câteva ore, te-ai hotărât să te întorci la Mervyn. Apoi el te-a enervat și te-ai răzgândit. Acum ești furioasă pe el pentru că se culcă cu altcineva.

— Nu mă culc cu ea, interveni Mervyn.

Mark îl ignoră.

— Ești convinsă că nu mai ești îndrăgostită de Mervyn? îi spuse el Dianei, furios.

— Este oribil ceea ce-mi spui!

— Știu, dar e adevărat?

— Nu, nu e adevărat și te urăsc pentru că te-ai gândit că ar putea să fie. Acum izbucni în lacrimi.

— Atunci dovedește-o. Uită de el și de locul în care doarme.

— Nu m-am descurcat niciodată la teste! țipă ea. Încetează să mai fii atât de enervant de logic! Asta nu este o societate de dezbateri!

— Nu, nu este! spuse o altă voce. Toți trei se întoarseră și o văzură în ușă pe Nancy Lenehan arătând foarte atrăgătoare într-un halat albastru strălucitor din mătase.

— De fapt, spuse ea, cred că este apartamentul meu. Ce dracu' se întâmplă?

Capitolul șaptesprezece

Margaret Oxenford era furioasă și rușinată. Era convinsă că ceilalți pasageri se holbau la ea, cu gândul la scena îngrozitoare din sala de mese, presupunând că ea împărtășea atitudinea oribilă a tatălui ei. Îi era să teamă să privească în ochi pe oricine.

Harry Marks îi salvase ultimele zdrențe de demnitate. Fusese inteligent din partea lui și atât de elegant să intervină și să-i tragă scaunul în felul acela, apoi să-i ofere brațul în timp ce ieșea: un gest mărunt, aproape prostesc, dar pentru ea însemnase enorm.

Totuși, îi mai rămăsese o urmă din respectul de sine și fierbea de furie, împotriva tatălui ei, pentru că o pusese într-o poziție atât de rușinoasă.

Timp de două ore după cină, se lăsă o tăcere stranie în compartiment. Când vremea începuse să se strice, mama și tata se retrăseseră să se schimbe în hainele pentru noapte. Apoi Percy o surprinse pe Margaret când îi spuse:

— Haide să ne cerem scuze.

Primul ei gând fu acela că asta va însemna mai multă rușine și umilire.

— Nu cred că am acest curaj, răspunse ea.

— Vom merge la baronul Gabon și la care Hartmann și le vom spune că ne pare rău pentru că tata a fost atât de grosolan.

Ideea de a minimaliza, cumva, jignirea tatălui ei era foarte tentantă. O va face să se simtă mult mai bine.

— Tata va fi furios, desigur, sublinie Margaret.

— Nu trebuie să afle. Dar nu-mi pasă dacă se înfurie. Cred că a depășit limita. Nici măcar nu-mi mai e teamă de el.

Margaret se întrebă dacă era adevărat. Pe când era copil, Percy spusese, adesea, că nu se teme, când, de fapt, era înspăimântat. Dar nu mai era doar un băiețel.

De fapt, era puțin îngrijorată pentru faptul că Percy nu se mai afla sub controlul tatălui lor. Doar

tata îl putea stăpâni pe Percy. Fără frâie pe neastâmpărul lui, ce ar putea să facă?

— Vino – haide să o facem, acum. Ei se află în compartimentul numărul 3, am verificat.

Margaret tot ezita. Tremura la gândul de a se duce la oamenii pe care tatăl ei îi insultase astfel. Ar putea să le provoace și mai multă durere. Ei ar putea să prefere să uite întregul episod cât de repede cu putință. Dar ar putea și să se întrebe câți alți pasageri erau de acord, în secret, cu tatăl ei. Cu siguranță că era mai important să ia poziție împotriva prejudecăților rasiale.

Margaret se decise să facă asta. Fusese adesea slabă de înger și de obicei regreta. Se ridică în picioare, se stabiliză ținându-se de mânerul scaunului, pentru că avionul se zdruncina la fiecare câteva clipe.

— În regulă, spuse ea. Hai să ne cerem scuze.

Tremura puțin de nervozitate, dar tremurul ei era mascat de instabilitatea avionului. Ea deschise drumul prin salon până în compartimentul numărul 3.

Gabon și Harmann se aflau la babord, față în față. Hartmann era absorbit de lectură, cu trupul lui lung și subțire, curbat, cu capul tuns scurt, aplecat, cu nasul arcuit îndreptat spre o pagină de calcule matematice. Gabon nu făcea nimic, aparent plictisit, și el îi observă primul. Când Margaret se opri în dreptul lui, el se lăsă pe spătarul scaunului și deveni țeapăn, cu un aspect ostil.

Margaret spuse repede.

— Am venit să ne cerem scuze.

— Sunt surprins de îndrăzneala voastră, replică Gabon. Vorbea engleza perfect, doar cu o ușoară urmă de accent franțuzesc.

Nu era reacția la care sperase Margaret, dar totuși continuă.

— Îmi pare îngrozitor de rău pentru ceea ce s-a întâmplat și fratele meu simte același lucru. Îl

admir foarte mult pe profesorul Hartmann, i-am spus asta mai devreme.

Hartmann își ridicase privirea din carte și, acum, aproba din cap. Dar Gabon era tot furios.

— Este foarte ușor pentru oamenii ca voi să spună că le pare rău, zise el. Margaret se uită în podea și își dori să nu fi venit. Germania este plină de oameni bogați, politicoși, cărora „le pare îngrozitor de rău” pentru ceea ce se întâmplă acolo, continuă Gabon. Dar ce fac ei? Ce faceți voi?

Margaret simți cum fața i se înroșește. Nu știa ce să spună.

— Taci, Philippe, spuse Hartmann moale. Nu poți să vezi cât sunt de tineri? Privi spre Margaret. Îți accept scuzele și îți mulțumesc.

— Of, Doamne, spuse ea. Am făcut lucrurile și mai rele?

— Deloc, spuse Hartmann. Le-ai făcut puțin mai bune și îți sunt recunoscător. Prietenul meu, baronul, este îngrozitor de supărat, dar, până la urmă, va vedea lucrurile la fel ca mine, cred.

— Ar fi mai bine să plecăm, spuse Margaret jalnic.

Hartmann aprobă din cap.

Ea se întoarse.

Percy spuse:

— Îmi pare nespus de rău. Apoi o urmă.

Se împleticiră înapoi în compartimentul lor. Davy pregătea paturile. Harry dispăruse probabil la toaletă bărbaților. Margaret se decise să se pregătească de culcare. Își scoase valiza de noapte și se îndreptă spre toaleta doamnelor să se schimbe. Mama ei tocmai ieșea de acolo, arătând uluitor în halatul ei de culoarea castanei.

— Noapte bună, dragă, spuse ea. Margaret trecu fără să-i răspundă.

În aglomerata toaletă a doamnelor, se schimbă rapid în cămașa ei de noapte din bumbac și un halat de baie. Îmbrăcămintea ei de noapte părea

neîngrijită printre mătăsurile și cașmirurile strălucitor colorate ale altor femei, dar ei nu prea îi păsa. Faptul că își ceruse scuze nu-i adusese nicio ușurare, până la urmă, pentru că observația baronului Gabon era foarte adevărată. Era foarte ușor să spui că-ți pare rău și să nu faci nimic în legătură cu asta.

Când reveni în compartimentul ei, tata și mama se aflau în paturile lor, cu perdelele trase și dinspre patul tatălui ei se auzea un sforăit înăbușit. Patul ei nu era gata, așa că trebui să ia loc în salon.

Știa foarte bine că nu exista decât o singură cale de ieșire din necazul ei. *Trebuia* să-și părăsească părinții și să trăiască pe cont propriu. Acum era mai hotărâtă decât oricând să facă asta; dar nu era cu nimic mai aproape de rezolvarea problemelor practice legate de bani, muncă și locuință.

Doamna Lenehan, femeia atrăgătoare care se urcase în avion la Foynes, veni și se așeză alături de ea, îmbrăcată într-un halat albastru strălucitor, peste un neglijeu negru.

— Am venit să cer niște brandy, dar chelnerii par prea ocupați, spuse ea. Nu părea să fie foarte dezamăgită. Flutură din mână pentru a arăta spre ceilalți pasageri.

— Parcă este o petrecere în pijamale, sau o serbare la miezul nopții, la internat – toată lumea se foiește prin jur, în *deshabille.* Nu ești de acord?

Margaret nu fusese niciodată la o petrecere în pijamale și nici nu dormise la internat, așa că spuse doar:

— E foarte straniu. Ne face să părem toți o mare familie.

Doamna Lenehan își legă centura de siguranță: avea chef de conversație.

— Nu e posibil să te porți formal când ești îmbrăcat în pijama, presupun. Chiar și Frankie Gordino arăta drăguț în pijamaua lui roșie, nu-i așa?

La început, Margaret nu fu sigură la cine se referea; apoi își aminti că Percy auzise un schimb de replici furioase între căpitan și un agent FBI.

— E vorba de prizonierul acela?

— Da.

— Nu ți-e teamă de el?

— Nu cred. Nu îmi va face niciun rău.

— Dar oamenii spun că este un criminal și chiar mai rău de atât.

— În mahalale vor exista întotdeauna crime. Închide-l pe Gordino și altcineva se va ocupa de crime. Eu l-aș lăsa acolo. Jocurile de noroc și prostituția merg înainte de când Dumnezeu era băiețel și dacă trebuie să existe crimă, e mai bine să fie organizată.

Acesta era un discurs mai degrabă șocant. Poate că ceva din atmosfera din avion îi făcea pe oameni să fie neobișnuit de sinceri. Margaret presupuse și că doamna Lenehan nu ar fi vorbit așa într-o companie mixtă: femeile erau întotdeauna mai cu picioarele pe pământ când nu se aflau bărbați prin preajmă. Oricare ar fi fost motivul, Margaret era fascinată.

— N-ar fi mai bine crima dezorganizată? întrebă ea.

— Cu siguranță, nu. Organizată, este controlată. Fiecare bandă are teritoriul ei și rămâne acolo. Ei nu jefuiesc oamenii pe Fifth Avenue și nu cer taxe de protecție de la Harvard Club, așa că de ce să-i deranjezi?

Margaret nu putea lăsa asta să treacă.

— Și ce se întâmplă cu oamenii săraci care își risipesc banii la pariuri? Ce se întâmplă cu sărmanele fete care își distrug sănătatea?

— Nu e vorba că nu-mi pasă de astea, spuse doamna Lenehan. Margaret privi cu atenție la fața ei, întrebându-se dacă era sinceră. Ascultă, continuă ea. Eu produc pantofi. Margaret trebuie să fi părut surprinsă pentru că doamna Lenehan adăugă. Așa îmi câștig existența. Dețin o fabrică de

încălțăminte. Pantofii mei bărbătești sunt ieftini și rezistă între cinci și zece ani. Dacă vrei, poți să cumperi și pantofi mai ieftini, dar nu sunt buni de nimic – au tălpi din carton care rezistă cam zece zile. Și, fie că mă crezi sau nu, unii oameni cumpără pantofii de carton! Acum, îmi închipui că mi-am făcut datoria producând pantofi buni. Dacă oamenii sunt atât de neghiobi ca să cumpere pantofi proști, n-am ce să fac în legătură cu asta. Și dacă oamenii sunt atât de neghiobi încât să-și arunce banii la pariuri atunci când nu-și pot permite să-și cumpere carne pentru cină, nici asta nu e problema mea.

— Ai fost vreodată săracă? întrebă Margaret.

Doamna Lenehan râse.

— Bună întrebare. Nu, n-am fost și probabil că nu ar trebui să deschid gura. Bunicul meu confecționa ghetele manual și tatăl meu a deschis fabrica pe care o conduc eu acum. Nu cunosc nimic despre viața în mahalale. Tu?

— Nu prea multe. Dar îmi închipui că există anumite motive pentru care oamenii pariază și fură și își vând trupurile. Nu sunt, pur și simplu, proști. Sunt victime ale unui sistem crud.

— Presupun că ești un fel de comunistă, spuse doamna Lenehan fără ostilitate.

— Socialistă, spuse Margaret.

— Asta-i bine, spuse ea surprinzător. S-ar putea să te răzgândești mai târziu – concepțiile tuturor oamenilor se modifică pe măsură ce îmbătrânesc –, dar dacă nu ai idealuri de la care să pornești, ce rămâne de îmbunătățit? Nu sunt cinică. Cred că ar trebui să învățăm din experiență, dar să ne urmărim idealurile. De ce îți țin această predică? Poate pentru că azi e cea de a patruzecea mea aniversare.

— La mulți ani. Margaret de obicei respingea oamenii care îi spuneau că își va schimba ideile când va îmbătrâni: era un mod de a vorbi condescendent și era folosit, adesea, când pierdeau

o dispută și nu doreau să recunoască asta. Dar doamna Lenehan era altfel.

— Care sunt idealurile tale? o întrebă Margaret.

— Vreau doar să fac pantofi de calitate. Afișă un zâmbet de autoironie. Nu e un mare ideal, presupun, dar este important pentru mine. Am o viață frumoasă. Locuiesc într-o casă frumoasă, fiii mei au tot ceea ce își doresc, cheltuiesc o avere pe haine. Pentru ce am toate astea? Pentru că produc pantofi de calitate. Dacă aș produce pantofi de carton, m-aș simți ca un hoț. Aș fi la fel de rea ca Frankie.

— Un punct de vedere mai degrabă socialist, replică Margaret cu un zâmbet.

— N-am făcut altceva decât să adopt idealurile tatălui meu, serios, spuse doamna Lenehan, gânditoare. Idealurile tale de unde provin? Nu de la tatăl tău, asta știu.

Margaret roși.

— Ai aflat despre scena de la cină.

— Am fost acolo.

— Trebuie să mă îndepărtez de părinții mei.

— Ce te reține?

— Am doar nouăsprezece ani.

Doamna Lenehan era puțin disprețuitoare.

— Și ce dacă? Oamenii fug de acasă și la zece ani!

— Am încercat, spuse Margaret. Am intrat în necazuri și m-a prins poliția.

— Te dai bătută destul de ușor.

Margaret își dorea ca doamna Lenehan să înțeleagă că nu eșuase din cauza lipsei de curaj.

— Nu am niciun ban și nu mă pricep la nimic. N-am primit niciodată o educație corespunzătoare. Nu știu cum mi-aș putea câștiga existența.

— Dragă, ești pe drum spre America. Cei mai mulți oameni ajung acolo cu mult mai puțin decât tine și unii dintre ei au ajuns milionari acum. Poți să citești și să scrii în engleză, ești prezentabilă,

inteligentă, drăguță… îți poți găsi o slujbă cu ușurință. Eu te-aș angaja.

Inima lui Margaret păru să-i sară din piept. Începuse să aibă resentimente față de atitudinea lipsită de înțelegere a doamnei Lenehan. Acum înțelese că i se oferea o oportunitate.

— Serios? spuse ea. Chiar m-ai angaja?

— Sigur.

— Să fac ce?

Doamna Lenehan se gândi pentru o clipă.

— Te-aș pune la biroul de vânzări – să lipești timbre, să aduci cafeaua, să te porți drăguț cu clienții, să răspunzi la telefon. Dacă te faci utilă, ai putea să fii promovată, curând, pe postul de asistentă a directorului de vânzări.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă să faci aceleași lucruri, pentru mai mulți bani.

Lui Margaret îi părea un vis imposibil.

— O, Doamne, o slujbă adevărată, într-un birou adevărat! exclamă ea tânjind la asta.

Doamna Lenehan râse.

— Cei mai mulți oameni ar considera asta o corvoadă!

— Pentru mine ar însemna o mare aventură.

— La început, poate.

— Chiar vorbești serios? zise Margaret solemn. Dacă vin la biroul tău peste o săptămână, îmi vei da o slujbă?

Doamna Lenehan păru uluită.

— Dumnezeule, ești al naibii de serioasă, nu-i așa? spuse ea. Mă gândeam că vorbim, cumva, teoretic.

Inima lui Margaret se scufundă.

— Atunci nu îmi vei da o slujbă? rosti ea plângăreț. Toate astea nu au fost decât vorbe?

— Mi-ar plăcea să te angajez, dar există o piedică. Peste o săptămână s-ar putea să nu mai am nici eu o slujbă.

Lui Margaret îi venea să plângă.

— Ce vrei să spui cu asta?
— Fratele meu încearcă să-mi ia compania.
— Cum poate să facă asta?
— E complicat și s-ar putea să nu reușească. Mă lupt împotriva lui, dar nu sunt sigură cum se va termina.
Margaret abia dacă putea să creadă că această ocazie se îndepărtase de ea după doar câteva minute.
— Trebuie să câștigi! glăsui ea cu înverșunare.
Înainte ca doamna Lenehan să poată răspunde, apăru Harry, arătând ca o rază de soare, în pijama roșie și un halat albastru, ca cerul. Vederea lui o făcu pe Margaret să se calmeze puțin. Se așeză și Margaret îl prezentă.
— Doamna Lenehan a venit să bea un brandy, dar chelnerii sunt ocupați, adăugă ea.
Harry păru surprins.
— Poate că sunt ocupați, dar tot pot să servească băuturi. Se ridică și băgă capul în compartimentul următor. Davy, aduci un coniac pentru doamna Lenehan chiar acum, te rog?
Margaret îl auzi pe steward cum spune:
— Sigur, domnule Vandenpost. Harry se pricepea să determine oamenii să facă ceea ce dorea el.
Se așeză.
— Nu m-am putut abține să nu observ cerceii tăi, doamnă Lenehan, spuse el. Sunt absolut minunați.
— Mulțumesc, spuse ea, cu un zâmbet. Păru să fie încântată de compliment.
Margaret privi mai atentă. Fiecare cercel era o singură perlă mare într-o montură de tip grilaj din fir de aur și cu așchii de diamant. Erau discreți, dar eleganți. Și-ar fi dorit să aibă ceva bijuterii deosebite ca să-i atragă interesul lui Harry.
— I-ai cumpărat în Statele Unite? întrebă Harry.
— Da, sunt de la Paul Flato.
Harry aprobă din cap.

— Dar cred că sunt creați de Fulco di Verdura.

— Nu prea știu, spuse doamna Lenehan. Bijuteriile nu sunt un subiect de interes prea obișnuit pentru un bărbat tânăr, adăugă ea perspicace.

Margaret dorea să spună:

„Este, în principal, interesat să-i fure, așa că ai grijă!” Dar era impresionată de cunoștințele lui. El observa întotdeauna piesele cele mai frumoase și adesea știa cine le crease.

Davy aduse brandy-ul doamnei Lenehan. Părea capabil să se deplaseze fără să se împiedice, în ciuda legănării avionului.

Ea îl luă și se ridică.

— Mă duc să dorm puțin.

— Mult noroc! spuse Margaret gândindu-se la lupta doamnei Lenehan cu fratele ei. Dacă avea să câștige, o va angaja pe Margaret. Promisese asta.

— Mulțumesc. Noapte bună.

În timp ce doamna Lenehan mergea împleticit spre coada avionului, Harry întrebă cu o ușoară notă de gelozie:

— Despre ce discutați?

Margaret ezită să-i spună că Nancy îi oferise o slujbă. Era încântată de asta, dar exista o piedică, așa că nu putea să-i ceară lui Harry să se bucure împreună cu ea. Se decise să o mai țină doar pentru sine încă o vreme.

— Am început discutând despre Frankie Gordino, spuse ea. Nancy crede că oamenii ca el ar trebui să fie lăsați în pace: nu fac altceva decât să organizeze lucruri ca jocurile de noroc și… prostituția… care nu fac rău decât oamenilor care aleg să participe la ele. Simți că roșește ușor; până atunci nu mai spusese niciodată cuvântul „prostituție”.

Harry păru gânditor.

— Nu toate prostituatele sunt așa de bunăvoie, zise el după un minut. Unele sunt obligate să facă asta. Ai auzit de sclavia albă.

— Asta înseamnă exact ceea ce pare? Margaret văzuse expresia prin ziare, dar își imaginase doar vag că fetele erau răpite și trimise să fie cameriste prin Istanbul. Cât de prostuță fusese.

Harry îi explică:

— Nu este atât de des întâlnită precum o prezintă ziarele. În Londra există un singur comerciant de sclavi albi – numele lui este Benny Maltezu', pentru că e din Malta.

Margaret rămase încremenită. Să se gândească la toate aceste lucruri care se întâmplau chiar sub nasul ei!

— Asta ar fi putut să mi se întâmple și mie!

— S-ar fi putut întâmpla în noaptea în care ai fugit de acasă, spuse Harry. Este exact genul de situații pe care le folosește Benny. O fată singură, de capul ei, fără bani și fără un loc în care să doarmă. Ți-ar fi oferit o cină bună și ți-ar fi oferit o slujbă interesantă, cu o trupă de dans care trebuie să plece la Paris, dimineață, și te-ai fi gândit că asta însemna salvarea ta. Trupa de dans s-ar fi dovedit a fi un spectacol de striptease, dar tu n-ai fi aflat asta până când nu ai fi fost blocată la Paris, fără niciun ban și fără nicio cale să ajungi acasă, așa că ai fi rămas pe rândul din spate și te-ai fi descurcat cum puteai. Margaret încercă să se imagineze în situația respectivă și înțelese că era exact ceea ce ar fi făcut. Apoi, într-o seară, ți-ar fi cerut „să fii drăguță" cu un agent de bursă beat din public și dacă refuzai te țineau ei pentru el. Margaret închise ochii, revoltată și speriată la gândul la ceea ce ar fi putut să pățească. Poate că în ziua următoare ai fi reușit să pleci, dar unde să te duci? Ai fi putut să faci rost de câțiva franci, dar nu destui ca să ajungi acasă. Și ai fi început să te gândești la ce vei spune familiei când te vei întoarce. Adevărul? Niciodată. Așa că te-ai strecura înapoi în camera ta, împreună cu celelalte fete care, cel puțin, ar fi drăguțe cu tine și înțelegătoare. Și ai începe să te gândești că dacă ai

făcut-o o dată, ai putea să o mai faci din nou și cu următorul agent de bursă ar fi mai ușor. Fără să-ți dai seama, abia aștepți bacșișurile pe care ți le lasă clienții pe noptieră, dimineața.

Margaret se cutremură.

— Ăsta este cel mai oribil lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Din cauza asta nu cred că Frankie Gordino ar trebui lăsat în pace.

Amândoi rămaseră tăcuți, pentru un minut sau două, apoi Harry spuse gânditor:

— Mă întreb care este legătura dintre Clive Membury și Frankie Gordino.

— Există vreo legătură?

— Păi, Percy spunea că Membury are o armă. Eu bănuiam deja că e polițist.

— Serios? Cum?

— Vesta aia roșie. Un polițist ar gândi că este exact lucrul care l-ar face să arate ca un playboy.

— Poate că ajută la paza lui Frankie Gordino.

Harry părea să se îndoiască.

— De ce? Gordino este un bandit american în drum spre o închisoare din America. A părăsit teritoriul britanic și se află în custodia FBI-ului. Nu-mi pot închipui pentru ce ar trimite Scotland Yard-ul un agent care să ajute la paza lui, mai ales dacă mă gândesc la prețul unui bilet pentru Clipper.

Margaret își coborî vocea.

— Ar putea să te urmărească pe tine?

— În America? se întrebă Harry, sceptic. În Clipper? Cu o armă? Pentru o pereche de butoni?

— Te poți gândi la o altă explicație?

— Nu.

— Oricum, poate că toată zarva asta despre Gordino va îndepărta gândurile oamenilor de la comportamentul îngrozitor al tatălui meu în timpul cinei.

— De ce crezi că s-a înfuriat în felul ăsta? o chestionă Harry curios.

— Nu știu. N-a fost întotdeauna așa. Îmi aduc aminte că era destul de rezonabil când eram mai mică.

— Am cunoscut câțiva fasciști, spuse Harry. De obicei sunt persoane speriate.

— Chiar așa? Margaret considera ideea asta ca fiind surprinzătoare și mai degrabă greu de crezut. Par atât de agresivi!

— Știu. Dar în sinea lor sunt înspăimântați. Din cauza asta le place să mărșăluiască încolo și încoace îmbrăcați în uniforme – se simt în siguranță când fac parte dintr-o bandă. Din cauza asta nu le place democrația – e prea nesigură. Se simt mai fericiți într-o dictatură, unde știi ce se va întâmpla în continuare și guvernul nu poate să fie răsturnat dintr-odată.

Pentru Margaret, asta avea logică și clătină din cap gânditoare.

— Îmi amintesc, chiar și înainte ca el să devină atât de încrâncenat, se înfuria, irațional, din cauza comuniștilor, sioniștilor, sindicatelor sau fenienilor sau al celor din coloana a cincea – întotdeauna exista cineva care era pe cale să pună țara în genunchi. Dacă mă gândesc la asta, niciodată nu a fost posibil ca sioniștii să îngenuncheze Anglia, nu-i așa?

Harry zâmbi.

— Fasciștii sunt și furioși. Adesea, sunt oameni care au fost dezamăgiți de viață pentru un oarecare motiv.

— Asta se aplică la fel de bine și la tata. Când bunicul meu a murit și tata a moștenit proprietatea, a descoperit că era falimentară. El a fost falit până când s-a însurat cu mama. Apoi a candidat pentru parlament, dar nu a intrat niciodată. Acum este alungat din țara lui. Dintr-odată, Margaret avu impresia că îl înțelegea mai bine pe tatăl ei. Harry era surprinzător de receptiv. De unde ai învățat toate astea? întrebă ea. Nu ești cu mult mai mare ca mine.

El ridică din umeri.

— Battersea este un loc foarte politizat. Cea mai mare filială din Londra a partidului comunist, cred.

Înțelegând mai bine emoțiile tatălui ei, se simți mai puțin rușinată pentru ceea ce se întâmplase. Totuși, nu avea nicio scuză, desigur. Dar, chiar și așa, era reconfortant să se gândească la el ca la un bărbat dezamăgit și înfricoșat decât ca la unul dereglat și răzbunător. Cât de isteț era Harry Marks! Își dorea ca el să o ajute să fugă de familia ei. Se întrebă dacă el va mai dori să o vadă după ce vor ajunge în America.

— Știi unde vei locui după ce ajungi în America? spuse ea.

— Presupun că o să-mi închiriez o locuință la New York, răspunse el. Am ceva bani și, în curând, voi face rost de mai mulți.

El făcea ca asta să pară o treabă ușoară. Probabil că pentru bărbați chiar era mai ușor. O femeie avea nevoie de protecție.

— Nancy Lenehan mi-a oferit o slujbă, mărturisi ea dintr-un impuls. Dar s-ar putea să nu fie în stare să-și țină promisiunea, pentru că fratele ei încearcă să-i ia compania.

El privi spre ea, apoi întoarse privirea în altă parte, cu o expresie timidă pe figură, necaracteristică pentru el, de parcă, măcar de data asta, se simțea nesigur pe el.

— Știi, dacă vrei, nu m-ar deranja, vreau să spun, să te ajut.

Era exact ceea ce spera ea să audă.

— Chiar ai vrea, serios? întrebă ea.

El păru să considere că nu erau prea multe de făcut.

— Aș putea să te ajut să-ți găsești o cameră.

Sentimentul de ușurare era extraordinar.

— Ar fi minunat! exclamă ea. N-am căutat niciodată ceva de închiriat, nici nu aș ști de unde să încep.

— Trebuie să cauți în hârtii, îi explică el.

— Ce hârtii?
— Ziare.
— Ziarele îți dau informații despre chirii?
— Au o secțiune de publicitate.
— În *The Times* nu sunt anunțuri despre chirii. Era singurul ziar pe care-l citea tatăl ei.
— Ziarele de seară sunt cele mai bune.
Ea se simți prostește pentru că nu știa lucruri atât de simple.
— Chiar am nevoie de un prieten care să mă ajute.
— Presupun că pot să te protejez de echivalentul american al lui Benny Maltezu', cel puțin.
— Sunt atât de fericită, zise Margaret. Întâi doamna Lenehan, apoi tu. Sunt convinsă că pot să-mi croiesc o viață a mea dacă am prieteni. Îți sunt atât de recunoscătoare! Nu știu ce să spun.
Davy intră în salon. Margaret realiză că avionul zburase mai lin în ultimele cinci sau zece minute. Davy spuse:
— Priviți pe ferestrele de la babord. Veți vedea ceva peste câteva clipe.
Margaret privi afară. Harry își desfăcu centura de siguranță și se apropie să privească peste umărul ei. Avionul se înclină spre babord. După o clipă, Margaret observă că zburau foarte jos, pe deasupra unui mare pachebot, luminat ca Picadilly Circus. Cineva spuse:
— Probabil că au aprins luminile pentru noi: în mod normal, navighează fără lumini de când a început războiul – se tem de submarine.
Margaret deveni foarte conștientă de apropierea dintre ea și Harry și, de fapt, nu o deranja. Echipajul Clipperului trebuie să fi comunicat prin radio cu echipajul navei, pentru că toți pasagerii vasului se urcaseră pe punte și stăteau acolo, privind în sus spre avion și fluturând din mâini. Se aflau atât de aproape, încât Margaret le putea vedea hainele. Bărbații purtau fracuri de seară și femeile – rochii lungi. Vasul se mișca repede,

prora sa tăia, fără efort, prin valurile uriașe și avionul îl depăși destul de încet. Era un moment deosebit: Margaret se simțea încântată. Aruncă o privire spre Harry și își zâmbiră unul altuia, împărtășind magia. El își așeză mâna dreaptă pe talia ei fără ca nimeni să îl vadă. Atingerea lui era ușoară ca fulgul, totuși ea o simțea ca pe o arsură. Asta o făcu să se încingă și să devină confuză, dar nu dorea ca el să-și ia mâna. După o vreme, vasul rămase în urmă și luminile sale se estompară, apoi se stinseră cu totul. Pasagerii Clipperului se întoarse la locurile lor și Harry se trase înapoi.

Tot mai multe persoane se îndreptau spre paturi și, acum, în salon rămăseseră doar jucătorii de cărți alături de Harry și Margaret. Margaret era sfioasă și nu știa cum să se comporte. Se simțea atât de straniu încât se trezi spunând:

— Se face târziu. Ar fi mai bine să mergem la culcare. Pentru ce am spus asta? gândi ea. *Nu vreau* să merg la culcare!

Harry păru dezamăgit.

— Presupun că mă voi duce peste câteva minute.

Margaret se ridică.

— Îți mulțumesc pentru oferta de a mă ajuta, spuse ea.

— Pentru puțin, zise el.

De ce suntem atât de formali? se întrebă Margaret. Nu vreau să-i spun noapte bună în felul acesta.

— Somn ușor, adăugă ea.

— Și ție.

Ea se întoarse să plece, apoi se răsuci spre el.

— Ai vorbit serios că vrei să mă ajuți, nu-i așa? Nu mă vei lăsa baltă?

Fața lui se îndulci și îi aruncă o privire care era aproape iubitoare.

— N-am să te las baltă, Margaret, îți promit.

Dintr-odată, ea simți că îl îndrăgește teribil. Dintr-un impuls, fără să se gândească la ceea ce

face, se aplecă și îl sărută. Fusese doar atingere trecătoare a buzelor ei pe ale lui, dar simți dorința, ca pe un șoc electric, atunci când se atinseră. Se îndreptă imediat, uluită de ceea ce făcuse și de felul în care se simțea. Pentru o clipă, se priviră în ochi. Apoi ea trecu în compartimentul următor.

Simți că i se înmoaie genunchii. Privind în jur, observă că domnul Membury ocupase patul de sus, de la babord, lăsându-l pe cel de jos liber pentru Harry. Percy ocupase și el patul de sus. Ea intră în cel de sub Percy și trase perdelele.

L-am sărutat, gândi ea, și a fost plăcut.

Se strecură sub pătură și stinse lumina mică. Era de parcă se afla într-un cort și se simțea destul de confortabil. Putea să vadă afară pe fereastră, dar nu era nimic de privit: doar nori și ploaie. Chiar și așa, era palpitant. Asta îi aminti de vremurile când ea și Elizabeth primiseră permisiunea să ridice un cort pe moșie și să doarmă afară, în nopțile călduroase de vară, când erau fetițe. Pe atunci avea senzația că nu va merge niciodată la culcare; dar următorul lucru pe care îl vedea era lumina zilei și Cook care bătea pe pânza cortului și le dădea o tavă cu ceai și pâine prăjită.

Se întrebă unde se afla Elizabeth acum.

Chiar când se gândea la asta, simți o bătaie ușoară în pânza perdelei.

La început se gândi că își imaginase, pentru că se gândise la Cook. Apoi se auzi un sunet ca de unghie: toc, toc, toc. Ezită, apoi se ridică, sprijinindu-se într-un cot și își trase cearceaful în jurul gâtului.

Toc, toc, toc.

Deschise puțin perdeaua și îl văzu pe Harry.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea, deși se gândea că știe.

— Vreau să te mai sărut o dată, șopti el.

Ea era și încântată și îngrozită.

— Nu fi prostuț!

— Te rog.

— Pleacă.
— Nu ne va vedea nimeni.

Era o cerere revoltătoare, dar Margaret se simțea tentată. Își aminti gâdilatul electric al primului sărut și mai voia unul. Aproape involuntar, deschise mai mult perdeaua. El își băgă capul prin perdea și îi aruncă o privire rugătoare. Era irezistibil. Îl sărută pe gură. El mirosea a pastă de dinți. Ea intenționa să-l sărute rapid, la fel ca data trecută, dar el avea alte idei. El îi ciuguli buza de jos. Ea descoperi că îi place. Instinctiv, își deschise gura mai mult și simți cum limba lui îi atinge buzele. Ian nu făcuse niciodată asta. Era o senzație ciudată, dar plăcută. Simțindu-se o depravată, scoase și ea ușor limba ca să o întâlnească pe a lui. El începu să respire mai greu. Dintr-odată, Percy se mișcă în patul de deasupra, amintindu-i unde se află. Simți panică: cum putea să facă așa ceva? Săruta în public un bărbat pe care abia îl cunoștea! Dacă o vedea tatăl ei, se va dezlănțui iadul! Ea se îndepărtă gâfâind. Harry își băgă capul și mai adânc, dorind să o mai sărute o dată, dar ea îi făcu semn să iasă.

— Lasă-mă să intru, spuse el.
— Nu fi ridicol! șopti ea.
— Te rog.

Așa ceva era imposibil. Nici măcar nu era tentată: era speriată.

— Nu, nu, nu, se opuse ea.

El păru descurajat.

Ea se înmuie.

— Ești cel mai drăguț bărbat pe care l-am întâlnit în ultima vreme, dar nu ești chiar atât de drăguț, spuse ea. Du-te la culcare.

Harry înțelese că vorbea serios. Afișă o jumătate de zâmbet trist. Părea că e pe cale să vorbească, dar Margaret închise perdeaua înainte să poată spune ceva.

Ea ascultă cu atenție și i se păru că aude niște pași ușori în timp ce el se îndepărta.

Stinse lumina și se întinse pe spate, respirând greu. O, Dumnezeule, gândi ea, a fost de vis. Zâmbi în întuneric, retrăind sărutul. Chiar își dorise să meargă mai departe. Se mângâie cu blândețe în timp ce se gândea la asta.

Își aminti de prima ei iubită, Monica, o verișoară care venise să stea la ei în vara în care Margaret împlinise treisprezece ani. Monica avea șaisprezece ani, era blondă și drăguță și părea să știe orice și Margaret o adorase din prima clipă.

Locuia în Franța și poate din această cauză sau poate pentru că părinții ei erau mult mai puțin severi decât ai lui Margaret, Monica se plimba, natural, dezbrăcată prin dormitoarele și băile din aripa copiilor. Margaret nu văzuse niciodată un adult dezbrăcat și fusese fascinată de sânii mari ai Monicăi și de smocul de păr de culoarea mierii dintre picioarele ei; ea avea doar sâni mici și prea puțin păr jos la vârsta ei fragedă.

Dar Monica o sedusese mai întâi pe Elizabeth – urâta Elizabeth, care făcea pe șefa și care avea pete pe bărbie! Margaret le auzea murmurând și sărutându-se în timpul nopții și fusese, pe rând, intrigată, furioasă, geloasă și, în sfârșit, invidioasă. Vedea cum Monica devenea tot mai tandră cu Elizabeth. Se simțea rănită și exclusă de micile priviri pe care le schimbau între ele și de atingerea, aparent accidentală, a mâinilor în timp ce se plimbau prin pădure sau stăteau la ceai.

Apoi, într-o zi, când Elizabeth era plecată la Londra cu mama lor, Margaret dădu peste Monica în baie. Stătea întinsă în apa fierbinte, cu ochii închiși, atingându-se între picioare. O auzi pe Margaret și clipi, dar nu se opri și Margaret privi, speriată, dar fascinată în timp ce se masturba până la orgasm.

În noaptea aceea, Monica veni în patul lui Margaret în loc de cel al lui Elizabeth; dar Elizabeth făcu un acces de furie și amenință să spună totul așa că, până la urmă, o împărțiră, ca

într-un triunghi al geloziei între amantă și soție. Margaret se simți vinovată și necinstită toată vara, dar afecțiunea intensă și plăcerea fizică nou descoperită erau prea minunate ca să renunțe și totul se termină doar când Monica plecă înapoi în Franța, în septembrie.

După Monica, să se culce cu Ian fusese un șoc dur. El fusese ciudat și neîndemânatic și Margaret descoperi că un tânăr cum era el nu știa aproape nimic despre corpul femeii, așa că, normal, nu putea să-i ofere plăcere în felul în care o făcuse Monica. Oricum, trecu repede peste dezamăgirea inițială și Ian o iubea cu atâta disperare încât pasiunea lui compensa lipsa de experiență.

Gândul la Ian aproape că o făcu să plângă, așa cum se întâmpla întotdeauna. Își dorea din toată inima să fi făcut dragoste cu el mai dornică și mai des. La început, ea se împotrivise foarte tare, deși și-l dorea la fel de mult cum o dorea și el și se rugase de ea luni de zile înainte să cedeze, în sfârșit. După prima dată, deși ea își dorea să o facă din nou, îi făcuse dificultăți. Ea nu dorise să facă dragoste în dormitorul ei de teamă că cineva ar putea să găsească ușa încuiată și s-ar întreba din ce cauză; fusese înspăimântată să facă asta în aer liber, deși cunoștea o grămadă de ascunzători în pădurea din jurul casei ei; și se simțise stânjenită să folosească apartamentele prietenilor lui de teamă că va căpăta o reputație proastă. Mai presus de orice era teroarea pentru ce va face tatăl ei dacă ar afla vreodată.

Sfâșiată de conflictul dintre dorință și teamă, făcuse întotdeauna dragoste pe fugă, în grabă și vinovată și reușiseră să o facă doar de trei ori înainte ca el să plece în Spania. Desigur, ea își imaginase, lipsită de griji, că aveau tot timpul din lume înaintea lor. Apoi el fusese ucis și odată cu vestea morții lui venise și înțelegerea realității îngrozitoare că nu îi va mai atinge niciodată trupul; și plânsese atât de tare încât credea că îi va

explođa inima. Se gândise că își vor petrece restul vieților lor descoperind cum să se facă fericiți unul pe altul, dar ea nu-l mai văzu niciodată.

Acum își dorea să i se fi oferit, liberă, chiar de la început și să fi făcut dragoste, nesăbuiți, de fiecare dată când aveau ocazia. Temerile ei păreau atât de triviale, acum, când el era îngropat într-o pantă prăfuită din Catalonia.

Brusc, își dădu seama că ar putea să facă aceeași greșeală, din nou, chiar acum.

Îl dorea pe Harry Marks. Trupul ei tânjea după el. Era singurul bărbat care o făcuse să se simtă în felul acesta de la Ian. Dar ea îl refuzase. De ce? Pentru că se afla în avion și paturile erau mici și ar putea să audă cineva și tatăl ei se afla în apropiere și era îngrozită să nu fie descoperită.

Era așa de slabă de înger?

Și dacă avionul se prăbușea? Se aflau într-un zbor transatlantic de pionierat. Chiar acum se aflau la jumătatea drumului dintre Europa și America, la sute de kilometri de țărm în orice direcție: dacă ceva va merge prost, ei toți vor muri în câteva minute. Și ultimul ei gând ar fi regretul că nu făcuse niciodată dragoste cu Harry Marks.

Avionul nu se va prăbuși, dar, chiar și așa, asta ar putea să fie ultima ei șansă. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla după ce vor ajunge în America. Ea intenționa să se înroleze în forțele armate cât de repede putea, și Harry vorbise despre dorința de a deveni pilot în forțele aeriene canadiene. El ar putea să moară în luptă, la fel ca Ian. Ce mai conta reputația ei, cine se mai îngrijora de furia părinților când viața putea să fie atât de scurtă? Aproape că își dorea să-l fi lăsat pe Harry înăuntru.

Va mai încerca el din nou? Ea se gândi că nu. Îl refuzase foarte ferm. Orice băiat care ignora o astfel de respingere trebuia să fie o adevărată ciumă. Harry fusese insistent, flatant de insistent,

dar nu era încăpățânat. Nu o va mai întreba încă o dată în noaptea aceasta.

„Ce proastă sunt, gândi ea. El ar putea să fie aici, acum: tot ce trebuia să fac era să spun da”. Se îmbrățișă singură, închipuindu-și că o îmbrățișează Harry și, în închipuirea ei, puse o mână ușoară și îi mângâie coapsa lui, goală. Ar trebui să aibă păr blond, cârlionțat pe coapse, gândi ea.

Se decise să se ridice și să meargă la toaletă doamnelor. Poate că Harry se va ridica, în același timp, cu mult noroc; sau el ar putea să cheme stewardul pentru o băutură sau ceva de genul acesta. Își băgă mâinile în halat, desfăcu perdelele și se ridică în fund. Patul lui Harry avea perdele trase bine. Își strecură picioarele în papuci și se ridică în picioare.

De acum, aproape toată lumea se dusese la culcare. Aruncă o privire în bucătărie: era pustie. Desigur, și chelnerii aveau nevoie de somn. Probabil că moțăiau în compartimentul numărul 1 împreună cu echipajul care nu era de serviciu. Pornind în direcția opusă, trecu prin salon și îi văzu pe cei mai încăpățânați, toți bărbați, care jucau poker încă. Pe masă se afla o sticlă de whisky și ei se serveau singuri. Continuă drumul spre coada avionului, balansându-se dintr-o parte în alta, după cum se legăna avionul. Podeaua se înălța către coadă și existau trepte între compartimente. Două sau trei persoane erau așezate citind cu perdelele trase, dar cele mai multe paturi erau întunecate și tăcute.

Camera de pudrare a doamnelor era pustie. Margaret se așeză în fața oglinzii și se privi pe sine. I se păru ciudat că un bărbat ar putea să găsească o astfel de femeie atrăgătoare. Figura ei era mai degrabă obișnuită, avea pielea foarte palidă, ochii ei aveau o nuanță ciudată de verde. Părul ei era singura trăsătură bună, gândea ea uneori: era lung și drept și avea o culoare de bronz, strălucitor. Bărbații îi remarcau adesea părul.

Ce ar fi crezut Harry despre trupul ei dacă l-ar fi lăsat înăuntru? Ar fi putut să fie revoltat de sânii ei mari; l-ar putea face să se gândească la maternitate sau la ugerul vacilor sau la ceva asemănător. Auzise că bărbaților le plac sânii mici, eleganți, de forma micilor cupe în care era servită șampania la petreceri. N-ai putea să bagi unul de-al meu într-un pahar de șampanie, gândi ea tristă.

I-ar fi plăcut să fie micuți, că ai modelelor din revista *Vogue,* dar, în schimb, arătau că ai unei dansatoare spaniole. De câte ori îmbrăca o rochie de bal, trebuia să pună un corset pe dedesubt, altfel bustul ei ar fi tremurat incontrolabil. Dar Ian îi iubise trupul. El spunea că fetele model arătau ca niște păpuși. „Tu ești o femeie adevărată”, îi zisese el într-o după-amiază, într-un moment fugar, în vechea aripă a creșei, când o săruta pe gât și îi mângâia amândoi sânii în același timp pe sub puloverul de cașmir. Atunci, îi plăcuseră sânii ei.

Avionul intră într-o zonă cu turbulențe puternice și trebui să se țină de marginea mesei de toaletă ca să nu fie răsturnată din scaun. Înainte să mor, gândi ea, morbid, mi-ar plăcea să-mi fie mângâiați sânii încă o dată.

Când avionul se stabiliză, porni înapoi spre compartimentul ei. Toate paturile erau încă bine închise. Rămase acolo, în picioare, pentru o clipă, dorindu-și ca Harry să deschidă perdeaua, dar el nu făcu asta. Privi în lungul culoarului, în fața și în spatele avionului. Nu mișca nimeni.

Toată viața ei fusese slabă de înger.

Dar nu-și dorise niciodată ceva atât de mult.

Scutură perdeaua lui Harry.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Nu avea niciun plan; nu știa ce avea să facă sau să spună.

Din interior nu se auzi niciun zgomot. Scutură din nou perdeaua.

O clipă mai târziu, Harry privi afară.

Se uitau unul la altul, în tăcere: el – uluit, ea – cu limba legată.

Apoi ea auzi un zgomot în spatele ei.

Privind peste umăr, observă o mișcare la perdeaua tatălui ei. O mână o apucă din interior. El era pe punctul să se ridice și să meargă la toaletă.

Fără să mai stea pe gânduri, Margaret îl împinse pe Harry în spate, în patul lui, și se urcă înăuntru cu el.

În timp ce trăgea perdeaua în urma ei, îl văzu pe tatăl ei coborând din pat. Printr-un miracol, el nu o văzu. Slavă Domnului!

Se așeză în genunchi la picioarele patului și privi spre Harry. El stătea la celălalt capăt, cu genunchii sub bărbie, holbându-se la ea, în lumina difuză care era filtrată prin perdea. Arăta ca un copil care-l văzuse pe Moș Crăciun coborând pe coș: abia dacă putea să creadă norocul care dăduse peste el. Deschise gura să vorbească, dar Margaret îl făcu să tacă punându-i un deget peste buze.

Brusc, ea înțelese că-și lăsase papuci în urmă când sărise înăuntru.

Erau brodați cu inițialele ei, așa că oricine putea să-și dea seama cui aparțineau; și se aflau pe podea alături de cei ai lui Harry, exact ca pantofii în fața unei camere de hotel, așa că toată lumea va afla că ea dormea cu el.

Nu trecuseră decât câteva secunde. Aruncă o privire afară. Tata cobora scara din patul lui și se afla cu spatele la ea. Se întinse printre perdele. Dacă el se întorcea acum, era terminată. Bâjbâi după papuci și îi găsi. Îi ridică exact când tatăl ei își așeză talpa goală pe covorul avionului. Îi trase înăuntru și închise perdeaua cu o fracțiune de secundă înainte ca el să întoarcă capul.

Ar fi trebuit să fie speriată, în schimb era entuziasmată.

Nu avea o idee clară despre ce dorea să se întâmple în continuare. Știa doar că își dorea să fie cu Harry. Perspectiva de a-și petrece noaptea întinsă în cușeta ei dorindu-și ca el să fie acolo era insuportabilă. Dar nu avea de gând să i se

dăruiască. I-ar fi plăcut – chiar foarte mult –, dar existau o mulțime de probleme practice, una dintre acestea fiind domnul Membury, care dormea ușor la câțiva centimetri deasupra lor.

În clipa următoare, ea înțelese că, spre deosebire de ea, Harry știa exact ce voia.

El se aplecă în față, îi puse palma după ceafă, o trase spre el și o sărută pe buze.

După o clipă de ezitare, ea abandonă orice gând de împotrivire și se lăsă pradă senzației.

Se gândise la asta de atâta vreme încât avea senzația că deja făcuse dragoste cu el ore întregi. Dar acum era ceva real: avea o mână puternică pe gât, o gură adevărată o săruta pe a ei, o persoană reală a cărei respirație se amesteca cu a ei. Era un sărut lent, tandru, blând și ezitant și ea era conștientă de fiecare detaliu mărunt: degetele lui care i se plimbau prin păr, asprimea bărbiei lui rase, căldura respirației lui pe obrazul ei moale, gura lui în mișcare, cu dinții care îi ciuguleau buzele și, în sfârșit, limba lui cercetătoare, care i se strecura printre buze și o căuta pe a ei. Cedând unui impuls irezistibil, ea deschise gura larg.

După un moment, se depărtară gâfâind. Privirea lui Harry căzu pe pieptul ei. Privind în jos, ea observă că halatul ei se deschisese și sfârcurile apăsau pe bumbacul cămășii de noapte. Harry privea ca hipnotizat. Mișcându-se foarte încet, el întinse o mână și degetele lui trecură, foarte ușor, peste sânul ei stâng, mângâind vârful sensibil, prin materialul fin, făcând-o să gâfâie de plăcere.

Brusc, îmbrăcămintea păru insuportabilă. Ea își scoase rapid halatul. Apucă de poala cămășii de noapte, apoi ezită. O voce de avertizare îi spunea într-un ungher al minții: „După asta nu mai există cale de întoarcere” și ea gândi: „Bine”, apoi își trase cămașa de noapte peste cap și îngenunche în fața lui, goală.

Se simțea vulnerabilă și timidă, dar, cumva, nervozitatea îi sporea excitația. Ochii lui Harry

hoinăreau pe trupul ei și ea observă pe fața lui atât adorație, cât și dorință. Răsucindu-se în spațiul strâmt, el se așeză în genunchi și se aplecă în față, coborându-și capul până la pieptul ei. Ea avu un moment de nesiguranță: ce avea de gând să facă? Îi atinse cu buzele partea de sus a sânilor, întâi unul, apoi celălalt. Îi simți palma sub sânul ei stâng: întâi mângâind, apoi cântărind, apoi strângând ușor. Buzele lui coborâră până când ajunseră la sfârc. O mușcă cu blândețe. Își simți sfârcul atât de tare încât credea că va exploda. Apoi el începu să sugă și ea gemu de plăcere.

După o vreme, ea își dori să-i facă la fel și la celălalt, dar era prea timidă că să-i ceară asta. Oricum, poate că el simțise dorința ei, pentru că făcu ceea ce își dorea ea după numai o clipă. Ea îl mângâie pe părul aspru de pe ceafă, apoi, cedând unui impuls, îi apăsă capul pe sânul ei. El supse și mai tare, ca răspuns.

Ea dorea să-i exploreze trupul. Când el făcu o pauză, ea îl împinse mai departe și începu să-i desfacă nasturii bluzei de pijama. Amândoi răsuflau ca niște alergători, dar niciunul nu vorbea, de teamă să nu fie auziți. El ieși din bluză. Nu avea păr pe piept. Ea și-l dorea complet gol, la fel ca ea. Găsi șiretul pantalonilor de pijama și, simțindu-se desfrânată, trase de el să-l desfacă.

El părea ezitant și puțin uluit, lăsându-i lui Margaret senzația stânjenitoare că ar putea să fi fost mai îndrăzneață decât alte fete cu care avusese el experiențe; dar simți că trebuie să termine ceea ce începuse. Îl împinse în spate, până când ajunse să stea întins, cu capul pe pernă, apoi apucă de betelia pantalonilor și trase. El își ridică șoldurile.

La baza burții lui exista un smoc de păr blond. Trase și mai jos de bumbacul roșu și apoi icni când penisul lui se ridică, eliberat, drept în sus, ca un catarg de steag. Ea se holba la el fascinată. Pielea era întinsă strâns pe deasupra venelor și capul era umflat ca o lalea albastră. El rămase nemișcat,

simțind că asta era ceea ce își dorea ea; dar faptul că ea îl privea părea să-l umfle și mai tare și ea auzi cum respirația lui devine un horcăit. Se simți impulsionată, de curiozitate și de alte câteva emoții, să-l atingă. Palma ei era atrasă înainte, irezistibil. El gemu adânc când observă ce era ea pe cale să facă. Ea ezită în ultima clipă. Palma ei palidă flutura în apropierea penisului întunecat. El scoase un sunet ca un scâncet. Atunci, cu un oftat, ea îl apucă cu degetele subțiri înfășurate în jurul tulpinii groase. Pielea era fierbinte și moale la atingere, dar când strânse ușor – făcându-l să geamă –, își dădu seama că, dedesubt, era tare ca un os. Privi spre el. Fața lui era inundată de dorință și respira greu, pe gură. Ea își dorea să-l satisfacă. Schimbând priza, începu să-i frece penisul, într-o mișcare pe care o învățase de la Ian: strângând mai tare când apăsa în jos, apoi slăbind strânsoarea ca să urce înapoi.

Efectul o surprinse. El icni, închise ochii strâns și își lipi genunchii; apoi când ea apăsă în jos pentru a doua oară, el se scutură convulsiv, cu fața strâmbată într-o grimasă, și sămânța albă izbucni la vârful penisului. Uluită și fascinată, ea își continuă acțiunea și cu fiecare mișcare izbucnea și mai mult. Ea însăși era posedată de pasiune: își simțea sânii grei, avea gâtul uscat și putea să simtă umezeala cum i se scurge între coapse. În sfârșit, la cea de a cincea sau a șasea mișcare, se termină. Coapsele lui se dezlipiră, fața i se relaxă și capul îi căzu într-o parte, pe pernă.

Margaret se întinse alături de el.

El părea rușinat.

— Îmi pare rău, șopti el.

— Să nu-ți pară rău, răspunse ea. A fost uimitor. N-am mai făcut niciodată asta. Mă simt minunat.

El rămase surprins.

— Ți-a plăcut?

Ea era prea rușinată ca să spună da cu voce tare, așa că doar înclină din cap.

— Dar eu nu, vreau să spun, tu nu ai…

Ea nu spuse nimic. Exista ceva ce el putea să facă pentru ea, dar îi era prea teamă să-i ceară.

El se rostogoli pe o parte, ca să ajungă să stea față în față, în patul îngust. Spuse:

— Peste câteva minute, poate…

Nu pot aștepta câteva minute, gândi ea. De ce să nu-i cer să facă pentru mine ce am făcut și eu pentru el? Îi găsi mâna și i-o strânse. Tot nu putea să spună ce-și dorea. Închise ochii, apoi îi trase mâna spre vintrele ei. Gura ei se afla chiar lângă urechea lui și îi șopti:

— Fii blând.

El prinse ideea. Mâna lui se mișca încet, explorând. Ea era udă, foarte udă. Degetele lui alunecară ușor între buzele ei. Ea îi trecu mâinile în jurul gâtului și îl îmbrățișă strâns. Degetul lui se mișca în interiorul ei. Ea își dorea să spună: „Nu acolo, mai sus!" și, de parcă i-ar fi citit gândurile, el își trase ușor degetul și acesta alunecă pe punctul cel mai sensibil. Ea se transfigură imediat. Trupul îi era scuturat de spasme de plăcere. Se zgâlțâia convulsiv și, pentru a se împiedica să țipe, își înfipse dinții în brațul lui Harry și mușcă. El înțepeni, dar ea se frecă singură de mâna lui și senzația continuă, neîntreruptă.

Când, în sfârșit, plăcerea ei se diminuă, Harry își mișcă din nou degetul, iar ea fu scuturată brusc de un alt orgasm, la fel de intens ca primul.

Apoi, în sfârșit, punctul deveni prea sensibil și ea îi îndepărtă mâna.

După un moment, Harry se desprinse de ea și își frecă brațul acolo unde îl mușcase.

Abia respirând, ea spuse gâfâind:

— Îmi pare rău – te-a durut?

— Da, m-a durut al naibii, șopti el și amândoi începură să chicotească. Încercarea de a nu râde tare făcea lucrurile și mai grele și, după un minut sau două, amândoi erau scuturați, incontrolabil, de râsete înfundate.

După ce se calmară, el spuse:
— Trupul tău este minunat – minunat.
— Și al tău, la fel, spuse ea cu ardoare.
El nu o crezu.
— Nu, vorbesc serios, spuse el.
— La fel și eu! Ea nu va uita niciodată penisul lui ridicându-se din smocul de păr auriu. Își trecu mâna peste burta lui, căutându-l și îl descoperi întins peste coapsă ca un capăt de furtun, nici întărit, nici zbârcit. Pielea era mătăsoasă. Simți că dorea să îl sărute și rămase șocată de depravarea ei.
În schimb, îl sărută pe braț, acolo unde îl mușcase. Chiar și în semiîntuneric, putea să vadă urmele pe care le lăsaseră dinții ei. O să rămână cu o vânătaie urâtă.
— Îmi pare rău, șopti ea prea încet ca el să audă. Se simți oarecum tristă pentru că îi distrusese pielea, aproape perfectă, după ce trupul lui îi oferise atât de multă plăcere. Sărută încă o dată vânătaia.
Erau lipsiți de vlagă din cauza epuizării și a plăcerii și amândoi alunecară într-o moțăială ușoară. Margaret părea să audă huruitul motoarelor prin somn, în timp ce visa avioane. Odată auzi niște pași străbătând compartimentul și revenind un minut mai târziu, dar era prea mulțumită ca să fie curioasă ce însemnau.
Pentru o vreme, mișcarea avionului fu mai lină și ea se scufundă într-un somn adevărat.
Se trezi cu un șoc. Se făcuse ziuă? Toată lumea se trezise? O vor vedea coborând din patul lui Harry? Inima ei începu să bată mai repede.
— Ce s-a întâmplat? șopti el.
— Cât e ceasul?
— E miezul nopții.
Avea dreptate. Afară nu se auzea nicio mișcare, luminile din cabină erau estompate și la ferestre nu se vedea niciun semn al luminii zilei. Se putea strecura afară în siguranță.

— Trebuie să mă întorc în patul meu chiar acum, înainte să ne descopere cineva, spuse ea frenetic. Începu să-și caute papucii și nu reuși să-i găsească.

Harry îi puse o mână pe umăr.

— Calmează-te, șopti el. Avem mai multe ore la dispoziție.

— Dar sunt îngrijorată din cauza tatii. Se opri. Pentru ce era îngrijorată? Inspiră adânc și se uită la Harry. Când li se întâlniră privirile în semiîntuneric, își aminti ce se întâmplase înainte să adoarmă și își dădu seama că și el se gândea la același lucru. Zâmbiră unul spre altul, un zâmbet complice, intim, de iubiți.

Dintr-odată, ea nu mai era îngrijorată. Nu trebuia să plece încă. Voia să mai stea aici, așa că va rămâne. Aveau o grămadă timp.

Harry se apropie de ea și îi simți penisul cum se întărește.

— Nu pleca, spuse el.

Ea oftă fericită.

— În regulă, nu încă, spuse ea, și începu să-l sărute.

Capitolul optsprezece

Eddie Deakin încerca să-și păstreze controlul, dar fierbea în interior ca o oală sub presiune, un vulcan gata să erupă. Transpira constant, îl dureau măruntaiele și abia dacă reușea să stea locului. Reușea să-și facă treaba, dar la limită.

Trebuia să iasă din schimb la ora 2 a.m., ora britanică. Pe măsură ce se apropia încheierea schimbului său, falsifică încă un set de cifre pentru combustibil. Mai devreme declarase un consum mai mic al avionului, ca să lase impresia că era suficient combustibil cât să încheie călătoria, astfel încât căpitanul să nu se întoarcă. Acum declară un

consum mai mare, ca să compenseze, astfel încât atunci când înlocuitorul său, Mickey Finn, intra în schimb și citea indicatoarele de combustibil să nu existe discrepanțe. Curba Howgozit îi va arăta o fluctuație sălbatică a consumului de combustibil și Mickey se va întreba de ce; dar Eddie îi va explica că era din cauza vremii furtunoase. Oricum, Mickey era ultima lui problemă. Teama lui cea mai adâncă, cea care îi ținuse inima într-o strânsoare era ca avionul să nu rămână fără combustibil înainte să ajungă în Newfoundland.

Nu dispunea de minimumul regulamentar. Regulamentele impuneau o marjă de siguranță; dar marja de siguranță exista acolo pentru un motiv. Acest zbor nu mai dispunea de rezerve suplimentare de combustibil pentru situații de urgență, cum ar fi defectarea unui motor. Dacă ceva mergea prost, se vor prăbuși în agitatul Ocean Atlantic. Nu putea să amerizeze în siguranță în mijlocul oceanului: se vor scufunda în câteva minute. Nu vor exista supraviețuitori.

Mickey urcă în cabina de zbor cu câteva minute înainte de ora două, arătând proaspăt și tânăr și cu chef de muncă.

— Suntem foarte jos cu nivelul de combustibil, spuse Eddie imediat. I-am spus căpitanului.

Mickey clătină din cap neinteresat și apucă lanterna. Prima lui sarcină la preluarea schimbului era să verifice vizual toate cele patru motoare.

Eddie îl lăsă în treaba lui și coborî pe puntea pasagerilor. Primul ofițer Johnny Dott, navigatorul Jack Ashford, și operatorul radio, Ben Thompson, îl urmară în jos pe scări când le sosiră înlocuitorii. Jack se duse la bucătărie să facă un sandvici. Gândul la mâncare îl ameți pe Eddie: își luă o cană de cafea și se duse să se așeze în compartimentul numărul 1.

Când nu lucra, nu exista nimic care să-i îndepărteze gândurile de la Carol-Ann, aflată în mâinile răpitorilor.

În Maine, acum, era abia ora 9 p.m. Era întuneric. Carol-Ann era, probabil, îngrijorată și descurajată, în cel mai bun caz. De când rămăsese însărcinată, încerca să adoarmă mai devreme. Îi vor oferi ei un loc în care să se întindă? Ea nu va reuși să doarmă peste noapte, dar, poate, va reuși să-și odihnească trupul. Eddie spera ca gândul la ora de culcare să nu le dea idei golanilor care o păzeau…

Înainte să i se poată răci cafeaua, furtuna lovi din plin.

Zborul fusese agitat timp de câteva ore, dar acum deveni cu adevărat dificil. Era ca și cum s-ar fi aflat pe un vas în mijlocul furtunii. Uriașul avion era ca o navă pe valuri, ridicându-se încet, apoi căzând rapid, lovind fundul cu o bufnitură, apoi ridicându-se iar, răsucindu-se și clătinându-se dintr-o parte în alta, după cum îl prindea vântul. Eddie se așeză pe un pat și se prinse cu picioarele de un stâlp de la colț. Pasagerii începură să se trezească, să sune după chelneri și să se grăbească spre baie. Cei doi chelneri, Nicky și Davy, care moțăiau în compartimentul numărul 1, împreună cu echipajul care nu era de serviciu, își încheiară gulerele, își îmbrăcară vestele și se grăbiră să răspundă chemărilor.

După o vreme, Eddie se duse la bucătărie să-și mai ia cafea. Când ajunse acolo, ușa de la toaletă bărbaților se deschise și apăru Tom Luther arătând palid și transpirat. Eddie îl privi cu dispreț. Simți o pornire să-l apuce pe bărbat de gât, dar se luptă să-i reziste.

— E ceva normal? întrebă Luther, cu o voce speriată.

Eddie nu simți nici urmă de simpatie pentru el.

— Nu, nu e normal, răspunse el. Ar fi trebuit să zburăm în jurul furtunii, dar nu avem suficient combustibil.

— De ce nu?

— Se termină.

Luther era speriat.

— Dar ne-ai spus că ne vom întoarce înainte de punctul fără întoarcere!

Eddie era mai îngrijorat ca Luther, dar afișă un zâmbet de satisfacție la vederea suferinței celuilalt.

— Ar fi trebuit să ne întoarcem, dar am falsificat cifrele. Am un motiv special ca să doresc încheierea acestui zbor conform programului, îți amintești?

— Ticălos nebun! spuse Luther, disperat. Încerci să ne omori pe toți?

— Aș prefera să-mi încerc norocul să te omor pe tine decât să-mi las nevasta pe mâinile prietenilor tăi.

— Dar dacă murim toți, asta nu-i va fi de niciun ajutor soției tale!

— Știu. Eddie își asuma un risc îngrozitor, dar nu putea suporta gândul să o lase pe Carol-Ann pe mâinile răpitorilor încă o zi. Poate că sunt nebun, îi spuse el lui Luther.

Luther părea bolnav.

— Dar avionul ăsta poate să amerizeze, corect?

— Greșit. Nu putem să amerizăm decât pe mare calmă. Dacă o să coborâm în mijlocul Atlanticului, pe o vreme ca asta, avionul se va rupe în câteva secunde.

— O, Doamne, suspină Luther. N-ar fi trebuit să mă urc niciodată în acest avion.

— N-ar fi trebuit să te iei niciodată de soția mea, ticălosule! răbufni Eddie printre dinți.

Avionul se zgudui nebunește și Luther se întoarse, împleticit, la toaletă.

Eddie trecu prin compartimentul numărul 2 spre salon. Jucătorii de cărți erau prinși bine în centurile de siguranță și se țineau strâns. Paharele, cărțile și o sticlă se rostogoleau pe covor, în timp ce avionul devia și se scutura. Eddie privi de-a lungul culoarului. După panica inițială, pasagerii se calmară. Cei mai mulți reveniseră la cușetele lor și se legaseră înăuntru, înțelegând că era cea mai

bună modalitate de a rezista zguduiturilor. Stăteau întinși, cu perdele deschise, unii părând că se resemnaseră voioși în fața acestui disconfort, alții, evident, speriați de moarte. Tot ceea ce nu era legat căzuse pe podea și covorul era presărat cu cărți, ochelari, halate, dinți falși, mărunțiș, cătușe și toate celelalte obiecte pe care oamenii nu le pun cu ei în pat noaptea. Cei mai bogați și faimoși din lume arătau, dintr-odată, foarte umani și Eddie suferi o criză de conștiință, agonizantă. Aveau să moară toți acești oameni din cauza lui?

Reveni la locul lui și se legă și el. Nu avea ce să facă în legătură cu consumul de carburant și singurul mod în care o putea ajuta pe Carol-Ann era să se asigure că amerizarea de urgență va decurge conform planului.

În timp ce avionul se scutura prin noapte, el încercă să-și suprime furia latentă și să-și urmeze scenariul.

Va fi de serviciu când vor decola de la Shediac, ultima oprire înainte de New York. Va începe, imediat, să arunce combustibil. Indicatoarele vor arăta asta, evident, și Mickey Finn ar putea să observe pierderea dacă va urca întâmplător pe puntea de zbor; dar până atunci, la douăzeci și patru de ore de la plecarea din Southampton, echipajul care nu era de serviciu nu va mai fi interesat de altceva în afară de somn. Și era improbabil ca un alt membru al echipajului să arunce o privire la indicatoarele de combustibil, mai ales în cea mai scurtă etapă a călătoriei, când consumul nu mai era critic. Ura gândul de a-și înșela colegii și, pentru moment, furia începu să fiarbă în el din nou. Își strânse pumnul, dar nu avea în ce să lovească, încercă să se concentreze la planul lui.

Pe măsură ce avionul se va apropia de locul în care Luther dorea să ajungă, Eddie va arunca și mai mult combustibil, socotind cu precizie, astfel încât să rămână aproape fără combustibil când vor

ajunge în zona respectivă. În momentul acela, îi va spune căpitanului că nu mai aveau combustibil și trebuiau să amerizeze. Va trebui să monitorizeze cu atenție traseul. Nu urmau exact același curs de fiecare dată: navigația nu era foarte exactă. Dar Luther își alesese inteligent locul. Era, evident, cel mai bun loc dintr-o zonă întinsă, unde un hidroavion putea să amerizeze, așa că, deși deviau de la curs cu mai mulți kilometri, căpitanul se va îndrepta într-acolo în caz de urgență.

Dacă va avea timp, căpitanul va întreba – furios – cum de nu observase Eddie pierderea masivă de combustibil înainte să devină critică. Eddie va trebui să-i răspundă că toate indicatoarele trebuie să se fi blocat, o idee foarte improbabilă. Scrâșni din dinți când se gândi la asta. Colegii lui se bazau pe el ca să îndeplinească sarcina esențială de a supraveghea consumul de combustibil al avionului. Îi încredințau viețile lor. Vor ști că îi dezamăgise.

În zonă va aștepta o barcă rapidă care se va apropia de Clipper. Căpitanul se va gândi că venise să-i ajute. Ar putea să-i invite la bord, dar dacă nu făcea asta, Eddie le va deschide ușa. Apoi gangsterii îl vor ataca pe tipul de la FBI, Ollis Field, și îl vor salva pe Frankie Gordino.

Vor trebui să se miște rapid. Operatorul radio va trimite un mesaj de ajutor înainte ca avionul să atingă apa și Clipperul era suficient de mare ca să fie văzut de la depărtare, așa că alte vase se vor apropia în scurt timp. Exista chiar o șansă ca Garda de Coastă să fie suficient de rapidă pentru a interveni în operațiunea de salvare. Asta ar putea să dejoace planul bandei lui Luther, gândi Eddie, și pentru o clipă se simți plin de speranță – apoi își aminti că dorea ca Luther să reușească, nu să eșueze.

Nu se putea obișnui cu ideea că trebuia să spere că niște criminali vor obține ceea ce-și doreau. Își storcea creierul în permanență în căutarea unei

modalități de a împiedica planul lui Luther, dar orice născocea se bloca în aceeași piedică: Carol-Ann. Dacă Luther nu-l primea pe Gordino, Eddie nu o va primi pe Carol-Ann.

Încercase să se gândească la o modalitate prin care să se asigure că Gordino va fi prins, douăzeci și patru de ore mai târziu, când Carol-Ann se va afla în siguranță; dar era imposibil. Până atunci, Gordino se va afla foarte departe. Singura alternativă era să-l convingă pe Luther să o predea pe Carol-Ann mai devreme, dar bărbatul avea suficient creier ca să nu fie de acord cu asta. Problema era că Eddie nu avea nimic cu care să-l amenințe pe Luther. Luther o avea pe Carol-Ann și Eddie avea…

Ei bine, gândi el, dintr-odată, îl am pe Gordino.

Stai puțin.

Ei o au pe Carol-Ann și eu nu pot să o primesc înapoi fără să cooperez cu ei. Dar Gordino se află în acest avion și ei nu-l pot elibera dacă nu cooperează cu mine. Poate că nu au toate atuurile.

Se întrebă dacă nu exista o cale prin care să preia controlul, să ia inițiativa.

Se holba în gol, la peretele opus, ținându-se strâns, pierdut în gânduri.

Exista o cale.

De ce ar trebui să-l primească mai întâi ei pe Gordino? Un schimb de ostatici ar trebui să fie simultan.

Se împotrivi speranței care creștea în el și se forță să gândească la rece.

Cum va funcționa schimbul? Vor trebui să o aducă pe Carol-Ann la Clipper, pe barca care îl va lua pe Gordino.

De ce nu? *De ce dracului, nu*?

Se întrebă, frenetic, dacă putea să aranjeze asta la timp. Calculase că era ținută la maximum o sută de kilometri de casa lor, care, la rândul ei, se afla la vreo sută și ceva de kilometri depărtare de locul în care trebuiau să facă amerizarea de urgență. În

cazul acesta, se afla la cel mult patru ore de condus. Era prea mult?

Presupunând că Tom Luther va fi de acord. Prima ocazie să-și sune oamenii va fi la următoarea oprire, Botwood, unde Clipperul trebuia să ajungă la 9 a.m. Ora britanică. După asta, avionul pleca la Shediac. Amerizarea neprevăzută va avea loc la o oră după Shediac, pe la 4 p. m., ora britanică, cu vreo șapte mai târziu. Banda putea să o aducă acolo pe Carol-Ann cu vreo două ore mai devreme.

Eddie abia dacă își putea stăpâni euforia pe măsură ce se gândea la perspectiva de a o primi pe Carol-Ann mai repede. Îi trecu prin cap și faptul că asta avea să-i ofere o șansă, deși redusă, de face ceva ca să ruineze misiunea de salvare a lui Luther. Și asta ar putea să-l reabiliteze în ochii echipajului. Ar putea să-i ierte trădarea dacă vedeau că încearcă să prindă o mână de gangsteri criminali.

Își spuse să nu-și facă prea mari speranțe. Totul nu era decât o idee. Probabil că Luther nu va accepta propunerea. Eddie putea să-l amenințe că nu va pune avionul jos dacă nu îi îndeplinea condițiile; dar ei ar putea să considere că astea sunt vorbe goale. Vor înțelege că Eddie ar face orice ca să-și recupereze soția și ar avea dreptate. Ei doar încercau să-și salveze un amic. Eddie avea mai multe de pierdut și asta îl făcea să fie mai slab, gândi el; și se scufundă, din nou, în disperare.

Dar tot îi va genera o problemă lui Luther, va crea îndoială și îngrijorare în mintea bărbatului. Luther putea să nu creadă în amenințarea lui Eddie, dar cum putea să fie sigur? Va avea nevoie de curaj ca să demaște cacealmaua lui Eddie, iar Luther nu era un bărbat curajos, cel puțin nu în clipa asta.

Oricum, gândi el, ce am de pierdut?

Va încerca.

Se ridică de pe patul lui.

Se gândi că, poate, ar trebui să-și planifice cu grijă întreaga conversație, să-și pregătească răspunsurile la obiecțiile lui Luther; dar era deja într-o stare că-i venea să urle și nu mai putea să stea locului nicio clipă. Trebuia să facă asta sau înnebunea.

Ținându-se de tot ceea ce putea să apuce, își croi drum spre salon de-a lungul avionului care se zguduia și se legăna.

Luther era unul dintre pasagerii care nu se duseseră în paturi. Se afla așezat în colțul salonului, bea whisky, dar nu se alăturase jocului de cărți. Îi revenise culoarea în obraji și părea să fi depășit momentul de greață. Citea o revistă britanică, *The Illustrated London News.* Eddie îl bătu pe umăr. El ridică privirea, uluit și puțin speriat. Când îl văzu pe Eddie, expresia îi deveni ostilă. Eddie spuse:

— Căpitanul ar dori să vorbească cu tine, domnule Luther.

Luther părea neliniștit. Pentru o clipă, rămase nemișcat. Eddie îl chemă cu semn energic din cap. Luther lăsă jos revista, își desfăcu centura de siguranță și se ridică în picioare.

Eddie îl conduse afară din salon și prin compartimentul numărul 2, dar, în loc să urce scările spre puntea de zbor, deschise ușa toaletei bărbaților și o ținu așa, ca o invitație pentru Luther să intre.

Se simțea un ușor miros de vomă. Din păcate, nu erau singuri. Un pasager în pijama se spăla pe mâini. Eddie arătă spre spălător și Luther intră, în timp ce Eddie își pieptănă părul așteptând. După câteva clipe, pasagerul plecă. Eddie bătu în ușa spălătorului și Luther ieși.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă el.

— Închide gura și ascultă, spuse Eddie. Nu plănuise să se poarte agresiv, dar Luther tocmai îl scosese din minți. Știu pentru ce te afli aici. Mi-am dat seama care este planul tău și fac o schimbare.

Când pun avionul ăsta pe apă, Carol-Ann trebuie să se afle în barca rapidă care așteaptă acolo.

Luther era disprețuitor.

— Nu te afli în poziția de a negocia.

Eddie nu se așteptase ca el să-și revină imediat. Acum trebuia să blufeze.

— Bine, spuse el cu atâta convingere cât putea să adune. Atunci înțelegerea cade.

Luther păru puțin îngrijorat, dar zise:

— Mănânci rahat. Îți vrei nevestica înapoi. Vei pune avionul jos.

Era adevărat, dar Eddie scutură din cap.

— Nu am încredere în tine, insistă el. De ce aș avea? Aș putea să fac tot ceea ce îmi ceri și tu să mă înșeli. Nu îmi voi suma acest risc. Vreau o nouă înțelegere.

Încrederea lui Luther nu era zguduită.

— Nici vorbă de o înțelegere nouă.

— Bine. Era timpul ca Eddie să-și joace atuul. Bine, deci te duci la închisoare.

Luther râse nervos.

— Despre ce vorbești?

Eddie se simți puțin mai încrezător. Poziția lui Luther slăbea.

— Îi voi spune căpitanului toată povestea. La prima oprire, vei fi luat din avion. Te va aștepta poliția. Vei merge la închisoare – în Canada, unde prietenii tăi nu te vor putea ajuta. Vei fi acuzat de răpire, piraterie – la dracu', Luther, s-ar putea să nu mai ieși niciodată.

În sfârșit, Luther era tulburat.

— Totul e aranjat, spuse el. E prea târziu ca să mai schimbăm planul.

— Nu, nu este, replică Eddie. Poți să-ți suni oamenii de la următoarea oprire și să le spui ce să facă. Vor avea la dispoziție șapte ore ca să o aducă pe Carol-Ann pe barcă. E suficient timp.

Luther cedă, dintr-odată.

— Bine. Voi face asta.

Lui Eddie nu-i venea să creadă: schimbarea fusese prea rapidă. Instinctul îi spunea că Luther se hotărâse să-l păcălească.

— Spune-le că trebuie să mă sune la ultima oprire, Shediac, și să-mi confirme că au făcut toate aranjamentele.

Pe figura lui Luther trecu rapid o umbră de furie și Eddie înțelese că suspiciunile lui fuseseră corecte.

Eddie continuă:

— Și când șalupa se apropie de Clipper, trebuie să o văd pe Carol-Ann pe punte înainte să deschid ușile, ai înțeles? Dacă nu o văd, dau alarma. Ollis Field te va înșfăca înainte să poți deschide ușa și Garda de Coastă va ajunge acolo înainte ca prietenii tăi să poată intra cu forța. Deci te vei asigura că toate astea se întâmplă cu precizie, altfel sunteți morți toți.

Brusc, Luther își recăpătă curajul.

— Nu vei face nimic din toate astea, rânji el. Nu vei risca viața soției tale.

Eddie încercă să îi inducă îndoieli.

— Ești sigur, Luther?

Nu era suficient. Luther scutură din cap hotărât.

— Nu ești atât de nebun.

Eddie înțelese că trebuia să-l convingă pe Luther chiar în clipa asta. Acesta era momentul culminant. Cuvântul „nebun” îi oferi inspirația de care avea nevoie.

— Îți voi arăta cât sunt de nebun. Îl împinse pe Luther cu fața la perete, lângă marea fereastră pătrată, și bărbatul căzu, greu, la podea. Pentru moment, *se simțea* nebun.

— Vezi fereastra asta, găleată de rahat? Eddie apucă storurile venețiene și le rupse din lăcașul lor. Sunt suficient de nebun ca să te arunc chiar pe fereastra asta. Atât sunt de nebun. Sări pe suportul chiuvetei și lovi în geamul ferestrei. Purta ghete solide, dar fereastra era confecționată din plexiglas gros de cinci milimetri. Lovi din nou mai puternic

și, de data asta, aceasta se crăpă. Încă o lovitură o sparse. În cameră se împrăștiară bucăți din geam. Avionul călătorea cu 200 de kilometri la oră și vântul rece și ploaia înghețată suflară în interior, ca un uragan.

Luther se strădui să se ridice în picioare, îngrozit. Eddie sări înapoi pe podea și îl împiedică să scape. Prinzându-l dezechilibrat, îl împinse la perete. Furia îi dădea puterea să-l domine pe Luther, deși erau cam de aceeași greutate. Îl apucă pe Luther de guler și îi scoase capul pe fereastră.

Luther țipă.

Zgomotul vântului era atât de puternic încât țipătul era aproape de neauzit.

Eddie îl trase înapoi și îi țipă în ureche.

— Te arunc afară, jur pe Dumnezeu! Îi scoase iarăși afară capul lui Luther și îl ridică de la podea.

Dacă Luther nu ar fi intrat în panică, s-ar fi putut elibera, dar își pierduse controlul și era neajutorat. El țipă din nou și Eddie abia dacă reuși să audă cuvintele.

— O să fac asta! O să fac asta! Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Eddie simți un impuls puternic să-l împingă afară cu totul; apoi înțelese că se afla în pericol să-și piardă și el controlul. Nu dorea să-l omoare pe Luther, trebui să-și amintească; doar să-l sperie de moarte. Deja obținuse asta. Era suficient.

Îl lăsă pe Luther pe podea și slăbi strânsoarea.

Luther alergă spre ușă.

Eddie îl lăsă să plece.

Am jucat un rol destul de nebunesc, gândi Eddie, dar știa că nu fusese chiar un rol.

Se aplecă deasupra chiuvetei să-și recapete respirația. Furia nebună îl părăsi aproape la fel de repede cum îl apucase. Se simțea calm, dar șocat de propria sa violență de parcă altcineva făcuse toate astea.

O clipă mai târziu intră un pasager.

Era bărbatul care se urcase în avion la Foynes, Mervyn Lovesey, un tip înalt, îmbrăcat într-o cămașă de noapte cu dungi, care arăta destul de caraghios. Era un englez cu picioarele pe pământ, în jur de patruzeci de ani. Privi spre dezastru și spuse:

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

Eddie înghiți în sec.

— S-a spart o fereastră, răspunse el.

Lovesey îi aruncă o privire ironică.

— De asta m-am prins și singur.

— Se întâmplă, uneori, în furtună! explică Eddie. Vânturile astea violente poartă bucăți de gheață, sau chiar pietre.

Lovesey era sceptic.

— Ei bine, spuse el, zbor cu avionul meu de zece ani și n-am auzit niciodată de așa ceva.

Eddie avea dreptate, desigur. Uneori, ferestrele se mai spărgeau în timpul călătoriei, dar asta se întâmpla când avionul se afla în port, nu în mijlocul Atlanticului. Pentru astfel de eventualități, aveau cu ei foi de aluminiu pentru ferestre, numite obturatoare, care se întâmpla să fie depozitate chiar aici, în toaleta bărbaților. Eddie deschise dulapul și scoase una dintre ele.

— Din cauza asta avem astea cu noi, spuse el.

În sfârșit, Lovesey era convins.

— Interesantă chestie, observă el. Intră în toaletă.

Șurubelnița, care era singura unealtă necesară pentru instalarea obturatorului, se afla depozitată în același loc. Eddie se hotărî că va ține tămbălăul la minimum dacă va face operațiunea chiar el. În câteva secunde scoase rama ferestrei, deșurubă rămășițele panoului spart, înșurubă obturatorul în locul lui și puse rama la loc.

— Foarte impresionant, spuse Mervyn Lovesey când ieși din toaletă. Eddie avu sentimentul că nu era complet convins. Oricum, era improbabil să facă ceva în legătură cu asta.

Eddie ieși și îl găsi pe Davy, care făcea o băutură cu lapte în bucătărie.

— S-a spart fereastra de la budă, îi spuse el.

— O repar imediat după ce îi servesc ciocolata prințesei.

— Am instalat obturatorul.

— Vai, mulțumesc, Eddie.

— Dar va trebui să mături cioburile imediat ce poți.

— Bine.

Lui Eddie i-ar fi plăcut să se ofere să măture chiar el, pentru că el făcuse mizeria. Așa îl învățase mama lui. Oricum, se afla în pericol să pară prea dispus să ajute și să-și trădeze conștiința vinovată. Așa că, simțindu-se prost, îl lăsă pe Davy să rezolve.

În orice caz, obținuse ceva. Îl speriase foarte tare pe Luther. Acum se gândea că Luther va merge înainte cu planul lui și o va aduce pe Carol-Ann la întâlnire, în șalupă. Cel puțin avea motive să spere.

Gândurile îi reveniră la cealaltă grijă a lui, rezerva de combustibil a avionului. Deși nu îi venise vremea încă să se întoarcă la datorie, urcă pe puntea de zbor să discute cu Mickey Finn.

— Curba ne dă bătăi de cap! exclamă Mickey agitat imediat ce Eddie ajunse sus.

Dar avem suficient? se întrebă Eddie. Oricum, își păstră un calm de suprafață.

— Arată-mi.

— Uite – consumul de combustibil este incredibil de ridicat pentru prima oră din schimbul meu, apoi revine la normal în cea de a doua oră.

— La fel de instabilă a fost și în timpul schimbului meu, spuse Eddie, încercând să afișeze o ușoară îngrijorare, când, de fapt, simțea o frică îngrozitoare. Presupun că furtuna face totul să fie imprevizibil. Apoi puse întrebarea care îl chinuia. Dar avem suficient combustibil ca să ajungem acasă? își ținu răsuflarea.

— Mda, avem destul, spuse Mickey.

Umerii lui Eddie coborâră de ușurare. Slavă Domnului. Cel puțin una dintre griji dispăruse.

— Dar nu avem nimic în rezervă, adăugă Mickey. Sper să nu pierdem un motor.

Eddie nu putea să se îngrijoreze din cauza unei posibilități atât de îndepărtate: avea prea multe alte lucruri pe cap.

— Cum sunt previziunile meteorologice? Poate că am trecut de furtună.

Mickey scutură din cap.

— Nu, spuse el posomorât. E pe cale să devină cu mult mai rea.

Capitolul nouăsprezece

Nancy Lenehan găsea că este neliniștitor să se afle în pat în aceeași cameră cu o persoană complet străină.

După cum o asigurase Mervyn Lovesey, apartamentul nupțial avea paturi separate, în ciuda numelui. Oricum, el nu reușise să lase ușa deschisă permanent din cauza furtunii: orice încercase, aceasta tot se trântea, până când amândoi simțiră că era mult mai puțin stânjenitor să o lase închisă decât să continue să facă atâta caz despre ținerea ușii deschise.

Rămăsese trează cât putuse de mult. Era tentată să se așeze pentru toată noaptea în salon, dar acesta devenise un loc neplăcut de masculin, plin de fum de țigară și aburi de whisky și de râsul înfundat și înjurăturile jucătorilor și se simțea nelalocul ei acolo. În cele din urmă, nu mai avu ce să facă decât să meargă la culcare.

Lăsară lumina aprinsă și fiecare se urcă în patul său. Nancy se întinse cu ochii închiși, dar nu se simțea câtuși de puțin somnoroasă. Paharul de

brandy, pe care îl procurase pentru ea Harry Marks nu o ajutase deloc: era la fel de trează de parcă ar fi fost ora nouă dimineața.

Își dădea seama că și Mervyn era treaz. Auzea fiecare mișcare pe care o făcea în patul de deasupra ei. Spre deosebire de celelalte paturi, cele din apartamentul nupțial nu aveau perdele, așa că singura intimitate era oferită de întuneric.

Stătea întinsă și se gândea la Margaret Oxenford, atât de tânără și naivă, atât de plină de nesiguranță și idealism. Sub suprafața ezitantă a lui Margaret, simțise o mare pasiune și se văzuse pe ea însăși din acest motiv. Și Nancy avusese luptele ei cu părinții; sau cel puțin cu mama ei. Mama dorise să o mărite cu un băiat dintr-o veche familie din Boston, dar, la vârsta de șaisprezece ani, Nancy se îndrăgostise de Sean Lenehan, un student la medicină al cărui tată era, de fapt, maistru în fabrica tatălui ei. Mama dusese o campanie împotriva lui Sean timp de câteva luni, spunându-i bârfe murdare despre el și alte fete, ignorându-i, în mod răutăcios, pe părinții lui se prefăcea bolnavă și se retrăgea în pat doar ca să revină apoi și să-și acuze fiica de ingratitudine și egoism. Nancy suferise sub acest atac, dar rămăsese neclintită și, în cele din urmă, se măritase cu Sean și îl iubise, din toată inima, până în ziua în care el murise.

Poate că Margaret nu avea tăria lui Nancy. Poate că am fost puțin prea dură cu ea, gândi ea, când i-am spus că dacă nu-i place tatăl ei, ar trebui să se ridice și să plece de acasă. Dar părea să aibă nevoie de cineva care să-i spună să termine cu văicăreala și să se maturizeze. La vârsta ei, eu aveam doi copii!

Îi oferise un ajutor practic pe lângă un sfat. Spera că va fi în stare să-și îndeplinească promisiunea și să-i ofere lui Margaret o slujbă.

Totul depindea de Danny Riley, bătrânul desfrânat care ținea echilibrul puterii în lupta cu fratele ei. Nancy începu, iarăși, să se îngrijoreze

din cauza acestei probleme. Reușise Mac, avocatul ei, să dea de Danny? Bănuia el că toată povestea era o invenție ca să pună presiune pe el? Sau era speriat de-și ieșea din minți? Se foia și se răsucea, simțindu-se incomod, în timp ce în minte îi reveneau toate întrebările acelea fără răspuns. Spera să poată vorbi cu Mac la telefon, la următoarea oprire, Botwood, în Newfoundland. Poate că, până atunci, el va reuși să-i ușureze starea de tensiune.

Avionul se legăna și sălta de ceva vreme și asta o făcea pe Nancy să fie și mai neliniștită și să-i alunge oboseala. După o oră sau două, mișcările deveniră mult mai agitate. Până atunci, nu mai fusese niciodată speriată în avion, dar, pe de altă parte, nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea furtună și era înspăimântată. Se ținea de marginea patului, în timp ce puternicul avion se zvârcolea în vânturile violente. De când murise soțul ei, înfruntase singură multe lucruri și, acum, își spunea că trebuie să fie curajoasă și dură în încercarea asta. Dar nu se putea împiedica să-și imagineze cum aripile se rupeau sau motoarele vor fi distruse și ei, toți, vor plonja direct în mare; și se îngrozi, închise ochii strâns și mușcă din pernă. Dintr-odată, avionul păru să intre în cădere liberă. Aștepta ca această cădere să se oprească, dar mergea tot mai departe. Nu-și putu împiedica un tremurat de groază. Apoi, în sfârșit, se simți o bufnitură și avionul se îndreptă.

O clipă mai târziu simți mâna lui Mervyn pe umărul ei.

— E doar o furtună, spuse el cu accentul lui plat, britanic. Am văzut altele și mai rele. Nu ai de ce să te temi.

Ea îi apucă mâna și o strânse puternic. El se așeză pe marginea patului ei și o mângâie pe păr în timpul momentelor în care avionul era stabil. Era tot înspăimântată, dar o ajutase să-l țină de mână în timp ce avionul se zgâlțâia.

Nu își dădu seama cât timp rămăseseră așa. În cele din urmă, furtuna se mai liniști. Ea începu să devină conștientă de sine și îi dădu drumul mâinii lui Mervyn. Din fericire, el se ridică și ieși din cameră.

Nancy aprinse lumina și coborî din pat. Se ridică în picioare tremurând, își puse halatul ei de un albastru electric peste neglijeul negru și se așeză la masa de toaletă. Își pieptănă părul, o activitate care o liniștea întotdeauna. Se simțea jenată pentru că îl ținuse de mână. La momentul respectiv, uitase decorul în care se afla și fusese doar recunoscătoare pentru că cineva o alina; dar, acum, se simțea ciudat. Era mulțumită pentru că el fusese suficient de sensibil ca să-i ghicească sentimentele și o lăsase singură, pentru câteva minute, ca să se adune.

El se întoarse cu o sticlă de brandy și două pahare. Turnă băutura și îi dădu unul lui Nancy. Ea ținea paharul într-o mână și se apucă cu cealaltă de marginea mesei de toaletă: avionul tot mai sălta puțin.

S-ar fi simțit mult mai rău dacă el n-ar fi purtat cămașa aceea de noapte comică. Arăta ridicol și el era conștient de asta, dar se purtase cu tot atâta demnitate de parcă s-ar fi învârtit prin preajmă îmbrăcat într-un costum de seară, la două rânduri, și, cumva, asta îl făcea să fie și mai amuzant. Era, evident, un bărbat căruia nu-i era teamă să pară ridicol. Îl plăcea pentru felul în care își purta cămașa de noapte.

Ea sorbi din brandy. Coniacul cald o făcu, imediat, să se simtă mai bine și mai bău puțin.

— S-a întâmplat un lucru ciudat, spuse el pe un ton lejer. Când mă duceam spre toaleta bărbaților, a ieșit un bărbat care arăta speriat de moarte. Când am intrat, fereastra era spartă și inginerul era acolo, în picioare, cu un aer vinovat. Mi-a servit o poveste de rahat despre fereastra care fusese spartă

de un bulgăre de gheață, dar mie mi-a lăsat impresia că cei doi bărbați tocmai se bătuseră.

Nancy îi era recunoscătoare pentru că vorbea despre alt subiect doar ca să nu fie nevoiți să stea acolo și să se gândească la faptul că se țînuseră de mână.

— Care dintre ei este inginerul? întrebă ea.

— Un tip foarte arătos, cam de înălțimea mea, cu păr blond.

— Îl știu. Și care dintre pasageri?

— Nu-i știu numele. Om de afaceri, pe cont propriu, într-un costum gri deschis. Mervyn se ridică și îi mai turnă niște brandy.

Din nefericire, halatul lui Nancy îi ajungea doar puțin mai jos de genunchi și ea se simți, oarecum, dezbrăcată, cu pulpele și picioarele goale expuse; dar, încă o dată, își aminti că Mervyn se afla într-o urmărire frenetică a nevestei adorate și nu avea ochi pentru oricine altcineva; într-adevăr, abia dacă ar fi observat dacă Nancy ar fi fost goală pușcă. Faptul că o țînuse de mână fusese un gest prietenos din partea unei ființe umane pentru alta, pur și simplu. O voce cinică din străfundurile minții ei îi spuse că să te ții de mână cu bărbatul altei femei era rareori un gest simplu și niciodată pur, dar o ignoră.

În căutarea unui subiect de discuție, ea întrebă:

— Soția ta e tot supărată pe tine?

— E la fel de supărată ca o pisică fiartă, răspunse Mervyn.

Nancy zâmbi când își aminti scena pe care o găsise în apartament când se întorsese după ce se schimbase: soția lui Mervyn țipând la el și amantul țipând la ea, în timp ce Nancy privea din cadrul ușii. Diana și Mark tăcuseră imediat și plecaseră, arătând ca niște oi plouate, urmând să-și continue cearta în altă parte. La vremea respectivă, Nancy se abținuse de la comentarii, pentru că nu dorea ca Mervyn să creadă că ea râdea de situația lui. Oricum, nu se simțea inhibată să-i pună întrebări

personale. Până la urmă, intimitatea dintre ei fusese forțată de împrejurări.

— Se va întoarce la tine?

— N-aș putea să-ți spun, zise el. Tipul cu care este… cred că e un golan, dar poate că asta este ceea ce își dorește Diana.

Nancy aprobă. Cei doi bărbați, Mervyn și Mark, erau cât se poate de diferiți. Mervyn era înalt și impetuos, cu un aspect plăcut, întunecat și maniere tăioase. Mark era o persoană aparent moale, cu ochi căprui și pistrui, care afișa de obicei o expresie ușor amuzată pe fața lui rotundă.

— Nu sunt amatoare de genul băiețel, dar este atrăgător în felul lui, spuse ea. Se gândi, dacă Mervyn ar fi bărbatul ei, nu l-ar schimba pentru Mark, dar gusturile nu se discută.

— Mda. La început am crezut că Diana e doar tâmpită, dar, acum, după ce l-am văzut, nu mai sunt așa de sigur. Mervyn păru gânditor pentru o clipă, apoi schimbă subiectul. Dar tu? Te vei lupta să-l îndepărtezi pe fratele tău?

— Cred că i-am găsit punctul slab, spuse ea, cu un rânjet de satisfacție, cu gândul la Danny Riley. Lucrez la asta.

El zâmbi.

— Când arăți așa, aș prefera să te am drept prieten, nu dușman.

— Fac toate astea pentru tatăl meu, spuse ea abătută. L-am iubit foarte mult și firma este tot ce mi-a rămas de la el. Este ca un fel de memorial pentru el, dar mai mult de atât, pentru că poartă amprenta personalității sale în toate felurile.

— Cum era el?

— A fost unul dintre acei oameni pe care nimeni nu-i uită niciodată. Era înalt, cu părul negru și voce pătrunzătoare și știai, din clipa în care îl vedeai, că era un om puternic. Dar cunoștea numele fiecărei persoane care lucra pentru el și dacă nevestele lor erau bolnave sau dacă copiii lor se descurcau la școală. A plătit pentru educația a

sute de copii ai angajaților care sunt, acum, avocați și contabili: știa cum să câștige loialitatea oamenilor. Din punctul ăsta de vedere, era de modă veche – paternalist. Dar avea cel mai bun creier pentru afaceri pe care l-am întâlnit vreodată. În toiul crizei, când fabricile se închideau în tot New England, noi angajam oameni, pentru că vânzările noastre creșteau! A înțeles puterea publicității înaintea oricui altcuiva din industria de încălțăminte și a folosit-o strălucit. Era interesat de psihologie, de ce-i determină pe oameni să funcționeze. Avea capacitatea să pună într-o lumină nouă orice problemă îi aduceai în față. Îmi lipsește în fiecare zi. Îmi lipsește aproape la fel de mult cum îmi lipsește soțul meu. Dintr-odată, se simți furioasă. Și nu voi sta deoparte, să văd munca lui de o viață aruncată la gunoi de fratele meu, care nu-i bun de nimic. Se agită în scaun, neobosită, amintindu-și de neliniștile ei de mai devreme. Încerc să pun presiune pe un acționar important, dar nu știu dacă voi reuși până când…

Nu-și mai termină fraza. Avionul intră în cea mai gravă turbulență de până atunci și săltă ca un cal sălbatic. Nancy scăpă paharul și apucă marginea mesei de toaletă cu ambele mâini. Mervyn încercă să se stabilizeze cu picioarele, dar nu reuși și, când avionul se legănă în lateral, se rostogoli pe podea, dărâmând masa de cafea.

Avionul se stabiliză. Nancy întinse o mână să-l ajute să se ridice spunând:

— Ești în regulă? apoi avionul se săltă iarăși. Ea alunecă, pierdu priza și se rostogoli pe podea peste el.

După o clipă, el începu să râdă.

Ea se temuse că ar fi putut să-l rănească, dar era ușoară și el era un bărbat voinic. Stătea întinsă peste el, amândoi formând un fel de X pe covorul de culoarea teracotei. Avionul se stabiliză și ea se rostogoli și se ridică în fund, privind spre el. Era isteric sau doar amuzat?

— Cred că arătăm ca niște tâmpiți, spuse el, și începu să râdă.

Râsul lui era molipsitor. Pentru moment, ea uită de toate tensiunile acumulate în ultimele douăzeci și patru de ore: trădarea fratelui ei, prăbușirea iminentă a micului avion al lui Mervyn, situația ei ciudată în apartamentul nupțial, cearta urâtă despre evrei din salon, jena față de furia soției lui Mervyn și teama ei de furtună. Ea înțelese, brusc, că era ceva comic în felul în care stătea, pe covor, îmbrăcată în cămașa de noapte, alături de un bărbat straniu, într-un avion care se zguduia sălbatic. Începu și ea să chicotească.

Următoarea zguduire a avionului îi aruncă unul peste altul. Se trezi în brațele lui Mervyn, încă râzând. Priviră unul spre altul.

Brusc, ea îl sărută.

Se surprinsese complet pe sine. Gândul să-l sărute nu-i trecuse nicio clipă prin minte. Nici măcar nu era prea sigură cât de mult îl plăcea. Părea un impuls venit de nicăieri.

El era clar șocat, dar își reveni rapid și o sărută înapoi cu entuziasm. Nu era nimic ezitant în sărutul lui, nicio aprindere lentă: el luă foc imediat.

După un minut, ea se trase de lângă el gâfâind.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea prostește.

— Tu m-ai sărutat, spuse el cu un aer mulțumit.

— N-am intenționat asta.

— Totuși, sunt bucuros că ai făcut-o, replică el și o sărută din nou.

Ea dorea să se desprindă, dar strânsoarea lui era puternică și voința ei slabă. Îi simți mâna în interiorul halatului și înțepeni: avea sânii atât de mici încât era jenată și îi era teamă că el va fi dezamăgit. Palma lui mare se închise peste sânul ei rotund, mic și el gemu adânc, din gât. Vârfurile degetelor îi găsiră sfârcul și ea se simți jenată: de când alăptase copiii, avea niște sfârcuri enorme. Sâni mici și sfârcuri uriașe – se simțea aproape diformă; dar Mervyn nu afișă niciun fel de

neplăcere, din contră. O mângâie cu blândețe surprinzătoare și ea se lăsă pradă senzației delicioase. Trecuse multă vreme de când nu se mai simțise așa.

„Ce fac?, se întrebă ea, brusc. Sunt o văduvă respectabilă și iată-mă aici, rostogolindu-mă pe podeaua unui avion, cu un bărbat pe care abia l-am întâlnit ieri! Ce m-a apucat?”

— Stop! spuse ea hotărâtă. Se îndepărtă și se ridică în fund. Neglijeul i se ridicase deasupra genunchilor. Mervyn o mângâie pe piciorul gol.

— Stop! repetă ea îndepărtându-i mâna.

— Cum dorești, spuse el cu reticență evidentă. Dar dacă te răzgândești, eu voi fi pregătit.

Ea aruncă o privire spre poala lui și observă umflătura pe care o descria erecția lui prin cămașa de noapte. Își îndepărtă privirea rapid.

— E vina mea, spuse ea încă gâfâind din cauza sărutului. Dar a fost o greșeală. Știu că te șicanez. Îmi pare rău.

— Nu te scuza, zise el. Este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat de mulți ani.

— Dar îți iubești nevasta, nu-i așa? întrebă ea fără ocolișuri.

El se strâmbă.

— Credeam că așa e. Adevărul e că acum sunt puțin confuz.

Era exact felul în care se simțea și Nancy: confuză. După zece ani de celibat, se trezea că o mănâncă să sărute un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea.

Dar îl cunosc, gândi ea; îl cunosc destul de bine. Am călătorit un drum lung împreună și ne-am împărtășit necazurile. Știu că este abraziv, arogant și mândru, dar în același timp pasional, loial și puternic. Îmi place de el, în ciuda defectelor sale. Îl respect. Este teribil de atrăgător, chiar și în cămașa de noapte maro cu dungi. Și m-a ținut de mână când eram înspăimântată. Cât de frumos ar fi

fost să am pe cineva care să mă țină de mână de câte ori am fost înspăimântată.

De parcă i-ar fi citit gândurile, el îi luă din nou mâna. De data asta o întoarse și o sărută în palmă. Sărutul lui îi dădu furnicături pe piele. După câteva momente, o trase spre el și o sărută pe gură.

— Nu face asta, spuse ea respirând greu. Dacă începem iarăși, nu ne vom mai putea opri.

— Mie mi-e teamă că dacă ne oprim acum, s-ar putea să nu mai începem niciodată, murmură el și vocea îi era îngroșată de dorință.

Simți în el o pasiune extraordinară, abia ținută sub control și asta o incită și mai tare. Avusese mult prea multe întâlniri cu bărbați slabi, îndatoritori, care își doreau ca ea să le ofere siguranță și asigurări; bărbați care renunțau prea ușor când ea se împotrivea solicitărilor lor. Mervyn avea să fie insistent, foarte insistent. O dorea și o dorea în clipa asta. Ea tânjea să se predea.

Îi simți mâna pe picior, pe sub neglijeu, vârfurile degetelor care îi mângâiau pielea fină de pe interiorul coapsei. Închise ochii și, aproape involuntar, își depărtă puțin picioarele. Era exact invitația de care avea el nevoie. O clipă mai târziu, mâna lui ajunse la sexul ei și ea gemu. Nimeni nu-i mai făcuse așa ceva de la soțul ei, Sean. Acest gând o copleși cu o tristețe bruscă. O, Sean, îmi lipsești, gândi ea, n-am vrut să admit niciodată cât de mult îmi lipsești. Durerea ei era mai acută decât oricând după înmormântare. Pe sub pleoapele închise îi curseră lacrimi, care se scurgeau pe obraji. Mervyn o sărută și îi simți lacrimile.

— Ce s-a întâmplat? murmură el.

Ea deschise ochii. Prin ceața lacrimilor, îi văzu fața frumoasă și tulburată; și dincolo de asta, neglijeul ei ridicat în jurul taliei și mâna lui între coapsele ei. Ea îl apucă de încheietură și îi îndepărtă mâna cu blândețe, dar ferm.

— Te rog, nu te supăra, șopti ea.

— Nu mă supăr, spuse el blând. Spune-mi.

— Nimeni nu m-a mai atins acolo de când a murit Sean și asta m-a făcut să mă gândesc la el.

— Soțul tău.

Ea aprobă din cap.

— Cu cât timp în urmă?

— Zece ani.

— A trecut multă vreme.

— Sunt loială. Îi oferi un zâmbet înlăcrimat. La fel ca tine.

El oftă.

— Ai dreptate. Am fost însurat de două ori și asta este prima dată când am fost aproape să fiu necredincios. Mă gândeam la Diana și la tipul ăla.

— Suntem proști? spuse ea.

— Poate. Ar trebui să încetăm să ne mai gândim la trecut, să profităm de moment, să trăim ziua de azi.

— Poate că ar trebui, spuse ea, și îl sărută din nou.

Avionul sări de parcă lovise ceva. Fețele lor se loviră una de alta și luminile clipiră. Avionul se clătină și sări violent. Nancy uită de sărut și se agăță de Mervyn pentru stabilitate.

Când turbulența se mai liniști puțin, ea observă că buza lui sângera.

— M-ai mușcat, spuse el cu un rânjet.

— Îmi pare rău.

— Eu mă bucur. Sper să rămână o cicatrice.

Ea îl îmbrățișă puternic, simțind un val de afecțiune. Se întinseră împreună pe podea, în timp ce furtuna se dezlănțuia. La următoarea pauză, Mervyn spuse:

— Haide să încercăm să ajungem în pat – vom sta mult mai confortabil acolo decât pe covorul ăsta.

Nancy aprobă. Ridicându-se pe mâini și genunchi, ea se târî pe podea și se cocoță în patul ei. Mervyn o urmă și se întinse alături de ea. O cuprinse în brațe și ea se ghemui la pieptul lui.

De fiecare dată când turbulențele se înăspreau, ea îl ținea strâns, asemenea unui marinar legat de un catarg. Când se atenuau, ea se relaxa și el o mângâia cu blândețe.

La un moment dat, ea adormi.

•

Se trezi la o bătaie în ușă și o voce care spuse: „Steward!"

Deschise ochii și își dădu seama că se afla în brațele lui Mervyn.

— O, Iisuse! spuse ea și se panică. Se ridică în fund și privi în jur speriată.

Mervyn îi puse mâna pe umăr să o liniștească, și apoi strigă cu o voce puternică și autoritară:

— Așteaptă puțin, steward!

Îi răspunse o voce mai degrabă înspăimântată.

— În regulă, domnule. Nicio grabă.

Mervyn se rostogoli din pat, se ridică în picioare și puse cearceaful peste Nancy. Ea îi zâmbi recunoscătoare și se întoarse pe partea cealaltă, prefăcându-se că doarme, astfel încât să nu fie nevoită să-l privească pe steward.

Îl auzi pe Mervyn cum deschide ușa și stewardul intră.

— Bună dimineața, spuse el vesel. Mirosul cafelei proaspete ajunse la nările lui Nancy. E nouă treizeci, dimineața, după ora britanică, patru treizeci, noaptea, la New York, și șase dimineața, în Newfoundland.

Mervyn întrebă:

— Ai zis că e nouă treizeci în Marea Britanie, dar șase dimineața în Newfoundland?

— Da, domnule. Ora standard din Newfoundland este cu trei ore și jumătate în urma Greenwich Meridian Time.

— Nu știam că există ore oficiale cu jumătăți de oră. Asta face lucrurile foarte complicate pentru cei care alcătuiesc orarele liniilor aeriene. Cât mai avem până la amerizare?

— Vom coborî peste treizeci de minute, doar o oră întârziere față de program. Întârzierea a fost cauzată de furtună. Stewardul ieși și ușa se închise în urma lui.

Nancy se întoarse. Mervyn ridică storurile venețiene. Era lumină. Ea îl privi cum toarnă cafeaua și noaptea trecută îi reveni în memorie într-o serie de imagini foarte vii: Mervyn care o ținea de mână, prin furtună, amândoi căzând pe podea, mâna lui pe sânul ei, felul în care se agățase de el în timp ce avionul sărea și se balansa, felul în care o mângâiase ca să adoarmă. Sfinte Dumnezeule, gândi ea, îmi place mult bărbatul ăsta.

— Cum vrei cafeaua? spuse el.

— Neagră, fără zahăr.

— La fel ca mine. Îi întinse o cană.

Ea sorbi recunoscătoare. Dintr-odată, simți o curiozitate să afle o mulțime de lucruri despre Mervyn. Juca tenis, mergea la operă, îi plăcea la cumpărături? Citea mult? Cum își lega cravata? Își lustruia singur pantofii? În timp ce îl privea cum își bea cafeaua, putea să ghicească destul de multe lucruri. Probabil că juca tenis, dar nu citea prea multe romane și cu siguranță nu-i plăcea să meargă la cumpărături. Probabil că era un bun jucător de poker și un dansator prost.

— La ce te gândești? spuse el. Te uiți la mine de parcă te întrebi dacă sunt un factor de risc pentru asigurările de viață.

Ea râse.

— Ce fel de muzică îți place?

— Sunt afon, răspunse el. Când eram puștan, înainte de război, muzica sincopată era tot ce puteai să găsești pe ringurile de dans. Îmi plăcea ritmul, deși n-am fost niciodată un mare dansator. Dar ție?

— O, am dansat – trebuia. În fiecare duminică dimineață mă duceam la școala de dans, într-o rochie albă cu volănașe și cu mănuși albe, să învăț

dansurile de societate alături de băieți de doisprezece ani, îmbrăcați în costume. Mama mea considera că asta îmi va face *intrarea* în pătura cea mai înaltă a societății din Boston. Nu s-a întâmplat, desigur, dar, din fericire, mie nu-mi păsa de asta. Eram mai interesată de fabrica tatii – spre disperarea mamei. Ai luptat în Marele Război?

— Mda. Peste figura lui trecu o umbră. Am fost la Ypres. El pronunța „uipers". Și am jurat să nu mai stau deoparte să văd o altă generație de tineri trimiși la moarte în felul acela. Dar nu mă așteptam la Hitler.

Ea îl privi cu compasiune. El ridică privirea. Se priviră în ochi și ea înțelese că amândoi se gândeau la felul în care se sărutaseră și se mângâiaseră în timpul nopții. Brusc, se simți, din nou, jenată. Privi într-o parte, spre ferestre, și văzu pământ. Asta îi aminti că atunci când ajungeau la Botwood spera să primească un telefon care să-i schimbe viața, într-un fel sau altul.

— Aproape am ajuns, spuse ea. Sări din pat. Trebuie să mă îmbrac.

— Lasă-mă pe mine să mă duc primul, spuse el. Dă mai bine pentru tine.

— Bine. Nu era prea sigură că îi mai rămăsese vreo reputație de protejat, dar nu dorea să spună asta. Îl privi cum își ia costumul cu umeraș și punga de hârtie care conținea hainele curate pe care le cumpărase la Foynes împreună cu cămașa de noapte: o cămașă albă, șosete negre de lână și lenjerie gri, din bumbac. El ezită la ușă și ea presupuse că se întreba dacă o va mai săruta vreodată. Se duse spre el și își ridică fața.

— Mulțumesc pentru că m-ai ținut în brațe toată noaptea, spuse ea.

El se aplecă și o sărută. Era un sărut moale, cu buzele lui închise peste ale ei. Rămaseră așa pentru un moment lung, apoi se despărțiră.

Nancy îi deschise ușa și el ieși.

Oftă în timp ce închidea ușa în urma lui. Cred că aș putea să mă îndrăgostesc de el, gândi ea.

Se întrebă dacă avea să mai vadă vreodată cămașa aceea de noapte.

Privi afară pe fereastră. Avionul pierdea înălțime constant. Trebuia să se grăbească.

Își pieptănă părul repede și se duse, cu geanta ei de noapte, la toaletă doamnelor, care se afla chiar alături de apartamentul nupțial. Lulu Bell și o altă femeie se aflau acolo, dar, din fericire, nu și soția lui Mervyn. Lui Nancy i-ar fi plăcut o baie, dar era nevoită să se descurce cu o spălare superficială în chiuvetă. Avea lenjerie curată și o bluză nouă, bleumarin în loc de gri, pe care să o poarte pe sub costumul roșu. În timp ce se îmbrăca, își aminti conversația de dimineață cu Mervyn. Gândul la el o făcea să simtă fericită, dar sub această fericire exista un sentiment de neliniște. De ce? După ce își puse întrebarea, răspunsul devenea evident. El nu spusese nimic despre soția lui. Noaptea trecută mărturisise că era „confuz". De atunci, tăcere. O dorea el pe Diana înapoi? Încă o iubea? O ținuse în brațe pe Nancy toată noaptea, dar asta nu ștergea cu totul o căsătorie, nu neapărat.

Și eu ce vreau? se întrebă ea. Sigur, mi-ar plăcea să mă mai văd cu Mervyn, să ies la întâlniri cu el, poate chiar să am o aventură cu el: dar îmi doresc să-și abandoneze căsătoria pentru mine? Cum să-mi dau seama după o singură noapte de pasiune neconsumată?

Se opri în timp ce își aplica rujul pe buze și își privi fața în oglindă. Termină cu prostiile, Nancy, își spuse în sinea ei. Știi adevărul. Îl vrei pe acest bărbat. În zece ani, e singurul de care te-ai îndrăgostit cu adevărat. Ai patruzeci de ani și o zi și l-ai întâlnit pe domnul Perfect. Nu te mai învârti în jurul cozii și pune piciorul în prag.

Își dădu cu parfum Pink Clover și părăsi încăperea.

Când ieși, îi văzu pe Nat Ridgeway și pe fratele ei, Peter, care aveau locurile din apropierea toaletei doamnelor. Nat spuse:

— Bună dimineața, Nancy.

Ea își aminti imediat ce simțise pentru acest bărbat cu cinci ani în urmă. Da, gândi ea, aș fi putut să mă îndrăgostesc de el, dacă aș fi avut timp; dar n-am avut. Și poate că am avut noroc: el ar fi putut să-și dorească Black Boots mai mult decât pe mine. Până la urmă, el tot încearcă să pună mâna pe companie, dar cu siguranță nu încearcă să pună mâna pe mine. Clătină capul politicos spre el și intră în camera ei.

Paturile fuseseră demontate și transformate, la loc, în canapele și Mervyn era așezat acolo, bărbierit și îmbrăcat în costumul lui gri închis, cu o cămașă albă.

— Privește pe fereastră, spuse el. Aproape am ajuns.

Nancy privi afară și văzu țărmul. Zburau la înălțime mică peste o pădure deasă de pini, întreruptă de râuri argintii. În timp ce privea, copacii lăsară loc apei – nu apa întunecată, adâncă, a Atlanticului, ci un estuar calm, cenușiu. Pe malul îndepărtat putea să vadă un port și un grup de clădiri din lemn, dominate de o biserică.

Avionul cobora rapid. Nancy și Mervyn erau așezați pe divan, cu centurile de siguranță prinse, ținându-se de mâini. Nancy abia dacă simți impactul când carena avionului despică suprafața râului și nu fu convinsă că aterizaseră decât când, un moment mai târziu, ferestrele fură acoperite de stropi.

— Ei bine, spuse ea. Am zburat peste Atlantic.

— Mda. Nu sunt mulți oameni care pot spune asta.

Ea nu se simțea prea curajoasă. Își petrecuse jumătate din călătorie făcându-și griji pentru afacerea ei și cealaltă jumătate ținându-se de mână cu bărbatul altcuiva. Nu se gândise la zbor, în sine,

până când furtuna nu devenise foarte rea și înțepenise de frică. Ce avea să le spună băieților? Vor dori să afle toate detaliile. Nici măcar nu știa cât de repede zbura avionul. Se decise să afle toate detaliile astea înainte să ajungă la New York.

Când avionul se opri, o vedetă se apropie de el. Nancy își puse haina și Mervyn jacheta lui de pilot. Cam jumătate din pasageri se hotărâseră să coboare din avion și să facă câțiva pași. Ceilalți se aflau încă în paturi, închiși în spatele perdelelor albastre bine strânse ale cușetelor lor.

Trecură prin salon, pășiră pe flotorul butucănos și se îmbarcară în șalupă. Aerul mirosea a mare și cherestea proaspătă: probabil că exista un joagăr prin apropiere. Lângă locul de andocare al Clipperului se afla o barjă de combustibil inscripționată SHELL AVIATION SERVICE, cu niște bărbați îmbrăcați în salopete albe, care așteptau să umple rezervoarele avionului. În port se mai aflau și două cargouri comerciale, mari: probabil că locul de ancorare era adânc.

Soția lui Mervyn și iubitul ei se aflau printre cei care se hotărâseră să debarce și Diana îi aruncă o privire lui Nancy în timp ce șalupa se îndrepta spre țărm. Nancy se simțea stânjenită și nu reuși să-i susțină privirea deși era mai puțin vinovată decât Diana: până la urmă, Diana era cea care comisese, de fapt, adulter.

Debarcară pe un doc plutitor, o pasarelă și un chei. În ciuda orei matinale, acolo se aflau o mulțime de gură cască. La capătul dinspre țărm al cheiului se aflau clădirile Pan American, una mai mare și două mai mici, toate construite din lemn vopsit în verde, cu ornamente roșii-maronii. Alături de clădire se afla un câmp, pe care erau câteva vaci.

Pasagerii intrară în clădirea mare a liniilor aeriene și prezentară pașapoartele unui bărbat de serviciu somnoros. Nancy observă că cei din Newfoundland vorbeau repede, cu un accent mai

degrabă irlandez decât canadian. Exista o sală de așteptare, dar nu atrase pe nimeni și pasagerii se deciseră să exploreze satul.

Nancy era nerăbdătoare să discute cu Patrick MacBride, la Boston. Chiar când era pe punctul să întrebe de un telefon, se auzi chemată: clădirea avea un sistem de adresare publică, asemenea unei nave. Se prezentă unui tânăr îmbrăcat în uniforma Pan American.

— Aveți o convorbire telefonică, doamnă, spuse el.

Inima i se opri pentru o clipă.

— Unde este telefonul? întrebă ea privind prin cameră.

— În biroul telegrafului, pe Wireless Road. Este cam la un kilometru și jumătate depărtare.

Un kilometru și jumătate! Abia dacă își putea stăpâni nerăbdarea.

— Atunci să ne grăbim, înainte să se întrerupă legătura! Aveți vreo mașină?

Tânărul arăta la fel de uluit de parcă i-ar fi cerut o rachetă spațială.

— Nu, doamnă.

— Deci vom merge pe jos. Condu-mă.

Părăsiră clădirea. Nancy și Mervyn îl urmau pe mesager. Urcară dealul, urmând un drum de pământ, fără trotuare. Niște oi rătăcite pășteau iarba de pe margini. Nancy era recunoscătoare că avea pantofi confortabili – fabricați de Black, desigur. Va mai fi Black Boots compania ei mâine-dimineață? Patrick MacBride era pe cale să-i spună. Întârzierea era insuportabilă.

Peste vreo zece minute, ajunseră la o altă clădire din lemn și intrară în ea. Lui Nancy i se arătă un scaun, aflat în fața unui aparat telefonic. Se așeză și ridică receptorul cu o mână tremurătoare.

— Nancy Lenehan la aparat.

Urmă o pauză lungă apoi auzi:

— Nancy? Ești acolo?

Contrar așteptărilor ei, nu era Mac și dură un moment până să recunoască vocea.

— Danny Riley! exclamă ea.

— Nancy, am necazuri și trebuie să mă ajuți!

Ea strânse mai tare telefonul. Părea că planul ei funcționase. Vorbi cu voce calmă, aproape plictisită, de parcă această convorbire era un deranj.

— Ce fel de necazuri, Danny?

— Mă sună oamenii în legătură cu cazul acela vechi.

Astea erau vești bune! Mac pusese presiune pe Danny.

Vocea lui era panicată. Asta era exact ce-și dorea ea. Dar se prefăcu că nu știe despre ce era vorba.

— Ce caz? Despre ce vorbești?

— *Știi tu.* Nu pot vorbi despre asta la telefon.

— Dacă nu poți să vorbești la telefon, pentru ce mă suni?

— Nancy! Nu mă mai trata ca pe un rahat! Am nevoie de tine!

— Bine, calmează-te. Era suficient de speriat: acum trebuia să se folosească de frica lui ca să-l manipuleze. Spune-mi exact ce s-a întâmplat fără să pomenești nume și adrese. Cred că știu la ce caz te referi.

— Ai toate documentele vechi ale tatălui tău, nu-i așa?

— Sigur, se află în seiful meu de acasă.

— Unii oameni ar putea să-ți ceară să se uite prin ele.

Danny îi spunea povestea pe care o născocise chiar ea. Până acum, complotul funcționa perfect. Nepăsătoare, Nancy spuse:

— Nu cred că ai pentru ce să te îngrijorezi…

— Cum poți să fii sigură, o întrerupse el frenetic.

— Nu știu…

— Te-ai uitat prin toate?

— Nu, sunt prea multe, dar…

— Nimeni *nu știe* ce se află acolo. Ar fi trebuit să arzi chestiile alea cu ani în urmă.

— Cred că ai dreptate, dar nu m-am gândit niciodată… cine vrea lucrurile alea, oricum?

— Este o anchetă a baroului.

— Au dreptul?

— Nu, dar arată prost dacă refuz.

— Și arată mai bine dacă refuz eu?

— Tu nu ești avocat, pe tine nu te pot amenința.

Nancy făcu o pauză, prefăcându-se că ezită, ca să-l mai țină în tensiune încă puțin. În cele din urmă, spuse:

— Atunci nu e nicio problemă.

— Îi vei refuza.

— O să fac mai mult de atât. Voi arde totul mâine.

— Nancy… El părea că e pe punctul să izbucnească în plâns. Nancy, ești o prietenă adevărată.

Ea se simți ipocrită când îi răspunse:

— Cum aș putea să fac altceva?

— Apreciez asta, Dumnezeule, chiar apreciez. Nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc.

— Ei bine, dacă tot ai adus vorba, ar fi ceva ce poți să faci pentru mine. Își mușcă buza. Era o mușcătură delicată. Știi de ce zbor înapoi în așa mare grabă?

— Nu știu. Am fost prea îngrijorat de treaba cealaltă…

— Peter încearcă să vândă compania fără acordul meu.

La celălalt capăt al liniei se lăsă tăcerea.

— Danny, mai ești acolo?

— Sigur, sunt aici. Tu nu vrei să vinzi compania?

— Nu! Prețul este mult prea mic și nu mai există nicio poziție pentru mine în noul aranjament – normal că nu vreau să vând. Peter știe că e o afacere foarte proastă, dar nu-i pasă atât timp cât mă rănește pe mine.

— E o afacere proastă? Compania nu a mers prea bine în ultima vreme.
— Știi de ce, nu-i așa?
— Presupun…
— Haide, spune. Peter este un manager foarte prost.
— Bine…
— În loc să-l lăsăm să vândă compania ieftin, de ce nu-l concediem? Lasă-mă pe mine să preiau treaba. Pot să răstorn situația – știi asta. Apoi, după ce facem bani, putem să ne gândim, din nou, să o vindem – la un preț mult mai mare.
— Nu știu ce să zic.
— Danny, în Europa tocmai a izbucnit un război și asta înseamnă că afacerile o să înflorească. Vom vinde pantofi mai repede decât îi putem produce. Dacă așteptăm doi sau trei ani, am putea să vindem compania pentru un preț dublu sau chiar triplu.
— Dar asocierea cu Nat Ridgeway ar fi foarte utilă pentru firma mea de avocatură.
— Uită ce e util – eu îți cer să mă ajuți.
— Chiar nu știu dacă este în interesul tău.
Nancy voia să spună: „Mincinos nenorocit, te gândești doar la interesul tău”. Dar își mușcă limba și zise:
— Știu că este lucrul corect pentru noi, toți.
— Bine. Mă voi gândi la asta.
Nu era suficient. Va trebui să pună cărțile pe masă.
— Îți amintești de documentele tatălui meu, nu-i așa? Își ținu respirația.
Vocea lui coborî mult și vorbi mult mai lent.
— Ce vrei să-mi spui?
— Îți cer să mă ajuți, pentru că și eu te ajut pe tine. Știu că înțelegi genul acesta de lucruri.
— Cred că înțeleg. De obicei se numește șantaj.
Ea se strâmbă, apoi își aminti cu cine stătea de vorbă.
— Nenorocit bătrân și ipocrit, ai făcut genul ăsta de lucruri toată viața ta.

El râse.

— Aici m-ai prins, copilă. Dar asta îi aprinse o altă idee. Nu cumva ai pornit toată ancheta asta nenorocită chiar tu, doar ca să ai o metodă să pui presiune pe mine?

Era periculos de aproape de adevăr.

— Știu că asta este ceea ce ai fi făcut tu. Dar nu voi mai răspunde la alte întrebări. Tot ce trebuie să știi este că dacă votezi cu mine, mâine, ești în siguranță; și dacă votezi împotriva mea, ai dat de necaz. Acum, ea îl forța și ăsta era genul de lucruri pe care el le înțelegea; dar se va conforma sau o va sfida?

— Nu poți să vorbești așa cu mine. Te cunosc de pe vremea când purtai scutece.

Ea își îmblânzi tonul.

— Și ăsta nu e un motiv să mă ajuți?

Urmă o pauză lungă. Apoi el spuse:

— Nu prea am de ales, nu-i așa?

— Cred că nu.

— Bine, conchise el reticent. Te voi susține mâine, dacă te ocupi de cealaltă poveste.

Nancy aproape că izbucni în plâns de ușurare. Reușise, îl făcuse pe Danny să se răzgândească. Acum va câștiga. Black Boots va rămâne a ei.

— Mă bucur, Danny, spuse ea slab.

— Tatăl tău spunea că așa se va întâmpla.

Observația veni din senin și Nancy nu o înțelese.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl tău. Își dorea ca tu și Peter să vă luptați.

În tonul lui Danny era o notă de viclenie, care o făcu pe Nancy să devină suspicioasă. Lui nu-i plăcea că fusese nevoit să cedeze în fața ei și dorea să o înțepe cumva. Ea era reticentă să-i ofere satisfacție, dar curiozitatea îi depăși precauția.

— Despre ce dracului vorbești?

— Întotdeauna spunea că odraslele oamenilor bogați sunt oameni de afaceri proști pentru că nu le-a fost foame. Era foarte îngrijorat în legătură cu

asta – se temea că veți pierde tot ceea ce a construit el.

— Nu mi-a spus niciodată că ar gândi așa, spuse ea suspicioasă.

— Din cauza asta a aranjat lucrurile astfel încât să vă luptați unul cu altul. Te-a crescut ca să preiei controlul după moartea lui, dar nu te-a numit niciodată în locul lui; și i-a spus lui Peter că va fi treaba lui să conducă întreprinderea. În felul acesta erați nevoiți să vă luptați și cel mai tare avea să ajungă la conducere.

— Nu cred asta, negă Nancy; dar nu era la fel de sigură pe care părea. Danny era furios pentru că fusese manevrat, așa că se purta urât ca să-și descarce furia; dar asta nu dovedea că minte. Simți că o trec fiorii.

— Crezi ce vrei, spuse Danny. Eu ți-am zis ce mi-a spus tatăl tău.

— Tata i-a spus lui Peter că voia ca el să fie președinte?

— Sigur că da. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Peter.

— Și dacă nu te-am crezut pe tine, nu-l voi crede nici pe Peter.

— Nancy, te-am văzut pentru prima dată când aveai doar două zile, zise Danny și în vocea lui se simțea o notă nouă, de îngrijorare. Te cunosc de-o viață. Ești o persoană bună, cu o latură dură, exact ca tatăl tău. Nu vreau să mă lupt cu tine pe motiv de afaceri. Îmi pare rău că am adus asta în discuție.

Acum, ea îl crezu. Suna ca un regret autentic și asta o făcu să creadă că era sincer. Era șocată de această revelație și se simți slăbită și puțin amețită. Rămase tăcută, pentru un moment, încercând să-și redobândească stăpânirea de sine.

— Presupun că ne vom întâlni la întrunirea consiliului, spuse Danny.

— Bine, răspunse ea.

— La revedere, Nancy.

— La revedere, Danny. Ea închise telefonul.

Mervyn spuse:
— Dumnezeule, ai fost strălucitoare!
Ea zâmbi, subțire.
— Mulțumesc.
El râse.
— Vreau să spun, felul în care l-ai manevrat – n-a avut nicio șansă! Bietul amărât, nici nu știe ce l-a lovit!
— O, taci din gură, spuse ea.
Mervyn arăta de parcă îl pălmuise.
— Cum spui tu, zise el ermetic.
Ei îi păru rău imediat.
— Iartă-mă, spuse ea, și îl atinse pe braț. La sfârșit, Danny a spus ceva care m-a șocat.
— Vrei să-mi povestești despre asta? întrebă el prudent.
— El spune că tatăl meu a aranjat lucrurile ca să se ajungă la această luptă între mine și Peter, astfel încât cel mai puternic să ajungă la conducerea companiei.
— Și tu îl crezi?
— Îl cred, ăsta este lucrul cel mai îngrozitor. Chiar sună adevărat. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum, dar asta explică o mulțime de lucruri despre mine și fratele meu.
El îi luă mâna.
— Ești supărată.
— Mda. Îi mângâie firele rare de păr negru de pe dosul palmei lui. Mă simt ca un personaj dintr-un film care joacă după un scenariu scris de altcineva. Am fost manipulată ani de zile și îmi displace asta. Nici măcar nu mai sunt convinsă că vreau să câștig lupta asta cu Peter, acum, când știu că a fost aranjată.
El clătină din cap înțelegător.
— Ce ți-ar plăcea să faci?
Răspunsul îi veni chiar în clipa în care el puse întrebarea.
— Aș vrea să scriu propriul meu scenariu. Asta aș vrea să fac.

Capitolul douăzeci

Harry Marks era atât de fericit, încât abia se putea mișca.

Rămase întins în pat, amintindu-și fiecare moment al nopții: fiorul brusc de plăcere atunci când Margaret îl sărutase; neliniștea care-l cuprinsese în timp ce se străduia să-și adune curajul să îi facă avansuri; dezamăgirea atunci când ea îl refuzase; și uluirea și încântarea când ea sărise în patul lui, ca un iepure care se cufundă în vizuina lui.

Îl apucă tremuratul când își aminti că ejaculase imediat ce ea îl atinsese. Așa pățea întotdeauna când era prima dată cu o fată nouă: nu recunoscuse asta. Era umilitor. Din fericire, Margaret nu fusese dezamăgită sau frustrată. Într-un mod ciudat, ea fusese excitată de asta. Oricum, până la urmă, fusese fericită. La fel și el.

Abia dacă putea să creadă ce noroc îl lovise. Nu era deștept, nu avea bani și nu provenea din clasa socială care trebuia. Era complet fals și ea știa asta. Ce văzuse la el? Nu era niciun mister ce îl atrăsese pe el la ea: era frumoasă, adorabilă, cu suflet cald și vulnerabilă; și dacă asta nu era de ajuns, avea un trup de zeiță. Oricine s-ar fi îndrăgostit de ea. Dar el? Nu arăta rău, desigur, și știa cum să se îmbrace, dar avea senzația că genul acesta de lucruri nu contau prea mult pentru Margaret. Oricum, ea era intrigată de el. Considera că stilul lui de viață era fascinant și el cunoștea o grămadă de lucruri care ei îi păreau ciudate despre viața clasei muncitoare, în general, și despre lumea subterană, în special. Presupuse că ea îl vedea ca pe un fel de personaj romantic, de genul lui Scarlet Pimpernel, sau ca pe un fel de proscris, în genul lui Robin Hood, sau Billy the Kid, sau un pirat. Îi fusese extraordinar de recunoscătoare pentru că îi ținuse scaunul la masă, un lucru banal pe care îl

făcuse fără ca măcar să se gândească la asta, dar pentru ea însemnase foarte mult. De fapt, era destul de convins că acesta fusese momentul în care ea se îndrăgostise, cu adevărat, de el. Fetele sunt ciudate, gândi el. Oricum, nu mai avea importanță care fusese punctul de atracție inițial: după ce își scoseseră hainele, fusese chimie pură. Nu va uita niciodată priveliștea sânilor ei, albi, în lumina difuză, filtrată, sfârcurile ei palide încât erau abia vizibile; răscoala de păr castaniu dintre picioarele ei, pistruii împrăștiați pe gâtul ei…

Și acum, el urma să riște să piardă totul.

Urma să fure bijuteriile mamei ei.

Nu era ceva de care o fată să poată râde. Părinții ei i se păreau oribili și, probabil, gândea că averea lor trebuia redistribuită, oricum, dar, chiar și așa, va fi șocată. Să furi de la cineva era ca și cum l-ai pălmui peste față: poate că nu producea pagube prea mari, dar îi înfuria pe oameni dincolo de orice imaginație. Putea să însemne sfârșitul aventurii lui cu Margaret.

Dar Suita Delhi se afla aici, în acest avion, în cala pentru bagaje, la doar câțiva metri de locul în care stătea întins: cele mai frumoase bijuterii din lume, care valorează o avere, suficient pentru ca el să trăiască bine tot restul vieții.

Tânjea să țină în mână colierul acela, să-și desfete ochii cu roșul fără de fund al rubinelor de Burma și să-și treacă degetele peste diamantele fațetate.

Montura va trebui să fie distrusă, desigur, și suita împrăștiată imediat ce punea mâna pe ea. Asta era o tragedie, dar era inevitabilă. Pietrele vor supraviețui și vor ajunge într-o altă suită de bijuterii, pe pielea soției vreunui milionar. Și Harry Marks își va cumpăra o casă.

Da, asta va face cu banii. Își va cumpăra o casă la țară, undeva în America, poate în zona pe care ei o numesc New England, oriunde ar fi aceasta. Putea să o vadă deja, cu peluzele și copacii, cu

oaspeții de weekend, în pantaloni albi și pălării de paie și soția lui care cobora scara de stejar îmbrăcată în pantaloni și cizme de călărie…

Dar soția avea fața lui Margaret.

Ea îl părăsise în zori, strecurându-se pe sub perdeaua lui, când nu se afla nimeni acolo ca să o vadă. Harry privise afară pe fereastră, gândindu-se la ea în timp ce avionul zbura peste pădurile de conifere din Newfoundland și ameriza la Botwood. Ea spusese că va rămâne la bord, în timpul escalei, și va fura o oră de somn; și Harry spusese că va face același lucru, deși nu avea nicio intenție să doarmă.

Acum putea să vadă pe fereastră un șir de oameni îmbrăcați în pardesie care se îmbarcau pe șalupă: cam jumătate din pasageri și majoritatea echipajului. Acum, în timp ce majoritatea persoanelor din avion erau adormite, va fi șansa lui să ajungă la cală. Încuietorile bagajelor nu-l vor întârzia prea mult. Cât ai clipi, ar putea să aibă Suita Delhi în palme.

Dar se întrebă dacă nu cumva sânii lui Margaret vor fi cele mai prețioase bijuterii pe care va pune mâna vreodată.

Își spuse să revină cu picioarele pe pământ. Ea petrecuse noaptea cu el, dar o va mai vedea vreodată după ce coborau din avion? Auzise oamenii vorbind despre „iubirile de croazieră” ca fiind celebre pentru efemeritatea lor: aventurile din avion trebuiau să fie și mai volatile. Margaret era disperată să plece de lângă părinții ei și să trăiască independent, dar se va întâmpla vreodată? O mulțime de fete bogate aveau aceste idei de independență, dar, de fapt, era foarte greu să renunți la o viață de lux. Harry știa că Margaret era sută la sută sinceră, dar ea nu avea habar cum trăiau oamenii de rând și, când va încerca, nu-i va plăcea.

Nu, nu avea de unde să știe ce va face ea. Bijuteriile, pe de altă parte, erau absolut de

nădejde.

Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi avut de făcut o alegere simplă. Dacă diavolul ar veni la el și i-ar spune: „Poți să ai bijuteriile sau pe Margaret, dar nu ambele”, el ar fi ales-o pe Margaret. Dar realitatea era mult mai complicată. Ar putea să lase bijuteriile și tot să nu o aibă pe Margaret. Sau ar putea să le obțină pe amândouă.

Toată viața lui fusese norocos.

Se decise să le încerce pe amândouă.

Se ridică.

Își puse papucii și își trase pe el halatul de baie, apoi privi în jur. Perdelele erau tot trase peste cușeta lui Margaret și cea a mamei ei. Celelalte trei erau goale: a lui Percy, a lordului Oxenford și a domnului Membury. Salonul de alături era pustiu, în afară de o femeie care făcea curățenie, cu eșarfă pe cap și care probabil că se îmbarcase la Botwood și golea scrumierele somnoroasă. Ușa spre exterior era deschisă și un vânt rece, marin, bătea peste gleznele goale ale lui Harry. În compartimentul numărul 3, Clive Membury discuta cu baronul Gabon. Harry se întrebă despre ce discutau: despre veste, poate? Mai în spate, chelnerii transformau înapoi paturile în canapele. Întregul avion avea un aer ponosit ca într-o dimineață de după o petrecere.

Harry se duse în față și urcă scările. Ca de obicei, nu avea un plan de acțiune, niciun pretext pregătit, n-avea nici cea mai vagă idee ce va face dacă era prins. Considera că să gândească în perspectivă și să încerce să-și dea seama ce ar putea să meargă rău îl va face atât de nervos încât va fi incapabil să termine treaba. Doar gândindu-se în treacăt, ca acum, îl făcu să-și piardă, brusc, suflul din cauza încordării. Calmează-te, își spuse în sinea lui; ai făcut asta de o sută de ori. Dacă merge prost, vei născoci ceva, așa cum faci întotdeauna.

Ajunse pe puntea de zbor și privi în jur.

Era norocos. Acolo nu se afla nimeni. Respiră mai ușor. Ce baftă!

Privind în față, observă un chepeng deschis, pe podea, între scaunele celor doi piloți. Privi prin el spre un uriaș spațiu gol la prora avionului. Era deschisă o ușă în fuzelaj și unul dintre membrii mai tineri ai echipajului făcea ceva cu o funie. Nu prea bine. Harry își trase capul înapoi înainte să fie observat.

Trecu rapid prin cabină spre ușa din peretele din spate. Acum se afla între cele două cale pentru bagaje, sub chepengul de încărcare, care conținea și cupola navigatorului. Alese cala din stânga, intră și închise ușa în urma lui. Acum nu se mai afla la vedere și presupuse că echipajul nu avea niciun motiv să verifice în cală.

Examină împrejurimile. Era ca și cum s-ar afla într-un depozit de bagaje de înaltă clasă. Valize scumpe, din piele, erau stivuite peste tot și legate cu frânghii de pereți. Harry trebuia să găsească repede bagajul familiei Oxenford. Se puse pe treabă.

Nu era ușor. Unele valize erau stivuite cu etichetele cu nume dedesubt, altele erau acoperite de alte valize, care erau greu de manevrat. În cală nu exista încălzire și i se făcu frig în halatul lui de baie. Îi tremurau mâinile și îl dureau degetele în timp ce dezlega funiile care împiedicau valizele să se deplaseze în timpul zborului. Lucra sistematic, ca să nu rateze vreun bagaj sau să verifice unul de mai multe ori. Legă funiile la loc cât de bine reuși. Numele erau internaționale: Ridgeway, D'Annunzio, Lo, Hartmann, Bazarov – dar niciun Oxenford. După douăzeci de minute, verificase fiecare bagaj, tremura și ajunse la concluzia că gențile pe care le căuta trebuiau să se afle în cealaltă cală. Înjură pe sub mustață.

Legă la loc ultima frânghie și privi în jur cu atenție: nu lăsase nicio dovadă a trecerii lui pe acolo.

Acum va trebui să treacă prin aceeași procedură în cala cealaltă. Deschise ușa și ieși afară, dar o voce uluită strigă: „Rahat. Cine ești?” Era ofițerul pe care-l văzuse Harry în compartimentul de la prora, un tânăr vesel, pistruiat, îmbrăcat într-o cămașă cu mânecă scurtă.

Harry era la fel de șocat, dar își reveni repede. Zâmbi, închise ușa în spatele lui și spuse calm:

— Sunt Harry Vandenpost. Tu cine ești?

— Mickey Finn, inginerul asistent. Domnule, nu ar trebui să te afli aici. M-ai speriat. Îmi pare rău pentru înjurătură. Dar ce treabă ai aici?

— Îmi caut valiza, spuse Harry. Mi-am uitat aparatul de ras.

— Domnule, accesul în cala pentru bagaje nu este permis pe durata zborului pentru niciun motiv.

— Nu mă gândeam că fac vreun rău.

— Ei bine, îmi pare rău, dar nu este permis. Pot să-ți împrumut aparatul meu de ras.

— Apreciez asta, dar îmi cam place al meu. Doar dacă aș putea să-mi găsesc valiza…

— Aș vrea să pot face ceea ce dorești, domnule, dar e imposibil. Când se întoarce căpitanul la bord, poți să-l întrebi pe el, dar știu că îți va spune același lucru.

Harry înțelese, cu inima grea, că era nevoit să accepte înfrângerea, cel puțin pentru moment. Afișând o expresie curajoasă, zâmbi și spuse, cât de amabil putu:

— În cazul ăsta, cred că o să împrumut aparatul tău de ras și îți mulțumesc foarte mult.

Mickey Finn îi deschise ușa și el păși în cabina de zbor și coborî treptele. Ce ghinion, gândi el furios. Încă vreo câteva secunde și aș fi ajuns acolo. Dumnezeu știe când voi mai avea o altă ocazie.

Mickey se duse în compartimentul numărul 1 și reveni, o clipă mai târziu, cu un aparat de ras, o lamă nouă încă în ambalajul original și un săpun

de ras pus într-o cană. Harry le luă și îi mulțumi. Acum, nu avea de ales, trebuia să se radă.

Își luă geanta pentru noapte în toaletă, cu gândul tot la rubinele acelea de Burma. Carl Hartmann, omul de știință, se afla acolo, în maiou, spălându-se energic. Harry lăsă aparatul său de ras, foarte bun, în cutia lui și se bărbieri, grăbit, cu aparatul lui Mickey.

— O noapte aspră, spuse el de complezență.

Hartmann ridică din umeri.

— Am trăit altele și mai rele.

Harry privi spre umerii lui osoși. Bărbatul acesta era un schelet ambulant.

— Sunt convins că așa e, spuse Harry.

Nu mai conversară. Hartmann nu era vorbăreț și Harry era preocupat.

După ce se bărbieri, Harry scoase o cămașă nouă, albastră. Să despacheteze o cămașă nouă era una dintre micile plăceri, intense, ale vieții. Iubea foșnetul hârtiei de ambalaj și senzația proaspătă pe care i-o lăsa bumbacul virgin. Se îmbrăcă, încântat, cu ea și își legă un nod perfect la cravata lui de mătase de culoarea vinului.

Când reveni în compartiment, observă că perdelele de la cușeta lui Margaret erau tot închise. Și-o închipui adormind repede, cu părul ei minunat împrăștiat peste perna albă și zâmbi în sinea lui. Aruncă o privire spre salon și văzu stewarzii care pregăteau un mic dejun cu autoservire, care-l făcu să-i lase gura apă: castroane de căpșuni, și carafe cu smântână, și suc de portocale, și șampanie rece în frapiere de argint, aburinde. Astea trebuie să fie căpșuni de seră, gândi el.

Își așeză la locul ei geanta pentru noapte, apoi, cu aparatul de ras al lui Mickey Finn în mână, urcă scările spre puntea de zbor, ca să încerce încă o dată.

Mickey nu era acolo, dar, spre dezamăgirea lui Harry, un alt membru al echipajului era așezat la o

masă mare, cu hărți și făcea calcule pe o tăbliță. Bărbatul ridică privirea, zâmbi și spuse:

— Bună. Pot să te ajut cu ceva?

— Îl caut pe Mickey, să-i înapoiez aparatul de ras.

— Îl vei găsi în compartimentul numărul 1, ăsta e compartimentul cel mai din față.

— Mulțumesc. Harry ezită. Trebuia să treacă de tipul ăsta – dar cum?

— Mai dorești ceva? spuse bărbatul amabil.

— Puntea de zbor este incredibilă, spuse Harry. E ca un birou.

— Incredibil, nu-i așa?

— Îți place să zbori cu avionul?

— Iubesc asta. Uite ce e. Aș vrea să am timp să stăm de vorbă, dar trebuie să termin calculele astea și o să dureze aproape până la decolare.

Harry gemu în sinea lui. Asta însemna că drumul spre bagaje era blocat până când va fi prea târziu. Nu se putea gândi la un pretext ca să intre în cală. Încă o dată se strădui să-și ascundă dezamăgirea.

— Scuze, spuse el. Îmi iau tălpășița.

— De obicei, ne place să discutăm cu pasagerii, întâlnim oameni atât de interesanți. Dar chiar acum…

— E vina mea. Harry își stoarse creierii pentru un moment, apoi renunță. Se întoarse și coborî scările, înjurând în sinea lui.

Norocul părea să-l părăsească.

Se duse în față și îi dădu trusa de bărbierit lui Mickey, apoi reveni în compartimentul său. Margaret încă nu se mișcase. Harry trecu prin salon și păși pe flotor. Inspiră adânc, de câteva ori, aerul rece și umed. Ratez ocazia vieții mele, gândi el furios. Îl mâncau palmele când își imagina fabuloasele bijuterii, la doar câțiva pași deasupra capului său. Dar încă nu renunțase. Mai exista o oprire, Shediac. Era ultima lui șansă să fure o avere.

PARTEA A CINCEA

De la Botwood la Shediac

Capitolul douăzeci și unu

Eddie Deakin putea să simtă ostilitatea colegilor săi de echipaj în timp ce debarcau în șalupă. Niciunul dintre ei nu-i căuta privirea. Toți știau cât de aproape fuseseră să rămână fără combustibil și să se prăbușească în oceanul cuprins de furtună. Viețile lor fuseseră în pericol. Nimeni nu știa încă din ce cauză se întâmplase asta. Dar combustibilul era responsabilitatea inginerului, așa că Eddie era cel vinovat.

Trebuie să fi observat că el se comportase straniu. Fusese îngrijorat pe toată durata zborului, vorbise ca să-l sperie pe Tom Luther în timpul cinei și o fereastră se spărsese, inexplicabil, în timp ce el se afla la toaletă. Nu era de mirare că ceilalți nu mai aveau încredere în el. Genul acesta de sentimente se răspândește rapid în sânul unui echipaj strâns unit, când viețile lor depindeau de fiecare dintre ei.

Conștientizarea faptului că nu se mai bucura de încrederea colegilor săi era o pilulă greu de înghițit. Era mândru să fie considerat unul dintre cei mai de nădejde oameni de aici. Mai rău, el însuși ierta greu greșelile altora și fusese, uneori, disprețuitor față de oameni ale căror performanțe scădeau din cauza problemelor personale. „Scuzele nu zboară”, spunea el, uneori, o glumă care îl făcea să tresară de câte ori se gândea la ea.

Încercase să-și spună că nu-i pasă. Trebuia să-și salveze soția și trebuia să o facă singur: nu putea să ceară ajutorul nimănui și nu putea să se îngrijoreze pentru sentimentele altora. Le riscase

viețile, dar riscul dăduse rezultate și cu asta basta. Totul era perfect logic și nimic nu mai conta. Inginerul Deakin, solid ca o stâncă, se transformase în Neseriosul Eddie, un tip care trebuia să fie supravegheat în cazul că ar greși iar. Ura oamenii de genul Neseriosului Eddie. Se ura pe sine.

Mulți dintre pasageri rămăseseră la bordul avionului, așa cum se întâmpla, adesea, la Botwood: erau bucuroși să prindă niște somn, în timp ce avionul stătea pe loc. Ollis Field, tipul de la FBI, și prizonierul său, Frankie Gordino, rămăseseră la bord, desigur: ei nu debarcaseră nici la Foynes. Tom Luther se afla în șalupă, îmbrăcat cu o pelerină cu guler de blană și o pălărie gri-porumbel. În timp ce se apropiau de chei, Eddie veni lângă Luther și murmură:

— Așteaptă-mă în clădirea liniilor aeriene. Te duc eu la telefon.

Botwood era un cătun cu case din lemn, așezat în jurul unui port cu apă adâncă, într-un estuar închis al râului Exploits. Nici chiar milionarii de pe Clipper nu puteau să găsească ceva de cumpărat pe aici. Satul avea un serviciu telefonic doar din luna iunie. Cele câteva mașini care existau acolo circulau pe partea stângă, pentru că Newfoundland se afla încă sub guvernare britanică.

Intrară toți în clădirea de lemn a Pan American și echipajul se îndreptă spre camera de operațiuni. Eddie citi imediat rapoartele meteorologice trimise prin radio de la marele aeroport terestru, aflat la vreo șaizeci de kilometri depărtare, la Gander Lake. Apoi calculă necesarul de combustibil pentru următoarea etapă. Pentru că această etapă era mult mai scurtă, calculul nu era atât de important, dar, chiar și așa, avionul nu ducea niciodată prea mult combustibil în exces, pentru că încărcătura suplimentară era foarte scumpă. În timp ce lucra la calcule, simți un gust amar în gură. Va mai fi vreodată capabil să facă aceste calcule

fără să se gândească la ziua asta îngrozitoare? Întrebarea era retorică: după ce va face ceea ce era pe cale să facă, nu va mai fi niciodată inginer pe Clipper.

Căpitanul s-ar putea întreba deja dacă e cazul să aibă încredere în calculele lui Eddie. Eddie avea nevoie să facă ceva ca să restabilească încrederea în el. Se decise să afișeze o îndoială de sine, implicită. Trecu de două ori peste cifre, apoi îi dădu foaia cu calcule căpitanului Baker, spunând:

— Aș aprecia dacă altcineva va verifica astea.

— N-are ce să strice, spuse căpitanul, dar păru ușurat, de parcă și-ar fi dorit să propună reverificarea, dar fusese reticent să o ceară.

— Mă duc să iau o gură de aer, spuse Eddie și ieși.

Îl găsi pe Tom Luther în fața clădirii Pan American, așteptând în picioare, cu mâinile în buzunare, privind indiferent vacile de pe câmp.

— Te conduc la biroul telegrafului, spuse Eddie. Îl conduse pe deal, în sus, în pas vioi. Luther întârzia, în spate.

— Grăbește-te, spuse Eddie. Trebuie să mă întorc.

Luther grăbi pasul. Arăta de parcă nu dorea să-l înfurie pe Eddie. Poate că nu era surprinzător după ce Eddie aproape că îl aruncase din avion.

Salutară din cap doi pasageri care păreau să se întoarcă de la biroul telegrafic: domnul Lovesey și doamna Lenehan, cuplul care se urcase la Foynes. Bărbatul purta o jachetă de pilot. Chiar așa distrat cum era, Eddie observă că cei doi păreau fericiți împreună. Oamenii spuseseră întotdeauna că el și Carol-Ann păreau fericiți împreună, își aminti el și simți un junghi de durere.

Ajunseră la birou și Luther ceru convorbirea. Scrise numărul pe care îl dorea pe o foaie de hârtie: nu dorea ca Eddie să-l audă spunându-l. Intrară într-o cabină privată, cu un aparat telefonic pe masă și o pereche de scaune și așteptară,

nerăbdători, să le fie făcută legătura. Atât de devreme dimineața, liniile nu trebuiau să fie prea aglomerate, dar existau, probabil, multe legături între locul acesta și Maine.

Eddie se simțea încrezător că Luther le va spune oamenilor săi să o aducă pe Carol-Ann la întâlnire. Era un mare pas înainte: însemna că va fi liber să acționeze din momentul în care operațiunea de salvare era încheiată, în loc să continue să-și facă griji pentru soția lui. Dar ce anume putea să facă? Lucrul evident era să anunțe prin radio, imediat, poliția. Dar Luther se va gândi, cu siguranță, la asta și, probabil, va distruge stația radio din Clipper. Nimeni nu va putea să facă nimic până când nu sosea ajutorul. Până atunci, Gordino și Luther se vor afla pe uscat, într-o mașină, îndepărtându-se în viteză – și nimeni nu va ști vreodată în ce țară se aflau, Canada sau Statele Unite. Eddie își storcea creierul să găsească o cale prin care să ușureze munca poliției de a-l urmări pe Gordino, dar nu se putea gândi la nimic. Și dacă anunța din timp, exista riscul ca poliția să apară prea repede și să o pună în pericol pe Carol-Ann – singurul risc pe care Eddie nu era pregătit să și-l asume. Începu să se întrebe dacă reușise să obțină ceva până la urmă.

După o vreme, sună telefonul și Luther ridică receptorul.

— Eu sunt, spuse el. Va fi o schimbare de plan. Trebuie să aduceți femeia pe șalupă. Urmă o pauză, apoi spuse: Inginerul dorește asta și spune că nu va exista nicio altă cale și eu îl cred, doar aduceți femeia, bine? După o altă pauză, privi spre Eddie. Vor să discute cu tine.

Inima lui Eddie se scufundă. Până acum, Luther acționase ca și cum ar fi fost șeful operațiunii. Acum, părea că nu are puterea să ordone aducerea lui Carol-Ann la locul de întâlnire. Eddie spuse tăios.

— Vrei să-mi spui că ăsta este șeful tău?

— Eu sunt șeful, răspunse Luther, nesigur. Dar am parteneri.

Era clar că partenerilor nu le plăcea ideea de a o aduce pe Carol-Ann la întâlnire. Eddie înjură. Trebuia să le ofere șansa să-l convingă să nu facă ceea ce le ceruse? Avea ceva de câștigat dacă discuta cu ei? Se gândi că nu. Ar putea să o aducă pe Carol-Ann la telefon, să o facă să țipe ca să-i înmoaie hotărârea…

— Zi-le să se ducă dracului, spuse Eddie. Telefonul se afla pe masă și el vorbi tare, în speranța că puteau să-l audă de la celălalt capăt al firului.

Luther păru speriat.

— Nu poți vorbi așa cu oamenii ăștia! spuse el cu voce ridicată.

Eddie se întrebă dacă ar trebui să fie și el speriat. Poate că evaluase greșit situația. Dacă Luther era unul dintre gangsteri, de ce se temea? Dar acum nu era momentul să-și reevalueze poziția. Trebuia să se țină de plan.

— Vreau doar un da sau un nu, zise el. Nu vreau să vorbesc cu rahatul ăla.

— O, Dumnezeule! Luther ridică telefonul și vorbi din nou. Nu vrea să vină la telefon – ți-am spus că va fi dificil. Urmă o pauză. Da, bună idee. O să-i spun. Se întoarse din nou spre Eddie și îi întinse receptorul. Soția ta e la telefon.

Eddie se întinse după telefon, apoi își retrase mâna. Dacă vorbea cu ea, se va lăsa la mila lor. Dar era disperat să-i audă vocea. Își adună și ultima urmă de voință, își îndesă mâinile în buzunare și își scutură capul.

Luther se holbă la el pentru o clipă, apoi vorbi, din nou, în telefon.

— Tot nu vrea să vorbească. El – ieși de pe linie, pizdă, vreau să vorbesc cu…

Brusc, Eddie îl apucă de gât. Telefonul zăngăni pe podea. Eddie își înfipse degetele în gâtul gros al lui Luther. Luther horcăi.

— Oprește-te! Dă-mi drumul! Lasă-mă… Vocea lui se înecă.

Ceața roșie se îndepărtă de pe ochii lui Eddie. Reduse presiunea, dar își menținu strânsoarea. Își apropie fața de a lui Luther atât de aproape încât Luther clipi.

— Ascultă-mă, spuse Eddie. Te adresezi soției mele cu „doamna Deakin”.

— Bine, bine! spuse Luther, horcăind. Dă-mi drumul, pentru numele lui Dumnezeu!

Eddie îi dădu drumul.

Luther se frecă pe gât respirând greu, apoi apucă telefonul.

— Vincini? A sărit la mine doar pentru că i-am spus soției lui… un cuvânt urât. Spune că trebuie să mă adresez cu „doamna Deakin”. Acum, înțelegi sau trebuie să-ți desenez? E în stare să facă orice! Urmă o pauză. Cred că pot să mă descurc cu el, dar dacă oamenii ne vor vedea luptându-ne, ce vor crede? Aș putea strica toată afacerea! Rămase tăcut pentru o vreme. Bine. O să-i spun. Ascultă, am luat decizia corectă, știu asta. Se întoarse spre Eddie. Vor face cum vrei tu. Ea se va afla pe șalupă.

Eddie își luă o expresie împietrită ca să să-și ascundă ușurarea extraordinară.

Luther continuă nervos:

— Dar îmi spune să-ți transmit că dacă va exista vreo piedică, o va împușca.

Eddie îi smulse telefonul din mână.

— Fii atent aici, Vincini. Unu: trebuie să o văd pe puntea șalupei înainte să deschid ușile avionului. Doi: ea trebuie să urce la bord împreună cu tine. Trei: indiferent ce piedici o să apară, dacă o împuști, te voi ucide cu mâinile goale. Bagă-ți bine în cap asta, Vincini. Înainte ca bărbatul să aibă ocazia să-i răspundă, închise telefonul.

Luther arăta consternat.

— De ce ai făcut asta? Ridică receptorul și lovi în furcă. Alo? Alo? Scutură din cap și închise. Prea

târziu. Privi spre Eddie cu un amestec de furie și respect. Chiar îți place să trăiești periculos, nu-i așa?

— Du-te să plătești convorbirea, izbucni Eddie.

Luther băgă mâna în buzunarul interior și scoase un sul de bancnote.

— Ascultă, spuse el. Faptul că te înfurii nu ajută pe nimeni. Ți-am dat ceea ce ai cerut. Acum va trebui să lucrăm împreună ca să facem această operațiune să reușească, pentru binele amândurora. De ce nu încercăm să ne înțelegem? Acum suntem parteneri.

— Să te ia dracu', spuse Eddie și ieși.

În timp ce se grăbea pe drumul de înapoiere spre port, era mai furios ca niciodată. Observația lui Luther că erau parteneri atinsese un punct sensibil. Eddie făcuse tot ce putuse ca să o protejeze pe Carol-Ann, dar era încă angajat în eliberarea lui Gordino, care era un criminal și un violator. Faptul că era obligat să facă asta ar trebui să fie o scuză și probabil că în mintea altora chiar așa era, dar lui i se părea că nu conta: știa că dacă va duce asta până la capăt nu va mai putea să țină capul sus niciodată.

În timp ce cobora dealul spre golf, privi peste apă. Clipperul plutea maiestuos pe suprafața calmă. Eddie știa că acesta era finalul carierei lui pe Clipper. Era înnebunit și din cauza asta. La ancoră se mai aflau două cargouri mari și câteva bărci de pescuit și, spre surprinderea lui, văzu o navă de patrulare a marinei americane legată la doc. Se întrebă ce căuta aici, în Newfoundland. Avea vreo legătură cu războiul? Asta îi aminti de zilele când era în Marina Militară. Privind în urmă, părea un fel de epocă de aur, când viața era mai simplă. Poate că trecutul pare întotdeauna atrăgător atunci când dai de necaz.

Intră în clădirea Pan American. Acolo, în holul vopsit în verde și alb, se afla un bărbat îmbrăcat în uniformă de locotenent, probabil de pe vasul de

patrulare. Când Eddie se apropie, locotenentul se întoarse. Era un bărbat mare, urât, cu ochi mici, prea apropiați și cu un neg pe nas. Eddie se holbă la el cu uluire și încântare. Nu putea să-și creadă ochilor.

— Steve? spuse el. Ești chiar tu. Cum dracu'…? Era Steve Appleby, pe care încercase Eddie să-l sune de la Londra: cel mai vechi și cel mai bun prieten al său, bărbatul pe care, dintre toți, și-l dorea de partea lui când se afla la ananghie. Abia dacă putea să respire.

Steve se îndreptă spre el și se îmbrățișară, bătându-se pe spate.

Eddie spuse:

— Ar fi trebuit să fii în New Hampshire. Ce naiba cauți aici?

— Nella mi-a spus că păreai disperat când ai sunat. Steve părea solemn. La naiba, Eddie, nu te-am văzut niciodată măcar puțin *șocat.* Ai fost mereu ca o stâncă. Am știut că trebuie să fii în *mare* necaz.

— Așa e. Sunt – Eddie fu copleșit, brusc, de emoție.

Timp de douăzeci de ore, își ținuse sentimentele înăbușite și bine astupate și era pe punctul să explodeze. Faptul că prietenul lui cel mai bun făcuse pe dracu-n patru ca să vină să-l ajute îl emoționa adânc.

— Sunt în mare necaz, mărturisi el. Apoi îi dădură lacrimile și gâtul i se strânse și nu putu să mai vorbească. Se întoarse și ieși din clădire.

Steve îl urmă. Eddie îl conduse după colțul clădirii, printr-o ușă mare, deschisă, într-o cameră pentru depozitarea bărcilor, goală, unde era ținută, de obicei, șalupa. Aici nu vor fi văzuți.

Steve vorbi ca să-i acopere jena.

— Nu pot să număr câte favoruri a trebuit să cer ca să ajung aici. Sunt în Marină de opt ani și există o mulțime de oameni care îmi sunt datori, dar, astăzi, toți mi-au plătit înapoi dublu și acum eu le

sunt dator. O să-mi ia încă opt ani doar ca să fiu chit!

Eddie clătină din cap. Steve avea o aptitudine naturală pentru învârteli și afaceri. Eddie dorea să-i mulțumească, dar nu-și putea opri lacrimile.

Steve schimbă tonul și întrebă:

— Eddie, ce naiba se întâmplă?

— Au luat-o pe Carol-Ann, reuși Eddie să spună.

— Cine a luat-o, pentru numele Domnului?

— Banda lui Patriarca.

Lui Steve nu-i venea să creadă.

— *Ray* Patriarca? Gangsterul?

— Au răpit-o.

— Dumnezeule atotputernic! De ce?

— Vor ca eu să aduc Clipperul jos.

— Pentru ce?

Eddie își șterse fața cu mâneca și își redobândi controlul.

— La bord se află un agent FBI cu un prizonier, un nenorocit numit Frankie Gordino. Presupun că Patriarca vrea să-l salveze. Oricum, un pasager care-și spune Tom Luther mi-a spus să aduc avionul jos în largul coastei statului Maine. Vor avea o șalupă rapidă care-i așteaptă și Carol-Ann se va afla la bord. Îl vom schimba pe Gordino pentru Carol-Ann, apoi Gordino o să dispară.

Steve clătină din cap.

— Și Luther a fost suficient de deștept ca să-și dea seama că singurul mod în care îl poate face pe Eddie Deakin să coopereze este să-i răpească nevasta.

— Mda.

— Nenorociții.

— Vreau să-i prind pe tipii ăștia, Steve. Vreau să-i răstignesc. Vreau să-i bat în cuie, jur.

Steve clătină din cap.

— Dar ce poți să faci?

— Nu știu. De asta te-am sunat pe tine.

Steve se agită.

— Perioada periculoasă pentru ei este din clipa în care urcă la bordul avionului până ce ajung la mașină. Poate că poliția ar putea să găsească mașina și să-i prindă.

Eddie era în dubii.

— Cum ar putea poliția să o recunoască? Va fi doar o mașină parcată lângă o plajă.

— S-ar putea să merite încercarea.

— Nu e destul de sigur, Steve. Sunt prea multe lucruri care pot merge prost. Și nu vreau să amestec poliția – n-am de unde să știu ce ar putea să facă, eventual să o pună în pericol pe Carol-Ann.

Steve clătină capul în semn de aprobare.

— Și mașina ar putea să se afle de oricare parte a frontierei, așa că ar trebui să anunțăm și poliția canadiană. La dracu', nu va rămâne secret nici cinci minute. Nu, poliția nu e bună. Asta ne lasă doar cu Marina Militară sau Garda de Coastă.

Eddie se simțea mai bine doar pentru că reușea să discute problema cu cineva.

— Hai să vorbim despre marină.

— În regulă. Să presupunem că pot aduce o navă de patrulare ca să intercepteze șalupa imediat după ce se face schimbul, înainte ca Gordino și Luther să ajungă la țărm.

— Ar putea să funcționeze, spuse Eddie și începu să simtă speranță. Dar poți să faci asta? Era aproape imposibil să faci navele Marinei Militare să se deplaseze în afara lanțului de comandă.

— Cred că pot. Sunt ieșite la manevre, oricum, și sunt agitați, în cazul în care Germania s-ar gândi să invadeze New England după Polonia. E doar o problemă de a devia una dintre ele. Tipul care ar putea să facă asta este tatăl lui Simon Greenbourne – ți-l amintești pe Simon?

— Sigur că da. Eddie își aminti de un puști sălbatic, cu un simț al umorului nebun și o sete uriașă de bere. Intra mereu în bucluc, dar de obicei scăpa ușor doar pentru că tatăl lui era amiral.

Steve continuă:

— Simon a mers prea departe, într-o zi, și a dat foc unui bar din Pearl City și a ars jumătate de cvartal. E o poveste lungă, dar eu l-am salvat de pușcărie și tatăl lui îmi este veșnic recunoscător. Cred că va face asta pentru mine.

Eddie privi spre nava cu care venise Steve. Era o vedetă antisubmarin, din clasa SC, veche de douăzeci și trei de ani, cu o carenă din lemn, dar avea un tun de 7,6 centimetri, o mitralieră de calibrul 23 și cu grenade antisubmarin. Îi va speria pe gangsterii de oraș dintr-o șalupă rapidă. Dar era ostentativă.

— Ar putea să vadă barca cu mult timp înainte și să miroasă o capcană, spuse el neliniștit.

Steve scutură din cap.

— Chestiile astea se pot ascunde pe râuri. Pescajul e mai mic de doi metri cu încărcătură completă.

— E riscant, Steve.

— Și dacă observă o navă de patrulare a Marinei Militare. Ce vor face? Anulează toată operațiunea?

— Ar putea să-i facă ceva lui Carol-Ann.

Steve păru pe cale să contrazică asta, apoi se răzgândi.

— E adevărat, spuse el. Se poate întâmpla orice. Tu ești singurul care are dreptul să spună dacă ne asumăm riscul.

Eddie știa că Steve nu spunea chiar ceea ce gândea.

— Crezi că sunt speriat, nu-i așa? spuse el ezitant.

— Mda. Dar ai dreptul.

Eddie își privi ceasul.

— Iisuse! Trebuie să mă întorc în sala de operațiuni. Trebuia să se hotărască. Steve născocise cel mai bun plan pe care-l putea aduce la îndeplinire și, acum, depindea de Eddie dacă îl accepta sau nu.

Steve spuse:
— Mai e un lucru la care se poate să nu te fi gândit. Ei ar putea să se gândească să te păcălească.
— Cum?
El ridică din umeri.
— Nu știu. Dar după ce urcă la bordul Clipperului va fi foarte greu să te contrazici cu ei. Ar putea să hotărască să-i ia pe Gordino și pe Carol-Ann.
— De ce naiba ar face asta?
— Ca să se asigure că nu cooperezi prea entuziast cu poliția pentru o vreme.
— Rahat. Mai exista și un alt motiv, înțelese Eddie. Țipase la tipii ăștia și îi insultase. Ar putea să pună la cale o pedeapsă finală, ca să-i dea o lecție.
Era la înghesuială.
Acum trebuia să meargă pe mâna lui Steve. Era prea târziu să mai facă altfel.
Dumnezeu să mă ierte dacă greșesc, gândi el.
— În regulă, zise el. Hai să facem așa.

Capitolul douăzeci și doi

Margaret se trezi gândind că astăzi trebuia să-i spună tatălui ei.
Îi luă un moment să-și amintească ce trebuia să-i explice: că ea nu va locui împreună cu ei, în Connecticut, că avea să părăsească familia, își va închiria o locuință și își va găsi o slujbă.
Era convinsă că asta va declanșa un acces de furie.
O năpădi o senzație amețitoare de teamă și de rușine. Era un sentiment familiar. Îl simțea ori de câte ori se gândea să-și înfrunte tatăl. Am nouăsprezece ani, gândi ea; sunt femeie. Noaptea

trecută am făcut dragoste pasională cu bărbat minunat. De ce mai sunt speriată de tatăl meu?

Așa fusese de când își putea aminti. Nu înțelesese niciodată de ce era el atât de hotărât să o țină în colivie. Se purta la fel și cu Elizabeth, dar nu și cu Percy. Părea că își dorește ca fiicele sale să devină niște ornamente inutile. Se purta și mai rău atunci când ele doreau să facă ceva practic, cum era să învețe să înoate, sau să construiască o casă în copac, sau să meargă pe bicicletă. Nu-i păsase niciodată cât de mulți bani cheltuiau pe haine, dar nu le permitea să aibă un cont deschis la librărie.

Nu doar perspectiva înfrângerii o făcea să se simtă rău. Era felul în care el o refuza, furia și disprețul, aluziile în bătaie de joc și fața înroșită de furie.

Ea încercase adesea să-l ocolească printr-o minciună, dar asta funcționa rareori: era atât de îngrozită că ar putea să audă mișcările pisicuței salvate în pod sau că ar putea să dea peste ea când se juca cu copiii „nepotriviți" din sat sau să-i scotocească prin cameră și să găsească exemplarul din *Vicisitudinile lui Evangeline*, de Elinor Glyn, încât plăcerile interzise își pierdeau farmecul.

Reușise să se împotrivească voinței lui doar cu ajutorul altora. Monica îi prezentase plăcerile sexuale și el nu fusese capabil niciodată să-i ia asta. Percy o învățase să tragă cu arma; Digby, șoferul, o învățase să conducă. Acum, poate că Harry Marks și Nancy Lenehan o vor ajuta să devină independentă.

Deja se simțea diferit. Simțea o mâncărime plăcută în mușchi, de parcă și-ar fi petrecut toată ziua făcând muncă fizică grea în aer liber. Stătea întinsă în cușeta ei și își plimba mâinile peste întregul trup. În ultimii șase ani se gândise la ea ca la un lucru făcut din forme neîndemânatice și păr dizgrațios, dar, acum, dintr-odată, îi plăcea trupul ei. Harry părea să considere că era minunat.

Din afara cușetei ei, închisă cu perdele, se auzeau zgomote slabe. Presupuse că oamenii se trezeau. Aruncă o privire afară. Nicky, stewardul gras, demonta paturile de pe partea cealaltă, cele în care dormiseră mama și tata și refăcea canapeaua. Cele ale lui Harry și ale domnului Membury fuseseră deja refăcute. Harry era așezat, complet îmbrăcat, privind afară pe fereastră gânditor.

Brusc, se simți sfioasă și trase perdeaua rapid, înainte ca el să o vadă. Era caraghios: în urmă cu câteva ore fuseseră atât de intimi pe cât puteau să fie două persoane, dar, acum, se simțea straniu.

Se întrebă unde se aflau ceilalți. Percy ar fi coborât pe țărm. Tata, probabil, a făcut același lucru: de obicei se trezea devreme. Mama nu era niciodată prea energică dimineața: probabil că se afla la toaletă. Domnul Membury nu se vedea nicăieri.

Margaret privi pe fereastră. Era zi. Hidroavionul se afla la ancoră, în apropierea unui orășel dintr-o pădure de pini. Scena era nemișcată.

Se întinse la loc, bucurându-se de intimitate, savurând amintirile nopții, rememorând detaliile și punându-le la păstrare, ca fotografiile dintr-un album. Simți că noaptea care trecuse fusese momentul în care își pierduse virginitatea *cu adevărat.* Mai înainte, cu Ian, contactul sexual fusese grăbit, dificil și rapid și se simțise ca un copil vinovat care imită, neascultător, jocurile adulților. Noaptea trecută, ea și Harry fuseseră adulți, se bucuraseră de corpurile lor. Fuseseră discreți, dar nu pe furiș; timizi, dar nu rușinați; nesiguri, fără stângăcie. Se simțea ca o femeie adevărată. Vreau mai mult, gândi ea; mult mai mult; și se îmbrățișă singură.

Și-l imagină pe Harry, așa cum abia îl văzuse, așezat lângă fereastră, îmbrăcat în cămașa albastră ca cerul, cu o expresie atât de gânditoare pe figura lui frumoasă; și, brusc își dori să-l sărute. Se ridică

în fund, își trase halatul pe umeri, deschise perdelele și spuse.

— Bună dimineața, Harry.

Capul îi tresări și arăta de parcă fusese surprins făcând ceva rău. Ea se întrebă la ce se gândea. El îi întâlni privirea, apoi zâmbi. Ea îi zâmbi înapoi și descoperi că nu se putea opri. Zâmbiră prostește unul spre altul timp de un minut foarte lung. În sfârșit, Margaret coborî privirea și se ridică în picioare.

Stewardul se întoarse de la aranjarea canapelei mamei și spuse:

— Bună dimineața, lady Margaret. Dorești o cană de cafea?

— Nu, mulțumesc, Nicky. Probabil că arăta ca o sperietoare și se grăbi să ajungă la o oglindă, să-și pieptene părul. Se simți dezbrăcată. Era dezbrăcată, în timp ce Harry se bărbierise, își pusese o cămașă curată și arăta strălucitor ca un măr proaspăt.

Oricum, tot dorea să-l sărute.

Își luă papucii, amintindu-și cum îi uitase, indiscret, în fața patului lui Harry și îi recuperase cu o fracțiune de secundă înainte ca tatăl ei să-i fi observat. Își băgă brațele în mânecile halatului și văzu privirea lui Harry cum coboară pe sânii ei. Nu o deranjă: lui *îi plăcea* să-i privească sânii. Își încheie cordonul și își trecu degetele prin păr.

Nicky termină treaba. Ea spera că el va pleca din compartiment, ca să-l poată săruta pe Harry. În schimb, el întrebă:

— Pot să desfac și patul tău, acum?

— Sigur, spuse ea cu un sentiment de dezamăgire. Se întrebă cât de mult va trebui să aștepte până va putea să-l sărute, din nou, pe Harry. Își luă geanta, aruncă o privire plină de regret spre Harry, apoi ieși.

Celălalt steward, Davy, aranja un mic dejun de tip bufet în salon. Ea fură o căpșună, simțindu-se păcătoasă. Merse de-a lungul avionului. Cele mai

multe dintre cușete fuseseră, de acum, transformate, la loc, în canapele și câteva persoane stăteau sorbind adormite cafeaua. Îl văzu pe domnul Membury adâncit în conversație cu baronul Gabon și se întrebă ce subiect de conversație găsise perechea aceea nepotrivită pe care să-l dezbată atât de intens. Lipsea ceva și, după un moment, își dădu seama ce era: nu existau ziare de dimineață.

Intră în toaleta doamnelor. Mama era așezată la masa de toaletă. Dintr-odată, Margaret se simți îngrozitor de vinovată. Cum am putut să fac toate lucrurile alea, cu mama adormită la doar câțiva pași de mine? Simți cum roșeața îi cotropește obrajii. Se strădui să spună: „Bună dimineața, mamă”. Spre surpriza ei, vocea îi sună destul de normală.

— Bună dimineața, dragă. Arăți puțin îmbujorată. Ai dormit bine?

— Foarte bine, spuse Margaret și roși mai intens. Apoi îi veni un moment de inspirație și continuă. Mă simt vinovată pentru că am furat o căpșună de la bufetul din salon. Se scufundă în lavoar, ca să scape. Când ieși de acolo, dădu drumul la apă în chiuvetă și se spălă viguros pe față.

Îi părea rău că trebuia să îmbrace aceeași rochie pe care o purtase și ieri. I-ar fi plăcut ceva proaspăt. Se stropi cu mai multă apă de toaletă. Harry îi spusese că îi plăcea. El chiar știa că era Tosca. Era primul bărbat din câți cunoscuse care putea să identifice parfumurile.

Îi luă ceva timp să-și perie părul. Era cea mai reușită trăsătură a ei și trebuia să scoată maximum de efect din asta. Ar trebui să mă preocupe mai mult felul în care arăt, gândi ea. Până acum, nu prea îi pasase, dar, dintr-odată, părea să conteze. Ar trebui să am rochii care să-mi pună în valoare silueta și pantofi inteligent aleși care să-mi pună în valoare picioarele lungi și culori care să arate bine

lângă părul roșcat și ochii verzi. Rochia pe care o purta era în regulă: era un fel de roșu-cărămiziu. Dar era, mai degrabă, largă și fără formă și acum, când privi în oglindă, își dori să fi avut umerii mai pătrați și o curea în jurul taliei. Mama nu o va lăsa să poarte machiaj, desigur, așa că trebuia să fie mulțumită cu tenul ei palid. Cel puțin avea dinți frumoși.

— Sunt gata, spuse ea vioaie.

Mama se afla în aceeași poziție.

— Presupun că te duci înapoi, să vorbești cu domnul Vandenpost.

— Presupun că da, întrucât nu se mai află nimeni altcineva acolo și tu încă îți redecorezi fața.

— Nu fi obraznică. Este ceva evreiesc în aspectul lui.

Ei bine, nu este circumcis, gândi Margaret și aproape că era să o spună într-un acces diavolesc: în schimb începu să chicotească.

Mama se simți jignită.

— Nu e nimic de râs în asta. Vreau să știi că nu îți voi mai permite să te vezi cu tânărul acela după ce coborâm din acest avion.

— Vei fi fericită să afli că nu dau doi bani pe asta.

Era adevărat: avea de gând să-și părăsească părinții, așa că nu prea mai conta ce îi permiteau și ce nu.

Mama îi aruncă o privire suspicioasă.

— De ce cred că nu ești tocmai sinceră?

— Pentru că tiranii nu au niciodată încredere în nimeni, zise Margaret.

Asta era o replică de ieșire din scenă destul de bună, gândi ea și se îndreptă spre ușă. Dar mama o chemă înapoi.

— Nu pleca, dragă, spuse mama și ochii i se umplură de lacrimi.

Voia să spună: „Nu pleca din cameră” sau „Nu părăsi familia?” Era posibil să bănuiască ce

plănuia Margaret? Avusese întotdeauna o intuiție foarte bună. Margaret nu spuse nimic.

— Am pierdut-o deja pe Elizabeth. N-aș putea suporta să te pierd și pe tine.

— Dar e vina tatii! explodă Margaret și, brusc, îi veni să plângă. Nu-l poți împiedica să mai fie atât de groaznic?

— Crezi că nu încerc?

Margaret rămase șocată: mama nu admisese niciodată, înainte, că tata ar putea să fie de vină.

— Dar n-am ce să fac dacă așa este el, sublinie ea nefericită.

— Ai putea încerca să nu-l provoci, spuse mama.

— Și să cedez întotdeauna, vrei să spui.

— De ce nu? Doar până când te măriți.

— Dacă *tu* te-ai împotrivi, poate că nu ar mai fi așa.

Mama scutură din cap tristă.

— Nu pot să-ți iau partea împotriva lui, dragă. Este soțul meu.

— Dar greșește atât de tare!

— Asta nu are importanță. Vei afla asta când te vei căsători.

Margaret se simți încolțită.

— Nu e corect.

— Nu va mai dura mult. Îți cer doar să-l mai tolerezi încă puțin. Imediat ce vei împlini douăzeci și unu de ani, se va purta altfel, îți promit, chiar dacă nu te măriți. Știu că este greu. Dar nu vreau să primești și tu interdicție, ca sărmana Elizabeth…

Margaret înțelese că și ea ar fi la fel de supărată ca mama ei dacă s-ar înstrăina.

— Nici eu nu vreau asta, mamă, spuse ea. Făcu un pas spre scaun. Mama deschise brațele. Se îmbrățișară straniu, Margaret în picioare și mama ei așezată.

— Promite-mi că nu te vei certa cu el, o rugă mama.

Suna atât de tristă încât Margaret își dori, din tot sufletul, să-i facă această promisiune; dar ceva o reținu și tot ceea ce reuși să spună fu:

— Voi încerca mamă, chiar voi încerca.

Mama îi dădu drumul și o privi; și Margaret citi resemnare sumbră pe figura ei.

— Îți mulțumesc pentru asta, oricum, spuse mama.

Nu mai era nimic de zis.

Margaret ieși.

Harry se ridică în picioare când ea intră în compartiment. Se simțea atât de supărată încât aproape își pierdu controlul și își aruncă brațele în jurul lui. După o ezitare uluită, de o clipă, el o îmbrățișă și o sărută în vârful capului. Ea începu să se simtă mai bine imediat.

Când deschise ochii, surprinse o privire uluită a domnului Membury, care se întorsese la locul lui. Abia dacă îi păsa, dar se desprinse de lângă Harry și se așezară în partea cealaltă a compartimentului.

— Trebuie să facem niște planuri, spuse Harry. Asta ar putea să fie ultima noastră ocazie să vorbim în privat.

Margaret știa că mama se va întoarce curând și tata și Percy vor reveni împreună cu ceilalți pasageri și după asta ea și Harry s-ar putea să nu mai fie niciodată singuri. Simți cum o cuprinde panica și avu o viziune cu ei doi despărțindu-se la Port Washington fără să se mai întâlnească vreodată.

— Unde pot să te contactez? Zi-mi repede! spuse ea.

— Nu știu – nu am un loc fix. Dar nu-ți face griji, te voi contacta eu. La ce hotel veți sta?

— La Waldorf. Îmi vei telefona diseară? Trebuie.

— Calmează-te. Sigur că da. O să mă prezint ca domnul Marks.

Tonul relaxat al lui Harry o făcu pe Margaret să-și dea seama că se purta caraghios – și puțin

egoist. Ar trebui să se gândească la el la fel de mult ca și la ea.

— Unde îți vei petrece noaptea?

— Voi găsi un hotel ieftin.

Ea fu lovită de o idee.

— Ți-ar plăcea să te strecori în camera mea, la Waldorf?

El rânji.

— Vorbești serios? Știi că aș vrea.

Ea era bucuroasă că îl mulțumise.

— În mod normal, aș împărți camera cu sora mea, dar, acum, voi fi de capul meu.

— O, frate, abia aștept.

Ea știa cât de mult iubea el viața bună și, în felul acesta, dorea să-l facă fericit. Ce altceva i-ar mai plăcea?

— Vom comanda omletă și șampanie de la room-service.

— Voi dori să rămân acolo pentru totdeauna.

Asta o aduse înapoi la realitate.

— Părinții mei se vor muta la bunicii mei, în Connecticut, peste câteva zile. Atunci va trebui să-mi găsesc un loc în care să stau.

— Vom căuta împreună, spuse el. Poate vom găsi camere în aceeași clădire sau ceva de genul ăsta.

— Serios? Ea era înfiorată. Vor avea camere în aceeași clădire. Era exact ceea ce își dorea ea. Fusese pe jumătate speriată că el va depăși limita și îi va cere să se mărite cu el și pe jumătate speriată că nu-l va mai vedea niciodată; dar acesta era idealul: putea să rămână în apropierea lui și să ajungă să-l cunoască mai bine, fără să se angajeze în grabă, prostește. Și va putea să se culce cu el. Dar exista o piedică.

— Dacă voi lucra pentru Nancy Lenehan, va trebui să merg la Boston.

— Poate că voi veni și eu la Boston.

— Ai face asta? Abia dacă putea să creadă ce auzea.

— Este un loc la fel de bun ca oricare altul. Unde se află, oricum?

— New England.

— E ca vechea Anglie?

— Ei bine, am auzit că oamenii sunt mai snobi.

— Va fi exact ca acasă.

— Ce fel de camere vom avea? spuse ea surescitată. Vreau să spun, cât de multe și așa mai departe?

El zâmbi.

— Nu vei avea mai mult de o cameră și vei descoperi că va fi o luptă să plătești chiar și pentru aia. Dacă are vreo legătură cu echivalentul englezesc, va avea mobilă ieftină și o singură fereastră. Cu puțin noroc, va exista un ochi de aragaz sau o plită pe care să poți face cafeaua. Vei împărți baia cu ceilalți locatari.

— Și bucătăria?

El scutură din cap.

— Nu-ți poți permite o bucătărie. Prânzul va fi singura masă caldă a zilei. Când ajungi acasă, poți să bei o ceașcă de ceai și să mănânci o prăjitură sau poți să-ți faci pâine prăjită, dacă ai un prăjitor electric.

Știa că el încerca să o pregătească pentru ceea ce el considera că este o realitate neplăcută, dar pentru ea totul suna minunat de romantic. Să te gândești că ai putea să-ți faci singur pâine prăjită și ceai la orice oră dorești, într-o cameră micuță, care e numai a ta, fără părinți de care să te îngrijorezi și fără servitori care să bombăne la tine… Putea fi raiul pe pământ.

— Proprietarii acestor locuri locuiesc, de obicei, acolo?

— Uneori. E mai bine dacă locuiesc, pentru că, în cazul ăsta, păstrează locul curat – deși își bagă nasul în treburile tale. Dar dacă proprietarul locuiește în altă parte, clădirea se deteriorează adesea: instalații defecte, vopsea cojită, acoperișuri sparte, genul acesta de lucruri.

Margaret începu să înțeleagă că avea enorm de multe lucruri de învățat, dar nimic din ceea ce spuse Harry nu o putea descuraja. Înainte să poată pune mai multe întrebări, se întoarseră pasagerii și echipajul și, în același moment, mama reveni de la toaletă cu o expresie palidă, dar frumoasă. Exaltarea lui Margaret se domoli. Când își aminti de conversația cu mama ei, înțelese că exaltarea de a evada împreună cu Harry avea să fie amestecată cu durere.

De obicei, nu mânca prea mult dimineața, dar astăzi era hămesită.

— Aș vrea niște șuncă și ouă, spuse. Destul de multe, de fapt. Îi prinse privirea lui Harry și înțelese că-i era foame pentru că făcuse dragoste cu el toată noaptea. Schiță un zâmbet. El îi citi gândurile și întoarse privirea în grabă.

Avionul decolă câteva minute mai târziu. Margaret găsi că era la fel de incitant, deși se întâmpla pentru a treia oară. Nu-i mai era frică.

Fierbea datorită discuției cu Harry. El voia să meargă la Boston cu ea! Deși era chipeș și fermecător și probabil că avea succes la fete precum Margaret, i se părea că se îndrăgostise de ea într-un fel special. Se întâmplase extrem de brusc, dar el fusese foarte sensibil: nu făcuse jurăminte extravagante, dar era pregătit să facă aproape orice ca să rămână împreună.

Acest angajament șterse orice îndoială din mintea ei. Până acum, nu-și permisese să se gândească la un viitor împreună cu el, dar, dintr-odată, simți că are deplină încredere în el. Avea să obțină tot ceea ce își dorea: libertate, independență și dragoste.

Imediat ce avionul ajunse la altitudinea de croazieră, fură invitați să se servească de la bufetul pentru micul dejun și Margaret făcu asta cu mult zel. Toți mâncau căpșuni și smântână, în afară de Percy, care prefera fulgii de porumb. Tata bău

șampanie alături de căpșuni. Margaret își mai luă chifle calde și unt.

Când Margaret era pe punctul să se întoarcă în compartiment, prinse privirea lui Nancy Lenehan, care dădea târcoale terciului cald. Nancy era la fel de aranjată și la modă ca întotdeauna, cu o bluză bleumarin în locul celei gri pe care o purtase ieri. Îi făcu semn lui Margaret să se apropie și îi spuse cu voce scăzută:

— Am primit un telefon foarte important, la Botwood. Astăzi voi învinge. Poți să consideri că ai o slujbă.

Margaret străluci de plăcere.

— O, mulțumesc!

Nancy puse o carte de vizită pe farfuria cu pâine a lui Margaret.

— Sună-mă când ești pregătită.

— Așa voi face! Peste câteva zile! Mulțumesc!

Nancy își duse un deget la buze și-i făcu cu ochiul.

Margaret se întoarse în compartimentul ei exaltată. Spera că tatăl ei să nu fi văzut cartea de vizită. Nu dorea ca el să-i pună întrebări. Din fericire, era prea concentrat la mâncarea lui ca să mai observe altceva.

Dar în timp ce mânca înțelese că tot va trebui să-i spună, mai devreme sau mai târziu. Mama o implorase să evite o confruntare, dar nu avea cum să facă asta. Ultima dată încercase să se furișeze și asta nu funcționase. De data asta trebuia să-i anunțe deschis că îi părăsea, așa că toată lumea va afla. Nu trebuia să facă un secret din asta, să nu-i ofere niciun pretext să anunțe poliția. Trebuia să-i exprime clar că avea un loc în care să meargă și prieteni care să o ajute.

Și acest avion era, cu siguranță, locul în care să-l înfrunte. Elizabeth făcuse acest lucru în tren și funcționase, pentru că el fusese obligat să se poarte civilizat. Mai târziu, în camerele lor de hotel, putea să facă orice dorea.

Când ar trebui să-i spun? Mai devreme e mai bine decât mai târziu: după micul dejun, el se va afla în cea mai bună dispoziție a zilei, plin de șampanie și mâncare. Mai târziu, pe măsură ce ziua avansa și el va bea niște cocktailuri sau vin, va deveni mai irascibil.

Percy se ridică și spuse:

— Mă duc să mai iau niște fulgi de porumb.

— Stai jos, spuse tata. Vine șunca. Ai mâncat destul gunoi din ăla. El era împotriva fulgilor de porumb.

— Încă mi-e foame, zise Percy și, spre uluirea lui Margaret, ieși din compartiment.

Tata era stupefiat. Percy nu-l sfidase niciodată pe față. Mama doar se holba. Toată lumea aștepta întoarcerea lui Percy. El se întoarse cu un bol plin de fulgi de porumb. Toți priveau. Se așeză și începu să mănânce.

Tata insistă:

— Ți-am zis să nu-ți mai iei din ăia.

Percy îi dădu peste nas:

— Nu e stomacul tău. Și continuă să mănânce.

Tata arăta de parcă era gata să se ridice, dar în clipa aceea intră Nicky, dinspre bucătărie, și îi dădu o farfurie cu cârnați, șuncă și ouă ochiuri. Pentru o clipă, Margaret se gândi că tata va arunca farfuria spre Percy; dar îi era prea foame. Luă furculița și cuțitul și adăugă:

— Adu-mi niște muștar englezesc.

— Mi-e teamă că nu am muștar, domnule.

— Nu ai muștar? spuse tata furios. Cum poți să mănânci cârnați fără muștar?

Nicky păru speriat.

— Îmi pare rău, domnule – nu ne-a mai cerut nimeni până acum. Mă voi asigura ca la următorul zbor să aduc.

— Asta nu-mi e de prea mare folos, acum, nu-i așa?

— Cred că nu. Îmi pare rău.

Tata mârâi și începu să mănânce. Își vărsase furia pe steward și Percy scăpase. Margaret era uimită. Asta nu se mai întâmplase până acum.

Nicky îi aduse șunca și ouăle și ea se înfipse în ele, mâncând cu poftă. Era posibil ca tata să se înmoaie, în sfârșit? Sfârșitul speranțelor sale politice, începutul războiului, exilul și rebeliunea fiicei sale mai mari se adunaseră ca să-i strivească ego-ul și să-i slăbească voința.

Trebuia să-i spună, nu va exista un moment mai bun decât ăsta.

Își termină micul dejun și așteptă ca ceilalți să termine și ei. Apoi așteptă ca stewardul să ia farfuriile; apoi așteptă în timp ce tatăl ei mai primi o cafea. În sfârșit, nu mai era nimic de așteptat.

Se mută pe locul din mijloc de pe canapea lângă mama și în fața tatălui ei. Inspiră adânc și începu.

— Trebuie să-ți spun ceva, tată, și sper că nu te vei supăra.

Mama murmură:

— Of, nu…

Tata întrebă:

— Ce mai e acum?

— Am nouăsprezece ani și n-am lucrat o clipă în toată viața mea. E momentul să încep.

Mama era exasperată.

— În numele Cerului, pentru ce?

— Aș vrea să fiu independentă.

Mama zise:

— Sunt milioane de fete care lucrează în fabrici și birouri și care și-ar scoate ochii să fie în locul tău.

— Știu asta, mamă. Margaret mai știa și că mama o contrazicea doar ca să-l țină pe tata în afara discuției. Oricum, asta nu va funcționa pentru mult timp.

Mama o surprinse capitulând aproape imediat.

— Ei bine, presupun că dacă ești hotărâtă să faci asta, bunicul tău va putea să-ți găsească un loc la cineva cunoscut…

— Am deja o slujbă.
Asta o luă prin surprindere.
— În America? Cum e posibil?
Margaret se hotărâse să nu le spună despre Nancy Lenehan. Părinții ei ar putea să discute cu ea și să strice totul.
— Totul e aranjat, spuse ea sec.
— Ce fel de slujbă?
— Asistent la departamentul de vânzări al unei fabrici de încălțăminte.
— O, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi ridicolă!
Margaret își mușcă buzele. Pentru ce trebuia să fie mama atât de disprețuitoare?
— Nu e ridicol. Mai degrabă sunt mândră de mine. Am primit o slujbă prin propriile mele forțe, fără ajutorul tatii sau al bunicului, doar pe meritul meu. Poate că nu era exact ceea ce se întâmplase, dar Margaret devenise defensivă.
— Unde se află fabrica?
Tata vorbi pentru prima dată.
— Nu poate să lucreze într-o fabrică și cu asta am încheiat.
Margaret spuse:
— Voi lucra în biroul de vânzări, nu în fabrică. Și se află la Boston.
— Atunci, asta aranjează lucrurile, spuse mama. Vei locui la Stamford, nu la Boston.
— Nu, mamă. Voi locui la Boston.
Mama deschise gura să vorbească, apoi o închise din nou înțelegând, în sfârșit, că se confrunta cu ceva ce nu putea să respingă cu ușurință. Rămase tăcută pentru o vreme, apoi adăugă:
— Ce încerci să ne spui?
— Doar că o să vă părăsesc și voi pleca la Boston și voi locui cu chirie și voi merge la muncă.
— O, este prea stupid!
Margaret se inflamă.

— Nu fi atât de *disprețuitoare.* Mama tresări la tonul ei furios și Margaret regretă imediat. Continuă mult mai liniștită:

— Fac doar ceea ce fac cele mai multe fete de vârsta mea.

— Fete de vârsta ta, poate, dar nu și fetele din clasa ta socială.

— De ce ar trebui să fie vreo deosebire?

— Pentru că nu are niciun rost să lucrezi pe un post în care ești plătită cu cinci dolari pe săptămână și să locuiești într-un apartament care-l va costa pe tatăl tău o sută de dolari pe lună.

— Nu vreau ca tata să plătească pentru apartament.

— Atunci, unde vei locui?

— V-am spus, în chirie.

— În mizerie! Dar ce rost are?

— Voi economisi bani până când voi avea destui pentru un bilet spre casă, apoi voi pleca și mă voi înrola în STA.

Tata vorbi din nou.

— Habar nu ai despre ce vorbești.

Margaret se simți înțepată.

— Despre ce nu știu, tată?

Mama, încercând să-i întrerupă, spuse:

— Nu, nu e…

Margaret trecu peste ea.

— Știu că va trebui să alerg după comisioane și să fac cafea și să răspund la telefon în birou. Știu că voi locui într-o singură cameră, cu un ochi de aragaz și voi împărți baia cu alți chiriași. Știu că nu-mi va plăcea să fiu săracă – dar îmi va plăcea să fiu liberă.

— Nu știi nimic, spuse tata disprețuitor. Liberă? Tu? Vei fi ca un iepuraș de companie eliberat într-o cușcă cu animale. Îți spun eu ce nu știi, fata mea: nu știi că ai fost protejată și răsfățată toată viața ta. N-ai fost niciodată la școală…

Această nedreptate îi aduse lacrimi în ochi și o provocă să răspundă.

— Am vrut să merg la școală, protestă ea. Tu nu m-ai lăsat!

El ignoră întreruperea.

— Ți-au fost spălate hainele și mâncarea ți-a fost pregătită și ai fost transportată cu șofer oriunde ai dorit să mergi, ți-au fost aduși copii acasă ca să te joci cu ei și nu te-ai gândit, nicio clipă, la felul în care au fost obținute toate astea.

— Ba m-am gândit!

— Și, acum, vrei să trăiești pe cont propriu! Nici măcar nu știi cât costă o pâine, nu-i așa?

— Voi afla curând…

— Nu știi cum să-ți speli propria lenjerie. N-ai călătorit niciodată cu autobuzul. N-ai dormit singură într-o casă. Nu știi cum să reglezi un ceas deșteptător, să pui momeală într-o cursă de șoareci, să speli vasele, să fierbi un ou – ai putea să fierbi un ou? Știi cum se face?

— Și a cui e vina că nu știu toate astea? întrebă Margaret înlăcrimată.

El continuă, fără milă, iar pe față i se citeau dispreț și furie.

— La ce vei fi de folos într-un birou? Nu poți să faci ceaiul – nu știi cum. N-ai văzut niciodată un dulap cu dosare. N-a trebuit niciodată să stai într-un loc de la nouă dimineața până la cinci după amiaza. Te vei plictisi și vei umbla aiurea. Nu vei rezista nicio săptămână.

El exprima temerile cele mai secrete ale lui Margaret și din cauza asta era atât de supărată. În sufletul ei era îngrozită că el ar putea să aibă dreptate: va fi neajutorată locuind singură, va fi concediată de la slujbă. Vocea lui batjocoritoare, fără milă, care prezicea, cu încredere, că cele mai rele temeri ale ei vor deveni realitate îi distrugea visul așa cum un val distruge un castel de nisip. Ea plânse, pe față, cu șiroaie de lacrimi scurgându-se pe obraji.

Îl auzi pe Harry spunând:

— Este prea mult…

— Lasă-l să continue, îi spuse ea. Asta era o bătălie pe care nu putea să o poarte Harry în locul ei: era între ea și tatăl ei.

Roșu la față, fluturând degetul, vorbind din ce în ce mai tare, tata continuă:

— Boston nu e ca satul Oxenford, să știi. Acolo, oamenii nu se ajută unul pe altul. Te vei îmbolnăvi și vei fi otrăvită de doctori cu școala făcută pe jumătate. Vei fi jefuită de proprietarii evrei și violată pe străzi de negri. Cât despre înrolarea în armată…!

— Mii de fete s-au înrolat în STA! spuse Margaret, dar vocea ei era o șoaptă slabă.

— Nu fete ca tine, replică el. Fete dure, poate, care sunt obișnuite să se scoale devreme dimineața și să frece podelele, nu debutante răsfățate. Și ferească Sfântul să te afli în vreun fel de pericol – te vei transforma în piftie!

Își aminti cât de neajutorată fusese în camuflaj – speriată și panicată – și se înroși de rușine. Avea dreptate, se transformase în piftie. Dar nu va fi întotdeauna înspăimântată și lipsită de apărare. El făcuse tot posibilul să o facă să se simtă lipsită de puteri și dependentă, dar Margaret era extrem de hotărâtă să devină ea însăși și își păstra flacăra speranței chiar și atunci când tremura sub atacul lui.

Își îndreptă degetul spre ea și ochii îi ieșiră atât de tare din orbite încât păreau gata să explodeze.

— Nu vei rezista nici măcar o săptămână într-un birou și nu vei rezista nici măcar o zi în STA, rosti el malefic. Ești prea moale. Se lăsă pe spate, aparent mulțumit de sine.

Harry veni și se așeză lângă Margaret. Scoase o batistă scrobită, de pânză, și o șterse pe obraji cu blândețe.

Tata spuse.

— Cât despre tine, tinere flăcău…

Harry se ridică din scaun într-o clipă și se duse spre tata. Margaret icni, gândindu-se că va urma o

bătaie. Harry spuse:

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești în felul acesta. Eu nu sunt o fată. Sunt un bărbat în toată firea și dacă mă insulți, te pocnesc peste capul ăla gras.

Tata se supuse în liniște.

Harry îi întoarse spatele și se așeză, din nou, alături de Margaret.

Margaret era supărată, dar, cumva, în suflet avea un sentiment de triumf. Îi spusese că urma să plece. El se înfuriase și o batjocorise și o făcuse să plângă, dar nu o făcuse să se răzgândească: tot va pleca.

Chiar și așa, el reușise să-i strecoare în suflet o îndoială. Fusese deja îngrijorată că era posibil să nu aibă curajul să-și ducă planul la îndeplinire, că ar putea să fie paralizată de teamă în ultima clipă. El amplificase această îndoială cu bătaia de joc și disprețul lui. Nu făcuse nimic curajos în toată viața ei: putea să se descurce acum? Da, mă voi descurca, gândi ea. Nu sunt prea moale și am să dovedesc asta.

El o descurajase, dar nu reușise să-i schimbe hotărârea. Oricum, era posibil ca el să nu se dea bătut. Privi peste umărul lui Harry. Tata se uita pe fereastră cu o expresie malefică. Elizabeth îl sfidase, dar el îi interzisese să-i mai caute și ea ar putea să nu-și mai revadă niciodată familia.

Ce răzbunare îngrozitoare plănuia pentru Margaret?

Capitolul douăzeci și trei

Diana Lovesey se gândea, tristă, că dragostea adevărată nu dura prea mult.

Când Mervyn se îndrăgostise de ea, fusese încântat să-i satisfacă orice dorință, cu cât mai

capricioasă, cu atât mai bine. Era gata, în orice moment, să plece până la Blackpool pentru o bucată de piatră, să-și ia o după-amiază liberă ca să meargă la cinema sau să lase totul baltă și să zboare la Paris. Era fericit să colinde prin toate magazinele din Manchester în căutarea unei eșarfe de cașmir, cu nuanța potrivită de albastru-verzui, să plece de la un concert la jumătatea lui pentru că ea era plictisită, sau să se trezească la cinci dimineața ca să meargă să ia micul dejun la o cafenea muncitorească. Dar această atitudine nu durase multă vreme după nuntă. Rareori îi refuza ceva, dar el încetă, curând, să se mai bucure pentru satisfacerea dorințelor ei. Încântarea se transformase în toleranță și apoi în nerăbdare și spre final în dispreț.

Acum, ea se întreba dacă relația ei cu Mark va urma același model.

Toată vara, el fusese sclavul ei, dar, acum, la câteva zile după ce fugiseră împreună, deja se certaseră. În cea de a doua noapte a fugii lor, fuseseră atât de nervoși unul pe altul, încât dormiseră despărțiți! În mijlocul nopții, când izbucnise furtuna și avionul se cabra și se legăna ca un cal sălbatic, Diana fusese atât de înfricoșată încât aproape că își înghițise mândria și intenționase să se ducă la cușeta lui Mark. Dar ar fi fost prea umilitor, așa că rămase întinsă, nemișcată, gândindu-se că avea să moară. Sperase că el va veni la ea, dar și el era la fel de mândru și asta o înnebunea și mai tare.

În dimineața asta abia dacă vorbiseră. El se trezise chiar când avionul ameriza la Botwood și când se trezi Diana, Mark plecase deja la țărm. Acum stăteau față în față, în locurile de lângă culoar, din compartimentul numărul 4, prefăcându-se că iau micul dejun. Diana se juca cu niște căpșuni și Mark rupea o chiflă fără să o mănânce.

Ea nu mai era așa de sigură de ce o enervase atât de tare faptul că Mervyn împărțea apartamentul

nupțial cu Nancy Lenehan. Se gândea doar că Mark ar fi trebuit să o înțeleagă și să o susțină. În schimb, el îi pusese la îndoială dreptul de a se simți în felul acesta și insinuase că ea era încă îndrăgostită de Mervyn. Cum putea Mark să spună așa ceva, când ea renunțase la tot ca să fugă împreună cu el?

Privi în jur. În dreapta ei, prințesa Lavinia și Lulu Bell erau angajate într-o conversație superficială. Niciuna din ele nu dormise din cauza furtunii și păreau epuizate. În stânga, dincolo de culoar, tipul de la FBI, Ollis Field, și prizonierul lui, Frankie Gordino, mâncau în tăcere. Piciorul lui Gordino era prins cu cătușe de scaun. Toată lumea părea obosită și mai degrabă morocănoasă. Fusese o noapte lungă.

Davy, stewardul, apăru și debarasă farfuriile cu micul dejun. Prințesa Lavinia se plânse că ouăle ei fuseseră prea moi și șunca prea prăjită. Davy le oferi cafea. Diana nu servi.

Prinse privirea lui Mark și încercă să zâmbească. El privi spre ea. Ea spuse:

— Nu ai vorbit cu mine toată dimineața.

— Pentru că pari să fii mai interesată de Mervyn decât de mine! exclamă el.

Brusc, se simți smerită. Poate că el avea dreptul să fie gelos.

— Îmi pare rău, Mark, izbucni ea. Ești singurul bărbat de care sunt interesată, serios.

El se întinse și o apucă de mână.

— Vorbești serios?

— Da, vorbesc serios. Mă simt atât de proastă. M-am purtat foarte urât.

El o mângâie pe dosul palmei.

— Ei bine… O privi în ochi și, spre surpriza ei, observă că era pe cale să izbucnească în lacrimi. Ei bine, sunt îngrozit că mă vei părăsi.

Ea nu se așteptase la asta. Era destul de șocată. Nu-i trecuse niciodată prin cap că el se temea să o piardă.

El continuă:

— Ești atât de adorabilă, de atrăgătoare, ai putea să ai orice bărbat și e greu de crezut că mă vrei pe mine. Îmi e teamă că îți vei înțelege greșeala și te vei răzgândi.

Ea era emoționată.

— Ești cel mai adorabil bărbat din lume, din cauza asta m-am îndrăgostit de tine.

— Chiar nu-ți pasă de Mervyn?

Ea ezită, doar pentru o clipă, dar era suficient.

Expresia lui Mark se schimbă din nou și spuse amărât:

— Îți pasă de el.

Cum putea să-i explice asta? Nu mai era îndrăgostită de Mervyn, dar el tot mai avea un fel de putere asupra ei.

— Nu e ceea ce crezi, spuse ea disperată.

Mark își retrase mâna.

— Atunci, luminează-mă. Spune-mi ce este.

În momentul acela, Mervyn intră în compartiment.

El privi în jur, o observă pe Diana și zise:

— Aici erai.

Ea se simți nervoasă imediat. Ce mai voia? Era furios? Spera că nu va face o scenă.

Ea privi spre Mark. Fața lui era încordată. Inspiră adânc și spuse:

— Uite ce e, Lovesey. Nu vrem încă o ceartă. Așa că ar fi mai bine să pleci de aici.

Mervyn îl ignoră și vorbi spre Diana.

— Trebuie să discutăm despre asta.

Ea îl cercetă îngrijorată. Ideea lui despre o conversație era cu sens unic. O „discuție” devenea, uneori, o cicăleală. Oricum, nu arăta agresiv. Încerca să nu afișeze nicio expresie pe față, dar ea avea o vagă idee că el se simțea somnoros. Asta o făcu să fie curioasă. Precaută, spuse:

— Nu vreau să ne certăm.

— Nu ne certăm.

— Bine, atunci.

Mervyn se așeză alături de ea. Privind spre Mark, zise:

— Te deranjează să ne lași singuri câteva minute?

— La naiba, da, spuse Mark zgomotos.

Amândoi priviră spre ea. Ea trebuia să decidă. Pe de o parte, ar fi preferat să rămână singură cu Mervyn, dar, dacă spunea asta, îl rănea pe Mark. Ezită, temându-se să ia partea unuia sau altuia. În sfârșit, gândi: l-am părăsit pe Mervyn, acum sunt cu Mark; ar trebui să fiu de partea lui. Cu inima bătându-i foarte tare, rosti:

— Spune ce ai de spus, Mervyn. Dacă nu poți spune de față cu Mark, nu vreau să aud.

El păru șocat.

— Bine, bine, spuse el iritat; apoi se controlă și redeveni blând. M-am gândit la unele dintre lucrurile pe care le-ai spus. Despre mine. Cum m-am răcit față de tine. Cât ai fost de nefericită.

Făcu o pauză. Diana nu spuse nimic. Nu era stilul lui Mervyn. Ce va urma?

— Vreau să spun că îmi pare rău, cu adevărat.

Ea rămase împietrită. El vorbea serios, își dădea seama de asta. Ce anume produsese această schimbare? El continuă:

— Am vrut să te fac fericită. Când eram împreună, la început, asta era ceea ce îmi doream. N-am vrut niciodată să fii nefericită. Nu e corect ca tu să fii nefericită. Meriți fericire pentru că și tu oferi asta. Faci oamenii să zâmbească doar pentru că intri într-o cameră.

În ochii ei apărură lacrimi. Știa că e adevărat, oamenilor le plăcea să o privească.

— Este un păcat să te întristez, spuse Mervyn. N-ar trebui să o mai fac.

Urma să-i promită că se va purta mai bine? se întrebă ea, cu un junghi de teamă, subit. O va implora să se întoarcă la el? Ea nu-și dorea nici măcar ca el să încerce.

— Nu mă întorc la tine, spuse ea neliniștită.

El înțelese lucrul ăsta.
— Mark te face fericită? întrebă el.
Ea aprobă din cap.
— Se va purta bine cu tine?
— Da. Știu că va fi bun cu mine.
Mark spuse:
— Nu vorbiți despre mine ca și cum nu aș fi aici.
Diana se întinse și apucă mâna lui Mark.
— Ne iubim, îi spuse ea lui Mervyn.
— Mda. Pentru prima dată, o umbră de rânjet apăru pe fața lui, dar dispăru imediat. Mda, cred că vă iubiți.
Se înmuia? Asta nu semăna de loc cu el. Cât de mult avea de a face văduva cu această transformare?
— Doamna Lenehan ți-a spus să vii să vorbești cu mine? întrebă Diana suspicioasă.
— Nu, dar știe ce vreau să-ți spun.
Mark adăugă:
— Mi-aș dori să te grăbești și să spui mai repede.
Mervyn îl privi disprețuitor.
— Nu întinde coarda, băiete – Diana este încă soția mea.
Mark își menținu poziția.
— Las-o baltă, spuse el. N-ai niciun drept asupra ei, așa că nu încerca să-ți arogi vreunul. Și nu-mi spune „băiete”, bunicule.
Diana insistă:
— Nu începeți cu asta. Mervyn, dacă ai ceva de spus, dă-i drumul și încetează să pasezi greutățile în jur.
— Bine, bine. Voiam doar atât. Inspiră adânc. Nu voi încerca să vă stau în cale. Te-am rugat să te întorci la mine și tu m-ai refuzat. Dacă tu crezi că tipul ăsta poate să reușească acolo unde eu am eșuat și poate să te facă fericită, atunci vă doresc mult noroc. Vă doresc numai bine. Făcu o pauză și privi de la unul la altul. Asta a fost.

Urmă un moment de tăcere. Mark era pe cale să spună ceva, dar Diana interveni prima.

— Ipocrit nenorocit! izbucni ea. Ea văzuse, într-o străfulgerare, ce se întâmpla în mintea lui Mervyn și furia propriei reacții o surprinse. Cum îndrăznești? scuipă ea.

El rămase uluit.

— Ce? De ce…?

— Ce mizerie, să spui că nu ne vei sta în cale. Nu ne trata de sus când ne urezi noroc, de parcă ai face un fel de sacrificiu. Te cunosc al naibii de bine, Mervyn Lovesey. Singurul fel în care poți să renunți la un lucru este atunci când nu ți-l mai dorești! Putu să vadă că toată lumea din compartiment asculta cu atenție, dar era prea nervoasă ca să-i mai pese. Ți-ai pus-o cu văduva aceea, noaptea trecută, nu-i așa?

— Nu!

— Nu? Ea îl privi cu atenție. Se gândi că, probabil, spunea adevărul. Dar ai fost pe aproape, nu-i așa? insistă ea; și putu să vadă pe fața lui că, de data asta, ghicise corect. Te-ai îndrăgostit de ea și ea te place și nu mă mai dorești – ăsta este adevărul în povestea asta, nu-i așa? Acum, recunoaște!

— Nu recunosc nimic!

— Pentru că nu ai curajul să fii onest. Dar eu știu adevărul și oricine altcineva din avion îl bănuiește. Sunt dezamăgit de tine, Mervyn. Credeam că ai mai mult tupeu.

— Tupeu! Asta îl atinse.

— Chiar așa. Dar, în schimb, a trebuit să inventezi o poveste despre cum nu ne vei sta în cale. Ei bine, te-ai înmuiat – te-ai înmuiat la cap. Nu m-am născut ieri și nu mă poți păcăli atât de ușor!

— Bine, bine, spuse el, ridicând mâinile într-un gest defensiv. Am venit cu o ofertă de pace și tu ai refuzat-o. Cum dorești. Se ridică în picioare. După felul în care vorbești, toată lumea va crede că eu

am fost cel care a fugit cu amanta. Se îndreptă spre ușă. Anunță-mă când te măriți. O să-ți trimit o felie de pește.

— Ei bine! Diana avea încă tensiunea ridicată. Ce tupeu are tipul! Privi în jur, spre ceilalți pasageri. Prințesa Lavinia se uita, superior, în altă direcție; Lulu Bell rânjea, Ollis Field dădea din cap dezaprobator și Frankie Gordino spuse: „Ce mai fată!”

În sfârșit, se uită la Mark, întrebându-se ce credea el despre reprezentația lui Mervyn și despre izbucnirea ei. Spre surprinderea ei, zâmbea larg. Zâmbetul lui era molipsitor și se trezi zâmbind înapoi.

— Ce-i atât de amuzant? spuse ea chicotind.

— Ai fost minunată, răspunse el. Sunt mândru de tine. Și sunt mulțumit.

— Mulțumit, pentru ce?

— Tocmai l-ai înfruntat pe Mervyn, pentru prima dată în viața ta.

Era oare adevărat? Ea credea că era.

— Presupun că ai dreptate.

— Nu mai ești speriată de el, nu-i așa?

Ea se gândi la asta.

— Ai dreptate, nu mai sunt.

— Îți dai seama ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu mai sunt speriată de el.

— Înseamnă mai mult de atât. Înseamnă că nu-l mai iubești.

— Chiar așa? spuse ea gânditoare. Își spusese, în sinea ei, că nu-l mai iubea pe Mervyn, cu mult timp în urmă, dar, acum, privi în sufletul ei și înțelese că nu era adevărat. Toată vara, chiar și atunci când îl înșela, se afla tot în robia lui. Rămăsese, cumva, agățată de el, chiar și după ce îl părăsise și, în avion, fusese plină de remușcări și se gândise să se întoarcă la el. Dar acum se terminase.

Mark adăugă:

— Cum te-ai simți dacă s-ar combina cu văduva?

Fără să se gândească măcar o clipă, răspunse:

— De ce mi-ar păsa?

— Vezi?

Ea râse.

— Ai dreptate, spuse ea. În sfârșit, s-a terminat.

Capitolul douăzeci și patru

În timp ce Clipperul își începea coborârea spre Shediac Bay, în golful St. Lawrence, Harry se răzgândea cu privire la furtul bijuteriilor lui lady Oxenford.

Voința lui fusese slăbită de Margaret. Doar să doarmă cu ea, încă o noapte, la hotelul Waldorf și să se trezească și să comande micul dejun la room-service. Ar valora mai mult decât bijuteriile. Dar abia aștepta și să plece la Boston împreună cu ea și să locuiască în chirie; să o ajute să devină independentă și să ajungă să o cunoască bine. Încântarea ei era molipsitoare și el îi împărtășea așteptările febrile față de viața lor simplă, împreună.

Dar toate astea se puteau schimba dacă o jefuia pe mama ei.

Shediac era ultima oprire înainte de New York. Trebuia să se hotărască rapid. Asta va fi ultima șansă să ajungă în cală.

Se întrebă, din nou, dacă nu putea găsi o cale să o aibă și pe Margaret, și bijuteriile. Înainte de toate, ar putea ea să afle vreodată că el le furase? Lady Oxenford va descoperi furtul când va deschide cufărul, probabil la Waldorf. Dar nimeni nu va ști dacă bijuteriile fuseseră furate în avion, sau înainte, sau după. Margaret știa că Harry este un hoț, așa că îl va bănui cu siguranță; dar dacă el va nega, îl va crede ea, oare? Era posibil.

Și apoi? Vor locui la Boston, în sărăcie, când el va avea o sută de mii de dolari în bancă! Dar asta nu va dura multă vreme. Ea va găsi o cale să se întoarcă în Anglia și să se înroleze în armată și el va pleca în Canada, să devină pilot de vânătoare. Războiul ar putea să dureze un an sau doi, poate mai mult. După terminarea războiului, el va scoate banii din bancă și va cumpăra casa aceea la țară; și poate că Margaret va veni să locuiască acolo, cu el… și atunci va dori să știe de unde avea banii.

Orice s-ar întâmpla, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i spună.

Dar mai târziu ar putea să fie mai bine decât mai devreme.

Va trebui să-i poată oferi un pretext ca să rămână în avion la Shediac. Nu-i putea spune că se simțea rău, pentru că, atunci, ea va dori să rămână la bord cu el și asta va strica totul. Trebuia să se asigure că ea se ducea la țărm și îl lăsa singur.

Aruncă o privire spre ea, peste culoar. Pentru moment, ea își strângea centura de siguranță. Într-o izbucnire vie de imaginație, el o văzu așezată acolo, dezbrăcată, în aceeași poziție, cu sânii goi, evidențiați de lumina care venea de la ferestre, cu un smoc de păr castaniu care se ițea dintre coapsele ei și cu picioarele ei lungi, întinse peste podea. N-ar fi un prost, gândi el, să riște să o piardă de dragul unui pumn de rubine?

Dar nu era doar un pumn de rubine, era Suita Delhi, care valora o sută de mii, suficient pentru ca să-l transforme pe Harry în ceea ce își dorise întotdeauna să devină: un gentleman fără griji.

Oricum, se juca cu ideea de a-i spune acum. „Vreau să fur bijuteriile mamei tale.” Ea ar putea să spună: „Bună idee, vaca bătrână n-a făcut niciodată ceva ca să le merite”. Nu, nu asta va fi reacția lui Margaret. Se considera radicală și credea în redistribuirea averilor, dar totul era teoretic: va fi șocată până în rărunchi dacă el chiar îi deposeda familia de o parte din bogății. O va lua

ca pe o lovitură în plin și își va schimba sentimentele față de el.

Ea îi prinse privirea și zâmbi.

El zâmbi înapoi, vinovat, apoi privi afară pe fereastră.

Avionul cobora spre un golf în formă de potcoavă, cu câteva sate risipite pe țărm. În spatele satelor se aflau terenuri agricole. Pe măsură ce se apropiau, Harry desluși o cale ferată care șerpuia printre ferme până la un chei lung. În apropierea cheiului erau ancorate câteva nave de diferite dimensiuni și un mic hidroavion. La est de chei se întindeau kilometri întregi de plaje nisipoase, cu câteva cabane de vacanță împrăștiate printre dune. Harry se gândi cât de plăcut ar fi să aibă o cabană de vacanță, pe marginea plajei, într-un astfel de loc. Ei bine, dacă asta vreau, asta o să obțin, își spuse în sinea lui. Voi deveni bogat!

Avionul ateriză cu blândețe. Harry simți mai puțină încordare: de acum era un călător experimentat.

— Cât e ceasul, Percy? întrebă el.

— Ora unsprezece, ora locală. Avem o oră întârziere.

— Și cât timp stăm aici?

— O oră.

La Shediac se afla în funcțiune un sistem nou de andocare. Pasagerii nu erau debarcați cu o șalupă. În schimb, un vas care semăna cu un crab se apropie și remorcă avionul. La ambele capete ale avionului fură atașate parâme și acesta fu tras într-un doc plutitor, care era conectat de chei printr-o pasarelă.

Acest aranjament îi rezolva o problemă lui Harry. La opririle anterioare, când pasagerii erau debarcați cu o șalupă, exista o singură oportunitate să mergi la țărm. Prin urmare, Harry încerca să se gândească la un pretext ca să rămână la bord, pe durata opririi, fără ca Margaret să rămână cu el. Oricum, acum putea să-i spună lui Margaret să

meargă la țărm și că el o va urma peste câteva minute și era mai puțin probabil ca ea să insiste să rămână cu el.

Un steward deschise ușa și pasagerii începură să-și pună hainele și pălăriile. Toată familia Oxenford se ridică. La fel făcu și Clive Membury, care abia dacă scosese vreun cuvânt pe durata lungului zbor, cu excepția, își aminti Harry acum, a unei discuții destul de animate cu baronul Gabon. Se întrebă, din nou, despre ce discutaseră. Nerăbdător, alungă acest gând și se concentră pe propriile sale probleme. În timp ce familia Oxenford ieșea, Harry îi șopti lui Margaret:

— Vă prind din urmă. Apoi intră în toaleta bărbaților.

Își pieptănă părul și se spălă pe mâini, doar ca să aibă ceva de făcut. Fereastra se spărsese, cumva, în timpul nopții și acum se afla un ecran solid montat pe ramă. Auzi echipajul cum coboară scările de pe puntea de zbor și iese pe ușă. Își verifică ceasul și se hotărî să mai aștepte două minute.

Presupuse că aproape toată lumea va merge la țărm. La Botwood, mulți dintre ei fuseseră prea somnoroși, dar acum doreau să-și întindă picioarele și să ia niște aer proaspăt. Ollis Field și prizonierul său vor rămâne la bord, ca întotdeauna. Totuși, era straniu că Membury coborâse pe țărm dacă trebuia să stea cu ochii pe Frankie. Harry era încă intrigat de acest bărbat în vestă roșie.

Cei de la curățenie vor urca la bord aproape imediat. Ascultă cu atenție: nu reuși să audă niciun sunet de partea cealaltă a ușii. Crăpă ușa câțiva centimetri și aruncă o privire afară. Nu se vedea nimeni. Precaut, ieși de acolo.

Bucătăria din față era pustie. Aruncă o privire spre compartimentul numărul 2: pustiu. Privind spre salon, văzu spatele unei femei cu o mătură. Fără alte ezitări, urcă scara.

Călca ușor, pentru că nu dorea să-și anunțe apropierea. La colțul scării se opri și scrută, pe cât

era posibil, podeaua cabinei. Nu era nimeni acolo. Era pe cale să pornească mai departe când o pereche de picioare, în uniformă, intrară în raza vizuală, îndepărtându-se de el, pe covor. Se ghemui la loc, după colț, apoi mai aruncă o privire. Era inginerul asistent, Mickey Finn, cel care îl surprinsese ultima dată. Bărbatul se opri la postul inginerului și se întoarse. Harry își trase capul la loc, întrebându-se încotro se îndrepta omul din echipaj. Avea să coboare scările? Harry ascultă cu atenție. Pașii se auziră pe puntea de zbor, apoi dispărură. Ultima dată, își aminti Harry, îl văzuse pe Mickey în compartimentul de la proră făcând ceva la ancoră. Făcea oare același lucru? Trebuia să-și asume riscul.

Urcă în tăcere.

Imediat ce ajunse suficient de sus, privi în față. Bănuiala lui părea să fi fost corectă: chepengul era deschis și Mickey nu se afla nicăieri la vedere. Harry nu se opri să privească mai de aproape, ci traversă rapid puntea de zbor, spre ușa din partea din spate, și intră în cală. Închise ușa, ușor, în urma lui și respiră din nou.

Ultima dată cercetase cala de la tribord. De data asta, intră în cea de la babord.

Știu imediat că avea noroc. În mijlocul calei se afla un cufăr de pachebot, imens, din piele verde cu auriu, cu armătură de alamă. Era convins că-i aparținea lui lady Oxenford. Verifică eticheta: nu era niciun nume, dar adresa era The Manor, Oxenford, Berkshire.

— Bingo, spuse el încet.

Era asigurat cu o încuietoare simplă, pe care o desfăcu cu ajutorul lamei cuțitului său de buzunar.

În afară de încuietoare, mai avea șase clape din alamă, care erau închise fără să fie încuiate. Le desfăcu pe toate.

Cufărul era proiectat să fie folosit ca garderobă, într-o cabină de lux, la bordul unui pachebot. Harry se duse la un capăt și îl ridică. Era împărțit

în două compartimente spațioase. Pe o parte se afla o șină de agățat, cu rochii și sacouri, și un mic compartiment pentru pantofi, în partea de jos. Celălalt conținea șase sertare.

Harry se duse mai întâi la sertare. Era confecționate din lemn ușor, acoperit cu piele și erau căptușite în catifea. Lady Oxenford avea bluze de mătase, pulovere din cașmir, lenjerie din dantelă și centuri din piele de crocodil.

Partea de sus a cufărului se ridica, asemenea unui capac, și bara de agățat aluneca în afară, ca să faciliteze accesul la rochii. Harry trecu mâna peste fiecare obiect de îmbrăcăminte și pipăi marginile cufărului de jur-împrejur.

În sfârșit, deschise cutia pentru pantofi. Acolo nu se afla nimic, în afară de pantofi.

Se simți descurajat. Fusese convins că ea va avea bijuteriile cu ea, dar poate că exista o eroare în raționamentul său.

Era prea curând să renunțe.

Primul lui impuls fu să verifice și celelalte bagaje ale familiei Oxenford, dar se gândi mai bine. Dacă ar fi să transport bijuterii de mare valoare în bagaje care sunt verificate, aș încerca să le ascund cumva. Și ar fi mai ușor de confecționat o ascunzătoare într-un cufăr mare decât într-o valiză obișnuită.

Se hotărî să mai caute.

Începu cu compartimentul pentru atârnat haine. Își băgă un braț în interiorul cufărului și altul pe dinafară, încercând să își dea seama de grosimea pereților: dacă părea anormală, ar putea să conțină un compartiment ascuns. Dar nu descoperi nimic neobișnuit. Întorcându-se la partea cealaltă, trase sertarele afară, complet…

Și găsi ascunzătoarea.

Inima începu să-i bată mai repede.

Un plic mare, din fibră de manila, și un portofel din piele erau lipite de fundul cufărului.

— Amatori, spuse el scuturând din cap.

Cu încântare tot mai mare, începu să desfacă benzile. Primul care se desprinse fu plicul. Se simțea ca și cum nu ar conține altceva decât un teanc de hârtii, dar Harry îl desfăcu oricum. Înăuntru se aflau vreo cincizeci de foi de hârtie groasă, cu o tipăritură elaborată pe una din fețe. Îi luă ceva timp să-și dea seama ce erau, dar, până la urmă, decise că erau bonuri de trezorerie la purtător, fiecare în valoare de o sută de mii de dolari.

Cinzeci însemnau cinci milioane de dolari, care valorau cam un milion de lire sterline.

Harry stătea acolo, holbându-se la bonuri. Un milion de lire. Era ceva extraordinar.

Harry știa pentru ce se aflau acolo. Guvernul britanic emisese un regulament pentru schimburile de valută, în situații de urgență, pentru a opri scurgerea banilor afară din țară. Familia Oxenford trecea aceste bonuri de trezorerie prin contrabandă, ceea ce era un delict penal, desigur.

Și el e la fel de escroc ca mine, gândi Harry, amuzat.

Harry nu furase niciodată bonuri de trezorerie. Va putea să le încaseze? Erau plătibile la purtător: asta scria, clar, pe fața fiecărui certificat. Dar erau și numerotate individual, astfel că puteau să fie identificate. Va raporta Oxenford furtul acestora? Asta va însemna să admită că făcea contrabandă cu ele, din Anglia. Dar probabil se va gândi la o minciună ca să acopere asta.

Era prea periculos. Harry nu avea experiență în acest domeniu. Dacă va încerca să încaseze bonurile, va fi prins. Reticent, le puse deoparte.

Celălalt obiect ascuns era un portofel din piele tăbăcită, ca o agendă bărbătească de buzunar, dar ceva mai mare. Harry îl desprinse.

Arăta ca un portofel pentru bijuterii.

Pielea moale era închisă cu un fermoar. Îl deschise.

Acolo, așezată pe căptușeala din catifea neagră, se afla Suita Delhi.

Părea să strălucească în semiîntunericul din cala de bagaje asemenea unui vitraliu dintr-o catedrală. Roșul profund al rubinelor alterna cu strălucirea de curcubeu a diamantelor. Pietrele erau uriașe, perfect potrivite și șlefuite minunat, fiecare dintre ele montată într-o bază de aur și înconjurată de petale aurite, delicate. Harry rămase uluit.

Apucă, solemn, colierul și lăsă pietrele să i se strecoare printre degete ca niște picături de apă colorate. Ce ciudat, gândi el, confuz, că un lucru poate să arate atât de cald și să fie atât de rece. Era cea mai frumoasă bijuterie pe care o ținuse vreodată în mâini, poate cea mai frumoasă făcută vreodată.

Și îi va schimba viața.

După un minut sau două, puse colierul jos și examină restul suitei. Brățara era asemănătoare colierului, cu o alternanță de rubine și diamante, deși pietrele erau, proporțional, mai mici. Cerceii erau deosebit de delicați: fiecare avea câte o piatră de rubin, din care se scurgea o alternanță de rubine și diamante, mici, pe un lanț de aur, fiecare piatră montată într-o versiune minusculă a aceluiași model cu petale de aur.

Harry își imagină suita purtată de Margaret. Roșul și aurul ar arăta uluitor pe pielea ei palidă. Mi-ar plăcea să o văd purtând nimic altceva în afară de asta, gândi el și această viziune îi cauză o erecție.

Nu era sigur cât de mult stătuse așezat pe podea, privind prețioasele pietre, când auzi pe cineva apropiindu-se.

Primul gând care-i trecu prin minte fu că se întorcea inginerul asistent; dar pașii sunau diferit: intruziv, agresiv, autoritar… oficial.

Dintr-odată, îl cuprinse frica, i se strânse stomacul, își încleștă dinții, strânse pumnii.

Pașii se apropiau rapid. Într-o frenezie subită, Harry puse sertarele la loc, aruncă înăuntru plicul cu bonurile de trezorerie și închise cufărul. Își îndesa Suita Delhi în buzunar, când se deschise ușa calei.

Se ghemui în spatele cufărului. Avea senzația îngrozitoare că nu se ascunsese suficient de rapid și că tipul îl văzuse. Auzea o respirație moderat de grea, ca aceea a unui bărbat gras care urcase, grăbit, niște scări. Tipul avea să intre și să se uite prin jur sau ce? Harry își ținu respirația. Ușa se închise.

Plecase bărbatul? Harry ascultă cu atenție. Nu mai putea să audă respirația. Se ridică, încet, și privi în jur. Bărbatul plecase.

Oftă de ușurare.

Dar ce se întâmpla?

Avea ideea că pașii aceia apăsați și respirația grea aparțineau unui polițist. Sau poate un ofițer vamal? Poate că asta fusese doar o verificare de rutină.

Se duse la ușă și o crăpă puțin. Putea să audă niște voci înăbușite, departe, în cabină, dar părea să nu fie nimeni chiar lângă ușă. Păși afară și se așeză lângă ușa care dădea spre cabină. Era întredeschisă și putu să audă două voci bărbătești.

— Tipul nu se află în avion.

— Trebuie să fie, nu a coborât.

Accentele erau ușor americane și Harry le recunoscu ca fiind canadiene. Dar despre cine vorbeau?

— Poate că s-a strecurat afară, după toți ceilalți.

— Și unde s-a dus? Nu e pe nicăieri.

Reușise Frankie Gordino să evadeze? se întrebă Harry.

— Oricum, cine este?

— Ei spun că este un „asociat” al nemernicului pe care l-au urcat în avion.

Deci Gordino nu reușise să evadeze, dar cineva din banda lui se urcase la bord, fusese descoperit și

evadase. Care dintre pasagerii cu aspect respectabil ar fi putut să fie?

— Nu e o crimă să fii un asociat, nu-i așa?

— Nu, dar călătorește cu pașaport fals.

Un fior îl străbătu pe Harry. Chiar el călătorea cu un pașaport fals. Doar nu îl căutau pe el?

— Ei bine, ce facem acum? auzi el.

— Îi raportăm sergentului Morris.

După o clipă, pe Harry îl străbătu gândul înfricoșător că el *ar putea* să fie cel căutat. Dacă poliția aflase sau bănuise că cineva de la bord va încerca să-l salveze pe Gordino, în mod normal, ar fi făcut o verificare a listei pasagerilor – și vor descoperi, curând, că Harry Vandenpost își raportase pașaportul furat, la Londra, în urmă cu doi ani; și, pe urmă, nu aveau decât să-l sune acasă, ca să afle că nu se afla bordul Pan American Clipper, ci stătea în bucătăria lui, mâncându-și fulgii de porumb și citind ziarele de dimineață sau cam așa ceva. Aflând că Harry era un impostor, vor bănui, firesc, că el era cel care va încerca să-l salveze pe Frankie Gordino.

Nu, își spuse în sinea lui, nu te grăbi cu concluziile. Ar putea să existe o altă explicație.

O a treia voce se alătură conversației.

— Pe cine căutați, băieți? Părea vocea inginerului asistent, Mickey Finn.

— Un tip care folosește numele de Harry Vandenpost, dar nu este el.

Asta lămurea lucrurile. Harry rămase împietrit de groază. Fusese descoperit. Viziunea casei la țară cu teren de tenis se estompa ca o fotografie veche și, în schimb, văzu o Londră în camuflaj, un tribunal, o celulă de închisoare și, în sfârșit, o cazarmă a armatei.

Inginerul spuse:

— Știți, l-am găsit furișându-se pe aici în timp ce ne aflam la Botwood.

— Ei bine, acum nu se află aici.

— Sunteți siguri?

Taci din gură, Mickey, gândi Harry.
— Ne-am uitat peste tot.
— Ați verificat posturile mecanicilor?
— Unde sunt alea?
— În aripi.
— Mda, ne-am uitat în aripi.
— Dar v-ați târât pe acolo? Există niște locuri în care te poți ascunde care nu se văd de aici, din cabină.
— Ar fi mai bine să ne mai uităm o dată.
Cei doi polițiști păreau să fie cam proști, gândi Harry. Se îndoia că sergentul lor avea foarte multă încredere în ei. Dacă ar fi avut puțină rațiune, ar fi ordonat încă o cercetare a avionului. Și data viitoare se vor uita cu siguranță și în spatele cufărului cel mare. Unde se putea ascunde, Harry?
Existau câteva ascunzători mici, dar echipajul ar trebui să le cunoască pe toate. O verificare atentă ar trebui să treacă prin compartimentul de la prora, în toalete, în aripi și în spațiul liber din coadă. Orice alt loc pe care l-ar putea găsi Harry era, cu siguranță, cunoscut echipajului.
Era blocat.
Ar putea să plece? Ar putea să se strecoare afară din avion și să dispară de-a lungul plajei. Era o șansă relativ redusă, dar era mai bună decât să se predea. Dar, chiar dacă reușea să plece neobservat din satul acesta micuț, unde se putea duce? Ar fi putut să se descurce cu vorba, să iasă din aproape orice bucluc într-un oraș mare. Dar avea senzația că se afla al naibii de departe de orice oraș. În zona rurală era ca și mort. Avea nevoie de mulțimi, alei lăturalnice, magazine și gări. Avea o idee despre Canada că ar fi o țară destul de mare, în cea mai mare parte plină de copaci.
Ar fi în regulă dacă ar putea să coboare la New York.
Dar unde s-ar putea ascunde între timp?
Îi auzi pe polițiști cum ieșeau din aripi. Se ghemui, înapoi, în cală…

Și descoperi că se uita chiar la răspunsul la problema lui.

Se putea ascunde în cufărul lui lady Oxenford.

Ar putea să încapă în el? Așa credea. Avea cam un metru și jumătate înălțime și baza cu latura de vreo șaizeci de centimetri: dacă ar fi fost gol, ai fi putut să bagi două persoane înăuntru. Nu era gol, desigur: va trebui să-și facă loc scoțând afară unele dintre haine. Și, pe urmă, ce va face cu ele? Nu putea să le lase împrăștiate prin jur. Dar putea să le îngrămădească în valiza lui, pe jumătate goală.

Trebuia să se grăbească.

Se târî peste grămada de bagaje și își luă propria valiză. Lucră febril, o deschise și îndesă în ea hainele și rochiile lui lady Oxenford. Trebui să se așeze pe capac ca să-l poată închide la loc.

Acum putea să încapă în cufăr. Descoperi că îl putea închide destul de ușor din interior. Va putea să respire când era închis? Nu va rămâne prea multă vreme înăuntru: s-ar putea să fie sufocant, dar va rămâne în viață.

Vor observa polițiștii clapele desfăcute? Era posibil. Ar putea să le închidă din interior? Părea o treabă dificilă. Studie problema pentru un moment lung. Dacă făcea niște găuri în cufăr, în apropierea clapetelor, ar putea să-și strecoare cuțitul prin găuri și să manevreze clapele prin găuri. Aceleași găuri îi vor furniza și aer.

Își scoase briceagul. Cufărul era confecționat din lemn, acoperit cu piele. Pielea verde-maronie era imprimată cu un model cu flori aurii. La fel ca toate bricegele, acesta avea o sculă ascuțită, care putea fi folosită la extragerea pietrelor din copitele cailor. Potrivi vârful în mijlocul uneia dintre flori și apăsă. Acesta pătrunse cu ușurință prin piele, dar lemnul era mai dur. Lucră înainte și înapoi. Lemnul avea cam o jumătate de centimetru grosime, presupuse el. Îi luă un minut sau două, dar, în cele din urmă, reuși.

Trase vârful afară. Datorită modelului cu flori, gaura era greu de observat.

Se băgă în interiorul cufărului. Descoperi ușurat că putea să deschidă și să închidă clapa din interior.

Existau două clape în partea superioară și încă trei pe lateral. Se apucă de lucru, mai întâi la clapele de sus, pentru că erau cele mai vizibile. Tocmai terminase când auzi, din nou, pași.

Se băgă în interiorul cufărului și îl închise.

Cumva, de data asta, nu mai era atât de ușor să închidă clapele. În picioare, cu genunchii îndoiți, era dificil să manevreze. Dar până la urmă reuși.

După vreo două minute, poziția lui deveni dureros de incomodă. Se răsuci și se întoarse, dar nu simți nicio ușurare. Va trebui să sufere.

Respirația îi suna foarte puternic. Zgomotele de afară erau înăbușite. Oricum, putu să audă pași în fața calei, poate pentru că, acolo, nu exista mochetă și vibrațiile se transmiteau prin podeaua punții. Acum, acolo se aflau cel puțin trei persoane, presupuse el. Nu putea să audă uși închizându-se și deschizându-se, dar, brusc, auzi niște pași mult mai apropiați și știu că cineva intrase în cală.

Vocea se auzi, brusc, din stânga lui.

— Nu-mi dau seama cum a reușit, nenorocitul, să scape.

Nu te uita la clapele laterale, te rog, gândi Harry, speriat.

Se auzi o lovitură în partea de sus a cufărului. Poate că tipul doar își sprijinise cotul pe cufăr, gândi el.

Altcineva vorbi, mai departe.

— Nu, nu se află în acest avion. Am căutat peste tot.

Celălalt vorbi din nou. Pe Harry îl dureau genunchii. Pentru numele Domnului, gândi Harry, plecați și discutați în altă parte!

— O, îl vom prinde. Nu va putea să meargă pe jos două sute cincizeci de kilometri, până la graniță, fără să-l vadă cineva.

Două sute cincizeci de kilometri! I-ar fi luat o săptămână să meargă atâta drum. Ar putea să facă autostopul, dar, în sălbăticia asta, lumea și-ar aduce aminte de el, cu siguranță.

Timp de câteva secunde, nu se mai auzi nicio conversație. În sfârșit, pași se îndepărtară.

Așteptă o vreme, fără să mai audă nimic.

Își scoase cuțitul și îl băgă prin una dintre găuri, ca să deschidă clapeta.

De data asta era și mai dificil. Genunchii îl dureau atât de tare încât abia putea să stea în picioare și s-ar fi prăbușit dacă ar fi avut unde. Deveni nerăbdător și împinse lama prin gaură iar și iar. O claustrofobie puse stăpânire pe el și gândi: mă voi sufoca, aici, înăuntru! Încercă să se calmeze. După un minut, reuși să-și alunge durerea din minte în timp ce lucra, atent, cu lama, ca să ajungă la cârlig. Împinse lama. Aceasta ridică mânerul de alamă apoi alunecă. Strânse din dinți și încercă din nou.

De data asta, cârligul se desfăcu.

Încet și dureros, repetă procedeul cu celălalt cârlig.

În sfârșit, reuși să despartă cele două jumătăți ale cufărului și să se ridice în picioare. În timp ce își îndreptă picioarele, durerea din genunchi deveni atroce și el aproape că plânse; apoi durerea se liniști.

Ce va face?

Nu putea să coboare din avion aici. Probabil că va fi în siguranță până vor ajunge la New York. Dar după aceea?

Va trebui să rămână ascuns în avion și să doarmă acolo peste noapte.

Ar putea să scape. Nu prea avea de ales, oricum. Lumea va afla că el furase bijuteriile lui lady Oxenford. Mai important, Margaret va afla. Și el

nu se va afla prin preajmă ca să discute cu ea despre asta.

Cu cât se gândea mai mult la această posibilitate, cu atât o detesta mai tare.

Știuse dinainte că dacă fura Suita Delhi, relația lui cu Margaret va fi pusă în pericol, dar întotdeauna își imaginase că se va afla prin preajmă când ea va descoperi ce făcuse, așa că putea să încerce să îndrepte lucrurile cu ea. Chiar și așa, nu se simțise confortabil. Puteau să treacă câteva zile până când va reuși să o contacteze și dacă lucrurile mergeau prost și era arestat, putea să dureze ani.

Își imagina deja ce va gândi Margaret. Se împrietenise cu ea, făcuse dragoste cu ea și îi promisese să o ajute să-și găsească o casă; și totul fusese o înșelătorie, pentru că el furase bijuteriile mamei ei și o lăsase cu ochii în soare. Se va gândi că bijuteriile fuseseră tot ceea ce își dorise el de la început. Va avea inima sfâșiată, apoi va ajunge să-l urască și să-l disprețuiască.

Acest gând îl făcu să i se facă rău.

Până în acest moment nu înțelesese, cu adevărat, cât de mult însemna Margaret pentru el. Dragostea ei pentru el era autentică. Orice altceva în viața lui era un fals: accentul, manierele, hainele – toată viața lui era o mască. Dar Margaret se îndrăgostise de un hoț, de băiatul din clasa muncitoare, fără tată, de adevăratul Harry. Era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Dacă dădea cu piciorul acestui lucru, viața lui va rămâne pentru totdeauna ceea ce era acum, o chestiune de prefăcătorie și necinste. Dar ea îl făcuse să-și dorească ceva mai mult. El încă spera la casa de la țară cu terenurile de tenis, dar asta nu-l mai mulțumea, dacă ea nu se afla acolo.

Oftă. Băiatul Harry nu mai era băiatul Harry. Poate că devenea bărbat.

Deschise cufărul lui lady Oxenford. Scoase din buzunar portofelul de piele tăbăcită care conținea

Suita Delhi.

Deschise portofelul și scoase bijuteriile încă o dată. Rubinele străluceau ca niște focuri înăbușite. Era posibil să nu mai vadă așa ceva niciodată, gândi el.

Puse bijuteriile în portofelul lor. Apoi, cu inima grea, puse portofelul înapoi în cufărul lui lady Oxenford.

Capitolul douăzeci și cinci

Nancy Lenehan stătea așezată pe lungul cheiului din lemn de la Shediac, la capătul dinspre țărm, în fața terminalului liniilor aeriene. Acesta era o clădire asemănătoare unei cabane de pe malul mării, cu flori în ghivece la ferestre; dar o antenă radio de lângă clădire și un turn de observație, pe acoperiș, dezvăluiau adevărata funcționalitate a clădirii.

Mervyn Lovesey era așezat alături de ea, în alt șezlong din pânză vărgată. Apa se prelingea pe chei într-un mod relaxant și Nancy închise ochii. Nu dormise prea mult. Un zâmbet ușor îi înflori în colțul gurii când își aminti cât de nepotrivit se purtaseră ea și Mervyn în timpul nopții. Ea era bucuroasă că el nu insistase să meargă până la capăt. Ar fi fost prea brusc. Și, acum, avea ceva la care să spere.

Shediac era un sat de pescari și o stațiune de sezon. La vest de chei se afla un golf scăldat în soare, pe care pluteau câteva bărci de pescuit creveți, câteva nave de croazieră și două hidroavioane: Clipperul și încă un hidroavion mic. La est se afla o plajă cu nisip, mare, care părea că se întinde pe mulți kilometri și cei mai mulți dintre pasagerii Clipperului se plimbau printre dune sau pe creasta care domina țărmul.

Liniștea acestei scene fu perturbată de două mașini care scârțâiră de-a lungul cheiului și descărcară șapte sau opt polițiști. Aceștia intrară grăbiți în clădirea terminalului și Nancy murmură spre Mervyn:

— Arată de parcă plănuiesc să aresteze pe cineva.

El aprobă dând din cap și spuse:

— Mă întreb pe cine?

— Frankie Gordino, poate?

— Nu se poate – e deja arestat.

Polițiștii ieșiră din clădire câteva clipe mai târziu. Trei dintre ei urcară la bordul Clipperului, doi porniră spre plajă și doi de-a lungul drumului. Arătau de parcă erau în căutarea cuiva. Când apăru unul dintre membrii echipajului de pe Clipper, Nancy întrebă:

— Pe cine caută polițiștii?

Bărbatul ezită, de parcă nu era sigur dacă poate să dezvăluie informațiile; apoi ridică din umeri și spuse:

— Pe tipul care își spune Harry Vandenpost, dar nu este numele lui adevărat.

Nancy se agită.

— Ăsta e băiatul care stătea lângă familia Oxenford. Avea o vagă idee că Margaret Oxenford începea să se îndrăgostească de el.

Mervyn spuse:

— Mda. A coborât din avion? Nu l-am văzut.

— Nu sunt sigur.

— Mă gândeam că arată puțin a pungaș.

— Serios? Nancy îl considerase un băiat care provenea dintr-o familie bună. Are maniere foarte plăcute.

— Exact.

Nancy schiță un zâmbet; era caracteristic pentru Mervyn să nu-i placă de cineva care avea maniere bune.

— Cred că Margaret era destul de interesată de el. Sper să nu fie rănită.

— Părinții ei vor fi recunoscători că a scăpat, la limită, îmi închipui.

Nancy nu se putea bucura pentru părinții ei. Ea și Mervyn fuseseră martori la comportamentul grosolan al lordului Oxenford în salonul de pe Clipper. Astfel de oameni meritau tot ceea ce li se întâmpla. Oricum, lui Nancy îi părea rău pentru Margaret dacă se îndrăgostise de un bandit.

Mervyn continuă:

— De obicei nu sunt genul impulsiv, Nancy.

Ea deveni, brusc, atentă.

El continuă.

— Te-am întâlnit cu abia câteva ore în urmă, dar sunt absolut convins că vreau să te cunosc pentru tot restul vieții mele.

Nancy gândi, nu poți *să fii sigur*, idiotule! Dar era încântată, chiar și așa. Nu spuse nimic.

— Mă gândisem să te las la New York și să mă întorc la Manchester, dar nu vreau să fac asta.

Nancy zâmbi. Asta era exact ceea ce-și dorea să audă de la el. Se întinse și îi atinse mâna.

— Sunt foarte bucuroasă, spuse ea.

— Chiar așa? El se aplecă în față. Problema este că, în curând, va fi aproape imposibil să traverseze Atlanticul pentru orice nu este militar.

Ea aprobă din cap. Această problemă îi trecuse și ei prin minte. Se gândise foarte intens la ea, dar era convinsă că vor reuși să găsească o soluție, dacă erau suficient de hotărâți.

Mervyn continuă:

— Dacă ne despărțim acum, ar putea să treacă ani, la propriu, înainte să ne putem revedea. Nu pot să accept așa ceva.

— Și eu simt la fel.

Mervyn spuse:

— Deci, te vei întoarce în Anglia cu mine?

Nancy încetă să zâmbească.

— Ce?

— Întoarce-te cu mine. Stai la un hotel, dacă vrei, sau cumpără o casă sau un apartament sau

orice.

Nancy simți cum resentimentele cresc în interiorul ei.

Strânse din dinți și încercă să rămână calmă.

— Ți-ai ieșit din minți, rosti ea disprețuitoare. Privi în altă parte. Era amarnic dezamăgită.

El păru rănit și nedumerit de reacția ei.

— Care-i problema?

— Am o casă, doi băieți și o afacere de mai multe milioane de dolari, replică ea. Îmi ceri să las toate astea și să mă mut într-un hotel, la Manchester?

— Nu, dacă nu dorești, spuse el indignat. Poți să locuiești cu mine, dacă asta îți dorești.

— Sunt o văduvă respectabilă, cu o poziție în societate – nu voi trăi ca o târfă întreținută!

— Ascultă. Cred că ne vom căsători; sunt convins că vom face asta, dar nu-mi închipui că ești dispusă să te angajezi la așa ceva după doar câteva ore, nu-i așa?

— Nu ăsta e subiectul, Mervyn, spuse ea, deși, pe undeva, era. Nu-mi pasă ce fel de aranjament ai de gând, doar că nu îmi place presupunerea ta că voi lăsa totul baltă și voi veni după tine în Anglia.

— Dar cum altcumva am putea să fim împreună?

— De ce nu pui această întrebare în loc să presupui un răspuns?

— Pentru că este singurul răspuns.

— Există trei răspunsuri. Eu mă pot muta în Anglia. Tu te poți muta în America. Sau am putea să ne mutăm amândoi într-un loc ca Bermuda.

El era derutat.

— Dar țara mea se află în război. Trebuie să mă alătur luptei. Probabil că sunt prea bătrân pentru serviciu activ, dar forțele aeriene o să aibă nevoie de mii de elice și eu știu mai multe despre fabricarea elicelor decât oricine altcineva din țară. Au nevoie de mine.

Tot ceea ce spunea el părea să înrăutățească lucrurile.

— De ce presupui că țara mea nu are nevoie de mine? îi întoarse ea. Produc ghete pentru soldați și când Statele Unite vor intra în război, vor exista mult mai mulți soldați care vor avea nevoie de ghete noi.

— Dar eu am o afacere la Manchester.

— Și eu am o afacere la Boston. Una mult mai mare, că tot veni vorba.

— Nu-i același lucru, pentru o femeie.

— Sigur că e același lucru, prostule! țipă ea.

Ea regretă imediat cuvântul *prost.* Pe fața lui se instală o expresie de furie împietrită: îl jignise mortal. El se ridică din scaun. Ea dori să spună ceva ca să-l împiedice să plece supărat, dar nu se putea gândi la cuvintele potrivite și, o clipă mai târziu, el plecase.

— La dracu'! spuse ea amărâtă. Era furioasă pe el și furioasă pe ea însăși. Nu dorea să-l îndepărteze – îl plăcea! Cu ani în urmă, învățase că aceste confruntări față în față nu erau soluția cea mai potrivită ca să tratezi cu bărbații: ei erau dispuși să accepte agresivitatea din partea unui alt bărbat, dar nu a unei femei. În afaceri, își temperase întotdeauna spiritul combativ, își înmuiase tonul și își croise drum prin manipularea oamenilor, nu certându-se cu ei. Acum, doar pentru o clipă, uitase toate astea în mod stupid și, prin urmare, se certase cu bărbatul cel mai atrăgător pe care îl întâlnise în ultimii zece ani.

Sunt atât de proastă, gândi ea; știu că este mândru, ăsta este unul dintre lucrurile care îmi plac la el, face parte din puterea lui. Este dur, dar nu și-a suprimat toate emoțiile în felul în care o fac bărbații adesea. Se vede asta după felul în care și-a urmărit nevasta fugară în jurul lumii. Din felul în care s-a ridicat în apărarea evreilor când lordului Oxenford i-a sărit muștarul, în sala de mese. Amintește-ți cum te-a sărutat…

Ironia era că se simțea pregătită să facă o schimbare în viața ei.

Ceea ce îi spusese Danny Riley despre tatăl ei aruncase o lumină nouă asupra întregii ei vieți. Întotdeauna presupusese că ea și Peter se certaseră pentru că el ura faptul că ea era mai deșteaptă, dar genul acesta de rivalitate de obicei se estompa în adolescență: chiar băieții ei, care se certaseră ca șoarecele și pisica timp de douăzeci de ani, acum erau cei mai buni prieteni și extrem loiali unul față de celălalt. Prin contrast, ostilitatea dintre ea și Peter rămăsese la fel în perioada vârstei mijlocii și, acum, începea să înțeleagă că tatăl ei era responsabil pentru asta.

Acesta din urmă îi spusese lui Nancy că ea urma să fie succesoarea lui și că Peter va lucra sub conducerea ei; dar lui Peter îi spusese exact opusul. Prin urmare, fiecare crezuse că trebuia să conducă compania: dar aceste probleme aveau o sursă mult mai adâncă. Tata refuzase întotdeauna să stabilească reguli clare sau să definească arii de responsabilitate. Nancy începea să își dea seama de asta acum. Cumpăra jucării pe care ei trebuiau să le împartă, apoi refuza să arbitreze disputele inevitabile. Când ajunseseră destul de mari ca să conducă, el cumpărase o mașină pe care să o folosească amândoi: se luptaseră pentru asta mulți ani.

Strategia tatălui ei funcționase pentru Nancy: o făcuse să devină mai plină de voință și mai inteligentă. Dar Peter sfârșise prin a deveni slab, alunecos și răzbunător. Și, acum, cel mai puternic dintre ei urma să preia controlul asupra companiei, conform planului tatălui ei.

Și asta o deranja pe Nancy: totul se întâmpla *conform planului tatălui ei.* Conștientizarea faptului că tot ceea ce făcea fusese aranjat dinainte de altcineva îi strica gustul victoriei. Acum, întreaga ei viață părea ca o temă școlară stabilită de tatăl ei: obținuse o notă de 10, dar, la patruzeci

de ani, era prea bătrână ca să mai meargă la școală. Simțea o dorință furioasă să-și stabilească propriile obiective și să-și trăiască propria viață.

De fapt, se aflase în starea cea mai potrivită pentru o discuție deschisă cu Mervyn despre viitorul lor împreună. Dar el o jignise cu presupunerea că ea va lăsa totul baltă ca să-l urmeze pe el și, în loc să-l ia pe ocolite, urlase la el.

Nu se așteptase ca el să cadă în genunchi și să o ceară în căsătorie, desigur, dar…

Înțelese, în sufletul ei, că el chiar ar fi trebuit să o ceară în căsătorie. Până la urmă, ea nu era boemă, era o femeie americană, dintr-o familie catolică, și dacă un bărbat dorea un angajament din partea ei, nu exista decât un singur fel de angajament la care era îndreptățit să se aștepte și acesta era să-i ceară mâna. Dacă nu putea să facă asta, nu ar trebui să ceară nimic altceva.

Oftă. Era foarte bine să fie supărată, dar îl îndepărtase. Poate că ruptura nu va fi permanentă. Spera asta din tot sufletul. Acum, când era în pericol să-l piardă pe Mervyn, înțelegea cât de mult și-l dorea.

Gândurile îi fură întrerupte de sosirea unui alt bărbat pe care îl îndepărtase cândva: Nat Ridgeway.

Stătea în picioare în fața ei, își scoase pălăria politicos și spuse:

— Se pare că m-ai învins – din nou.

Ea îl studie pentru un moment. El n-ar fi fost niciodată în stare să pornească o afacere de la zero și să o clădească așa cum făcuse tatăl ei cu Black Boots: nu avea nici viziunea și nici determinarea necesare. Dar se pricepea foarte bine să conducă o organizație mare: era inteligent, muncitor și dur.

— Dacă te consolează în vreun fel, spuse Nancy, știu că am făcut o greșeală în urmă cu cinci ani.

— O greșeală în afaceri sau una personală? întrebă el și în vocea lui se simți o notă care trăda un resentiment subînțeles.

— În afaceri, răspunse ea ușor. Plecarea lui pusese capăt unei relații care abia începea: ea nu dorea să discute despre asta. Felicitări pentru căsătorie, adăugă. Am văzut o fotografie a soției tale – e foarte frumoasă. Nu era adevărat; ea era, în cel mai bun caz, atrăgătoare.

— Mulțumesc, spuse el. Dar, ca să revenim la afaceri, sunt destul de surprins că ai apelat la șantaj ca să obții ceea ce vrei.

— Este o preluare, nu o petrecere dansantă. Tu mi-ai spus asta, ieri.

— *Touché.* El ezită. Pot să mă așez?

Brusc, ea deveni nerăbdătoare cu formalitățile.

— La dracu', da. Am lucrat împreună mulți ani și, timp de câteva săptămâni, ne-am curtat; nu e nevoie să ceri permisiunea să iei loc, Nat.

El zâmbi.

— Mulțumesc. El apucă șezlongul lui Mervyn și îl întoarse astfel încât să o poată privi. Am încercat să preiau Black fără acordul tău. A fost o prostie și am eșuat. Ar fi trebuit să știu mai bine.

— Nu te pot contrazice aici. Suna ostil și ea înțelese asta. Și nu am resentimente.

— Mă bucur că spui asta – pentru că încă doresc să-ți cumpăr compania.

Nancy fu luată prin surprindere. Înțelese că se aflase în pericol să-l subestimeze. Nu lăsa garda jos! își spuse în sinea ei.

— La ce te-ai gândit?

— Voi încerca din nou, zise el. Desigur, data viitoare va trebui să fac o ofertă mai bună. Dar, ceea ce este mai important, vreau ca tu să fii de partea mea – înainte și după fuziune. Vreau să ajungem la o înțelegere și, după aceea, vreau ca tu să devii director la General Textiles, cu un contract de cinci ani.

Ea nu se așteptase la așa ceva și nu știa ce să creadă despre asta. Ca să câștige timp, puse o întrebare.

— Un contract? Să fac ce?

— Să conduci Black Boots ca o divizie a Generat Textiles.

— Mi-aș pierde independența – aș deveni un angajat.

— Depinde de felul în care structurăm înțelegerea. Ai putea să devii acționar. Și, în timp ce faci bani, ai putea să ai toată independența pe care ți-o dorești – eu nu mă bag în treburile diviziilor profitabile. Dar dacă pierzi bani, atunci, da, îți vei pierde independența. Scutură din cap. Dar tu nu vei greși.

Instinctul lui Nancy îi spunea să-l refuze. Nu conta cât de mult îndulcea pilula, tot voia să-i preia compania. Dar un refuz imediat era ceea ce și-ar fi dorit tatăl ei și ea se hotărâse să înceteze să-și trăiască viața conform așteptărilor tatălui ei. Oricum, trebuia să spună ceva, așa că trase de timp.

— Ar putea să mă intereseze.

— Asta e tot ce doream să știu, spuse el, și se ridică. Gândește-te la treaba asta și la ce fel de aranjament ți-ar surâde. Nu-ți voi oferi un cec în alb, dar vreau să înțelegi că sunt dispus să merg foarte departe ca să te fac fericită. Nancy era ușor nedumerită: tehnica lui era foarte convingătoare. În ultimii ani învățase multe despre negocieri. El privi dincolo de ea, spre țărm.

— Cred că fratele tău vrea să-ți vorbească.

Ea privi peste umăr și îl văzu pe Peter apropiindu-se. Nat își puse pălăria și se îndepărtă. Nancy privi, supărată, spre Peter. El o înșelase și o trădase și ea abia reuși să se decidă dacă să vorbească cu el. I-ar fi plăcut să cântărească oferta surprinzătoare a lui Nat Ridgeway și să se gândească la felul în care se putea încadra în noua abordare a vieții ei, dar Peter nu-i lăsă timp. Se

opri în picioare în fața ei, își lăsă capul pe o parte, într-un fel care-i amintea de copilărie, și întrebă:

— Putem sta de vorbă?

— Mă îndoiesc, izbucni ea.

— Vreau să-mi cer scuze.

— Îți pare rău pentru trădarea ta, acum, când a eșuat.

— Aș vrea să facem pace.

Astăzi, toată lumea vrea să facă o înțelegere cu mine, gândi ea amar.

— Cum ai putea să te revanșezi pentru ceea ce mi-ai făcut?

— Nu pot, spuse el imediat. Niciodată. Se așeză în celălalt șezlong, eliberat de Nat. Când ți-am citit raportul, m-am simțit ca un prost. Spuneai că nu sunt în stare să conduc afacerea, că nu sunt bărbatul care a fost tata, că sora mea ar putea să se descurce mai bine ca mine și m-am simțit atât de rușinat pentru că, în sufletul meu, știam că e adevărat.

Ei bine, gândi ea, ăsta e un progres.

— M-a făcut să înnebunesc, Nan, ăsta e adevărul. Pe când erau copii, își spuneau unul altuia Nan și Petey și faptul că el folosise apelativul din copilărie îi ridică un nod în gât. Nu cred că am știut vreodată ce făceam.

Ea scutură din cap. Era scuza tipică a lui Peter.

— Știai foarte bine ce făceai. Dar, acum, ea era mai degrabă tristă decât furioasă.

Un grup de persoane se opri la intrarea clădirii liniilor aeriene discutând. Peter privi spre ei, iritat, și îi spuse lui Nancy.

— Haide să te plimbi cu mine pe țărm.

Ea oftă. Până la urmă, era fratele ei mai mic. Se ridică.

El îi oferi un zâmbet radios.

Se duseră la capătul dinspre țărm al cheiului și apoi traversară linia de cale ferată și coborâră pe plajă. Nancy își scoase pantofii cu toc și porni prin nisip în dresuri. Briza flutura părul blond al lui

Peter și ea observă, cu surpriză, că începea să se retragă de pe la tâmple. Se întrebă de ce nu observase până atunci și înțelese că el își pieptăna părul, cu atenție, ca să ascundă asta.

De acum nu se mai afla nimeni prin apropiere, dar Peter nu mai spuse nimic pentru o vreme și, în cele din urmă, vorbi Nancy.

— Danny Riley mi-a spus un lucru ciudat. A spus că tata a aranjat intenționat lucrurile ca noi doi să ne luptăm.

Peter se agită.

— De ce ar fi făcut asta?

— Ca să devenim mai duri.

Peter râse cu asprime.

— Și tu crezi asta?

— Da.

— Presupun că și eu cred.

— M-am decis că nu îmi voi trăi restul vieții sub vraja tatii.

El aprobă din cap, apoi spuse:

— Bine, dar ce înseamnă asta, de fapt?

— Nu știu, încă. Poate că voi accepta oferta lui Nat și compania noastră va fi înghițită de a lui.

— Nu mai este compania „noastră”, Nan. Este a ta.

Ea îl studie. Era autentic? Se simți rea pentru că era suspicioasă. Se hotărî să-i acorde prezumția de nevinovăție. El păru sincer când continuă.

— Nu sunt croit pentru afaceri, așa că am să las treaba pe mâinile oamenilor ca tine, care se pricep.

— Dar tu ce vei face?

— M-am gândit că aș putea să cumpăr casa aceea. Treceau pe lângă o cabană atrăgătoare, albă, cu obloane verzi. Voi avea o mulțime de timp pentru vacanță.

Ei îi părea rău pentru el.

— E o casă drăguță, spuse ea. E de vânzare, totuși?

— Are o placă pe partea cealaltă. M-am învârtit pe aici mai devreme. Vino să vezi.

Ocoliră casa. Era încuiată și obloanele erau închise, așa că nu puteau vedea în interiorul camerelor, dar pe dinafară era atrăgătoare. Avea o verandă largă, cu un hamac. În grădină se afla un teren de tenis. În partea cealaltă se afla o clădire mică, fără ferestre, despre care Nancy presupuse că era un hangar pentru bărci.

— Ai putea să-ți iei o barcă, spuse ea. Lui Peter îi plăcuse întotdeauna să navigheze.

În hangar, o ușă laterală era deschisă. Peter intră. Ea îl auzi exclamând: „Dumnezeule!”

Trecu prin cadrul ușii și privi în semiîntuneric.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea neliniștită. Petey, ești bine?

Peter apăru lângă ea și o apucă de braț. Pentru o fracțiune de secundă, văzu un rânjet răutăcios, triumfător pe fața lui și înțelese că făcuse o greșeală îngrozitoare. Apoi el o smuci, violent, de braț și o trase mai în interior. Ea se împiedică, își scăpă pantofii și geanta și căzu pe podeaua prăfuită.

— Peter! strigă ea furioasă. Îl auzi cum face trei pași grăbiți, apoi ușa se trânti și ea rămase în întuneric.

— Peter! strigă ea de acum înfricoșată. Se ridică în picioare. Se auzi un hârșâit, apoi o lovitură, ca și cum cineva ar fi blocat ușa cu un obiect. Începu să strige.

— Peter, spune ceva!

Nu primi niciun răspuns.

O teamă isterică i se ridică în gât și își dori să strige de groază. Își duse mâna la gură și își mușcă buricul degetului mare. După un moment, panica începu să dispară.

Rămasă în picioare, acolo, în întuneric, oarbă și dezorientată, înțelese că el plănuise asta din capul locului: găsise o casă goală, cu un hangar convenabil, o atrăsese acolo și o închisese înăuntru, ca să piardă avionul și să nu fie capabilă să voteze la întrunirea consiliului director.

Regretele lui, scuzele, toată vorbăria despre faptul că dorea să renunțe la afacere și sinceritatea lui, toate făceau parte din înșelătorie. Peter evocase, în mod cinic, copilăria lor ca să o înmoaie. Încă o dată, ea avusese încredere în el; el o trădase, încă o dată. Era destul ca să o facă să plângă.

Își muscă buza și analiză situația în care se afla. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, reuși să vadă o linie de lumină la baza ușii. Se îndreptă spre ea, cu ambele brațe întinse în față. Când ajunse la ușă, simți zidul de ambele părți și găsi un întrerupător. Îl răsuci și hangarul se inundă de lumină. Găsi mânerul ușii și încercă, fără să spere cu adevărat că o va putea deschide. Nu se mișcă: era blocată bine. Își puse umărul în ușă și împinse cu toată puterea ei, dar aceasta nu se clinti.

Când căzuse, se lovise la coate și la genunchi și ciorapii i se rupseseră. „Porcule”, spuse ea către un Peter care nu era de față.

Își încălță pantofii, își ridică geanta și privi în jur. Cea mai mare parte a spațiului era ocupată de o barcă cu pânze, pe un căruț cu roți. Catargul atârna de un leagăn din tavan și pânzele erau adunate, în legături strânse, pe punte. În partea din față a hangarului se află o ușă lată. Nancy o cercetă și descoperi, așa cum se așteptase, că era bine încuiată.

Casa era puțin trasă în spate față de plajă, dar exista o șansă ca un pasager de pe Clipper sau altcineva să treacă prin apropiere. Nancy inspiră adânc și strigă din toate puterile: „AJUTOR! AJUTOR! AJUTOR!” Se decise să strige la intervale de câte un minut, ca să nu răgușească.

Ambele uși, cea din față și cea din spate, erau solide și bine fixate, dar ar putea să fie în stare să le deschidă, forțat, cu o rangă sau cu ceva asemănător. Privi în jur. Proprietarul era un om ordonat: nu-și ținea uneltele pentru grădină în hangarul bărcii. Nu existau lopeți sau greble.

Strigă, din nou, după ajutor, apoi se urcă pe puntea bărcii în căutarea unei unelte. Pe punte se aflau mai multe dulapuri, dar toate fuseseră bine încuiate de proprietarul grijuliu. Privi, din nou, în jur, de pe puntea superioară, dar nu observă nimic nou. „La dracu'! La dracu'! La dracu'!”, spuse ea cu voce tare.

Se așeză pe deriva ridicată și medită descurajată. În hangar era destul de frig și ea era bucuroasă pentru haina de cașmir. Continuă să strige după ajutor la fiecare minut, sau pe aproape, dar, pe măsură ce trecea timpul, speranțele ei deveneau tot mai mici. Până acum, pasagerii ar trebui să fie înapoi, la bordul Clipperului. Curând, acesta va decola și o va lăsa în urmă.

O izbi gândul că faptul că pierduse avionul ar putea să fie cea mai mică dintre problemele ei. Ce se va întâmpla dacă nimeni nu trecea pe la hangar timp de o săptămână? Ar putea să moară aici. Intră în panică și începu să țipe mai tare și continuu. Putu să simtă un ton de isterie în vocea ei și asta o sperie și mai tare.

După o vreme, obosi și asta o calmă. Peter era malefic, dar nu era un criminal, nu o va lăsa să moară. Probabil că intenționa să facă un apel anonim la poliția din Shediac și să le spună să o elibereze. Dar nu înainte de întrunirea consiliului, desigur. Își spuse că se află în siguranță, dar tot era profund neliniștită. Dacă Peter era mai malefic decât își închipuia ea? Dacă uita? Dacă se îmbolnăvea sau suferea vreun accident? Cine o va salva atunci?

Auzi mugetul puternicelor motoare ale Clipperului vuind pe deasupra golfului. Din panică, starea ei se transformă în disperare totală. Fusese trădată și învinsă și îl pierduse chiar și pe Mervyn care, probabil, se afla la bordul Clipperului, acum, așteptând decolarea. Ar putea să se întrebe, nepăsător, ce se întâmplase cu ea, dar, întrucât ultimele ei cuvinte pentru el fuseseră

„Prostule!”, probabil își închipuia că totul se terminase între ei.

Fusese o aroganță din partea lui să presupună că ea îl va urma în Anglia, dar orice bărbat ar fi făcut, probabil, aceeași presupunere și ea se purtase prostește atunci când se înfuriase din cauza asta. Acum se despărțiseră furioși și ea nu-l va mai revedea niciodată. Ar putea chiar să moară.

Mugetul motoarelor îndepărtate creștea tot mai puternic. Clipperul decola. Zgomotul persistă, la volum mare, timp de un minut sau două, apoi începu să se estompeze în timp ce, presupuse Nancy, avionul urca pe cerul îndepărtat. Asta este, gândi ea; mi-am pierdut afacerea și l-am pierdut pe Mervyn și, probabil, voi muri de foame aici. Nu, nu va muri de foame; va muri de sete, delirând și strigând în agonie.

Simți o lacrimă pe obraz și o șterse cu mâneca hainei. Trebuia să se adune. Trebuie să existe o cale de scăpare. Privi în jur din nou. Se întrebă dacă putea să se folosească de catarg ca de un berbece. Se întinse până la legătură. Nu, era prea greu ca să fie mișcat de o singură persoană. Ar putea, cumva, să taie ușile? Își aminti poveștile despre prizonierii din Evul Mediu care zgâriau pietrele cu unghiile ani la rând, în zadar, ca să găsească o cale de scăpare. Ea nu avea la dispoziție ani și va trebui să găsească ceva mai bun decât unghiile. Căută în geantă. Avea un mic pieptăn de fildeș, un ruj de buze, roșu aprins, aproape consumat, o cutie de pudră, ieftină, pe care băieții i-o făcuseră cadou la cea de a treizecea aniversare, o batistă brodată, carnetul de cecuri, o bancnotă de cinci lire sterline, câteva bancnote de cincizeci de dolari și un mic stilou de aur. Niciunul dintre obiecte nu-i putea fi de folos. Se gândi la hainele ei. Purta o curea din piele de crocodil, cu o catarama placată cu aur. Îi trecu prin minte că acul cataramei ar putea să fie folosit ca să dea o gaură

prin lemnul ușii, în jurul încuietorii. Va fi o treabă de lungă durată; dar avea tot timpul din lume.

Coborî de pe barcă și găsi încuietoarea ușii mari, din față. Lemnul era destul solid, dar, poate, nu va trebui să scurme până pe partea cealaltă; când făcea o gaură suficient de adâncă, aceasta s-a putea rupe. Strigă, din nou, după ajutor. Nu-i răspunse nimeni.

Își scoase cureaua. Fusta nu stătea pe ea fără curea, așa că o scoase și pe aceasta, o împături cu grijă și o așeză peste bordajul bărcii. Deși nu putea să o vadă nimeni, era bucuroasă că purta niște chiloți drăguți, cu garnitură de dantelă și o jartieră asortată.

Zgârie un contur pătrat în jurul încuietorii și apoi începu să-l adâncească. Metalul cataramei nu era foarte solid și, după o vreme, gheara se îndoi. Oricum, ea continuă lucrul, oprindu-se la fiecare minut ca să strige. Încet, semnul deveni un șanț. Din el sărea talaș care se împrăștia pe podea.

Lemnul ușii era moale, poate din cauza umezelii. Lucrul mergea mai repede și ea începu să spere că ar putea să iasă curând.

Chiar când începea să capete speranță, catarama se rupse.

O ridică de pe podea și încercă să meargă mai departe, dar, fără cataramă, acul, în sine, era greu de manevrat. Dacă săpa adânc, îi aluneca printre degete și dacă zgâria ușor, nu reușea să adâncească șanțul. După ce îl scăpă de cinci sau șase ori, înjură cu voce tare, apoi începu să plângă de furie și lovi inutil ușa cu pumnii.

O voce strigă:

— Cine-i acolo?

Ea tăcu din gură și încetă să mai bată. Chiar auzise asta? strigă la rândul ei:

— Ajutor! Ajutor!

— Nancy, tu ești?

Inima i se opri pentru o clipă. Era un accent britanic și recunoscu vocea.

— Mervyn! Slavă Domnului!

— Te căutam. Ce dracu' ți s-a întâmplat?

— Doar scoate-mă de aici, ai vrea?

Ușa se scutură.

— E încuiat!

— Vino pe lateral.

— Imediat.

Nancy traversă hangarul ocolind barca și se duse la ușa laterală. Îl auzi cum spune:

— E încuiată – stai o clipă… Își dădu seama că stătea acolo în dresuri și lenjerie și își trase haina ca să-și acopere goliciunea. O clipă mai târziu, ușa se deschise violent și ea sări în brațele lui Mervyn.

— Mă gândeam că voi muri aici! spuse ea și, spre rușinea ei, începu să plângă.

El o îmbrățișă, o mângâie pe păr și zise:

— Gata, gata.

— Peter m-a încuiat aici, rosti ea înlăcrimată.

— Am presupus că a făcut vreo șmecherie. Fratele ăsta al tău e un adevărat nenorocit, dacă vrei părerea mea.

Lui Nancy nu-i mai păsa de Peter, era prea bucuroasă să-l vadă pe Mervyn. Privi în ochii lui prin ceața lacrimilor, apoi îl sărută pe toată fața: ochi, obraji, nas și, în sfârșit, pe buze. Dintr-odată, se simți puternic excitată. Deschise gura și îl sărută cu pasiune. El o luă în brațe și o strânse puternic. Ea se lipi de el, dornică să-i simtă trupul. El își trecu mâinile pe spatele ei, pe sub haină și se opri uluit când îi simți chiloții. Se trase în spate și o privi. Haina ei se desfăcuse.

— Ce s-a întâmplat cu fusta ta?

Ea începu să râdă.

— Am încercat să tai ușa cu cuiul de la catarama curelei și fusta nu mai stătea pe mine fără curea, așa că am scos-o…

— Ce surpriză plăcută, spuse el cu vocea îngroșată și o mângâie pe fund și pe coapsele goale. Ea îi simți penisul în erecție, pe burtă. Întinse mâna și îl mângâie.

Într-o clipă, amândoi erau nebuni de dorință. Ea își dorea să facă dragoste aici, acum și știa că și el simțea același lucru. El îi acoperi sânii mici cu palmele lui uriașe și icni. Ea îi deschise nasturii șlițului și băgă mâna înăuntru. În tot acest timp, în străfundul minții se gândea: aș fi putut să mor, aș fi putut să mor. Și acest gând o făcu să devină disperată după satisfacție. Îi găsi penisul, îl strânse și îl scoase din pantaloni. Acum, amândoi respirau ca niște alergători. Ea se trase în spate și privi la penisul lui mare în mâna ei mică, albă. Cedă unui impuls irezistibil, se aplecă și îl luă în gură.

Păru să o umple. Simți un miros de mușchi în nări și un gust sărat în gură. Gemu: uitase cât de mult îi plăcea să facă asta. Putea să facă asta la nesfârșit, dar, în cele din urmă, el îi împinse capul și gemu:

— Oprește-te până nu explodez.

Se aplecă în fața ei și îi trase, încet, chiloții în jos. Ea se simți rușinată și excitată în același timp. El o sărută pe părul pubian. Îi trase chiloții în jos, până la gleznă și ea ieși din ei.

El se ridică și o îmbrățișă din nou, și apoi, în sfârșit, mâna lui se așeză pe sexul ei și, o clipă mai târziu, îi simți degetul cum alunecă, ușor, în interior. În tot acest timp, se sărutară pasional, cu limbile și buzele într-o mișcare frenetică, oprindu-se doar ca să ia aer. După o vreme, ea se trase de lângă el, privi în jur și spuse:

— Unde?

— Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, spuse el.

Ea se întinse și își prinse palmele pe ceafa lui. El își puse mâinile sub coapsele ei și o ridică, fără efort, de la pământ. Haina ei căzu pe spate. Când el o coborî, ea îl dirijă înăuntru, apoi își strânse picioarele în jurul taliei lui.

Pentru o clipă, rămaseră nemișcați, apoi ea savură senzația care îi lipsise atât de multă vreme, sentimentul liniștitor de apropiere totală care venea din faptul că simțea un bărbat în interiorul ei și că

își uneau trupurile atât de intim. Era, își aminti ea, acum, cel mai bun sentiment din lume și se gândi că trebuia să fi fost nebună să se lipsească de el timp de zece ani.

Apoi ea începu să se miște, îndepărtându-se și apropiindu-se de el. Îl auzi cum geme, adânc, din gât și gândul la plăcerea pe care i-o oferea o excită și mai mult. Se simți fără rușine pentru că făcea dragoste în această poziție bizară, cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea. La început, se întrebase dacă el putea să-i susțină greutatea; dar ea era micuță și el era un bărbat masiv. El o apucă de fund și o ridică și o coborî încet. Ea închise ochii și savură senzația penisului lui care intra și ieșea din ea și a clitorisului ei apăsat pe burta lui. Uită grijile referitoare la forța lui și se concentră intens pe senzațiile din pântecul ei.

După o vreme, deschise ochii și îl privi. Dorea să-i spună că îl iubește. Undeva, în străfundurile minții, un păzitor al bunului-simț îi spuse că era prea devreme; dar, chiar și așa, ea simți asta.

— Îmi ești foarte drag, șopti ea.

Privirea din ochii lui îi spuse că el înțelegea. El îi murmură numele și începu să se miște mai repede.

Ea închise ochii și se gândi doar la valurile de încântare care izvorau din locul în care se întâlneau trupurile lor. Își auzi propria voce, ca de la mare depărtare, scoțând mici strigăte de plăcere de fiecare dată când se scufunda în el. El respira greu, dar îi susținu greutatea fără niciun semn de efort. Acum, simți că el se reținea, așteptând-o pe ea. Se gândi la presiunea care creștea în el la fiecare ridicare și coborâre a coapselor ei și această imagine o împinse peste limită. Întregul ei corp tremură de plăcere și strigă tare. Simți cum el se revarsă și ejaculează și îl călări ca pe un cal sălbatic, în timp ce momentul culminant îi zgudui pe amândoi. Mervyn rămase nemișcat și ea se prăbuși peste pieptul lui.

El o îmbrățișă puternic și spuse:

— La naiba, pentru tine e așa de fiecare dată?

Ea râse cu răsuflarea tăiată. Îi plăcea un bărbat care o făcea să râdă.

În cele din urmă, el o lăsă jos, pe podea. Ea rămase în picioare, tremurând, încă sprijinită de el, timp de câteva minute. Apoi, reticentă, își îmbrăcă hainele.

Zâmbiră mult, unul la altul, dar nu vorbiră, în timp ce ieșeau în soarele plăcut și porniră încet, pe plajă, spre chei.

Nancy se întrebă dacă nu cumva era destinul ei să locuiască în Anglia și să se mărite cu Mervyn. Pierduse bătălia pentru controlul companiei; nu avea cum să ajungă la timp, la Boston, pentru întrunirea consiliului, așa că Peter va avea o putere de vot mai mare decât Danny Riley și mătușa Tilly și va domina ziua. Se gândi la băieții ei: acum erau independenți, nu trebuia să-și trăiască viața după nevoile lor. Și, acum, descoperea că Mervyn, ca amant, era tot ceea ce își dorise vreodată. Încă se simțea amețită și puțin slăbită după ce făcuseră dragoste. Dar ce voi face în Anglia? gândi ea. Nu pot să fiu o casnică.

Ajunseră la chei și priviră peste apele golfului. Nancy se întrebă cât de des treceau trenurile pe aici. Tocmai era pe cale să-i propună să pună niște întrebări când observă că Mervyn privea intens ceva în depărtare.

— La ce te uiți? spuse ea.

— Un Grumman Goose[6], spuse el gânditor.

— Nu văd nicio gâscă.

El arătă.

— Hidroavionul acela mic se numește Grumman Goose. E destul de nou – a apărut cu doar vreo doi ani în urmă. Este foarte rapid, mai rapid decât Clipperul…

Ea privi la hidroavion. Era un monoplan cu aspect modern, cu două motoare, cu cabină închisă. Înțelese la ce se gândea el. Cu un

hidroavion putea să ajungă la Boston la timp pentru întrunirea consiliului.

— Am putea să-l închiriem? întrebă ea, ezitant, abia îndrăznind să spere.

— La asta mă gândeam.

— Hai să întrebăm! Ea se grăbi, de-a lungul cheiului, spre clădirea liniilor aeriene și Mervyn o urmă, cu pasul lui lung, ținându-se cu ușurință pe urma ei. Inima ei bătea tare. Încă ar putea să-și salveze compania. Dar își ținu încântarea sub control: puteau să existe piedici.

Intrară în clădire și un tânăr îmbrăcat în uniforma Pan American le spuse:

— Hei, ați pierdut avionul!

Fără vreo introducere, Nancy spuse:

— Știi al cui este hidroavionul acela mic?

— Goose? Sigur că da. Este al unui proprietar de moară care se numește Alfred Southborne.

— Îl închiriază vreodată?

— Da, de câte ori are ocazia. Vreți să-l închiriați?

Inima lui Nancy se opri.

— Da!

— Unul dintre piloți se află chiar aici – a venit să privească Clipperul. Se trase înapoi, într-o cameră alăturată. Hey, Ned! Cineva vrea să închirieze Goose-ul tău.

Ned ieși de acolo. Era un bărbat voios, de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-o cămașă cu epoleți. Salută din cap politicos și spuse:

— Mi-ar plăcea să vă ajut, dar copilotul meu nu se află aici și Goose are nevoie de un echipaj de doi oameni.

Inima lui Nancy se scufundă din nou.

Mervyn spuse:

— Eu sunt pilot.

Ned păru sceptic.

— Ai pilotat vreodată un hidroavion?

Nancy își ținu respirația.

Mervyn spuse:

— Da – Supermarine.

Nancy nu auzise niciodată de Supermarine, dar trebuia să fie un avion de concurs pentru că Ned rămase impresionat.

— Concurezi? întrebă el.

— Pe vremuri, când eram mai tânăr. Acum, pilotez doar de plăcere. Am un Tiger Moth.

— Ei bine, dacă ai pilotat Supermarine, nu vei avea nicio problemă să fii copilot pe Goose. Și domnul Southborne e plecat până mâine. Unde vrei să ajungi?

— Boston.

— O să vă coste o mie de dolari.

— Nicio problemă, spuse Nancy încântată.

Tipul o privi cu o ușoară surprindere: se așteptase că bărbatul să fie la conducere.

— Putem pleca peste câteva minute, doamnă. Cum vrei să plătești?

— Pot să-ți dau un cec personal sau poți să facturezi companiei mele, la Boston, Black Boots.

— Lucrezi pentru Black Boots?

— Sunt proprietara companiei.

— Hei, eu port pantofii tăi!

Ea privi în jos. El avea o pereche de ghete Oxford, negre, cu întăritură peste degete, de 6,95 $, mărimea nouă.

— Cum ți se par? întrebă ea automat.

— Minunați. Sunt încălțări de calitate. Dar presupun că știi asta.

Ea zâmbi.

— Da, spuse. Sunt încălțări de calitate.

PARTEA A ȘASEA

De la Shediac la Golful Fundy

Capitolul douăzeci și șase

Margaret era înnebunită de îngrijorare în timp ce Clipperul urca pe deasupra New Brunswick și se îndrepta spre New York. Unde era Harry?

Poliția aflase că el călătorea cu un pașaport fals: cel puțin asta știau toți pasagerii. Nu-și putea imagina cum aflaseră, dar nu mai conta. Mult mai important era ce aveau să-i facă dacă îl prindeau. Probabil că va fi trimis înapoi în Anglia, unde ar putea fie să meargă la închisoare, pentru că furase butonii aceia nenorociți, fie să fie recrutat în armată și, atunci, cum mai putea să dea de el?

După câte știa ea, încă nu îl prinseseră. Ultima dată când îl văzuse, el se ducea la toaletă bărbaților, în timp ce ea debarca din avion, la Shediac. Era acesta începutul vreunui plan de evadare? Aflase el că dăduse de necaz?

Poliția cercetase avionul fără să-l găsească, așa că el trebuia să fi coborât, la un moment dat; dar unde se dusese? Mergea el, chiar în clipa asta, de-a lungul unui drum îngust, prin pădure, încercând să facă autostopul? Sau poate că reușise să convingă pe cineva să-l ia pe o barcă de pescuit și plecase pe mare? Orice ar fi făcut, pe Margaret o chinuia aceeași întrebare: îl va mai vedea vreodată?

Își spunea mereu că nu trebuia să fie descurajată. Faptul că-l pierdea pe Harry era dureros, dar încă o avea pe Nancy Lenehan să o ajute.

Acum, tatăl ei nu o mai putea opri. Era un ratat și un exilat și își pierduse orice putere să o constrângă. Oricum, ea era încă înspăimântată că

el ar putea să se dezlănțuie ca un animal rănit și că ar putea să facă ceva înfricoșător de distructiv.

Imediat ce avionul ajunse la altitudinea de croazieră, ea își desfăcu centura de siguranță și porni spre pupa ca să o găsească pe Nancy Lenehan.

Când trecu ea, stewarzii pregăteau sala de mese pentru prânz. Mult mai în spate, în compartimentul numărul 4, Ollis Field și Frankie Gordino stăteau unul lângă altul, legați cu cătușe. Margaret se duse până în spatele avionului și bătu la ușa apartamentului nupțial. Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou. Apoi intră. Era pustiu.

O teamă rece îi străbătu inima.

Poate că Nancy se afla în toaleta doamnelor. Dar unde se afla domnul Lovesey? Dacă s-ar fi dus pe puntea de zbor sau la toaletă bărbaților, Margaret l-ar fi văzut trecând prin compartimentul numărul 2. Rămase în ușă agitată și privind în jur, prin apartament, de parcă ei s-ar fi putut ascunde pe undeva; dar nu exista nicio ascunzătoare.

Peter, fratele lui Nancy, și însoțitorul său erau așezați chiar în fața apartamentului nupțial, dincolo de coridor față de toaleta doamnelor. Margaret îi întrebă:

— Unde este doamna Lenehan?

Peter răspunse:

— A hotărât să renunțe la acest zbor, la Shediac.

Margaret gemu.

— Ce? spuse ea. De unde știi?

— Ea mi-a spus.

— Dar de ce? întrebă Margaret plângăreață. Ce a determinat-o să rămână acolo?

El păru jignit.

— Nu cred că știu, spuse el rece. Nu mi-a spus. Pur și simplu, mi-a zis să-l informez pe căpitan că nu se va mai îmbarca în avion pentru ultima etapă a călătoriei.

Margaret știa că era nepoliticos să-l interogheze, dar trebuia să insiste.

— Unde s-a dus?

El luă un ziar de pe locul de lângă el.

— Habar n-am, spuse el, și începu să citească.

Margaret era dezolată. Cum putea Nancy să facă așa ceva? Știa cât de mult se baza Margaret pe ea pentru ajutor. Cu siguranță că nu ar fi abandonat zborul fără să-i spună ceva sau, măcar, fără să lase vreun mesaj.

Margaret îl privi intens pe Peter. Se gândi că are un aspect viclean. De asemenea, era și prea sensibil pentru că era luat la întrebări. Dintr-un impuls, îi zise:

— Nu cred că îmi spui adevărul. Ceea ce spusese era foarte insultător și ea își ținu respirația în timp ce îi așteptă reacția.

El ridică privirea spre ea, înroșindu-se.

— Ai moștenit proastele purtări ale tatălui tău, domnișoară? izbucni el. Te rog să pleci.

Ea se simți zdrobită. Ura să i se spună că era asemenea tatălui ei. Se întoarse fără să mai rostească vreun cuvânt, simțind că e pe cale să izbucnească în lacrimi.

Trecând prin compartimentul numărul 2, o observă pe Diana Lovesey, frumoasa soție a lui Mervyn. Toată lumea fusese fascinată de drama soției fugare și a soțului urmăritor și se amuzaseră când Mervyn fusese obligat să împartă apartamentul nupțial cu Nancy. Acum, Margaret se întrebă dacă Diana ar putea să știe ce se întâmplase cu soțul ei. Ar fi stânjenitor să întrebe, desigur, dar Margaret era prea disperată ca să-și facă griji din cauza asta. Se așeză lângă Diana și spuse:

— Scuză-mă, dar știi, cumva, ce s-a întâmplat cu domnul Lovesey și doamna Lenehan?

Diana păru surprinsă.

— Ce s-a întâmplat? Nu se află în apartamentul nupțial?

— Nu – nu se află la bord.

— Serios? Diana era, evident, șocată și nedumerită. Cum așa? Au pierdut avionul?

— Fratele lui Nancy spune că s-au hotărât să nu continue zborul, dar eu nu prea îl cred.

Diana păru nedumerită.

— Niciunul din ei nu mi-a spus ceva mie.

Margaret privi, întrebătoare, spre însoțitorul Dianei.

Mark cel cu maniere frumoase.

— Cu siguranță nu mi s-au confesat mie, spuse el.

Cu un ton diferit în voce, Diana adăugă:

— Sper că sunt în regulă.

Mark întrebă:

— Ce vrei spui, iubito?

— Nu știu ce vreau să spun. Doar sper că sunt în regulă.

Margaret clătină din cap, în semn de acord cu Diana.

— Nu am încredere în fratele ei. Cred că este necinstit.

Mark spuse:

— S-ar putea să ai dreptate, dar presupun că nu putem face prea multe în timp ce ne aflăm în zbor. În afară de asta…

— El nu mai e treaba mea, știu, spuse Diana iritată. Dar a fost soțul meu timp de cinci ani și sunt îngrijorată pentru el.

— Probabil că ne va aștepta un mesaj de la el când ajungem la Port Washington, spuse Mark liniștitor.

— Așa sper, replică Diana.

Davy, stewardul, o atinse pe Margaret pe braț și spuse:

— Prânzul este gata, lady Margaret, și familia ta se află deja la masă.

— Mulțumesc. Margaret nu era interesată de mâncare. Oricum, cei doi nu-i mai puteau spune nimic nou.

În timp ce Margaret se ridică să plece, Diana întrebă:

— Ești prietenă cu doamna Lenehan?

— Urma să-mi ofere de lucru, spuse Margaret cu amărăciune. Se întoarse, mușcându-și buzele.

Părinții ei și Percy erau deja așezați în sala de mese și se servea primul fel: cocktail de creveți, făcut cu creveți proaspeți de la Shediac. Margaret se așeză și spuse automat:

— Îmi pare rău că am întârziat. Tatăl ei îi aruncă doar o privire.

Margaret nu avea poftă de mâncare. Simțea că ar vrea să-și pună capul pe masă și să izbucnească în lacrimi. Harry și Nancy o abandonaseră, amândoi, fără niciun avertisment. Se afla înapoi, la punctul de plecare, fără nicio modalitate să se susțină și fără prieteni care să o ajute. Era atât de nedrept: încercase să fie ca Elizabeth și să planifice totul, dar schema ei, atent elaborată, se destrămase.

Creveții fură luați și înlocuiți cu supă de rinichi. Margaret luă o sorbitură și lăsă lingura jos. Se simțea obosită și iritată. Avea o durere de cap și niciun fel de poftă de mâncare. Se aflau pe drum de aproape douăzeci și șapte de ore și îi era de ajuns. Voia să se bage într-un pat adevărat, cu saltea moale și o grămadă de perne și să doarmă timp de o săptămână.

Și ceilalți simțeau tensiunea. Mama era palidă și obosită. Tata era mahmur, cu ochii injectați și respirație urât mirositoare. Percy nu-și găsea locul și era nervos, asemenea cuiva care băuse prea multă cafea și continua să arunce priviri ostile spre tatăl său. Margaret avea sentimentul că avea să facă ceva scandalos în curând.

La felul principal aveau de ales: calcan prăjit cu sos cardinal sau friptură. Ea nu dorea niciunul din ele, dar alese peștele. Acesta veni cu cartofi și varză de Bruxelles, îi ceru lui Nicky un pahar de vin alb.

Se gândea la zilele mohorâte care o așteptau. Va sta cu mama și tata la Waldorf, dar Harry nu se va strecura în camera ei: va rămâne întinsă în pat,

singură, gândindu-se la el. Va trebui să o însoțească pe mama în excursiile la cumpărături de haine. Apoi vor pleca în Connecticut. Fără să o întrebe și pe ea, o vor înscrie într-un club de călărie și unul de tenis și va primi invitații la petreceri. Mama va construi o rețea socială în jurul lor imediat și, în curând, băieți „corespunzători" vor începe să apară la ceai, sau cocktailuri, sau excursii cu bicicleta. Cum putea să se ocupe de toate astea când Anglia se afla în război? Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai deprimată se simțea.

La desert primiră tartă de mere cu înghețată sau înghețată cu sos de ciocolată. Margaret comandă înghețată și o mâncă pe toată.

Tata ceru brandy și cafea, apoi își drese vocea. Era pe cale să țină un discurs. Oare ca să-și ceară scuze pentru purtarea îngrozitoare din seara trecută? Imposibil.

— Mama ta și cu mine am discutat despre tine, începu el.

— De parcă aș fi o cameristă neascultătoare, izbucni Margaret.

Mama spuse:

— Ești un copil neascultător.

— Am nouăsprezece ani și am menstruație de șase ani – cum aș putea să mai fiu un copil?

— Șșșt! Mama era șocată. Simplul fapt că poți să folosești un astfel de limbaj în fața tatălui tău demonstrează că nu ești încă un adult.

— Mă dau bătută, oftă Margaret, nu pot să câștig lupta asta.

Tata continuă:

— Atitudinea ta prostească nu face decât să confirme tot ceea ce spunem noi. Încă nu putem avea încredere în tine că poți să ai o viață socială normală, printre oamenii din propria ta clasă.

— Mulțumesc Cerului pentru asta!

Percy râse tare și tata îi aruncă o privire, dar vorbi către Margaret.

— Am încercat să mă gândesc la un loc în care să te trimit, un loc în care vei avea minimum de ocazii ca să provoci necazuri.

— Te-ai gândit la o mănăstire?

El nu era obișnuit ca ea să-l ia la mișto, dar își controlă furia cu efort.

— Modul ăsta de a vorbi nu va îmbunătăți lucrurile pentru tine.

— Să le îmbunătățească? Cum ar putea să fie mai bine pentru mine? Părinții mei iubitori îmi hotărăsc viitorul, ținând seama doar de interesul meu. Ce aș putea să-mi doresc mai mult?

Spre surprinderea ei, mama vărsă o lacrimă.

— Ești foarte crudă, Margaret, spuse ea în timp ce o ștergea.

Margaret fu mișcată. Văzând-o pe mamei ei plângând îi distruse rezistența. Redeveni blândă.

— Ce ai vrea să fac, mamă?

Tata răspunse la întrebare.

— Vei locui la mătușa Clare. Are o proprietate în Vermont. Se află în munți, destul de izolată; acolo nu se va afla nimeni prin jur ca să fii stânjenită.

Mama adăugă:

— Sora mea, Clare, este o femeie minunată. Nu s-a măritat niciodată. Ea este coloana vertebrală a bisericii episcopale din Brattleboro.

Pe Margaret o cuprinse o furie rece, dar se stăpâni.

— Câți ani are mătușa Clare?

— Cincizeci și ceva.

— Locuiește singură?

— În afară de servitori, da.

Margaret tremura de furie.

— Deci, asta este pedeapsa mea pentru faptul că încerc să trăiesc o viață a mea, spuse ea cu voce tremurată. Sunt exilată în munți, să duc o viață singuratică alături de mătușa mea nebună, fată bătrână? Cât timp vă așteptați să rămân acolo?

— Până te calmezi, spuse tata. Un an, poate.

— Un an! Părea o viață întreagă. Dar nu o puteau obliga să rămână acolo. Nu fiți atât de proști. Voi înnebuni, mă voi sinucide sau voi fugi.

— Nu ai dreptul să pleci fără consimțământ, răspunse tatăl ei. Și dacă o faci… El ezită.

Margaret privi la fața lui. Dumnezeule, gândi ea, chiar și lui îi este rușine de ceea ce e pe cale să spună. Ce naiba putea să fie?

El își strânse buzele într-o expresie hotărâtă, apoi spuse:

— Dacă pleci, te vom declara nebună și vei fi internată într-un azil de nebuni.

Margaret gemu. Era mută de groază. Nu-și imaginase că el ar putea să fie în stare de o asemenea cruzime. Privi spre mama ei, dar mama îi evită privirea.

Percy se ridică în picioare și își aruncă șervetul.

— Bătrân nebun, ți-ai ieșit din minți, strigă el și ieși.

Dacă Percy ar fi vorbit în felul acesta în urmă cu o săptămână, ar fi plătit cu iadul, dar acum îl ignorară.

Margaret privi, din nou, spre tatăl ei. Expresia lui era vinovată, sfidătoare și încăpățânată. Știa că greșea, dar nu se va răzgândi.

În sfârșit, ea găsi cuvintele ca să exprime ceea ce simțea în suflet.

— M-ai condamnat la moarte, spuse ea.

Mama începu să plângă în tăcere.

Dintr-odată, tonul motoarelor se schimbă. Toată lumea auzi și toate conversațiile încetară. Se simți o hurducătură și avionul începu să piardă altitudine.

Capitolul douăzeci și șapte

Când amândouă motoarele de la babord se opriră, în același timp, soarta lui Eddie era pecetluită.

Până în momentul acela s-ar fi putut răzgândi. Avionul ar fi continuat să zboare fără ca cineva să știe ce plănuise. Dar acum, orice s-ar fi întâmplat, totul va ieși la iveală. Nu va mai zbura niciodată: poate doar ca pasager. Se luptă cu furia care amenința să pună stăpânire pe el. Trebuia să rămână calm și să-și facă treaba. Apoi se va gândi la nenorociții care îi distruseseră viața.

Acum, avionul era obligat să facă o amerizare de urgență. Răpitorii vor urca la bord și îl vor salva pe Frankie Gordino. După asta, se putea întâmpla orice. Va reuși Carol-Ann să scape vie și nevătămată? Îi va încolți Marina Militară pe gangsteri în timp ce se vor îndrepta spre țărm? Va ajunge Eddie la închisoare pentru rolul jucat în toată afacerea? Era prizonierul destinului. Dar dacă ar putea doar să o mai țină pe Carol-Ann în brațe, vie și nevătămată, nimic altceva nu va mai conta.

O clipă după ce motoarele se opriră, auzi vocea căpitanului Baker în căști.

— Ce dracului se întâmplă?

Eddie avea gura uscată din cauza încordării și trebui să înghită în sec de două ori înainte să poată vorbi.

— Încă nu știu, răspunse el. Dar știa. Motoarele se opriseră pentru că nu mai primeau combustibil. El oprise alimentarea.

Clipperul avea șase rezervoare de combustibil. Motoarele erau alimentate de două rezervoare mai mici, aflate în aripi. Cea mai mare parte a rezervei de combustibil era păstrată în patru rezervoare mari, plasate în bidrostabilizatoare, aripile ciuntite pe care pășeau pasagerii când se îmbarcau sau debarcau din avion.

Combustibilul putea fi aruncat din rezervoarele de rezervă, dar nu de către Eddie, pentru că aceste

comenzi se aflau la postul pilotului secund. Oricum, Eddie putea să pompeze combustibil din acestea spre rezervoarele din aripi și înapoi. Astfel de transferuri era comandate de două mânere rotative, aflate în dreapta panoului de instrumente al inginerului. Avionul se afla, acum, deasupra Golfului Fundy, la vreo opt kilometri de punctul de întâlnire și, în ultimele câteva minute, el golise ambele rezervoare din aripi. Rezervorul de la tribord mai avea combustibil pentru câțiva kilometri. Cel de la babord se golise complet și motoarele de la babord se opriseră.

Era o chestiune simplă să pompeze combustibil din rezervoarele mari, desigur. Oricum, în timp ce avionul staționa la Shediac, Eddie se jucase la comenzi, deplasând cadranele, astfel încât atunci când afișau „pompare”, de fapt, erau oprite și când afișau „oprit”, pompau. Acum, cadranele arătau că el încerca să umple rezervoarele din aripi, când, de fapt, nu se întâmpla nimic.

În prima parte a zborului, desigur, folosise pompele cu setările incorecte și un alt inginer ar fi observat asta și s-ar fi întrebat ce se întâmplă. Eddie fusese îngrijorat în fiecare clipă că inginerul secund, care nu era de serviciu, Mickey Finn, va urca pe punte; dar el dormise, în compartimentul numărul 1, așa cum se așteptase Eddie: în această etapă a lungului zbor, echipajul de rezervă dormea întotdeauna.

La Shediac fuseseră două momente neplăcute. Primul se întâmplase când poliția îi anunțase că aflase numele complicelui lui Frankie Gordon la bordul avionului. Eddie presupuse că vorbeau despre Luther și, pentru o vreme, se gândise că jocul se terminase și își storsese creierii să găsească o altă cale să o salveze pe Carol-Ann. Apoi ei îl numiseră pe Harry Vandenpost și Eddie aproape că sărise în sus de bucurie. Nu avea habar de ce Vandenpost, care părea să fie un tânăr amabil, dintr-o familie bogată, ar fi călătorit cu un

pașaport fals; dar era îi recunoscător bărbatului pentru că deturnase atenția de la Luther. Poliția nu căutase mai în amănunt, Luther le scăpase din vedere și planul putea să meargă mai departe.

Dar toate astea fuseseră prea mult pentru căpitanul Baker. Chiar în timp ce Eddie își revenea din sperietură, Baker aruncă bomba. Faptul că fusese, cu adevărat, un complice la bordul avionului însemna că cineva era hotărât să-l salveze pe Gordino, spuse el, și dorea ca Gordino să coboare din avion. Și asta ar fi distrus totul pentru Eddie.

Fusese o ceartă între Baker și Ollis Field, tipul de la FBI, care amenințase că îl va acuza pe căpitan de obstrucționarea justiției. În final, Baker sunase la Pan American, la New York, și le pusese lor problema în cârcă; și linia aeriană hotărâse să-l lase pe Gordino să zboare mai departe; încă o dată, Eddie se simți ușurat.

La Shediac mai primi o altă veste bună. Un mesaj criptic, dar inconfundabil de la Steve Appleby îi confirmase că o vedetă a Marinei Militare va patrula în zona de coastă în care urma să amerizeze Clipperul. Va rămâne ascunsă până la amerizare, apoi va intercepta orice navă care va intra în contact cu avionul coborât.

Asta schimba lucrurile pentru Eddie. Acum că știa că gangsterii vor fi prinși după evenimente, putea să se ocupe, cu conștiința curată, ca planul să meargă fără piedici.

Zarurile erau aproape aruncate. Avionul se afla în apropierea punctului de întâlnire și zbura cu doar două motoare.

Căpitanul Baker ajunse lângă Eddie într-o clipă. La început, Eddie nu-i spuse nimic. Cu o mână tremurătoare, schimbă alimentarea motoarelor, astfel încât rezervorul din aripa tribord să alimenteze toate motoarele și reporni motoarele din babord. Apoi spuse:

— Rezervorul din aripa babord s-a golit și nu îl pot umple.
— De ce? izbucni Baker.
Eddie arătă spre comenzi. Simțindu-se ca un trădător, el spuse:
— Am pornit pompele, dar nu se întâmplă nimic.
Instrumentele lui Eddie nu arătau nici fluxul de combustibil, nici presiunea combustibilului între rezervoarele mari și cele de alimentare, dar existau patru ferestre de vizitare, cu sticlă, în partea din spate a cabinei, pentru verificarea vizuală a combustibilului din conductele de transfer. Căpitanul privi la toate, pe rând.
— Nimic! exclamă el. Cât combustibil a mai rămas în rezervorul din aripa tribord?
— E aproape golit – câțiva kilometri.
— Cum de ai observat abia acum? spuse el furios.
— Mă gândeam că pompăm, răspunse Eddie cu voce slabă.
Era un răspuns necorespunzător și căpitanul era furios.
— Cum ar putea să se strice ambele pompe în același timp?
— Nu știu – dar, Slavă Domnului, avem o pompă manuală.
Eddie apucă mânerul de lângă masa lui și începu să manevreze pompa manuală. Aceasta era folosită, de obicei, doar atunci când inginerul scurgea apa din rezervoarele de combustibil în timpul zborului. Făcuse acest lucru imediat după ce plecaseră de la Shediac și omisese, intenționat, să reseteze supapa F, care permitea apei să se scurgă în afară. Prin urmare, pomparea lui viguroasă nu umplea rezervoarele de combustibil din aripi, ci doar arunca combustibilul de la bord.
Căpitanul nu știa acest lucru, desigur, și era improbabil să observe setarea supapei F; dar putea

să vadă că prin indicatoarele de vizitare nu curgea combustibil.

— Nu funcționează! strigă el. Nu înțeleg cum ar putea să cedeze toate trei pompele în același timp!

Eddie privi la cadranele sale.

— Rezervorul din aripa tribord este aproape golit, spuse el. Dacă nu amerizăm în curând, o să ne prăbușim.

— Pregătirea pentru amerizarea de urgență, toată lumea, zise Baker. Arătă spre Eddie. Nu-mi place rolul tău în treaba asta, Deakin, spuse el cu o furie rece ca gheața. Nu am încredere în tine.

Eddie se simți putred. Avusese un motiv serios să-și mintă căpitanul, dar, chiar și așa, se ura pe sine. Toată viața lui tratase cu oamenii în mod cinstit și disprețuise oamenii care foloseau minciuna și înșelătoria. Acum, el acționa într-un mod care-l dezgusta. Vei înțelege, la final, căpitane, gândi el; dar își dorea să o poată spune.

Căpitanul se întoarse spre postul navigatorului și se aplecă peste hartă. Navigatorul, Jack Ashford, aruncă o privire nedumerită spre Eddie, apoi puse un deget pe hartă și îi spuse căpitanului:

— Ne aflăm aici.

Întregul plan se baza pe faptul că Clipperul va coborî în canalul dintre coastă și insula Grand Manan. Gangsterii pariau pe asta și la fel și Eddie. Dar în situații de urgență oamenii făceau lucruri ciudate. Eddie se decise ca dacă Baker va alege, în mod irațional, un alt loc de amerizare, va deschide gura și va sublinia avantajele canalului. Baker va fi suspicios, dar va trebui să înțeleagă logica; și, pe urmă, *el* va fi cel care se poartă ciudat dacă alegea un alt loc.

Oricum, nu fu nevoie de nicio intervenție. După o clipă, Baker spuse:

— Aici. În canalul acesta. Aici vom coborî.

Eddie se întoarse cu spatele pentru ca să nu i se poată vedea expresia de triumf. Se afla cu un pas mai aproape de Carol-Ann.

În timp ce efectuau procedurile pentru amerizarea de urgență, Eddie privi afară pe fereastră și încercă să-și dea seama cât de agitată era marea. Observă o mică barcă de pescuit sportiv care se legăna pe valuri. Suprafața apei era agitată. Amerizarea va fi dură.

Auzi o voce care-i opri inima în loc.

— Care-i urgența? Era Mickey Finn, care urca scările ca să investigheze.

Eddie se holbă la el îngrozit. Mickey își va da seama, într-o clipă, că supapa F a pompei de mână nu fusese resetată. Eddie trebuia să scape de el rapid.

Dar căpitanul Baker i-o luă înainte.

— Pleacă de aici, Mickey! izbucni el. Echipajul de rezervă trebuie să fie legat în centurile de siguranță pe durata unei amerizări de urgență, nu să se plimbe aiurea, prin avion, punând întrebări stupide.

Mickey își luă tălpășița și Eddie răsuflă ușurat, din nou.

Avionul pierdea rapid din înălțime: Baker dorea să se apropie de apă, în caz că rămâneau fără combustibil mai repede decât se așteptau.

Virară spre vest, ca să nu zboare pe deasupra insulei: dacă rămâneau fără combustibil deasupra țărmului, erau morți cu toții. Câteva clipe mai târziu, se aflau deasupra canalului.

Exista o hulă înaltă, de aproape un metru douăzeci, înălțimea critică a valurilor era de un metru: mai mari de atât, era periculos să amerizezi Clipperul. Eddie strânse din dinți. Baker era un pilot bun, dar totul ținea de noroc acum.

Avionul coborî rapid. Eddie simți cum carena atinge creasta unui val mai înalt. Zburară pe deasupra, pentru o clipă sau două, apoi atinseră, din nou, apa. A doua oară, se simți un impact mai puternic și stomacul i se strânse în timp ce uriașul avion sărea prin aer.

Eddie se temea pentru viața lui: așa se zdrobeau hidroavioanele.

Deși avionul se afla, acum, în aer, impactul îi redusese viteza, astfel că aveau portanță foarte mică; și, în loc să alunece în apă la un unchi mic, vor coborî puternic. Asta putea face diferența dintre o scufundare lină și o răsturnare periculoasă. În plus, burta avionului era confecționată din aluminiu subțire, care putea exploda ca o pungă de hârtie.

Îngheță așteptând impactul. Avionul lovi apa cu un bubuit îngrozitor, pe care îl simți cum urcă prin șira spinării. Apa acoperi ferestrele. Așa cum stătea, cu fața într-o parte, fu aruncat în lateral, dar reuși să se mențină în scaun. Operatorul radio, care era cu fața înainte, se lovi cu fruntea de microfon. Eddie se gândi că avionul se va rupe. Dacă se scufunda o aripă, totul era terminat.

Trecu o secundă, apoi încă una. Strigătele pasagerilor îngroziți pluteau în sus, pe scări. Avionul se ridică, din nou, ieșind parțial din apă și se mișcă în față, mai puțin frânat; apoi se scufundă iar și Eddie fu, din nou, aruncat în lateral.

Dar avionul se stabiliză și Eddie începu să spere că vor reuși. Ferestrele se curățară și reuși să vadă marea. Motoarele încă mugeau: nu se scufundaseră.

Avionul încetini treptat. Cu fiecare secundă care trecea, Eddie se simțea mai în siguranță, până când, în cele din urmă, avionul rămase nemișcat. Eddie îl auzi pe căpitan spunând în căști:

— Dumnezeule! A fost mai dur decât mă așteptam, și restul echipajului râse ușurat.

Eddie se ridică în picioare și privi afară, pe ferestre, în căutarea unei șalupe. Soarele strălucea, dar pe cer se aflau nori de ploaie. Vizibilitatea era bună, dar nu reuși să vadă alte vase. Poate că șalupa se afla în spatele Clipperului, unde el nu o putea vedea.

Se așeză, din nou, la postul lui și opri motoarele. Operatorul radio trimise un semnal de ajutor. Căpitanul spuse:

— Ar fi mai bine să merg și să liniștesc pasagerii. Coborî pe scări. Operatorul radio primi un răspuns și Eddie speră că era de la oamenii care veneau după Gordino.

Nu putea aștepta să afle. Se duse în față, deschise chepengul din cabină și coborî scara, în compartimentul de la prora. Chepengul din față se deschidea în jos, formând un fel de platformă. Eddie ieși și rămase în picioare pe ea. Trebui să se țină de rama ușii ca să-și mențină echilibrul, pe hulă. Valurile treceau peste flotoare și unele chiar îl stropiră pe pantofi în timp ce stătea pe platformă. Soarele se ascundea după nori intermitent și se simțea o briză puternică. Privi cu atenție la carenă și aripi: nu se vedea nicio pagubă. Uriașul avion părea să fi scăpat nevătămat.

Aruncă ancora, apoi se ridică să supravegheze apa de jur-împrejur, în căutarea unui vas. Unde se aflau amicii lui Luther? Dacă ceva mersese prost? Dacă nu-și făceau apariția? Apoi, în sfârșit, observă o șalupă cu motor în depărtare. Inima lui se opri o clipă. Carol-Ann se afla la bord? Acum se îngrijora că ar putea să fie o altă navă, care venea să cerceteze avionul coborât, din curiozitate, ceea ce i-ar strica planurile.

Se apropia rapid, săltând peste valuri. Eddie ar fi trebuit să revină la postul lui, pe puntea de zbor, după ce aruncase ancora și verificase eventualele daune, dar nu se putu mișca. Se holba, hipnotizat, la șalupă pe măsură ce aceasta se apropia. Era o barcă mare, rapidă, cu timona acoperită. Calculă că înainta cu douăzeci și cinci sau treizeci de noduri, dar părea dureros de lentă. Pe punte se afla un grup de siluete și, curând, reuși să le numere: patru. Observă că una era mult mai mică decât celelalte. Grupul începu să se prefigureze ca fiind compus din trei bărbați îmbrăcați în costume închise și o

femeie în haină albastră. Carol-Ann avea o haină albastră.

Se gândi că era ea, dar nu era sigur. Așteptarea era insuportabilă. Femeia avea părul blond și o siluetă subțire, exact ca ea. Stătea departe de ceilalți. Toți patru se aflau la balustradă, privind la Clipper. Apoi soarele ieși de după un nor și femeia își ridică palma la față, ca să-și protejeze ochii. Ceva din gestul ei mișcă o coardă în sufletul lui Eddie și el știu că era soția lui.

— Carol-Ann, spuse el cu voce tare.

Un val de surescitare puse stăpânire pe el și, pentru o clipă, uită de pericolele pe care le aveau de înfruntat amândoi și se lăsă pradă bucuriei de a o revedea. Ridică brațele și le flutură fericit.

— Carol-Ann! strigă el. Carol-Ann!

Ea nu-l putea auzi, desigur, dar putea să-l vadă. Începu cu surpriză, apoi ezită, de parcă nu era convinsă că era el, apoi flutură din mână timid la început, apoi din ce în ce mai viguros.

Dacă putea să fluture așa din mână, însemna că era în regulă. Se simți slăbit ca un copil de ușurare și recunoștință.

Își aminti că nu se terminase încă. Mai avea treabă de făcut. Mai flutură o dată din mână, apoi, reticent, se întoarse în avion.

Urcă pe puntea de zbor chiar în timp ce căpitanul revenea de pe puntea pasagerilor.

— Sunt daune, întrebă Baker?

— Nimic, din cât se poate vedea.

Căpitanul se întoarse spre operatorul radio care îi raportă:

— La semnalul nostru de ajutor au răspuns câteva nave, dar cea mai apropiată este o navă de agrement care se apropie, acum, dinspre babord. Probabil că o puteți vedea.

Căpitanul privi pe fereastră și văzu șalupa. Scutură din cap.

— Nu ne este de niciun folos. Trebuie să fim remorcați, încearcă să dai de Paza de Coastă.

— Oamenii de pe barcă vor să urce la bord, spuse operatorul radio.

— Nix pentru asta, răspunse Baker. Eddie era disperat. Trebuiau să urce la bord! E prea periculos, continuă căpitanul. Nu vreau o barcă legată de avion: ar putea deteriora carena. Și dacă încercăm să transferăm oameni, pe hula asta, cineva va cădea cu siguranță în apă. Spune-le că le mulțumim pentru ofertă, dar nu ne pot ajuta.

Eddie nu anticipase acest lucru. Afișă o expresie lipsită de griji ca să-și ascundă înfiorarea subită. La dracu' cu deteriorarea avionului. Banda lui Luther va urca la bord! Dar vor avea mult de furcă fără ajutor din interior.

Chiar și cu ajutor, va fi un coșmar să încerce să ajungă la bord pe ușile normale, înțelese el. Valurile treceau pe deasupra flotoarelor și până la jumătatea ușilor: nimeni nu putea să stea pe flotoare fără o frânghie care să-l susțină și apa va curge în sala de mese, în timp ce ușa se va deschide. Asta nu-i trecuse prin minte lui Eddie, pentru că, de obicei, Clipperul ameriza în ape mai calme.

Atunci cum puteau să vină la bord?

Vor trebui să treacă prin chepengul din față, din compartimentul de la prora.

Operatorul radio spuse:

— Le-am spus că nu pot urca la bord, căpitane, dar nu par să țină seama de asta.

Eddie privi afară. Șalupa dădea ocol avionului.

— Ignoră-i, spuse căpitanul.

Eddie se ridică și porni în față. În timp ce pășea în jos, pe scara care ducea în compartimentul de la prora, căpitanul Baker izbucni:

— Unde naiba te duci?

— Trebuie să verific ancora, spuse Eddie vag, și merse mai departe, fără să aștepte un răspuns.

Îl auzi pe Baker cum spune:

— Tipul ăsta e dus.

Deja știu asta, gândi el cu inima grea.

Ieși pe platformă. Șalupa se afla la vreo zece sau cincisprezece metri de botul Clipperului. Putea să o vadă pe Carol-Ann, în picioare, lângă balustradă. Purta o rochie mai veche și pantofi fără toc, exact ceea ce ar fi purtat atunci când făcea treburi prin casă. Când o luaseră, își aruncase pe ea cea mai bună haină peste hainele de lucru. Acum putea să-i vadă fața. Părea palidă și trasă. Eddie simți furia cum fierbe în adâncul lui. O să le plătesc pentru asta, gândi el.

Ridică cabestanul pliant, apoi făcu semn cu mâna spre șalupă, arătând spre cabestan și mimând aruncarea unei frânghii. Trebui să facă gestul de câteva ori înainte ca bărbații de pe punte să înțeleagă. Presupuse că nu erau marinari cu experiență. Cu siguranță că nu păreau să se simtă în largul lor pe o barcă, în costumele lor cu vestă la două rânduri de nasturi. Tipul de la timonă, probabil căpitanul șalupei, era ocupat cu comenzile, încercând să mențină barca stabilă fată de avion. În sfârșit, unul dintre bărbați făcu un gest de înțelegere și ridică o frânghie.

Nu era prea priceput la aruncat și avu nevoie de patru încercări înainte ca Eddie să o prindă.

O legă de cabestan. Bărbații de pe șalupă își traseră barca mai aproape de avion. Barca, fiind mult mai ușoară, se ridica și cobora mult mai amplu pe valuri. Legarea șalupei de avion avea să fie o treabă dificilă și periculoasă.

Brusc, auzi vocea lui Mickey Finn în spatele lui.

— Eddie, ce dracu' faci aici?

Se întoarse. Mickey se afla în compartimentul de la prora, privind spre el cu o expresie îngrijorată pe fața lui palidă, pistruiată. Eddie strigă:

— Nu te băga în povestea asta, Mickey! Te avertizez, dacă te bagi, vor fi răniți oameni!

Mickey păru speriat.

— Bine, bine. Cum spui tu. Se retrase spre puntea de zbor, iar pe fața lui se citea gândul că Eddie înnebunise.

Eddie se întoarse, înapoi, spre șalupă. Acum se afla destul de aproape. Privi la cei trei bărbați. Unul era foarte tânăr, nu mai mult de optsprezece ani. Altul era mai în vârstă, dar scund și slab, cu o țigară care-i atârna din colțul buzelor. Cel de al treilea, care purta un costum negru cu dungi albe, părea să fie șeful.

Vor avea nevoie de două funii, decise Eddie, ca să mențină șalupa suficient de stabilă. Își duse mâna la gură, ca să formeze o pâlnie de amplificare și strigă:

— Mai aruncă o funie!

Bărbatul în costum cu dungi ridică o funie de la proră, chiar de lângă cea pe care o foloseau deja. Nu era bună: aveau nevoie de câte una la fiecare capăt al șalupei, ca să formeze un triunghi.

— Nu pe aceea, strigă Eddie. Aruncă-mi o funie de la pupa.

Bărbatul înțelese mesajul.

De data asta, Eddie prinse frânghia din prima încercare. O duse în interiorul avionului și o legă de un montant.

Cu câte un bărbat trăgând de fiecare funie, șalupa se apropie rapid. Dintr-odată, motoarele se opriră și bărbatul de la timonă ieși din cabină ca să se ocupe de odgoane. Tipul ăsta era, evident, marinar.

Eddie auzi o altă voce din spatele lui, din compartimentul de la prora. De data asta era căpitanul Baker. El spuse:

— Deakin, nesocotești un ordin direct.

Eddie îl ignoră și se rugă să nu-i stea în cale încă vreo câteva momente. Șalupa era cât de aproape se putea. Căpitanul înfășură frânghiile în jurul montanților de pe punte, lăsând exact atât joc cât să permită bărcii să urce și să coboare pe valuri. Pentru a urca pe Clipper, bărbații aveau nevoie să aștepte până când puntea bărcii se afla la același nivel cu platforma, apoi să sară de pe una pe cealaltă. Ca să se echilibreze, puteau să se țină

de frânghia care mergea de la pupa bărcii la montantul din interiorul compartimentului de la prora.

Baker lătră:

— Deakin! Treci înapoi înăuntru!

Marinarul deschise o poartă în parapet și gangsterul în costum cu dungi se pregăti să sară. Eddie simți mâna căpitanului Baker cum îl apucă de jachetă din spate. Gangsterul observă ce se întâmplă și băgă mâna în interiorul hainei.

Cel mai mare coșmar al lui Eddie era ca unul dintre colegii săi de echipaj să facă pe eroul și să fie omorât. Ar fi vrut să le poată spune despre vedeta Marinei Militare pe care o trimisese Steve Appleby – dar se temea că dacă făcea asta, unul dintre ei ar putea să scape informația, din greșeală, și să-i avertizeze pe gangsteri. Așa că trebuia să încerce să păstreze situația sub control.

Se întoarse spre Baker și strigă:

— Căpitane, dă-te din drum! Nenorociții ăștia au arme!

Baker păru șocat. Se holbă la gangster, apoi se ghemui înapoi, ascuns vederii. Eddie se întoarse și îl văzu pe bărbatul în costum cu dungi cum îndeasă înapoi în buzunarul hainei un pistol. Iisuse, sper că pot să-i împiedic pe tipii ăștia să înceapă să împuște oameni, gândi el înfricoșat. Dacă moare cineva, va fi doar vina mea.

Barca se afla pe creasta unui val, cu puntea puțin deasupra nivelului platformei. Gangsterul apucă frânghia, ezită, apoi sări pe platformă. Eddie îl prinse, ca să-l echilibreze.

— Tu ești Eddie? spuse bărbatul.

Eddie recunoscu vocea – o auzise la telefon. Își aminti numele bărbatului: Vincini. Eddie îl insultase. Acum regreta asta, pentru avea nevoie de cooperarea lui.

— Vreau să lucrez cu tine, Vincini, spuse el. Dacă vrei ca lucrurile să meargă unse, fără piedici, lasă-mă să te ajut.

Vincini îi aruncă o privire dură.

— Bine, spuse el după un moment. Dar dacă faci o mișcare greșită, ești mort. Tonul lui era vioi. Nu arăta nicio urmă de resentiment: fără îndoială că avea prea multe pe cap ca să se gândească la jigniri trecute.

— Treci înăuntru și așteaptă acolo până când îi aduc și pe ceilalți la bord.

— Bine. Vincini se întoarse spre șalupă. Joe, tu urmezi. Apoi Kid. Femeia la urmă. Păși în compartimentul de la prora.

Privind înăuntru, Eddie îl văzu pe căpitanul Baker care urca scara ce ducea spre puntea de zbor.

Vincini își scoase arma și spuse:

— Tu, rămâi acolo.

— Fă ce spune, căpitane, spuse Eddie. Pentru numele lui Dumnezeu, tipii ăștia sunt serioși.

Baker coborî de pe scară și ridică mâinile deasupra capului.

Eddie se întoarse. Bărbatul mărunțel numit Joe stătea în picioare lângă balustrada șalupei, părând speriat de moarte.

— Nu știu să înot, spuse el cu voce răgușită.

— Nici nu va trebui, spuse Eddie. Întinse o mână.

Joe sări, îi prinse mâna și pe jumătate păși, pe jumătate căzu în compartimentul prora.

Tânărul rămase ultimul. După ce îi văzuse pe ceilalți doi reușind să treacă în siguranță, era prea încrezător.

— Nici eu nu știu să înot, spuse el cu un rânjet. Sări prea repede, ateriză chiar pe marginea platformei, își pierdu echilibrul și să înclină pe spate. Eddie se întinse, ținându-se de frânghie cu mâna stângă și îl apucă pe băiat de brâul pantalonilor. Îl trase pe platformă.

— Hei, mulțam, spuse băiatul de parcă Eddie abia dacă îi dăduse o mână de ajutor, nu îi salvase viața.

Acum, Carol-Ann stătea pe puntea șalupei, privind peste apă, la platformă, cu teamă în privire. De obicei nu era fricoasă, dar Eddie își dădu seama că experiența lui Kid o descurajase. Carol-Ann ezită, rată șansa și păru și mai înfricoșată.

— Nu te grăbi, spuse Eddie cu vocea calmă ca să-și ascundă propria teamă. Când ești pregătită.

Șalupa coborî și se săltă din nou și Carol-Ann afișă o expresie de hotărâre forțată, cu buzele strânse, cu fruntea încrețită. Șalupa alunecă vreo cincizeci de centimetri mai departe de platformă, făcând distanța, poate, prea mare. Eddie strigă:

— Poate nu de data asta. Dar era prea târziu. Ea era atât de hotărâtă să fie curajoasă, încât sărise deja.

Rată platforma cu totul.

Scoase un strigăt de groază și se agăță de frânghie, cu picioarele clătinându-se prin aer. Eddie nu putu să facă nimic, în timp ce șalupa cobora pe panta unui val și Carol-Ann se îndepărta de platformă.

— Ține-te bine! strigă el frenetic. Vin la tine. Se pregăti să sară în mare ca să o salveze dacă ea dădea drumul la frânghie.

Dar ea se ținu cu hotărâre de frânghie, în timp ce valurile o duseră în jos și apoi în sus. Când ajunse la nivel, ea întinse picioarele spre platformă, dar nu ajunse la ea. Eddie se lăsă în genunchi pe platformă și încercă să o prindă. Aproape că își pierdu echilibrul, fu gata să cadă în apă, dar nu reuși să ajungă la piciorul ei. Valul o coborî din nou și ea scoase un strigăt de disperare.

— Balansează-te, strigă Eddie. Balansează-te înainte și înapoi în timp ce urci.

Ea îl auzi. El putu să vadă cum strânge din dinți, din cauza durerii din brațe, dar reuși să se balanseze în timp ce valul ridica șalupa. Eddie se puse în genunchi. Ea ajunse la nivel și se balansă cu toată puterea. Eddie o ajunse și o apucă de gleznă. Ea nu purta ciorapi. O trase mai aproape și

o ținu de gleznă, dar piciorul ei tot nu ajunse la platformă. Șalupa depăși creasta valului și începu să coboare. Carol-Ann țipă când simți că începe să coboare. Eddie încă o ținea de gleznă. Apoi ea dădu drumul frânghiei.

El se ținu cât putu de strâns. În timp ce ea căzu, el fu tras în față de greutatea ei și aproape se prăvăli în mare; dar reuși să se arunce pe burtă și să rămână pe platformă. Carol-Ann se răsturnă cu capul în jos, în mâinile lui. În această poziție, nu putea să o ridice, dar marea făcu treaba pentru el. Valul următor îi scufundă capul, dar o ridică spre el. Dădu drumul gleznei, își eliberă mâna stângă și își puse brațul în jurul taliei ei.

Acum era în siguranță. Se odihni pentru o clipă, spunând:

— E în regulă, iubito, te-am prins, în timp ce ea se îneca și scuipa. Apoi o ridică pe platformă.

O ținu de mână în timp ce ea se ridica în picioare, apoi o ajută să intre în avion.

Căzu în brațele lui, suspinând. El îi apăsă capul, ud, pe pieptul său. Simți cum îi dau lacrimile, dar se strădui să le oprească. Cei trei gangsteri și căpitanul Baker îl priveau, în așteptare, dar el îi mai ignoră câteva momente. O ținu strâns pe Carol-Ann, în timp ce ea tremura violent.

În sfârșit, el spuse:

— Ești în regulă, iubito? Nenorociții ăștia te-au rănit?

Ea scutură din cap.

— Sunt bine, cred, spuse ea clănțănind din dinți.

El se uită în sus și prinse privirea căpitanului Baker. Baker privi de la el la Carol-Ann și înapoi, apoi spuse:

— Iisuse, încep să înțeleg ce se întâmplă…

Vincini lătră:

— Ajunge cu vorba. Avem treabă de făcut.

Eddie o eliberă pe Carol-Ann.

— Bine. Cred că, mai întâi, ar trebui să ne ocupăm de echipaj, să-i calmăm, să nu stea în cale.

Apoi te voi duce la omul pe care-l vrei. E în regulă?

— Mda, dar hai să-i dăm drumul odată.

— Urmează-mă. Eddie traversă până la scară și începu să urce. El apăru pe puntea de zbor și începu să vorbească imediat. În câteva secunde, înainte ca Vincini să-l ajungă din urmă, spuse:

— Ascultați, băieți. Vă rog, nimeni să nu încerce să fie erou. *Nu este necesar.* Sper că m-ați înțeles. Nu putea risca mai mult decât să le dea explicații aluzive.

O clipă mai târziu, căpitanul Baker, Carol-Ann și cei trei golani ieșiră prin chepeng. Eddie continuă:

— Toată lumea trebuie să rămână calmă. Nu vreau împușcături, nu vreau să fie cineva rănit. Căpitanul vă va spune același lucru. Privi spre Baker.

— Are dreptate, băieți, confirmă Baker. Să nu le dăm tipilor ăștia niciun motiv să-și folosească armele.

Eddie privi spre Vincini.

— În regulă, să mergem, continuă Eddie. Vino cu noi, te rog, căpitane, ca să calmezi pasagerii. Apoi Joe și Kid ar trebui să ducă echipajul în compartimentul numărul 1.

Vincini aprobă din cap.

— Carol-Ann, vrei să mergi cu echipajul, dragă?

— Da.

Asta îl făcu pe Eddie să se simtă mai bine. Se va afla departe de arme și va putea să le explice colegilor din echipaj de ce îi ajuta pe gangsteri.

Privi spre Vincini.

— N-ai vrea să ții arma ascunsă? Vei speria pasagerii.

— Să te ia dracu', spuse Vincini. Să mergem.

Eddie ridică din umeri. Trebuia să încerce.

Deschise drumul pe scări, în jos, spre puntea pasagerilor. Se auzea o hărmălaie de discuții cu

voce tare, câteva râsete aproape isterice și sunetul unei femei care suspina. Pasagerii se aflau, toți, pe locurile lor și cei doi stewarzi făceau eforturi eroice să pară calmi.

Eddie porni de-a lungul avionului. Sala de mese era un dezastru, cu veselă zdrobită și sticlă spartă peste tot, pe podea; deși, din fericire, nu era prea multă mâncare vărsată, pentru că servirea mesei aproape că se terminase și toată lumea servea cafeaua. Oamenii tăcură din gură când văzură arma lui Vincini. În spatele lui Vincini, căpitanul Baker spunea:

— Doamnelor și domnilor, vă cer scuze pentru asta. Vă rog să rămâneți la locurile voastre, să încercați să vă păstrați calmul și totul se va încheia foarte curând. Era atât de reconfortant încât chiar și Eddie se simți mai bine.

Trecu prin compartimentul numărul 3 și intră în numărul 4. Ollis Field și Frankie Gordino erau așezați unul lângă altul. Asta este, gândi Eddie; acesta este momentul în care eu eliberez un criminal. El alungă gândul, arătă spre Gordino și spuse către Vincini.

— Uite-ți omul.

Ollis Field se ridică în picioare.

— Acesta este agentul FBI Tommy McArdle, spuse el. Frankie Gordino a traversat Atlanticul pe o navă care a ajuns la New York ieri și acum se află la închisoare în Providence, Long Island.

— Iisuse Hristoase! explodă Eddie. Era trăsnit. O momeală! Am trecut prin toate astea pentru o nenorocită de momeală! Până la urmă, nu avea să elibereze un criminal; dar nu putea să fie mulțumit, pentru că era prea îngrozit de ceea ce ar putea să facă gangsterii. El privi, temător, spre Vincini.

— La dracu', n-am venit după Frankie. Unde e neamțul?

Eddie se holbă la el stupefiat. Nu veniseră după Frankie Gordino? Ce însemna asta? Cine era neamțul?

Din compartimentul numărul 3 se auzi vocea lui Tom Luther.

— E aici, Vincini. Am pus mâna pe el. Luther stătea în cadrul ușii cu un pistol ațintit spre capul lui Carl Hartmann.

Eddie era nedumerit. Pentru ce naiba dorea banda lui Patriarca să-l răpească pe care Hartmann?

— Ce treabă aveți voi cu un om de știință? întrebă el.

Luther răspunse:

— Nu e doar un om de știință. E un cercetător nuclear.

— Sunteți naziști?

Vincini replică:

— O, nu. Doar facem o treabă pentru ei. De fapt, chiar suntem democrați. Începu să râdă grosolan.

Luther spuse rece.

— Eu nu sunt democrat. Sunt mândru să fac parte din Deutsch-Amerikaner Bund. Eddie auzise de Bund: se presupunea că era o organizație de prietenie germano-americană inofensivă, dar era finanțată de naziști. Luther continuă:

— Tipi ăștia sunt doar angajați. Am primit un mesaj personal chiar de la Hitler prin care îmi cerea să ajut la prinderea unui om de știință german și la readucerea lui în Germania. Eddie înțelese că era mândru de această onoare. I-am plătit pe oamenii ăștia ca să mă ajute. Acum îl voi duce pe Herr Doktor Profesor Hartmann înapoi în Germania, unde prezența lui este solicitată de cel de al Treilea Reich.

Eddie prinse privirea lui Hartmann. Omul arăta bolnav de teamă. Eddie fu cuprins de vinovăție. Hartmann urma să fie dus în Germania nazistă și asta se întâmpla din vina lui Eddie.

— Mi-au răpit nevasta… ce puteam să fac?

Expresia lui Hartmann se schimbă imediat.

— Înțeleg, spuse el. În Germania suntem obișnuiți cu astfel de lucruri. Te obligă să-ți trădezi o credință pentru salvarea alteia. Nu ai de ales. Nu te învinovăți.

Eddie era uluit că acest bărbat reușea să găsească putere în sufletul lui ca să-l consoleze pe *el* într-un astfel de moment.

Îi prinse privirea lui Ollis Field.

— Dar pentru ce ai adus o momeală pe Clipper? întrebă el. *Voiai* ca avionul să fie deturnat?

— Deloc, spuse Field. Am primit informații că banda intenționa să-l omoare pe Gordino ca să-l împiedice să toarne. Aveau să-l atace imediat ce punea piciorul în America. Așa că am lăsat să se scurgă informația că avea să fie la bordul Clipperului, dar l-am trimis înainte cu o navă. Cam pe la vremea asta, la radio va apărea știrea că Gordino se află în închisoare și banda va afla că a fost păcălită.

— De ce nu-l păziți pe Hartmann?

— Nu știam că se va afla în acest avion. Nu ne-a informat nimeni!

Hartmann era complet neprotejat? se întrebă Eddie. Sau avea o gardă de corp care nu se arătase încă?

Gangsterul cel mic, numit Joe, intră în compartiment cu arma în mâna dreaptă și cu o sticlă de șampanie deschisă în mâna stângă.

— Sunt liniștiți ca niște miei, Vinnie, îi spuse el lui Vincini. Kid se află în sala de mese. De acolo poate să acopere toată partea din față a avionului.

Vincini îi spuse lui Luther:

— Deci, unde e nenorocitul de submarin?

Luther îi răspunse.

— Va ajunge aici în orice clipă, sunt convins.

Un submarin! Luther avea întâlnire cu un submarin chiar în fața coastei statului Maine! Eddie privi pe fereastră, așteptându-se să-l vadă apărând la suprafață, ca o balenă de oțel, dar nu văzu altceva în afară de valuri.

Vincini spuse:
— Noi ne-am făcut treaba. Dă-mi banii.
Ținându-l pe Hartmann sub amenințarea armei, Luther se trase înapoi spre locul lui, ridică o valiză mică și i-o dădu lui Vincini. Vincini o deschise. Era îndesată cu teancuri de bancnote.
Luther spuse:
— O sută de mii de dolari, în bancnote de douăzeci.
Vincini comentă:
— Ar fi mai bine să verific. Își lăsă arma deoparte și se așeză cu valiza pe genunchi.
Luther zise:
— O să-ți ia o veșnicie…
— Crezi că sunt un începător? rosti Vincini cu un ton de răbdare exagerată. Voi verifica două pachete, apoi voi număra câte pachete sunt aici. Am mai făcut asta.
Toată lumea îl privea pe Vincini cum număra banii. Pasagerii din compartiment – prințesa Lavinia, Lulu Bell, Mark Alder, Diana Lovesey, Ollis Field și dublura lui Frankie Gordino – erau cu privirea ațintită într-acolo. Joe o recunoscu pe Lulu Bell.
— Hei, tu nu joci în filme? spuse el. Lulu privi în altă parte, ignorându-l. Joe bău din sticlă, apoi i-o oferi Dianei Lovesey. Ea păli și se îndepărtă de el.
— Sunt de acord. Chestia asta e supraapreciată, spuse Joe și se întinse și turnă șampanie peste rochia ei crem, cu buline roșii.
Ea scoase un strigăt de nemulțumire și îi împinse mâna. Rochia udă se lipea revelator de fundul ei.
Eddie era îngrozit. Acesta era genul de lucruri care puteau să ducă la violență. Spuse:
— Potolește-te.
Bărbatul nu-l băgă în seamă.
— Ce țâțe mișto! exclamă el cu un rânjet. Aruncă sticla și o apucă de unul din sâni,

strângând cu putere.

Ea țipă.

Iubitul ei, Mark, se străduia să-și desfacă centura de siguranță spunând:

— N-o atinge, vagabond mizerabil…

Cu o mișcare surprinzător de rapidă, golanul îl lovi cu arma peste gură. Din buzele lui Mark țâșni sânge.

Eddie spuse:

— Vincini, pentru numele lui Dumnezeu, oprește chestia asta.

Vincini replică:

— Dacă nu i-a pipăit nimeni țâțele până la vârsta asta, ar cam fi cazul să o facă.

Joe își trecu mâna pe partea din față a rochiei Dianei. Ea se luptă să scape de atingerea lui, dar era prinsă în centura de siguranță.

Mark își desfăcu centura, dar, chiar în timp ce se ridica în picioare, bărbatul îl lovi din nou. De data asta, patul pistolului îl lovi în colțul ochiului. Joe își folosi pumnul stâng ca să-l lovească pe Mark în stomac, apoi îl lovi peste față, cu arma, pentru a treia oară. Acum, sângele de la răni îi intra în ochi lui Mark și îl orbea. Câteva femei țipau.

Eddie era îngrozit. Fusese hotărât să evite vărsarea de sânge. Joe era pregătit să-l lovească, din nou, pe Mark. Eddie nu mai putu să suporte. Îl apucă pe micul gangster din spate, ținându-l de mâini.

Joe se zbătea, încercând să-și ațintească arma spre Eddie, dar Eddie îl ținea strâns. Joe apăsă trăgaciul. În spațiul închis, zgomotul era asurzitor, dar arma era îndreptată în jos și glonțul trecu prin podea.

Primul foc fusese tras. Eddie avea sentimentul îngrozitor, înspăimântător că pierdea controlul asupra situației. Dacă se întâmpla asta, putea să se termine cu o baie de sânge.

În sfârșit, Vincini interveni.

— Potolește-te, Joe! țipă el.

Bărbatul rămase nemișcat.

Eddie îi dădu drumul.

Joe îi aruncă o privire veninoasă, dar nu spuse nimic.

Vincini spuse:

— Putem pleca. Toți banii sunt aici.

Eddie întrezări o rază de speranță. Dacă plecau acum, cel puțin vărsarea de sânge avea să fie limitată. Plecați, gândi el, pentru numele Domnului, plecați!

Vincini continuă:

— Ia fufa cu tine dacă vrei, Joe. S-ar putea să i-o trag chiar eu – îmi place mai mult decât nevasta slăbănoagă a inginerului. Se ridică în picioare.

— Nu, nu! strigă Diana.

Joe îi desfăcu centura de siguranță și o apucă de păr. Ea se luptă cu el. Mark se ridică în picioare, încercând să-și șteargă sângele din ochi. Eddie îl apucă pe Mark, reținându-l.

— Nu te lăsa omorât, spuse el. Coborându-și vocea, mai spuse: Va fi în regulă! Îți promit! Ar fi dorit să-i spună lui Mark că șalupa bandei avea să fie interceptată de o vedetă a Marinei Militare înainte să aibă timp să-i facă ceva Dianei, dar îi era teamă să nu-l audă Vincini.

Joe îndreptă arma spre Mark și îi spuse Dianei:

— Tu vii cu noi, altfel iubitul tău primește un glonț fix între ochi.

Diana se potoli și începu să suspine.

Luther spuse:

— Vin și eu cu voi, Vincini. Submarinul meu n-a ajuns încă.

— Știam că nu va veni, răspunse Vincini. Nu pot ajunge atât de aproape de Statele Unite.

Vincini nu știa nimic despre submarine. Eddie putea să ghicească motivul pentru care submarinul nu apăruse. Comandantul văzuse vedeta trimisă de Steve Appleby patrulând canalul. Probabil că, acum, aștepta prin apropiere, ascultând traficul

radio al vedetei, în speranța că se va îndepărta și va pleca să patruleze în alte ape.

Decizia lui Luther de a pleca împreună cu gangsterii, în loc să aștepte submarinul, îi ridică moralul lui Eddie. Șalupa gangsterilor se îndrepta spre cursa lui Steve Appleby și, dacă Luther și Hartmann se aflau pe șalupă, Hartmann va fi salvat. Dacă toată afacerea asta se putea termina cu doar câteva copci pe fața lui Mark Alder, Eddie se va bucura.

— Să mergem, spuse Vincini. Luther primul, apoi neamțul, apoi Kid, apoi eu, apoi inginerul – te vreau în apropierea mea până când plec de pe cutia asta – apoi Joe cu blonda. Mișcați-vă!

Mark Alder începu să se zbată în brațele lui Eddie. Vincini îi spuse lui Ollis Field și celuilalt agent:

— N-ați vrea să-l țineți pe tipul ăsta? Sau vreți ca Joe să-l împuște? Ei îl apucară pe Mark și îl ținură nemișcat.

Eddie intră în șir, în spatele lui Vincini. Pasagerii se holbau cu ochii măriți, în timp ce traversau compartimentul numărul 3 și intrau în sala de mese.

Când Vincini intră în compartimentul numărul 2, domnul Membury scoase o armă și rosti:

— Stop! Ținea direct spre Vincini. Toată lumea rămâne nemișcată sau vă împușc șeful!

Eddie făcu un pas înapoi ca să se ferească din calea lui.

Vincini se albi și îngăimă:

— În regulă, băieți, nu mișcă nimeni.

Cel pe care îl strigau Kid se răsuci și trase de două ori.

Membury se prăbuși.

Vincini strigă furios la băiat.

— Bulangiule, ar fi putut să mă omoare!

— Nu i-ai auzit vocea? răspunse Kid. Este englez.

— Și ce dacă? țipă Vincini.

— Am văzut toate filmele făcute vreodată și nimeni nu este niciodată împușcat de un englez.

Eddie îngenunche alături de Membury. Gloanțele îi intraseră în piept. Sângele lui era de aceeași culoare cu vesta.

— Cine ești? întrebă Eddie.

— Scotland Yard, Divizia Specială, șopti Membury. Am fost desemnat să-l protejez pe Hartmann. Deci omul de știință nu era complet nepăzit, gândi Eddie. Un eșec nenorocit, spuse Membury horcăind. Închise ochii și respirația i se opri.

Eddie înjură. Jurase să-i scoată pe gangsteri din avion fără ca nimeni să fie ucis și fusese atât de aproape să reușească! Acum, polițistul acesta curajos era mort.

— Nu era necesar! zise Eddie cu voce tare.

Îl auzi pe Vincini cum spune:

— Cum de ești atât de sigur că nimeni nu trebuie să fie erou? Ridică privirea. Vincini îl privea cu suspiciune și ostilitate. Iisuse Hristoase, cred că i-ar plăcea să mă împuște, gândi Eddie. Vincini continuă:

— Știi ceva ce noi, ceilalți, nu știm?

Eddie nu știa ce să răspundă, dar, în momentul acela, marinarul de pe vedetă coborî scările valvârtej și intră în compartiment.

— Hei, Vinnie, tocmai au primit vești de la Willard…

— I-am spus să nu folosească aparatul de radio decât în situații de urgență!

— Asta este o urgență – o navă a Marinei Militare patrulează în sus și în jos pe lângă țărm de parcă ar aștepta pe cineva.

Inima lui Eddie se opri. Nu se gândise la această posibilitate. Banda avea o santinelă pe țărm, cu un aparat de transmisie pe unde scurte, ca să poată vorbi cu șalupa. Acum, Vincini aflase despre cursă.

Se terminase și Eddie pierduse.

— M-ai înșelat, îi spuse Vincini lui Eddie. Nenorocitule, te voi omorî pentru asta.

Eddie prinse privirea căpitanului Baker și văzu înțelegere, și surprindere, și respect pe fața lui.

Vincini îndreptă arma spre Eddie.

Eddie gândi: am făcut tot ce am putut și toată lumea știe asta. Acum nu-mi pasă dacă mor.

Atunci, Luther spuse:

— Vincini, ascultă! Nu auzi ceva?

Toată lumea tăcu. Eddie auzi sunetul unui alt avion.

Luther privi afară.

— E un alt hidroavion. Coboară chiar lângă noi.

Vincini își coborî arma. Eddie simți că i se înmoaie genunchii.

Vincini privi afară și Eddie îi urmă privirea. Văzu aparatul Grumman Goose care fusese amarat la Shediac. În timp ce privea, acesta ameriză pe coama lungă a unui val și se opri.

Vincini spuse:

— Și ce dacă. Dacă ne stau în cale, îi vom ucide pe nenorociți.

— Nu înțelegi? spuse Luther încântat. Asta este calea noastră de evadare! Putem zbura pe deasupra nenorocitei de Marine Militare și să scăpăm!

Vincini clătină din cap încet.

— Bine gândit. Asta vom face.

Eddie înțelese că aveau să scape. Viața lui era salvată, dar, până la urmă, eșuase.

Capitolul douăzeci și opt

Nancy Lenehan găsi răspunsul la problemele ei în timp ce zbura de-a lungul coastei canadiene în hidroavionul închiriat.

Dorea să-l învingă pe fratele ei, dar dorea și să găsească o cale ca să iasă din tiparul după care îi

planificase viața tatăl ei. Dorea să fie cu Mervyn, dar se temea că, dacă va pleca în Marea Britanie și ar fi părăsit Black Boots, ar ajunge o casnică plictisită la fel ca Diana.

Nat Ridgeway spusese că era dispus să facă o ofertă mai bună pentru companie și să-i ofere lui Nancy o slujbă la General Textiles. Gândindu-se la asta, ea își aminti că General Textiles avea câteva fabrici în Europa, în special în Marea Britanie; și că Ridgeway nu va fi capabil să le viziteze, cel puțin până la sfârșitul războiului, ceea putea să însemne mulți ani. Ea se va oferi să devină directorul pentru Europa al General Textiles. În felul acesta putea să fie cu Mervyn și să rămână implicată în afaceri.

Soluția era remarcabil de elegantă. Singura piedică era că Europa se afla în război și ea ar putea să fie ucisă.

Reflecta la această posibilitate îndepărtată, dar înfiorătoare, când Mervyn se întoarse în scaunul lui de copilot și arătă spre fereastră și în jos; și ea văzu Clipperul plutind pe mare.

Mervyn încercă să contacteze Clipperul prin radio, dar nu primi niciun răspuns. Nancy uită despre problemele ei, în timp ce Goose-ul se învârtea în jurul avionului coborât. Ce se întâmplase? Oamenii de la bord erau în regulă? Avionul părea să nu fie deteriorat, dar nu exista niciun semn de viață.

Mervyn se întoarse spre ea și strigă ca să acopere vuietul motoarelor.

— Trebuie să coborâm și să vedem dacă au nevoie de ajutor.

Nancy clătină din cap, viguros, în semn de aprobare.

— Pune-ți centura și ține-te bine. S-ar putea să fie o amerizare dură din cauza valurilor.

Ea își fixă centura de siguranță și privi afară. Marea era agitată și existau valuri lungi, care se rostogoleau. Pilotul, Ned, coborî hidroavionul pe o

direcție paralelă cu crestele valurilor. Carena atinse apa pe spatele unui val, asemenea unui surfer din Hawaii. Nu era atât de dur pe cât se temuse Nancy.

De nasul Clipperului era legată o șalupă cu motor. Pe punte apăru un bărbat îmbrăcat în tricou cu dungi și șapcă și le făcu semn să se apropie. Nancy pricepu că el dorea ca hidroavionul să amareze alături de șalupă. Ușa din prora Clipperului era deschisă, așa că, probabil, se vor îmbarca pe acea cale. Nancy putu să vadă din ce motiv: valurile treceau pe deasupra flotoarelor, așa că ar fi dificil să intre pe ușile obișnuite.

Ned îndreptă hidroavionul spre șalupă: Nancy își dădu seama că era o manevră dificilă pe marea atât de agitată. Oricum, Goose era un avion cu aripile ridicate, care se aflau cu mult deasupra suprastructurii șalupei, așa că reușiră să tragă chiar lângă ea, cu carena avionului lovindu-se de cauciucurile uzate legate de bordajul bărcii. Bărbatul de pe punte legă avionul de barcă la prora și la pupa.

În timp ce Ned oprea motoarele hidroavionului, Mervyn se duse spre pupa, deschise ușa și întinse pasarela.

— Aș prefera să rămân în avionul meu, îi spuse Ned lui Mervyn. Tu du-te și vezi ce se întâmplă.

— Vin și eu, spuse Nancy.

Datorită faptului că hidroavionul era legat de șalupă, cele două nave urcau și coborau împreună pe valuri și pasarela se mișca relativ puțin. Mervyn debarcă primul și întinse mâna spre Nancy.

Când ajunseră amândoi pe punte, Mervyn îl întrebă pe bărbatul de pe șalupă:

— Ce s-a întâmplat?

— Au avut necazuri cu combustibilul și au fost nevoiți să amerizeze, îi spuse acesta.

— N-am reușit să-i prind prin radio.

Bărbatul ridică din umeri.

— Mai bine ai urca la bord.

Trecerea de pe șalupă pe Clipper implica un mic salt de pe puntea șalupei până pe platforma care se forma prin deschiderea ușii de la prora. Din nou, Mervyn trecu primul. Nancy își scoase pantofii și îi îndesă în buzunarele hainei, apoi îl urmă. Era puțin nervoasă, dar, de fapt, era destul de ușor.

În compartimentul de la prora se afla un tânăr pe care nu-l recunoscură.

Mervyn întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Aterizare de urgență, spuse tânărul. Noi pescuiam și am văzut toată treaba.

— Ce s-a întâmplat cu stația radio?

— Nu știu.

Tânărul nu era prea inteligent, se decise Nancy. Mervyn trebuie să fi gândit același lucru, pentru că spuse nerăbdător:

— Ar fi mai bine să discut cu căpitanul.

— Mergi pe aici – se află toți în sala de mese.

Băiatul era prea bine îmbrăcat pentru pescuit, cu pantofii în două culori și cravata galbenă, gândi Nancy amuzată. Îl urmă pe Mervyn pe puntea de zbor, care era pustie. Asta explica de ce Mervyn nu reușise să prindă Clipperul prin radio. Dar *pentru ce* se aflau toți în sala de mese? Era curios faptul că întreg echipajul părăsise puntea de zbor.

Ea începu să se simtă neliniștită în timp ce coborau scara spre puntea pasagerilor. Mervyn deschise drumul spre compartimentul numărul 2 și se opri brusc.

Privind dincolo de el, Nancy îl văzu pe domnul Membury întins pe podea, într-o baltă de sânge. Își duse palma la gură ca să înăbușe un strigăt de groază.

Mervyn spuse:

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat aici?

În spatele lui, tânărul cu cravata galbenă rosti:

— Mergi mai departe. Vocea lui devenise dură.

Nancy se întoarse spre el și observă că avea o armă în mână.

— Tu ai făcut asta? întrebă ea furioasă.

— Taci dracului din gură și mergi mai departe!

Intrară în sala de mese.

În cameră, stăteau în picioare alți trei bărbați cu arme. Un bărbat solid într-un costum cu dungi părea să fie șeful. Un bărbat micuț, cu o față rea, stătea alături de soția lui Mervyn pipăind-o, neglijent, pe sâni: când Mervyn văzu asta, scăpă o înjurătură. Al treilea om înarmat era un pasager, domnul Luther: el își ținea arma ațintită spre alt pasager, profesorul Hartmann. Căpitanul și inginerul se aflau și ei acolo, părând neputincioși. Câțiva pasageri erau așezați la mese, dar cele mai multe farfurii și pahare erau căzute pe jos și sparte. Nancy surprinse o privire de la Margaret Oxenford, palidă și înspăimântată: și, într-o străfulgerare de memorie, își aminti conversația în care îi spuse, cu lejeritate, lui Margaret că oamenii obișnuiți n-ar trebui să-și facă griji din cauza gangsterilor, pentru că aceștia operau doar în mahalale. Ce prostie!

Domnul Luther vorbea.

— Zeii sunt de partea mea, Lovesey. Ai sosit cu un hidroavion exact atunci când aveam nevoie de unul. Poți să ne treci pe mine și pe domnul Vincini și pe asociații noștri peste vedeta Marinei Militare pe care a chemat-o trădătorul Eddie Deakin ca să ne prindă în cursă.

Mervyn îl privi intens și nu spuse nimic.

Vorbi bărbatul în costum cu dungi.

— Haideți să ne mișcăm înainte ca Marina să devină nerăbdătoare și să vină încoace să investigheze. Kid, tu îl iei pe Lovesey. Iubita lui rămâne aici.

— Bine, Vinnie.

Nancy nu era prea sigură de ce se întâmpla, dar știa că nu dorea să fie lăsată în urmă: dacă Mervyn avea necazuri, ar fi preferat să fie alături de el. Dar nimeni nu-i ceruse părerea.

Bărbatul numit Vincini continuă să dea instrucțiuni.

— Luther, tu-l iei pe neamț.

Nancy se întrebă pentru ce îl luau pe care Hartmann. Ea presupusese că toate astea aveau legătură cu Frankie Gordino, dar el nu se vedea.

Vincini spuse:

— Joe, adu blonda.

Micuțul îndreptă arma spre fundul Dianei Lovesey.

— Să mergem, insistă el. Ea nu se mișcă.

Nancy era îngrozită. Pentru ce o răpeau pe Diana? Avu o senzație îngrozitoare că știa răspunsul.

Joe împunse cu țeava armei în sânul moale al Dianei, înțepând-o puternic și ea icni de durere.

— Așteaptă o clipă, rosti Mervyn.

Toți se uitară la el.

— În regulă. Vă scot de aici, dar cu o condiție.

Vincini spuse:

— Taci din gură și mișcă. Nu poți să pui nicio condiție.

Mervyn își deschise brațele.

— Atunci, împușcă-mă, replică el.

Nancy scăpă un strigăt de teamă. Mervyn nu înțelegea că aceștia erau oameni care ar împușca pe oricine ar îndrăzni să-i sfideze?

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Luther întrebă:

— Ce condiție?

Mervyn arătă spre Diana.

— Ea rămâne.

Joe, micuțul, îi aruncă lui Mervyn o privire ucigătoare.

Vincini spuse:

— Nu avem nevoie de tine, rahatule. Sunt aici câțiva dintre cei mai buni piloți ai Pan American – oricare dintre ei poate să piloteze hidroavionul la fel de bine ca tine.

— Și oricare dintre ei îți va pune aceeași condiție, răspunse Mervyn. Întreabă-i dacă mai ai timp.

Nancy înțelese că gangsterii nu știau că mai există un pilot pe Goose. Nu că asta ar fi contat prea mult.

Luther îi spuse lui Joe:

— Las-o aici.

Micuțul se înroși de furie.

— La dracu', de ce…

— Las-o aici! țipă Luther. Te-am plătit să mă ajuți să-l răpesc pe Hartmann, nu să violezi femei!

Vincini interveni:

— Are dreptate, Joe. Poți să-ți faci rost de altă fufă mai târziu.

— Bine, bine, spuse Joe.

Diana începu să plângă de ușurare.

Vincini spuse:

— Trece timpul. Haideți să plecăm de aici.

Nancy se întrebă dacă îl va mai vedea vreodată pe Mervyn.

De afară se auzi sunetul unui claxon. Căpitanul șalupei încerca să le atragă atenția.

Cel pe care-l strigau Kid vorbi din camera cealaltă.

— Rahat! Șefu', privește pe nenorocita de fereastră!

•

Harry Marks își pierduse cunoștința când Clipperul amerizase. La prima săritură, el căzu cât era de lung peste grămada de valize; apoi, chiar în timp ce se ridica în coate și genunchi, avionul intră în apă și el fu aruncat în peretele din față. Se lovi cu capul de acesta și leșină.

Când își reveni, se întrebă ce dracu' se întâmplase.

Știa că nu ajunseseră la Port Washington: trecuseră doar vreo două ore dintr-un zbor de aproape cinci. Atunci, asta era o oprire neprogramată. Păruse a fi o amerizare de urgență.

Se ridică în fund, pipăindu-și rănile. Acum înțelegea de ce avioanele aveau centuri de siguranță. Nasul îi sângera, capul îl durea ca dracu' și avea vânătăi cam peste tot; dar, de fapt, nu avea nimic rupt. Își suflă nasul în batistă și se consideră norocos.

În cala pentru bagaje nu existau ferestre, desigur, așa că nu avea nicio modalitate să afle ce se întâmpla. Rămase nemișcat pentru o vreme și ascultă în speranța că va prinde niște indicii. Motoarele erau oprite și urmă o lungă perioadă de tăcere.

Apoi auzi o împușcătură.

Armele de foc însemnau gangsteri și dacă se aflau gangsteri la bord, probabil că veniseră pentru Frankie Gordino. Și mai important, focurile de armă însemnau confuzie și panică și, în aceste circumstanțe, Harry ar putea să scape.

Trebuia să arunce o privire afară.

Crăpă puțin ușa. Nu văzu pe nimeni.

Ieși pe coridor și porni în față, spre ușa care ducea la puntea de zbor. Rămase în picioare, în spatele ei, ascultând cu atenție. Nu auzi nimic.

Cu grijă și în tăcere, deschise puțin ușa și aruncă o privire afară.

Puntea de zbor era pustie.

Chepengul din cabină era deschis. Privind prin el, putu să vadă lumina zilei în compartimentul de la prora. Se duse mai aproape și văzu că ușa de la prora era deschisă.

Se ridică în picioare și privi pe fereastră. Observă o șalupă cu motor legată de botul avionului. Pe punte se afla un bărbat cu cizme de cauciuc și chipiu.

Harry înțelese că ar putea să fie foarte aproape de evadare.

Aici se afla o barcă rapidă care putea să-l ducă într-un loc adăpostit de pe coastă. La bord părea să se afle un singur bărbat. Trebuia să existe o cale

prin care Harry să scape de el și să pună mâna pe barcă.

Auzi pași în spatele lui.

Se întoarse, brusc, cu inima bătându-i nebunește.

Era Percy Oxenford.

Băiatul stătea în cadrul ușii dinspre cală și părea să fie la fel șocat precum Harry.

După o clipă, Percy spuse:

— Unde te-ai ascuns?

— Nu contează asta, răspunse Harry. Ce se întâmplă, acolo, jos?

— Domnul Luther e un nazist care vrea să-l trimită pe profesorul Hartmann înapoi în Germania. A angajat niște gangsteri să-l ajute și le-a dat o sută de mii de dolari într-o servietă!

— Măi, să fie! exclamă Harry uitând să vorbească cu accent american.

— Și l-au omorât pe domnul Membury. Era o gardă de corp de la Scotland Yard.

Deci asta era.

— Sora ta e în regulă?

— Până acum. Dar ei vor să o ia pe doamna Lovesey cu ei pentru că este atât de drăguță. Sper să nu o observe pe Margaret…

— Dumnezeule, ce mizerie, spuse Harry.

— Am reușit să mă strecor și am urcat pe chepengul de lângă toaleta doamnelor.

— Pentru ce?

— Vreau arma agentului Field. L-am văzut pe căpitanul Baker când i-a confiscat-o. Percy deschise un sertar de sub masă. Înăuntru se afla un revolver compact, cu țeavă scurtă, exact genul de armă pe care ar purta-o un agent FBI pe sub haină.

— Așa mă gândeam. Este un Colt treizeci și opt – Detective Special, explică Percy. El îl ridică, îl deschise ca un cunoscător și învârti butoiașul.

Harry scutură din cap.

— Nu cred că e o idee chiar așa grozavă. Vei fi ucis. El apucă încheietura băiatului, îi luă arma, o

puse înapoi și închise sertarul.

De afară se auzi un zgomot puternic. Harry și Percy priviră amândoi pe fereastră și văzură un hidroavion care dădea ocol Clipperului. Cine naiba era? După un moment, începu să coboare. Ameriză călare pe un val și se îndreptă spre Clipper.

— Și acum? spuse Harry. Se întoarse. Percy dispăruse. Sertarul era gol.

Și arma dispăruse.

— La naiba, zise Harry.

Trecu înapoi prin ușa din spate. Traversă grăbit cala pe lângă cupola navigatorului și printr-un compartiment foarte jos, apoi privi printr-o a doua ușă.

Percy se târa printr-un spațiu strâmt, care devenea tot mai jos și mai îngust pe măsură ce se apropia de coadă. Acolo, structura avionului era dezvelită, cu lonjeroanele și niturile aflate la vedere și cabluri care se întindeau peste podea. Locul era, evident, un spațiu gol, inutil, aflat deasupra jumătății din spate a punții pasagerilor. La capătul îndepărtat se vedea o lumină și Harry îl văzu pe Percy cum coboară printr-o gaură pătrată. Își aminti că văzuse o scară, pe perete, lângă toaleta doamnelor, cu un chepeng deasupra.

Acum nu-l mai putea opri pe Percy: era prea târziu.

Își aminti că Margaret îi spusese că ei toți știau să tragă cu arma, era o obsesie a familiei; dar băiatul nu știa nimic despre gangsteri. Dacă le va sta în cale, ei îl vor împușca la fel ca pe un câine. Lui Harry îi plăcea băiatul, dar propriile lui sentimente îl îngrijorau mai puțin decât cele ale lui Margaret. Harry nu dorea ca ea să-l vadă pe fratele ei ucis. Dar ce naiba ar putea să facă?

Se întoarse la puntea de zbor și privi afară. Hidroavionul era legat lângă șalupă. Fie că oamenii de pe hidroavion vor urca la bordul Clipperului sau viceversa: în orice caz, în curând, cineva va trece prin cabină. Harry trebuia să se dea

din calea lor pentru câteva momente. Trecu prin ușa din spate lăsând-o puțin crăpată ca să poată auzi ce se întâmplă.

Curând, cineva urcă pe scările dinspre puntea pasagerilor și se duse spre compartimentul de la prora. Câteva minute mai târziu, mai multe persoane, două sau trei, se întoarseră pe acolo. Harry ascultă pașii care coborau scările, apoi ieși afară.

Aduseseră ajutoare sau întăriri pentru gangsteri? Harry se afla, din nou, în întuneric.

Se duse în capul scărilor. Acolo ezită. Se decise să coboare câteva trepte ca să asculte.

Se duse până la curbura scării și aruncă o privire după colț. Putu să vadă mica bucătărie: era pustie. Ce se va face dacă marinarul de pe șalupă se hotăra să urce la bordul Clipperului? Îl voi auzi venind, gândi Harry, și mă voi strecura în toaleta bărbaților. Continuă să coboare câte o treaptă, pe rând, oprindu-se la fiecare pas ca să asculte. Când ajunse jos, auzi o voce. Recunoscu vocea lui Tom Luther, un accent american educat, cu o ușoară urmă de ceva european în substrat. „Zeii sunt de partea mea, Lovesey", spunea el. „Ai sosit cu un hidroavion chiar atunci când aveam nevoie de unul. Poți să ne treci pe mine și pe domnul Vincini și pe asociații noștri peste vedeta Marinei Militare pe care a chemat-o trădătorul Eddie Deakin ca să ne prindă în cursă".

Asta răspundea întrebărilor lui. Hidroavionul urma să le permită lui Luther și lui Hartmann să scape.

Harry porni în sus, pe scări. Gândul la sărmanul Hartmann care era dus înapoi la naziști îi sfâșia inima; dar Harry ar putea să lase asta să se întâmple – nu era un erou. Oricum, tânărul Percy Oxenford va face ceva stupid, în orice clipă, și Harry nu putea să stea deoparte și să îl lase pe fratele lui Margaret să fie ucis. Trebuia să ajungă acolo primul, să creeze o diversiune, să bage,

cumva, un băț în roțile gangsterilor, de dragul lui Margaret.

Privind în compartimentul de la prora, observă o frânghie legată de un lonjeron și îi veni inspirația.

Brusc, descoperi o cale de a crea o diversiune și, poate, chiar să scape de unul dintre gangsteri. Mai întâi trebuia să dezlege frânghia și lase șalupa în derivă.

Trecu prin chepeng și coborî scara.

Inima îi bătea repede. Era speriat.

Nu se gândea la ce va spune dacă îl surprindea cineva. Va inventa el ceva, așa cum făcea întotdeauna.

Traversă compartimentul. Așa cum își imaginase, frânghia venea de la șalupă.

Se întinse până la lonjeron, desfăcu nodul și lăsă funia să cadă pe podea.

Privind afară, observă că mai exista o a doua frânghie, de la prora șalupei până la botul Clipperului. La naiba. Va trebui să iasă pe platformă ca să ajungă la ea și asta însemna că ar putea să fie văzut.

Dar nu putea să renunțe acum. Și trebuia să se grăbească. Percy se afla acolo, ca Daniel în cușca leilor.

Păși pe platformă. Frânghia era legată de un cabestan care ieșea din botul avionului. O desfăcu rapid.

Auzi un strigăt de pe șalupă.

— Hei, tu, ce faci acolo?

Nu ridică privirea. Speră ca tipul să nu aibă vreo armă.

Desprinse frânghia de pe cabestan și o aruncă în mare.

— Hei, tu!

Se întoarse. Căpitanul șalupei stătea în picioare pe punte și striga. Nu era înarmat, Slavă Domnului. Bărbatul apucă de capătul dinspre el al celeilalte frânghii și trase. Aceasta șerpui afară din compartimentul de la prora și căzu în apă.

Căpitanul se aplecă în timonerie și porni motorul.

Următoarea etapă era mult mai periculoasă.

Gangsterii vor avea nevoie doar de câteva momente ca să observe că șalupa lor plutea în derivă. Vor fi nedumeriți și alarmați. Unul dintre ei va veni să investigheze și să lege șalupa la loc. Și atunci…

Harry era prea speriat ca să se gândească ce ar putea să facă atunci.

Se repezi în sus pe scară și traversă puntea de zbor și se ascunse, din nou, în cală.

Știa că putea să fie mortal de periculos să se joace în felul acesta cu gangsterii și îngheță gândindu-se la ce i-ar face dacă l-ar prinde.

Timp de un minut lung nu se întâmplă nimic. Haideți, gândi el, aruncați o privire pe fereastră! Șalupa voastră e în derivă – trebuie să observați, înainte să-mi pierd curajul.

În sfârșit, auzi, din nou, pași grei, grăbiți urcând scările și traversând cabina. Spre disperarea lui, păreau să fie doi bărbați. Nu anticipase că va trebui să se ocupe de doi.

Atunci când consideră că ei coborâseră deja în compartimentul de la prora, ieși să arunce o privire. Nu se vedea nimeni. Traversă cabina și se uită prin chepeng. Doi bărbați, cu arme în mâini, se holbau prin ușa de la prora. Chiar și fără arme, Harry ar fi bănuit că erau escroci după hainele lor stridente. Unul era un mărunțel urât, cu o privire rea; celălalt era foarte tânăr, în jur de optsprezece ani.

Poate că ar trebui să mă întorc în ascunzătoare, gândi Harry.

Căpitanul manevra șalupa, cu hidroavionul încă legat pe lateral. Cei doi gangsteri vor trebui să lege, din nou, șalupa de Clipper și nu puteau face asta cu armele în mâini. Harry așteptă ca ei să-și lase armele deoparte.

Căpitanul strigă ceva ce Harry nu putu să înțeleagă și, o clipă mai târziu, cei doi golani își îndesară armele în buzunare și ieșiră pe platformă.

Cu sufletul la gură, Harry coborî scara în compartimentul de la prora.

Bărbații încercau să prindă o funie pe care căpitanul o arunca și toată atenția lor era îndreptată în față, așa că nu-l observară la început.

Se strecură prin compartiment.

Când ajunse la jumătatea drumului, cel mai tânăr prinse frânghia. Celălalt bărbat, cel mic, se întoarse pe jumătate și îl văzu pe Harry. Își băgă mâna în buzunar și scoase arma chiar când Harry ajunse lângă el.

Harry era convins că urma să moară.

Disperat, fără să se gândească, sări, prinse încheietura micuțului și trase de ea.

Se auzi o împușcătură, dar Harry nu simți nimic.

Bărbatul se împiedică, aproape căzu, scăpă arma și se prinse de prietenul lui, ca să se sprijine. Bărbatul mai tânăr își pierdu echilibrul și dădu drumul frânghiei. Pentru o clipă, se clătinară sprijiniți unul de altul. Harry încă ținea încheietura micuțului și trase din nou.

Amândoi bărbații căzură de pe platformă și se scufundară în marea agitată.

Harry scăpă un strigăt de victorie.

Ei se scufundară sub valuri, ieșiră iarăși la suprafață și începură să se zbată. Harry își dădea seama că niciunul nu știa să înoate.

— Asta este pentru Clive Membury, nenorociților! strigă Harry.

Nu așteptă să vadă ce se va întâmpla cu ei. Trebuia să afle ce se întâmpla pe puntea pasagerilor. Se repezi înapoi, prin compartimentul de la prora, se cățără pe scară, ieși pe puntea de zbor și se îndreptă, în vârful picioarelor, spre scări.

Odată ajuns în capătul scărilor, se opri și ascultă.

•

Margaret își putea auzi bătăile inimii.
Îi sunau în urechi ca o tobă, ritmic și insistent și atât de tare încât își închipui că și alți oameni puteau să audă.
Nu mai fusese niciodată atât de înspăimântată. Și îi era rușine pentru frica ei.
Fusese îngrozită de amerizarea de urgență, de apariția bruscă a armelor, de modul amețitor în care oamenii ca Frankie Gordino, domnul Luther și inginerul schimbau rolurile și de brutalitatea relaxată a acestor bătăuși proști, în hainele lor oribile; și, mai mult decât orice, era înspăimântată pentru că domnul Membury zăcea pe podea mort.
Era prea speriată ca să se miște și asta o făcea să-i fie rușine.
Ani de zile vorbise despre cum dorea să lupte împotriva fascismului și acum avea ocazia. Chiar în fața ei, un fascist îl răpea pe care Hartmann ca să-l ducă înapoi în Germania. Dar nu putea să facă nimic pentru că era paralizată de frică.
Poate că nu avea ce să facă, oricum; poate că nu reușea decât să fie ucisă. Dar trebuia să încerce și ea spusese întotdeauna că era dispusă să-și riște viața pentru o cauză și pentru memoria lui Ian.
Realiză că tatăl ei avusese dreptate să îngroape în dispreț pretențiile ei de curaj. Eroismul exista doar în imaginația ei. Visul ei de a deveni un curier motociclist, pe câmpul de luptă, era fantezie pură: la primul semn de focuri de armă, se va ascunde într-un tufiș. Acolo unde exista pericol real, era inutilă. Stătea înțepenită, în timp ce inima îi bătea în urechi.
Nu spuse nici măcar un cuvânt în timp ce Clipperul ameriza, sau când gangsterii urcaseră la bord și domnul Lovesey și Nancy sosiseră cu hidroavionul. Rămăsese tăcută când cel care se numea Kid văzuse șalupa plutind în derivă și cel numit Vincini îi trimisese pe Kid și pe Joe să o lege din nou.

Dar când îi văzu pe Kid și pe Joe înecându-se, țipă.

Se holba cu privirea fixă pe fereastră, dar fără să vadă valurile, când cei doi ajunseră în câmpul ei vizual. Kid încerca să rămână la suprafață, dar Joe se afla pe spatele lui Kid, trăgându-și prietenul sub apă, în timp ce încerca să se salveze pe sine. Era o priveliște îngrozitoare.

Când ea țipă, Luther se repezi la fereastră și privi afară.

— Sunt în apă! țipă el isteric.

— Cine – Kid și Joe? întrebă Vincini.

— Da!

Căpitanul șalupei aruncă o frânghie, dar cei doi nu o văzură: Joe se zbătea într-o panică oarbă și Kid era ținut sub apă de Joe.

— Fă ceva! spuse Luther. Și el se afla în pragul panicii.

— Ce? spuse Vincini. Nu avem ce să facem. Nenorociții nu sunt destul de deștepți să se salveze!

Cei doi bărbați plutiră în derivă, în apropierea flotorului. Dacă și-ar fi păstrat calmul, s-ar fi putut cățăra pe el și ar fi fost salvați. Dar ei nu-l observară.

Capul lui Kid intră sub apă și nu mai ieși. Margaret auzi un strigăt horcăit, amortizat de izolația fonică a Clipperului. Capul lui Joe intră sub apă, ieși din nou, apoi se scufundă pentru ultima oară.

Margaret se cutremură. Amândoi erau morți.

— Cum s-a întâmplat asta? spuse Luther. Cum au căzut în apă?

— Poate că au fost împinși, spuse Vincini.

— De cine?

— Trebuie să mai fie cineva în avionul ăsta nenorocit!

Margaret gândi: Harry!

Era posibil? Ar putea Harry să se mai afle la bord? Se ascunsese undeva în timp ce poliția

cerceta avionul în căutarea lui și ieșise la iveală după amerizarea de urgență? Harry îi împinsese pe cei doi gangsteri în mare?

Apoi se gândi la fratele ei. Percy dispăruse după ce șalupa fusese legată de Clipper și Margaret presupusese că se dusese la toaletă și apoi se hotărâse să nu iasă la vedere. Dar asta nu era caracteristic pentru el. Era mai probabil în căutare de necazuri. Ea știa că el găsise o modalitate „neoficială” prin care să ajungă la puntea de zbor. Ce punea la cale acum?

Luther exclamă:

— Toată operațiunea asta se duce de râpă! Ce vom face acum?

— Plecăm cu hidroavionul, așa cum am plănuit – eu, tu, neamțul și banii, spuse Vincini. Dacă cineva ne stă în cale, bagă-i un glonț în burtă. Calmează-te și hai să mergem.

Apoi, chiar când cei trei bărbați părăseau sala de mese, auzi vocea lui Percy venind din spatele avionului.

Cu toată puterea vocii, el strigă:

— Opriți-vă, chiar acolo!

Spre uluirea lui Margaret, el ținea o armă – și o îndrepta direct spre Vincini.

Era un revolver cu țeavă scurtă și Margaret bănui, imediat, că era cel care fusese confiscat de la agentul FBI mai devreme. Acum, Percy îl ținea în fața lui, cu brațul întins, ca și cum ar fi țintit ceva.

Vincini se întoarse încet.

Margaret era mândră de Percy, chiar dacă se temea pentru viața lui.

Sala de mese era aglomerată. În spatele lui Vincini, chiar lângă locul în care era așezată Margaret, se aflau Luther și Hartmann, Luther cu arma ațintită spre capul lui Hartmann. În cealaltă parte a compartimentului stăteau în picioare Nancy, Mervyn Lovesey, Diana Lovesey, inginerul

și căpitanul. Și cele mai multe scaune erau ocupate.

Vincini privi spre Percy.

— Pleacă de aici, copile.

— Aruncă arma, insistă Percy cu vocea lui spartă de adolescent.

Vincini se mișcă cu viteză surprinzătoare. Se ghemui într-o parte și ridică arma. Se auzi o împușcătură. Bubuitura o asurzi pe Margaret: auzi un strigăt îndepărtat și înțelese că era propria ei voce. Nu putea să-și dea seama cine pe cine împușcase. Apoi Vincini se împiedică și căzu cu sângele care îi țâșnea din piept. Scăpă valiza și aceasta se deschise. Sângele stropi banii dinăuntru.

Percy scăpă arma și se holbă îngrozit la bărbatul pe care-l împușcase. Arăta de parcă era gata să izbucnească în lacrimi.

Toată lumea privi spre Luther, ultimul din bandă și singura persoană care încă mai avea o armă.

Carl Hartmann făcu o mișcare bruscă, eliberându-se din strânsoarea lui Luther, în timp ce acesta era distras, și se aruncă la podea. Margaret era îngrozită că Hartmann ar putea să fie ucis; apoi se gândi că Luther îl va împușca pe Percy; dar ceea ce urmă o luă complet prin surprindere.

Luther o apucă *pe ea.*

O trase afară din scaunul ei și o ținu în fața lui, cu pistolul la tâmplă, exact așa cum îl ținuse pe Hartmann mai devreme.

Toată lumea înțepeni.

Ea era prea îngrozită ca să se miște, să vorbească sau chiar să țipe. Țeava pistolului săpa dureros în tâmpla ei. Luther tremura: era la fel de speriat ca ea.

— Hartmann, du-te la ușa de la prora. Urcă la bordul șalupei. Fă ceea ce ți se spune, altfel fata o încasează.

Brusc, ea simți cum o cuprindea un calm îngrozitor. Putea să înțeleagă, cu o claritate teribilă, că Luther lucrase strălucit. Dacă ar fi

îndreptat arma doar spre Hartmann, Hartmann ar fi putut să spună: „Împușcă-mă. Prefer să mor decât să mă întorc în Germania”. Dar acum era viața ei în joc. Hartmann ar putea să fie pregătit să-și sacrifice propria viață, dar nu o va sacrifica pe aceea a unei tinere fete.

Încet, Hartmann se ridică de la podea.

Totul depindea de ea, înțelese Margaret cu o logică rece, lipsită de teamă. Putea să-l salveze pe Hartmann dacă se sacrifica pe sine. Nu e drept, gândi ea, nu mă așteptam la asta, nu sunt pregătită pentru asta, nu pot face asta!

Prinse privirea tatălui ei. Arăta îngrozit.

În momentul acela oribil își aminti cum o luase peste picior, spunându-i că era prea moale ca să lupte, că nu va rezista nici măcar o zi în STA.

Avea dreptate?

Tot ceea ce avea de făcut era să se miște. Luther ar putea să o ucidă, dar ceilalți bărbați vor sări pe el înainte să poată face orice altceva și Hartmann va fi salvat.

Timpul trecea încet, ca într-un coșmar.

Pot să fac asta, gândi ea cu aceeași stăpânire de sine îngrozitoare, înghețată.

Inspiră adânc și gândi: adio, tuturor.

Brusc, auzi vocea lui Harry în spatele ei.

— Domnule Luther, cred că submarinul tău a sosit.

Toată lumea privi pe fereastră.

Margaret simți că presiunea țevii armei pe tâmpla ei slăbește ușor: Luther era distras, pentru moment.

Își plecă fruntea și se smulse din strânsoarea lui.

Se auzi o împușcătură, dar ea nu simți nimic.

Toată lumea se mișcă în același timp.

Inginerul, Eddie, zbură peste ea și căzu peste Luther ca un trunchi de copac.

Margaret îl văzu pe Harry cum apucă pistolul lui Luther și i-l smulge din mână.

Luther se prăbuși la podea, cu Eddie și Harry deasupra lui.

Margaret înțelese că era încă în viață.

Se simți, dintr-odată, la fel de neputincioasă ca un bebeluș și se scufundă într-un scaun neajutorată.

Percy se repezi spre ea. Îl îmbrățișă. Timpul se oprise în loc. Se auzi pe sine spunând:

— Ești în regulă?

— Cred că da, spuse el tremurat.

— Ești atât de curajos!

— La fel și tu!

Da, am fost, gândi ea; am fost curajoasă.

Toți pasagerii începură să țipe în același timp, apoi căpitanul Baker strigă:

— Liniște, toată lumea, vă rog!

Margaret privi în jur.

Luther se afla tot la podea, cu Eddie și Harry peste el. Pericolul din interiorul avionului se încheiase. Privi afară. Submarinul plutea pe apă ca un rechin mare, negru, cu marginile de oțel, ude, strălucind în lumina soarelui.

Căpitanul explică:

— Există o vedetă a Marinei Militare în apropiere și îi vom anunța prin radio, imediat, despre prezența submarinului. Echipajul apăruse din compartimentul numărul 1 și, acum, căpitanul se adresă operatorului radio.

— Treci la aparat, Ben.

— Comandantul submarinului ar putea să audă mesajul nostru și să fugă.

— Cu atât mai bine, mârâi căpitanul. Pasagerii noștri au avut parte de destule pericole.

Operatorul radio urcă scările spre puntea de zbor.

Toată lumea continua să se uite la submarin. Chepengul acestuia rămase închis. Comandantul lui probabil că aștepta să vadă ce se întâmplă.

Căpitanul Baker continuă:

— Mai există un gangster pe care nu l-am prins și mi-ar plăcea să punem mâna și pe el: căpitanul șalupei. Eddie, du-te la ușa de la prora și atrage-l la bord – spune-i că Vincini are nevoie de el.

Eddie se ridică de pe Luther și plecă.

Căpitanul vorbi către navigator.

— Jack, adună, dracului, toate armele astea și scoate muniția. Căpitanul realiză că înjurase și adăugă: Iertați-mi limbajul, doamnelor.

Auziseră atât de mult limbaj vulgar din partea gangsterilor încât Margaret râse de el pentru că își cerea scuze pentru un „dracului”; și alți pasageri din apropiere începură să râdă. El rămase surprins la început, apoi înțelese ironia și zâmbi.

Râsul era un semn că nu se mai aflau în pericol și unii dintre pasageri începură să se relaxeze. Margaret tot se simțea ciudat: tremura de parcă era înghețată de frig.

Căpitanul îl împunse pe Luther cu vârful pantofului și vorbi unui alt membru al echipajului.

— Johnny, bagă-l pe tipul ăsta în compartimentul numărul 1 și stai cu ochii pe el.

Harry se ridică de pe Luther și unul dintre membrii echipajului îl luă de acolo.

Margaret și Harry se priviră unul pe altul.

Ea își închipuise că el o abandonase; se gândise că nu-l va mai vedea niciodată; fusese convinsă că era gata să moară. Dintr-odată, părea incredibil și minunat că amândoi erau în viață și împreună. El se așeză alături de ea și ea se aruncă în brațele lui. Se îmbrățișară strâns.

După o vreme, ea îi murmură în ureche.

— Privește afară.

Submarinul dispărea, încet, sub valuri.

Margaret îi zâmbi lui Harry și apoi îl sărută.

Capitolul douăzeci și nouă

Când totul se termină, Carol-Ann simți că nu putea să-l atingă pe Eddie.

Era așezată în sala de mese, sorbind dintr-o cafea cu lapte fierbinte preparată de Davy, stewardul. Era palidă și tremura, dar continua să spună că era în regulă. Oricum, tresărea de câte ori Eddie o atingea cu mâna.

El stătea în apropiere, privind-o, dar ea îi evita privirea. Vorbeau, cu voce joasă, despre ceea ce se întâmplase. Ea îi spunea, obsesiv, iar și iar, cum bărbații năvăliseră în casă și o băgaseră cu forța într-o mașină. „Stăteam acolo și închideam conservele de prune”, continua ea să spună de parcă ăsta era episodul cel mai revoltător al întregii afaceri.

— Acum, totul s-a terminat! îi spunea el de fiecare dată și ea clătina din cap viguros, dar el își dădea seama că ea nu credea asta.

În sfârșit, ea ridică privirea spre el și întrebă:

— Când va trebui să pleci data viitoare?

Atunci el înțelese. Ea se temea pentru cum se va simți data viitoare când o va lăsa singură. Se simți liniștit: putea să o consoleze cu ușurință.

— Nu voi mai zbura, îi spuse el. Îmi dau demisia imediat. Altfel vor trebui să mă concedieze: ei nu pot să angajeze un inginer care a adus la sol, deliberat, un avion, așa cum am făcut-o eu.

Căpitanul Baker auzi o parte a conversației și interveni.

— Eddie, trebuie să îți spun ceva. Înțeleg ce ai făcut. Ai fost pus într-o situație imposibilă și te-ai descurcat cum ai putut mai bine. Mai mult decât atât: nu cunosc vreun alt om care ar fi putut să se descurce mai bine. Ai fost curajos și inteligent și sunt mândru să zbor alături de tine.

— Mulțumesc, domnule, spuse Eddie și simți un nod în gât. Nu pot să-ți spun cât de bine mă face să mă simt. Cu coada ochiului îl observă pe Percy Oxenford, care stătea singur și părea șocat.

Domnule, cred că ar trebui să-i mulțumim tânărului Percy: el a salvat situația!

Percy îl auzi și ridică privirea.

— Ai dreptate, spuse căpitanul. Îl bătu pe Eddie pe umăr și se duse să-i strângă mâna băiatului.

— Ești un bărbat curajos, Percy.

Percy se lumină instantaneu.

— Mulțumesc, spuse el.

Căpitanul se așeză să discute cu el și Carol-Ann îi spuse lui Eddie:

— Dacă nu mai zbori, ce vom face?

— Voi începe afacerea despre care ți-am spus.

El putu să vadă speranța pe fața ei, dar ea încă nu îl credea.

— Chiar putem?

— Am economisit suficienți bani ca să cumpăr aerodromul și voi împrumuta restul să pornesc treaba.

Ea se înveselea vizibil cu fiecare secundă care trecea.

— Am putea să ne ocupăm împreună? întrebă ea. Poate că eu pot să țin registrele și să răspund la telefoane, în timp ce tu faci reparațiile și alimentezi avioanele?

El zâmbi și aprobă din cap.

— Sigur. Cel puțin până când apare bebelușul.

— La fel ca la magazinul mamei și al tatălui meu.

El se întinse și îi luă mâna și, de data asta, ea nu mai tresări, ci îi strânse mâna ca răspuns.

— Mama și tata, spuse el, și, în sfârșit, ea zâmbi.

•

Nancy îl îmbrățișa pe Mervyn când Diana îl bătu pe umăr.

Nancy se pierduse de bucurie și ușurare, copleșită de plăcerea de a fi în viață și împreună cu bărbatul pe care-l iubea. Acum, se întrebă dacă Diana va arunca un nor peste acest moment. Diana îl părăsise pe Mervyn nehotărâtă și arătase semne

că regreta asta din când în când. El tocmai dovedise că încă îi păsa de ea prin faptul că se târguise cu gangsterii ca să o salveze. Era ea pe cale să-l implore să o primească înapoi?

Mervyn se întoarse și îi aruncă soției sale o privire precaută.

— Ei bine, Diana?

Fața ei era acoperită de lacrimi, dar avea o expresie de hotărâre.

— Ne strângem mâinile? spuse ea.

Nancy nu era sigură ce însemna asta și reacția lui Mervyn îi spunea că nici el nu era sigur. Oricum, el întinse mâna și spuse:

— Desigur.

Diana îi apucă mâna cu ambele mâini. Izbucniră lacrimi noi și Nancy fu convinsă că era pe cale să spună: „Hai să mai încercăm o dată”. În schimb, ea spuse:

— Mult noroc, Mervyn. Îți doresc să fii fericit.

Mervyn păru solemn.

— Mulțumesc, Di. Și eu îți doresc același lucru.

Atunci, Nancy înțelese: se iertau unul pe celălalt pentru toată suferința pe care și-o provocaseră. Tot urmau să se despartă, dar se vor despărți prieteni.

Dintr-un impuls, Nancy îi spuse Dianei:

— Vrei să dai mâna și cu mine?

Cealaltă femeie ezită doar pentru o fracțiune de secundă.

— Da, răspunse ea. Își strânseră mâinile. Îți doresc numai bine.

— Și eu ție.

Diana se întoarse, fără să mai rostească vreun cuvânt, și porni spre pupa, în lungul culoarului, către compartimentul ei.

Mervyn întrebă:

— Cum rămâne cu noi? Ce vom face?

Nancy își dădu seama că nu avusese timp să-i spună despre planul ei.

— Voi deveni directorul pentru Europa al lui Nat Ridgeway.

Mervyn rămase surprins.

— Când ți-a oferit slujba asta?

— Nu mi-a oferit-o – dar o va face, spuse ea, și râse fericită.

Auzi zgomotul unui motor. Nu era unul dintre puternicele motoare ale Clipperului, ci unul mai mic. Privi afară pe fereastră și se întrebă dacă ajunse Marina Militară.

Spre surprinderea ei, văzu că șalupa cu motor a gangsterilor fusese dezlegată de Clipper și de micul hidroavion și se îndepărta rapid.

Dar cine o conducea?

•

Margaret acceleră și viră ca să îndepărteze șalupa de Clipper.

Vântul îi flutura părul pe față și ea scoase un strigăt de încântare.

— Liberă! strigă ea. Sunt liberă!

Ea și Harry stăteau în picioare pe culoarul Clipperului când Eddie îl aduse pe căpitanul șalupei și îl băgă în compartimentul numărul 1 împreună cu Luther; și amândoi fură loviți de același gând.

Pasagerii erau prea preocupați să se felicite între ei ca să-i mai observe pe Margaret și Harry când se strecurară în compartimentul de la proră și se îmbarcară pe șalupă. Motorul mergea. Harry desfăcu odgoanele, în timp ce Margaret descoperea cum funcționează comenzile, care erau la fel cu cele de pe barca tatălui ei de la Nisa și în câteva secunde porniseră la drum.

Ea se gândea că nu vor fi urmăriți. Vedeta Marinei Militare, chemată de inginer, se afla în urmărirea unui submarin german și nu aveau de ce să se intereseze de un bărbat care furase o pereche de butoni la Londra. Când va ajunge poliția, ei vor investiga crimele, răpirea și pirateria și va trece multă vreme până să-și facă griji pentru Harry.

Harry cotrobăi într-un dulap și găsi niște hărți. După ce le studie o vreme, spuse:

— Sunt o grămadă de hărți cu apele din jurul golfului numit Black Harbour, care se află chiar la frontiera dintre SUA și Canada. Cred că trebuie să ne aflăm prin apropiere. Ar trebui să ne îndreptăm spre partea canadiană.

Puțin mai târziu, spuse:

— Există un loc mare, la vreo sută de kilometri nord de aici, numit St. John. Are gară. Ne îndreptăm spre nord?

Ea privi la busolă.

— Mai mult sau mai puțin, da.

— Nu știu nimic despre navigație, dar dacă rămânem la distanță vizuală de coastă, nu văd cum am putea să ne rătăcim. Ar trebui să ajungem cam la căderea serii.

Ea îi zâmbi.

El lăsă hărțile deoparte și se duse lângă ea, la timonă, privind-o intens.

— Ce? spuse ea. Ce este?

El scutură din cap, de parcă nu-i venea să creadă.

— Ești atât de frumoasă, spuse. Și mă placi pe mine!

Ea râse.

— Toată lumea te-ar plăcea dacă te-ar cunoaște.

El își puse brațul în jurul taliei ei.

— E o chestie dată naibii să navighezi sub strălucirea soarelui cu o fată ca tine. Bătrâna mea mamă spunea mereu că sunt norocos și avea dreptate, nu-i așa?

— Ce vom face când vom ajunge la St. John? spuse ea.

— Vom pune șalupa pe plajă, intrăm pe jos în oraș, ne luăm o cameră pentru o noapte și plecăm cu primul tren, dimineață.

— Nu știu ce am putea face ca să câștigăm bani, spuse ea cu un ușor ton de îngrijorare.

— Da, asta e o problemă. Mai am doar câteva lire și va trebui să plătim pentru hoteluri, bilete de tren, haine noi…

— Aș vrea să-mi fi adus valiza pentru noapte, ca tine.

El păru malefic.

— Asta nu e valiza mea. E a domnului Luther.

Ea rămase nedumerită.

— Pentru ce ai luat valiza domnului Luther?

— Pentru că are o sută de mii de dolari în ea, spuse el, și începu să râdă.

POSTFAȚĂ

Epoca de aur a hidroavioanelor a fost foarte scurtă.

Au fost construite doar douăsprezece Boeing B-314, șase din primul model și alte șase dintr-un model ușor modificat, numit B-314A. Nouă dintre ele au fost predate Armatei Statelor Unite la începutul războiului. Unul dintre acestea, *Dixie Clipper,* l-a transportat pe președintele Roosevelt la conferința de la Casablanca, în ianuarie 1943. Altul, *Yankee Clipper,* s-a prăbușit în apropiere de Lisabona, în februarie 1943, cu douăzeci și nouă de victime, singurul accident din istoria aeronavei.

Cele trei avioane pe care Pan American nu le-a dat Armatei Statelor Unite au fost vândute britanicilor și au fost utilizate tot pentru a transporta personalități peste Atlantic: Churchill a zburat cu două dintre ele, *Bristol* și *Berwick.*

Ideea care a stat la baza marilor hidroavioane a fost faptul că nu aveau nevoie de mari piste de beton. Oricum, în timpul războiului au fost construite mari piste de beton, în multe părți ale lumii, pentru a fi utilizate de bombardierele grele și, astfel, avantajul hidroavioanelor a dispărut.

După război, B-314 a devenit costisitor și, unul câte unul, avioanele au fost dezmembrate sau abandonate.

Acum, nicăieri în lume nu mai există vreunul dintre ele.

virtual-project.eu
KEN
FOLLETT
NOAPTEA
PESTE OCEAN

mastică

[1] Serviciul Teritorial Auxiliar, STA, a fost ramura de femei a armatei britanice, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. S-a format la 9 septembrie 1938, inițial a serviciu voluntar pentru femei și a existat până la 1 februarie 1949, când a fuzionat cu Corpul Regal al Femeilor.

[2] *Royal Air Force* – Forțele aeriene regale, aviația militară a Marii Britanii. (n.tr.).

[3] Savile Row – cartierul croitoriilor de lux din Londra. (n.tr.).

[4] Savile Row – cartierul croitoriilor de lux din Londra. (n.tr.).

[5] Este un schimb de replici, care, în limba engleză, are ritmul iambic al unei piese de Shakespeare. (n.tr.).

[6] Grumman Goose – tip de hidroavion din perioada interbelică. În limba engleză, Goose înseamnă gâscă. (n.tr.).

Table of Contents

Table of Contents